

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*Once upon a time,
the Devil fell in love
with an Angel*

BAD BISHOP

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

L.J. SHEN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

L.J. Shen, *New York Times*, *Wall Street Journal*, *USA Today*, *Washington Post* ve Amazon'da 1 numaralı en çok satan çağdaş ve NA romantizm yazarıdır. En çok, kaygı dolu, karanlık kitapları ve neredeyse kurtarılamaz alfa kahramanlarıyla tanınan yazar, dişleri ve pençeleri olan masallar yazmaktadır. Ailesi, evcil hayvanları ve içsel şeytanlarıyla pitoresk bir sahil kasabasında yaşayan yazar, okumayı, seyahat etmeyi, yemek yapmayı ve huysuz kedisiyle vakit geçirmeyi sever.

authorljshen.com

[authorljshen](https://www.facebook.com/authorljshen)

[@authorljshen](https://www.instagram.com/authorljshen)

[@authorljshen](https://www.tiktok.com/@authorljshen)

[@authorljshen](https://www.pinterest.com/authorljshen)

.

L.J. SHEN'İN DİĞER ESERLERİ

Azizlerin Günahkarları

Vicious

Ruckus

Scandalous

Bane

Tüm Azizler

Güzelce Pervasız

Kırık Şövalye Kızgın

Tanrı

Hasarlı Mallar

Yasak Aşk

Gerçekten, Çılgınca,

Derinden En Vahşi

Hayaller

Yakışıklı Şeytan

KÖTÜ PİSKOPOS

L.J. SHEN

www.hodder.co.uk

İlk olarak 2025 yılında Sourcebooks'un bir imtiyazı olan Bloom Books tarafından Amerika Birleşik Devletleri'nde yayınlanmıştır. İlk olarak 2025 yılında Hodder & Stoughton Limited tarafından Büyük Britanya'da yayınlanmıştır.

Bir Hachette UK şirketi Telif hakkı ©

L.J. Shen 2025

L.J. Shen'in Eserin Yazarı olarak tanımlanma hakkı, 1988 tarihli Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca Choose an item tarafından korunmaktadır.

Kapak ve iç tasarım © 2025 Sourcebooks Kapak tasarımı

© Neptune Designs/Gisel

Kapak resimleri © Pixelsquid/Shutterstock, Wirestock/Getty Images, 5PH/Shutterstock, Nattika/Shutterstock, Life morning/Shutterstock, Studio-N/Shutterstock, Digiselector Design Goods/Creative Market, LightField Studios/Shutterstock, PavKon/Depositphotos, tomert/Depositphotos, Nature_Design/Depositphotos, chfonk/Depositphotos, PicsFive/Depositphotos, Funniefarm5/Depositphotos, Sara Camponeschi Aile ağacı Bee Designs ve Neptune Designs/Gisel tarafından hazırlanmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir kısmı çoğaltılamaz, erişim için saklanamaz. sistemde saklanamaz veya yayıncının önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez, ayrıca yayınlandığı biçimden farklı bir cilt veya kapakla başka bir biçimde dolaşıma sokulamaz ve sonraki alıcıya benzer bir koşul getirilemez.

Bu yayındaki tüm karakterler kurgusal olup, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu başlık için CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir.

e-kitap ISBN 9781399752510

Ciltli kitap ISBN 9781399752503

Hodder & Stoughton Limited
Carmelite House
50 Victoria Embankment Londra
EC4Y 0DZ

www.hodder.co.uk

Kahramanlarımın her zaman affedilemez pislikler olduğunu şikayet eden tüm okuyuculara... Korkarım ki kötü bir haberim var.

YAZARIN NOTU

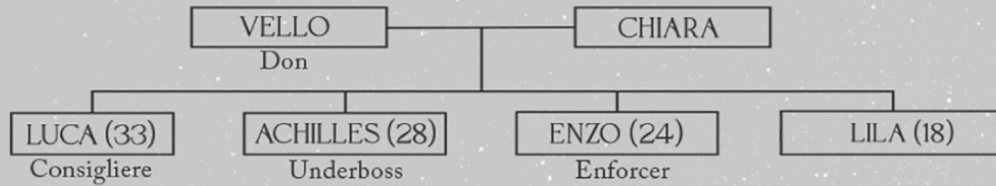
Bu kurgu eserde Amerikan İşaret Dili'nden alıntılar bulunmaktadır. Dile olabildiğince sadık kalmaya çalıştım, ancak bazı sanatsal özgürlükler kullandım.

Bu kitap kanlı betimlemeler ve şiddet içeren ölümlerle doludur. Kesinlikle karanlık bir kitaptır. Ahlaki açıdan gri karakterleri sindirmekte zorlanıyorsanız, bu kitabı sindirmenize hiçbir mide ilacı yardımcı olamayacağını bilin.

İçerik uyarılarının tam listesi için burayı ziyaret edin: shor.by/kMi5

KÖTÜ ADAMLAR TOPLULUĞU AĞACI

HOUSE OF FERRANTE THE CAMORRA

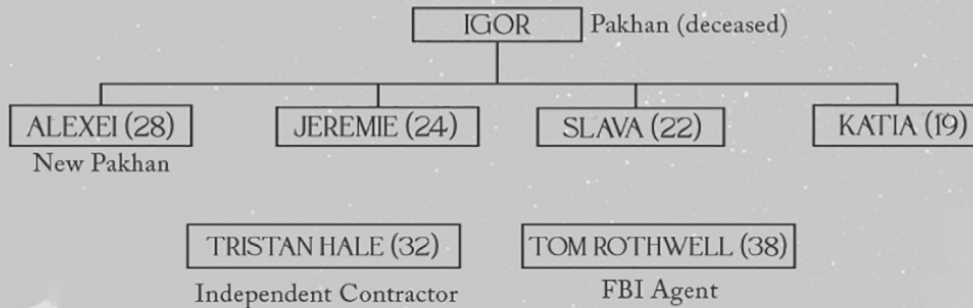
HOUSE OF CALLAGHAN

HOUSE OF BANDINI THE CHICAGO OUFIT

HOUSE OF RASPUTIN THE BRATVA

*Burada kapıyı ardına kadar
açtım;—Karanlık vardı, başka bir
şey yoktu.*

—Edgar Allan Poe

*Çiçekler bize yağmurun neden bu
kadar gerekli olduğunu hatırlatsın.*

—Xan Oku

terim: KÖTÜ PİSKOPOS

Satrançta, kötü bir fil, kendi piyonları tarafından engellenen, hareket alanı ve kontrol edebileceği karelerin sayısı çok sınırlı olan fildir.

Kötü bir fil, kurtarılamaz olarak kabul edilir.

ÇALMA LİSTESİ

(Bu sırayla dinlendiğinde en iyi şekilde keyfini çıkarabilirsiniz)

- "NAnthem Vol 1" — A.M., Shaone & Pepp J One
- "SuperVillain Origin Story" — whatyouidid.
- "Aria"—Lucariello feat. Raiz
- "In A Grave"—notefly, HVLO & IOVA
- "Don't Talk"—Cheska Moore
- "Won't Run Away"—Kaphy & DEIIN
- "Animal Instinct"—The Cranberries
- "Clubbed to Death" — Skeler & Devilish Trio "Sugar"
- Apollo On The Run & Georgina Black "Pink Venom" — BLACKPINK
- "Seven Nation Army" — The White Stripes "Shout"
- Tears for Fears
- "No.1 Party Anthem" — Arctic Monkeys
- "As the World Caves In" — Matt Maltese
- "Forever Young" — Alphaville
- "9 Suç"—Damien Rice
- "Only When I Sleep" — The Corrs

SONSÖZ

Don Machiavelli “Vello” Ferrante ölmek

üzereydi. Bu, mafya içinde en kötü saklanan sırdı.

Teşhisi bir sırdı, durumu hızla kötüleşiyordu; ölüm sivri pençelerini kapısına dayamıştı.

Kağıt kadar ince, sararmış derisine nüfuz ediyordu.

Donuk, kuru gözlerinden damla damla akıyordu.

Bu durum *acınası*, hatta *kabul* edilemezdi.

Sıska vücudundan yayılan işlevsiz karaciğer ve böbreklerin kokusu.

Çürümüş nefes.

Ölümlü varlığının çözülüşü.

Vello, satranç hariç, oyunlardan nefret ederdi. O bir satranç ustasıydı.

Satranç iyiydi. Akıllıydı. Stratejikti.

Satranç *savaştı*.

Fetheder ve bölüşürdün. Ele geçirir ve mahvederdin.

En önemlisi, satranç adildi.

Don Vello önemli olmasaydı, bunların hiçbiri önemli olmazdı.

Ama o, büyük patrondur. New York'un hükümdarıydı.

Ferrante Camorra klanının başı olmak, halefi olarak en uygun gördüğü kişiyi özgürce seçebileceği anlamına geliyordu.

En büyük oğlu ve doğal varisi Luca vardı. Kısmen aristokrat, kısmen at binicisi. Hesaplı ve sessiz. Mermer gibi pürüzsüz ve soğuk.

Achilles, ortanca oğlu. Herkes tarafından korkulan, kimse tarafından seilmeyen. Bir Yunan savaşçısı. Kendini insan şekline sokan, her an patlamaya hazır bir canavar.

Ve Enzo, en küçük oğlu. Sıcak, viski rengi gözleri ve uysal mizacı vardı. Hiçbir erkeğin sahip olmaya hakkı olmayan bir yakışıklılığa sahipti. Çekici. *İkna edici*.

Artık Lila'nın evliliği sayesinde damadı da vardı. Her ne kadar cehennemden başka hiçbir şeyi yönetemeyecek kadar dengesiz görünse de.

Ve sonra en sevdiği vardı. Gizli oğlu. Altın çocuğu.

Essere il Beniamino.

Ferrante ailesinin soylu bir üyesi değildi, ama yine de yetenekliydi. Oyuna girecekti. Ama şimdi değil.

Henüz değil.

Bir kale, bir at, bir fil ve bir kralı vardı. Birkaç piyon ve bir vezir.

Vello, ofisindeki Waterloo Savaşı satranç setine bakarak, kalan azıcık enerjisiyle çenesini okşadı.

Aylarca, hatta yıllarca böyle yaşayabilirdi. Ama ne zaman ve nasıl ölmek istediğini biliyordu. Tek ihtiyacı olan, halefini atamaktı.

Onlardan biri onun yerini alacaktı. Kanla ıslanmış topraklarına hak iddia edecekti.

Tüm Doğu Kıyısı'ndan İtalya'nın Napoli kentine kadar.

Camorra'nın patronu olacaktı. Yeraltı dünyasının tartışmasız hükümdarı.

Ama kim?

Luca

Achilles

Enzo

Tiernan

Essere il beniamino

BİRİNCİ BÖLÜM TIERNAN

KENDİNİ YOK ETMEYE 362 GÜN KALDI

Acı.

Bu benim en sevdiğim lezzetlerden biriydi.

Keskin bir bıçağın sıcak dokunuşunu, metal kelepçelerin buz gibi öpücüğünü, parmak eklemlerimin altında ezilen kemiklerin patlayıcı sıcaklığını tadını çıkardım. Gerçekten, hayatta olduğumu hatırlatmak için biraz kafayı bulmaktan daha iyi bir şey yoktu.

Ancak görünüşe göre benim de sınırlarım vardı.

Onları Ferrante suç ailesinin bodrumunda buldum. Bok, sidik ve kurumuş kan kokan tahta bir sandalyeye plastik kelepçeyle bağlanmıştım. Son kırk dakikadır dövülerek yüzüm şişmişti.

İlk yirmi dakika yeterince zevkliydi. Siktir, Achilles pirinç muşta çıkardığında bile biraz sertleşmiştim. Ancak şimdi, aşırıya kaçmıştım. Bu, benim gibi acı uzmanı biri için bile aşırıydı.

Asıl sorun şiddet değildi; benim işimde ölüm her zaman bir seçenektir.

Sadece benimkinin nedeninin sıkıntı olacağını fark etmemiştim. Onların işini bitirip kendi boğazımı kesmeye niyetlendim.

Onların benim küçük... ne diyeyim? *Sanat projem* hakkında sürekli konuşmalarını dinlemektense bu daha iyiydi.

"Vay vay." Achilles yumruğunu yüzüme indirdi ve beni yere savurdu. Burun deliklerimden kan seli fışkırdı.

"Rasputinlerin sana Ölümsüz demesinin nedenini anlıyorum. Ölmeyi reddediyorsun lan."

Metalik bir homurtu boş göğsümden yükseldi. Ağırlığımla bileklerimi ezmek için vücudumu çevirdim ve yanağımdan akan kanı yakalamak için dilimi çıkardım. "Belki de insanları öldürmekte beceriksizsin."

Güçlü bir darbe kaburgalarıma isabet etti. Bu seferki, küçük kardeş Enzo Ferrante'ydi. Sanki karaciğerimi parçalamış gibi hissettim. Zaten zavallı organın başı yeterince dertte değilmiş gibi. "Çenenin kapat yoksa yüzünü derisini yüzüyorum, Callaghan," diye uyardı, sesi neşeli ve samimi bir tondaydı.

Ne zaman iyi kısma gelecektik? Zaman paraydı ve Ferrantes'lerden farklı olarak, her gece geçimimi sağlamak zorundaydım.

Enzo yüzümdeki açık yaraya tükürdü, tükürüğü yaralı etimi tahriş etti.

Karşılığında, ben de onun ayakkabısına balgam ve kan karışımı bir top tükürdüm.

"Tanrım, bu Louboutin'ler Banksy tarafından elle boyanmış," diye mırıldandı. "Utanman yok mu? Her yıl sana Noel kartı gönderdiğimi düşünsen."

Öyle yapmıştı. Ama ben o lanet mektupları hiç açmamıştım.

Ferrantes ailesi New York'un yüzde 90'ını yönetiyordu. Şahsen ben onlara otomatik bir kapının sorumluluğunu bile vermezdim. Ben kalan yüzde 10'u yönetiyordum ve daha ölümcül bir yumrukla. Ben gelecektim. Onlar geçmişti. Ve bunu biliyorlardı.

Bazıları pul toplardı. Bazıları madeni para. Ben düşmanlarımdan kafataslarını toplardım. Biraz dağınık olsa da ekonomik bir hobiydi. Ayrıca doğru bir mesaj veriyordu: Ben, uğraşmak isteyeceğiniz, alt etmek isteyeceğiniz ya da genel olarak takılmak isteyeceğiniz biri değildim.

Sonuç olarak, aramızda atılmış bir insan kafatası vardı. Hafta sonu küçük bir savurganlığımıydı. Kafatası, Bratva'nın başı Igor Rasputin'e aitti. Şu anda eski başı olduğu açıktı. Ferrantes'leri çileden çıkaran da buydu.

"Igor'un kafatasına dikkat edin," dedim kuru bir şekilde. "Onu kalemlilik olarak kullanmayı planlıyorum."

"Ellerin olmadan mektup yazmak zor olacak, Alexander Hamilton," dedi Luca.

Yüzümde bir anlık bir sinirlilik belirdi. Nadir görülen bir insanlık belirtisi. Luca bunu fark etti. Devam etti. "Seni buraya çağırdığımızda ne olacağını sanıyordun? Bizim bölgemizde Batı Kıyısı'nın pakhanını öldürdün."

"Rica ederim."

"Anlamadım?"

"Söz konusu bölgeye daha iyi bakmış olsaydınız, o buraya gelip fahişelerinizle yatmaz, uyuşturucularınızı denemez, askerlerinizi kaçırmazdı."

Achilles bana doğru yavaşça yaklaştı. Parmakları boynumu sıktı, başparmakları boğazımdaki adem elmasını yukarı doğru itti. Kendi kıkırdağımla beni boğarak öldürmek mi? Ne yaratıcı. Sıradan olan her şeyi hor görürdüm, buna beceriksiz cinayetler de dahildi. Achilles Ferrante soğukkanlı bir canavardı. Ama en azından sıradan değildi.

Kardeşleri, nefes almamı engellemeden önce onu geri çekip duvara çarptılar. Üçü Napoliten lehçesiyle tartışmaya başladılar, dudakları dakikada bir kilometre hızla hareket ediyordu.

Tartışmalarının bitmesini beklerken, sıkıntıdan etrafımı incelemeye başladım.

İşkence odaları söz konusu olduğunda, burası yeterliydi. Oda taş duvarlarla çevriliydi. Karanlık, soğuk ve ortaçağ işkence aletleriyle doluydu. Demir bakire, işkence sehпасı, acı armudu. Ayrıca sıradan bir bıçak rafı, bir testere ve bir topçu silahı duvarı da vardı. Psikopatlar için Disney World gibiydi. Ve ben hiçbir aleti denememe izin verilmiyordu.

Dik merdivenin üstündeki kapı, gürültü önleyici köpükle kaplanmıştı. Kimse beni kurtarmaya gelmeyecekti.

Kurtarılacak bir şey de yoktu. Ruh yoktu.

Kalp yoktu.

Vicdan yoktu.

Ben canlanmış bir cesettim. Kemikler, kaslar, et ve tehdit. İntikam benim yakıtımdı ve beni hareket ettirmeye yetiyordu, az da olsa.

Sonunda Luca, insan çemberinden çıktı. Beni yakamdan tutup oturur pozisyona getirdi.

sigara ağzıma soktu ve Zippo çakmağını çakarak ucunu yaktı.

Böylece gecenin iyi polis/kötü polis kısmına geçtik. Yaşasın, siktiğimin.

"Bratva'nın başını öldürdün," diye tahmin etti, sesi sigaradan boğuklaşmıştı. "Onlarla iyi iş yapıyoruz. Uyuşturucu, silah, geri dönüşüm yolları. Bana para kaybettiriyorsun, Callaghan. Ve ben parayı *severim*. Neyi sevmediğimi biliyor musun?"

"Temiz bir çift akciğer mi?" Bakışlarım elindeki sigarada takıldı.

"Parama engel olan insanlar. Onlardan kurtulmak için her zaman yaratıcı yollar bulurum."

"Faturayı bana gönder," dedim yavaşça.

"Sadece parayla ilgili değil." Luca pakhan'ın kafatasını yana doğru tekmeledi. "New York bize ait. Bizim bölgemizde insanları öldürürsen, kendi topraklarımızda kontrolümüz yokmuş gibi görünürüz."

"Yalan nerede?" Sesim uzak ve ilgisizdi. "Bratva patronu Camorra bölgesinin derinliklerinde ne halt ediyordu?"

"Ailevi bir iş," diye homurdandı Enzo. "Yeğeninin mezuniyeti. Igor izin istedi, ben de şahsen izin verdim. Beni aptal durumuna düşürdün."

Benim aptal gibi görünmeme gerek yoktu. O kendi başına gayet iyi iş çıkarıyordu.

"Onu senin kulübünden çıkarken gördüm," diye hatırlattım.

"Çok duygusal bir törendi, tamam mı?" Enzo ciddiyle söyledi. "Yeğenini ilk içkisini içmesi için oraya götürdü. Bana sorarsan çok sevimli bir şey."

"Rasputinlerle olan husumetim coğrafya ve siyasetin ötesine geçiyor. Bütün aileyi öldürene kadar durmayacağım." Sigara içerek konuştum. Sigara içmezdim. En azından çok sık içmezdim. Ara sıra, çoğunlukla esrar içerdim. Diğer kötü alışkanlıklarımı, yani şiddeti ve açgözlülüğü, üçüncü bir alışkanlık eklemeyecek kadar çok benimsemiştim. "Ve bu şehre ayak basmaya cesaret ederlerse, bunu kesinlikle fırsat bilip yararlanacağım."

"Umarım onlarla olan husumetin öbür dünyada da devam eder." Achilles sırtıma bir şaplak attı, neredeyse ciğerlerim dışarı çıkacaktı.

"Çünkü bir dahaki sefere Camorra bölgesinde haddini aşarsan, kışını domuz kıcı gibi yakarım."

"Yıllardır New York'u gözlerine kestirdiklerini düşünürsek, müdahale etmek aptallık olur." Ferrantes'lere mantıklı davranmak, yol kenarında ölü bulunan bir hayvanı diriltmeye çalışmak gibiydi, ama asi bir sincap gibi, bir şey beni denemeye zorluyordu.

"New York bizim," diye hırladı Luca.

"Öyle mi?" diye hayretle sordum. "Bronx benim, Ruslar da yıllardır Manhattan'da arazi satın alıyor. Onlarla olan ilişkiniz iş değil, düşmanca bir devralma." Sigara izmaritini tükürdüm. "On yıldır prestijini kaybediyorsun. Upper East Side'ı kaybettiğinde imparatorluğun da sonu gelir. Zaten çürümeye başladı. Sence baban neden henüz hiçbirinizden birini yerine geçecek kişi olarak seçmedi? Zayıflık kokuyorsunuz." Ses tonumda sinirimi gizlemeyi başardım. *Zar zor.* "Rusları bitirmem için bana açık çek ver."

"Bizim çıkarlarımızı düşündüğünü mü düşünmemizi istiyorsun?" Luca sigarasından bir nefes çekti ve dumanı yana doğru üfledi. "Bunca zaman sonra mı?"

Bu pislikleri on dört yaşımdan beri tanıyordum. Güzel bir ceset gibi yaşlandılar.

"Onları kişisel intikamım için öldürüyorum." Boynumu çıtlattım. "Çıkarlarımız tesadüfen aynı, hepsi bu."

"Onlarla ne işin var?" Luca kanatlı botunu Igor'un kafatasına dayadı.

Sıkı bir çene ve yorgun bir bakış benim resmi cevabımdı.

"Alex Rasputin'e ulaşmak için bir sürü askeri öldürmen gerekecek." Enzo dudaklarını ısırıldı.

Igor'un oğlu. Bratva'nın ikinci en yüksek rütbeli üyesi. Bir sonraki pakhan. "Beni eğlenceli zamanlarla tehdit etme."

"Elinde büyük bir operasyon var." Achilles elini yanağına sürdü. "Senin çılgın macerana devam etmene izin versek bile, yeterli insan gücün yok."

"Yardımcı olabilirsiniz." Anlamlı bir şekilde kaşımı kaldırdım.

"Tam anlamıyla bir mafya savaşına girmeyeceğiz." Luca başını salladı. "Benim işim değil, benim sorunum değil."

"Peki. O zaman yoluma çıkma."

Achilles sözlerimi düşündü, gözlerindeki tehditkar parıltı keskinleşti. "Teklifinle ilgili iki sorunum var."

Onu soğukkanlılıkla izledim, başka bir lanet TED Talk'un başlayacağını biliyordum. Lanet olası İtalyanlar ve kelimelere olan sevgileri.

Achilles hayal kırıklığına uğratmadı.

"Birincisi, Alex Hudson Nehri'nden çıkarıldığında en büyük darbeyi biz alacağız," dedi.

Bu kolay bir çözümdü. Onu haritanın herhangi bir yerinde öldürebilirdim. "Peki ya ikincisi?"

Achilles duvardan itti, bana doğru yürüdü ve yüzlerimiz birbirine bir santim uzaklıkta olacak şekilde çömeldi. O, kör bir annenin bile sevemeyeceği bir yüze sahip, korkunç bir piçti. Söylentilere göre vücudunun her santimi yara izi, yanık izi ya da her ikisiyle kaplıydı; çenesinden aşağısı vücudunun her yeri ayrıntılı dövmelemlerle kaplıydı.

"Filippo'yu öldürdüğün için seni hala cezalandırmadım,"

dedi boğuk bir sesle. Yine mi bu saçmalık.

On ay önce, Ferrante'nin askerlerinden birini, onun gözetimindeki bir kadını kaçırdığımda öldürdüm. Tamamen tesadüfi bir hasardı. Kişisel bir şey değildi.

"Sana zaten söyledim. Onun bir kurban olduğunu sanıyordum, ailenin evcil hayvanı olduğunu değil."

"Bu durumu değiştirir miydi?"

Pek sayılmaz. Ama insanlar, sosyopatlar bile, "eğer" oyununu oynamayı severler. Hayatlarının aldığı yolun alternatiflerini düşünmeyi severler.

"Kalbini hedef alırdım, böylece yüzü İrlanda yahnisi gibi olmazdı."

Camorra açık tabutlu cenazeleri severdi. Bana sorarsan, mesleklerini düşünürsek biraz iddialı bir istek gibi görünüyordu, ama kimse sormadı.

"*Che palle.*" Achilles silahının kabzasıyla bana vurdu, yüzüm yana doğru uçtu. Sıkıntım sabırsızlığa dönüştü. İşlerimi kontrol etmem gerekiyordu.

"Çok uzun zamandır başımızın belası oldun, Callaghan." Luca kılıfından kendi silahını çıkardı. Silahı kurdu.

Kimi kandırıyordu ki? Eğer beni öldürmek isteseydi, burada onların nutkunu dinliyor olmazdım. Ölüm, bana sunmadıkları bir lüks idi.

Bunun yerine, onların çöküşlerini tekrar tekrar izlemek zorunda kaldım.

"Hayır dostum. Bence İrlandalılar ve Ruslar birbirlerini öldürmek istiyorlarsa, bırakalım da yapsınlar," dedi Enzo neşeyle. *"Muoi Sansone con tutti i Filistei."*

"Sohbeti bırakın," diye homurdandım. "Sadece yapmanız gerekeni yapın." "Enzo. Bıçak," diye emretti Achilles. Enzo bize doğru süzülerek bıçağını Achilles'in açık avucuna bıraktı. Achilles bir avuç dolusu saçımı yakaladı.

saçımı, yüzümü yukarı doğru eğerek. Gözlerimiz buluştu.

"Biliyorsun." Achilles bıçağı boynumun ortasına bastırdı. Ucu yukarı doğru, çeneme doğru ilerledi. "Filippo'nun kafasına sıkıdığın kurşun göz çukurundan çıktı. Göz küresini hiç bulamadık."

Göz küresiymiş o zaman.

Korkunç bir kayıp değildi. Bu dünyayı yeterince görmüştüm ve onu ve içindeki herkesi nefret ediyordum.

"Filippo da bana yakındı." Luca yumruklarını ceplerine soktu. Achilles'in bıçağının ucu kuzeye doğru ilerledi, yanağımı geçip sol gözüme doğru ilerledi. "Ama tamamen kör olursan bana bir faydan olmaz. İyiliğimi başka bir zaman alırım."

"Azizliğin postada," dedim, Achilles'in bakışlarından hiç ayrılmadan.

"Sağ mı, sol mu?" diye sordu Achilles.

"Sen seç." Omuzlarımı kaldırdım. "Ama beş dakika içinde yap. Yönetmem gereken yeraltı kumarhaneleri var."

"Bir sonraki durağın acil servis, pislik."

Eğer mizah anlayışım olsaydı, gülerdim. Anestezi olmadan gözümün çıkarılması, bu gezegende geçirdiğim yirmi sekiz yıl içinde başıma gelen en kötü elli şey arasında bile yer almazdı.

"Gözünü kaybetmenin avantajları da olacak." "Öyle mi?" Achilles yemi yuttu.

"Birincisi, artık Freddy Krueger suratını 20/20 netlikte göremeyeceğim."

Achilles'in burun delikleri genişledi, öfkesi lav gibi fışkırdı. *"Occhio per occhio, dente per dente. Ağzını aç, orospu çocuğu."*

Ben hiç irkilmedim. Bıçağın ucu gözümün kenarına saplanıp göz çukuruma girerken bile. Göz küremi

derinlerinden çıkardığında da. Ve boşluktan kayıp çıktığını hissettiğimde de. Hareketsiz kaldım, kaslarım gevşek, duruşum gevşek, omuzlarım geriye doğru çekilmişti. Sakin ve huzurlu bir görüntü.

Benim özelliğim buydu. Asla irkilmezdim.

Asla. Hiçbir zaman. Hiçbir şekilde.

Bana Ölmez demelerinin bir nedeni vardı. Kendi ölümümü hiçe saymaktan zevk alırdım.

Göz kürem artık vücudumdan tamamen kayıyordu.

Oda, benim zorlu nefeslerim dışında ölümcül bir sessizlik içindeydi. Achilles göz küremi parmakları arasında tuttu ve onu beynime bağlayan altı kası kesti, ardından onu beynime bağlayan optik sinir kılıfını kesti. Geri adım attı.

Sıcak, kalın bir sıvı göz çukurumdan yanağıma aktı. Hafif bir gülümsemeyle onu yaladım. Omurgam ve kollarım titriyordu, vücudumun şok edici istilaya verdiği tepkiydi bu, ama ben bu rahatsızlığı memnuniyetle karşıladım, onu bir parçam haline getirdim.

Acıya dayanmakta çok iyiydim. Onu dağıtmakta da çok iyiydim. Bir sonraki turda Achilles'i ele geçirecektim. Onun bir şeyine dokunup, onu o kadar iyice yok edecektim ki, eskiden ne olduğunu bile tanıyamayacaktı.

Sabrim, iradem ve zamanım vardı. Tek eksik olan şey ahlakımdı.

"*Lanet olsun.*" Enzo alçak bir ısıklık çaldı. "Bardağın yarısı dolu, Callaghan—Cadılar Bayramı'nda giyinmek konusunda asla sorun yaşamayacaksın."

"Zaten kendi iyiliği için fazla yakışıklıydı," dedi Luca yere tükürerek. "Ona bir iyilik yaptık."

"Sanırım bu senin." Achilles göz küremi kucağıma attı, arkasını dönüp Enzo'nun elindeki bıçağı attı. Muhtemelen aşırı adrenalin yüzünden sağ gözümle sadece gölgeler görebiliyordum. Birkaç bardak bira ve iyi bir oral seksle düzelmeyecek bir şey değildi.

"Burada işimiz bitti mi?" Ses tonum soğuk ve tarafsızdı.

"Rasputinlerin cesetlerini şehir sınırları dışına çıkardığından emin ol. Kağıt izi bırakma Callaghan, ve federal ajanları da bu işe karıştırma." Achilles, bana sırtını dönerek, masadan viski bardağını aldı.

"Enzo, damarlarını koterize et de Mama'nın yeni halılarını kanla kirletmesin."

Enzo gözümü diktikten sonra arkamdan bileklerimdeki plastik bağları kesti.

"Hey, kişisel bir şey değil, değil mi Callaghan?" Omzuma vurup göz kırptı. "Haftaya poker gecesi için hala geçerli mi?"

"Tabii." Igor'un göz çukurlarına işaret parmağımı ve orta parmağımı soktum, sanki kafatası bir bowling topuymuş gibi, koltuk altıma sıkıştırdım. Bir örümcek göz çukurlarından birinden tırmandı, kolumdan yukarı doğru koştu, kaçış yolu arıyordu. "Kişisel bir şey değil."

Göz küresi cebimde, çıkarken onların farklı işkence aletlerini hayranlıkla seyretmek için yavaşça durdum.

İKİNCİ BÖLÜM

LILA

Çıplak ayaklarımın altında yer sallandı.

Gözümün ucuyla gölgeli bir figürün yanımdan hızla geçtiğini gördüm.

Kucağımdaki eskiz defterinden gözlerimi kaldırıp, yüksek alarm durumuna geçtim. Avludaki taş çeşmenin üzerinde oturmuş, hafızamdan Amalfi Sahili'nin şeklini kağıda döküyordum.

Pembe saten geceliğimi giymiştim ve saçlarım gevşek, uzun bir örgü şeklindeydi. Pencereleden sızan kehribar rengi ışık dışında, her yer kapkaranlıktı.

Görme yetim her zaman iyiydi. Annem bunun, diğer yeteneklerimin eksikliğini telafi ettiğini söylerdi.

Giriş kapımızdan, üç garajımızdan birini kapatan metalik gri bir Mercedes-Benz G 63'e doğru dolaşan bir siluet gördüm. Olağanüstü uzun boylu, vampir gibi solgun ve aynı derecede korkutucu bir erkek dışarıda dolaşıyordu. Koyu renkli bir palto giymişti ve bir yılan gibi hareket ediyordu, geceye ait biri gibi sinir bozucu bir akıcılıkla gecenin karanlığında süzülüyordu.

Şimdi bakma, çabuk, o seni görmeden, annemin sesi kafamın içinde azarladı. İnsanlarla göz teması kurmamalısın, Lila!

Ama ne zararı vardı ki?

O kadar karanlıktı ki beni fark edemezdi.

İnsanları hep gizlice izlerdim. Bu, hala yapmama izin verilen tek normal şeydi. Yalnızlığım o kadar samimi, o kadar tanıdıktı ki, benim için bir arkadaş haline gelmişti. Annem ve Imma dışında tek arkadaşımды.

Tate Blackthorn olduğunu umarak bakmaya devam ettim. Bana şimdiye kadar aldığım en harika hediyeği veren adam: bir dans. Bir an için kadın gibi hissettiğim bir an.

Bir çocuk değil, engelli bir kişi değil, bir *kadın*.

Bu, bir yıl önce kardeşim Luca'nın nişan partisinde olmuştu ve o günden beri her gece kafamda canlandırırıyordum. Bu gezegende geçirdiğim on sekiz yılın en önemli anı, beni karısını kıskandırmak için bir araç olarak kullanan, tamamen yabancı bir adamla yaşamıştım.

Ve üzücü olan kısmı... Onun bunu tekrar yapmasına izin vermiştim. İnsanlarla bağlantı kurmaya bu kadar çok ihtiyacım vardı.

Gözlerim onun silüetini içime çekiyordu: inatçı çene, keskin elmacık kemikleri, kışın donu kadar pürüzsüz ve buz gibi yüz hatları.

O Tate olabilir miydi? Bana bir dans daha edinebilir miydi? Ben de o kadar aptal olup bunu isteyebilir miydim?

Çakıllı ön bahçede dans eden gölgelerin arasında dolaştı. Durdu. Başını aya doğru kaldırdı. Ay da ona bakıyordu, sanki bir sır paylaşıyorlarmış gibi.

Pencerelerden birinden gelen ışık saçlarına vurarak saç tellerine dolandı. Bordo renginde parlıyordu. Ortaçağ bakırları gibi paslıydı. Tate Blackthorn'un parlak stygian rengi değildi.

Güneş pleksusum gerildi.

O değildi.

Bu adam ateşten çıkmış gibi görünüyordu. Saçları dans eden alevler gibi dağınıktı. Ve yine de... Dayanılmaz derecede soğuk görünüyordu. Ona dokunursam donacağımı hissettim.

Kalem parmaklarımın arasından kaydı.

Duyamadığım bir *tıkırtı* ile parke taşlı zemine düştü.

Adam aniden durdu. Dondu.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Duymuştu.

Dışarıda olmamam gerekiyordu. Karanlıkta tek başıma.

Bacaklarım taş gibi dondu. İstesem bile koşamazdım.

Onun kafası bükülmüş beni benim
yönüme Yavaşça. Yavaşça.

Neredeyse alaycı bir şekilde.

Bakışlarımız ay ışığıyla donmuş avluda çarpıştı. İki hayvan — bir avcı ve bir av — nehrin iki yakasında duruyorlardı.

Gölgeli yüzü buruştu. Bir şey düşünmekteydi. Değerlendiriyordu. Plan yapıyordu.

Dudaklarının köşesinde alaycı bir gülümseme belirdi.

Bir karar verilmişti. Karnım düğüm düğüm oldu.

Bana doğru ilerledi. Geri çekildim, popom çeşmenin kenarında sürünerek, suyun uyluklarımın arkasını okşadığını hissedene kadar. Buz gibiydi. Kaçmak faydasızdı. Beni kovalayacak, yakalayacak ve cezalandıracaktı.

Onu tanımıyor olsam da bunu biliyordum.

Yaklaştıkça, bir gözünün eksik olduğunu gördüm. Yüzünün sol tarafı tamamen kırmızıydı. Burnu kırılmıştı. Kolu altında bir insan kafatası tutuyordu.

Ve yine de... çok güzeldi. Gözünden akan kan, sıvı, morluklar ve kanlı yaraların altında.

Şiddet içeren sanat kadar güzeldi.

Kan olmasa bile tüm tavırları sert ve saldırgandı. Sanki varlığı benim varlığıma bir saldırı gibiydi. Yine de gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Kalbim, yanlışıyla yuttuğum yabancı bir şey gibi hissettiriyordu. Onu vücudumdan kusmak istedim. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım.

Ağzı hareket etti ve gözlerim ona kilitlendi.

"Vay vay vay. Bakın bakalım burada ne varmış?" Tek sağlam gözüyle beni inceledi, ölümcül bir eğlenceyle. "Ferrantes'in masum küçük prensesi değil mi bu?"

Dudaklarını okuduğum ve onu duyamadığım halde, sesi bir şekilde hala tenimde yankılanıyor, enseme kavriyor ve beni yukarı bakıp onun bakışlarıyla karşılaşmaya zorluyordu.

Serbest kolunu kaldırdı ve parmak eklemlerini yanağımda gezdirdi. Gözlerim parladı ve boğazımda bir çığlık kaldı. Hâlâ sıcak olan kanı yanağımı boyadı.

"Seninle ne yapmalıyım? Siktirmeli miyim, kaçırmalı mıyım, yoksa basitçe öldürmeli miyim?" diye yüksek sesle düşündü.

Üçünü de yapacağına inanmak için her türlü nedenim vardı.

Kardeşlerim iyi insanlar değildi ve yüzüne bakılırsa, onunla olan görüşmeleri planlandığı gibi gitmemişti. Bu bir intikamdı. Ben onun intikamıydım.

Eli yanağıma doğru yükseldi, parmak uçları kulak kepçemin üzerinde kaydı. Bir an durdu. Kafamdan koparacağını sandım. Ama onun yerine, sarı saçlarımı örgüde tutan kurdeleyi yakaladı, yavaşça çekti ve parmakları arasında hayranlıkla ovuşturdu. Saçlarım sırtımdan aşağı döküldü.

Dudaklarının köşesini yaladı, bakışları saldırgandı, tüm savunmamı bir anda yıktı.

Kendimi onun bakışlarına karşı koymaya zorladım. Tüm vücudum korkudan titriyordu, ama çığlık atmadım, kaçmaya çalışmadım, aptalca bir şey yapmadım.

Psikopatlarla yaşıyordum. Av olmak için en kesin yolun, av gibi davranmak olduğunu biliyordum.

"Sen basit olan sensin." Kapüşonlu, soğuk gözleriyle beni değerlendirdi.

Cevap vermedim, ama sözleri canımı yaktı.

İnsanlar arkamdan böyle diyorlardı.

Yüzüme karşı da.

Basit olduğumu. Aptal olduğumu. Kullanılıp atılabileceğimi. Ferrante'lerin ağır günahları için üstlendikleri bir ceza olduğumu. Kahretsin, babam bile bana "güzel küçük yüküm" diyordu.

Vello Ferrante, biriyle evlendirmek dışında bir kızına ihtiyacı olmadığını açıkça belirtmişti. Ve böylece tüm hayatım, onun beni evlenemeyecek biri olarak görmesini sağlamak için özenle kurgulanmıştı.

Bir gangsterle evlenmekten kaçınmanın tek yolu, evlenemeyecek durumda olmak. Daha spesifik olarak, gelişimsel bir engelim varmış gibi davranmak.

Annem bu planı ben çocukken yapmıştı ve ben de onun en iyisini bildiğine güvenerek bu plana uydum. Güzel, sersem bir kadın mafya babalarının rüyası olsa da, gerçek zorluklar yaşayan, yardıma ve bakıma ihtiyaç duyan bir kişi, bu işin içindeki erkeklerin dikkate alacağı bir şey değildi.

Bunun ahlakla hiçbir ilgisi yoktu, tamamen onların pislik olmalarıyla ilgiliydi.

Saçımı bıraktı ve boynumun önünü cezalandırırçasına kavradı. Bakışları yüzümde kaldı.

Yavaşça, başımı fışkıran çeşmenin içine indirdi. Beni boğacaktı. Bu farkındalık kalbimi hızla çarptırdı. Parmaklarımı koluna dolayarak boğazımdan çıkarmaya çalışmak için kendimi zor tuttum. Bunun bir anlamı yoktu.

Bunun yerine, saçlarım suya batarken gözlerimi kapattım. Buz gibi soğuk sıvı kafatasımı sardı.

Seni seviyorum anne.

Seni seviyorum Luca, Enzo ve

Achilles. Seni seviyorum Imma.

Her şeye rağmen seni de seviyorum, baba.

Cennetten seni izleyeceğim.

Aniden, birdenbire kendime geldim. Gözlerim birden açıldı.

Fikrini değiştirdiğini düşünürdüm, ama onun böyle bir organı olmadığını biliyordum. Ceketinden bir çakı çıkardı, açtı ve gözümün köşesine bastırdı. Evet. Tam da korktuğum gibi. Beni doğrayarak daha fazla karışıklık yaratabileceğini düşündü.

Omurgamı dik ve çenemi yüksek tutarak, zorla yutkunmamaya çalıştım.

Ölmek zorundaysam, bir Ferrante gibi ölecektim.

İyi insanlar değildik, ama savaşçıydık. Ve savaşçılar korkmazdı.

Ona şiddetli bir meydan okuma ile baktım. Etrafımızdaki karanlık nefesini tutmuştu.

Bıçak cildime dokundu, batırdı, sıktı ve bana neyin tehlikede olduğunu hatırlattı. Bıçak kördü. Onun kör bir bıçak seçeceğini biliyordum. Sadistler genellikle öyle yapardı.

Bıçak sol gözümün kenarından ilerlemeye başladı. Boğazımdaki tükürükle boğuluyordum. Yine de dudaklarımı sıkıca kapattım.

Bıçağının kenarıyla çenemi kaldırdı ve grotesk yüzüne daha yakından bakmamı sağladı. "Güzellik çok kırılgan bir şeydir, Raffaella. Bir bıçak darbesiyle yüzünü lekelerim."

Yabancı, bıçağı tutan elini kaldırdı, hız kazandı ve bıçağı yüzüme doğru salladı. Gözlerimi sıkıca kapattım ve nefes almayı bıraktım, kaslarım gerildi ve acı verici bir patlama bekledim.

Ama acı gelmedi.

Titreyerek gözlerimi açtım, kalbim deli gibi atıyordu. Vücudum terden kaygandı.

Cansız gözünde bir neşe parıltısı belirdi.

Adam bıçağını ceketinin cebine geri koydu, işini bitirmiş gibi. Benim hayatımla oynuyor, kafamla dalga geçiyor ve tüm korkumu yutuyordu, ama yüzünde hiçbir duygu yoktu.

Ağzım açık, bir sonraki hamlesini bekleyerek ona baktım.

Cebinden bir şey çıkardı, aramızdaki parmaklarımı açtı, onu oraya koydu ve yumruğumu onun üzerine kapatmamı sağladı. Küçük ve kaygandı. Yuvarlaktı. Kabuksuz bir salyangoz mu?

Parmaklarımın kıvrımlarını açtım ve aşağıya baktım. Kalbim göğüs kafesimi parçalayacakmışçasına çarpıyordu.

Bir göz.

Bir insan gözü.

Onun gözü.

Onu düşürmek istedim ama ona karşı gelmemenin daha iyi olacağını biliyordum.

Burnumuz neredeyse birbirine değecek kadar öne eğildi. Kan, barut ve karanlık, hayaletli orman kokuyordu. Garip bir şekilde hoş, uğursuz bir kokuydu ve vücuduma sızarak, varlığından bile haberdar olmadığım bir köşemi dokundu.

"Kardeşlerine söyle, bir daha benimle uğraşırlarsa, benim bölgeme girerlerse ya da işimi bozarlarsa, onları avlayacağım, vücutlarındaki her deliği sikip, o güzel boğazlarını keseceğim, sonra da kanlar içinde kalmaları için kapılarının önüne atacağım. Anladın mı?"

Böyle bir şey yapmayacaktım.

Birincisi, kardeşlerimin benim onların dilini anladığımı, bırakın konuşmayı, bilmemeleri gerekiyordu. İkincisi, ben onun ayak işlerini yapan orospusu değildim.

Ona meydan okurcasına baktım, hiçbir şey söylemedim. Onu anladığımı bildiğini hissettim.

"Güzel." Düzleştirdi ve boğazımı bıraktı. "Şimdi koş, *Gealach*. Çünkü yakaladığımda? Öldürürüm."

Ayağa fırladım ve çadırımı ve kalemlerimi dışarıda bırakarak, o fikrini değiştirmeden önce olabildiğince hızlı bir şekilde çıplak ayakla içeri koştum. Panik içinde nefes alıp veriyordum.

Kapıma doğru yürürken, geceliğimin ince askılarını yırttığını fark ettim. Göğüslerim açığa çıkmıştı. Üst bedenimin her santimetresi onun kanıyla lekelenmişti.

Ellerinin hayaletinin vücudumda yukarı aşağı kaymasını hissettim. Sıcak, nasırlı ve canlı.

Haftalar sonra, onun hayal gücümün bir ürünü olup olmadığını kendime soruyordum. Bir kabus. Bir alamet.

Ama hayır, o gerçek olmalıydı. Biliyordum.

Çünkü onun gözünü sakladım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LILA

İKİ HAFTA SONRA

"*Madonna Santa*, Chiara, kızın çok güzel. Hiç evlenmeyecek olması ne yazık!" Annemin arkadaşı Tammy, beni baştan aşağı süzdü ve dilini şaklattı.

Omuzları açık, pileli pembe şifon bir elbise ve dar bir korse giydim. Uzun, soluk saçlarım dalgalar halinde belime kadar uzanıyordu ve kar beyazı güllerden yapılmış bir taçla çevrelenmişti. Güller gerçektir ve birbirine dolanmıştı. Küçük dikenler kafatasıma batıyordu ama annem her zaman güzelliğin acıyla geldiğini söylerdi.

Taç ve kıyafeti annem seçmişti.

Gardırobumu o belirliyordu. Aktivitelerimi. Geleceğimi.

Beyaz saten eldivenler ve yüksek topuklu ayakkabılar içinde kendimi biraz gülünç hissettim. Sanki bebeklerimle çay saati oynuyormuşum gibi, bazen insanların benim zihinsel engelli olduğuma inanmaları için yaptığım bir şey. Çay saati rutininden *nefret ederdim* ve her zaman bunun aşırı olduğunu düşünürdüm. Ama annemin dediği gibi, bizim dünyamızda kimse asla fazla güzel ya da fazla temkinli olamaz.

Ayrıca, en büyük ağabeyim her gün evlenmiyordu. Üstelik Outfit'ten bir prensesle.

Sofia'nın ailesi Chicago'da çok tanınırdı. Bandini ailesi o kadar etkiliydi ki, düğüne ABD Başkanı Wolfe Keaton ve First Lady Francesca Rossi-Keaton bile katıldı.

Luca ve Sofia odanın uzak köşesinde duruyorlardı, birbirlerine dokunmamaya ve bakmamaya dikkat ederek, misafirlerle nazikçe sohbet ediyorlardı

Kardeřim hareketlerinde ve dūřüncelerinde ölçölüydü. Tuhaf bir řekilde hareketsiz ve soęuktu. Kendi düęününe deęil, cenazesine katılmıř gibi görünüyordu.

Sofia da onun ıstırabını paylaşıyor gibiydi. Mutsuzluk, güzel, bronz tenli yüzüne bir kemerin öfkeli izleri gibi kazınmıştı.

"Evet, bizim dünyamızda evlilik fazla abartılıyor." Anne öfkeyle homurdandı. "Raffaella'nın, onu aldatıp günlerce ortadan kaybolan zalim bir adamla evlenmek zorunda kalmayacağına sevindim. Vello'ya üç oğul verdim, o da onları acımasız ölüm makinelerine dönüştürdü. Lila, anlaşmanın benim tarafımı yerine getirdiğim için aldığım ödöl. Onu korumak ve kollamak benim görevim."

Tammy ve çemberdeki diğer kadınlar başlarını salladılar.

"Kötü kocalardan bahsetmişken..." Annemin bir başka arkadaşı olan Mina, sinsi bir gülümsemeyle, "Geçen gün Tony'nin Alyssa'sını mağazada gördüm. Gözü morarmıştı. Göz altı dolgusu yanlış yapıldığı için olduğunu yemin etti. Sadece üç ay önce kolu alçılıydı. Hepimizi aptal mı sanıyor? Henüz yirmi yedi yaşında bile değil. Ve şimdiden üç çocuğu var." Mina tsk etti. "Pietro'ya hep o adamdan uzak durmasını söyledim. Tony çok öfkeli biridir."

"Peki ya Maggio?" Tammy dilini şaklattı. "Karısını sağda solda aldatıyor. Üç tane gayri meşru çocuğu var, hepsine nafaka ödüyor ve hala anneleriyle düzenli olarak görüşüyor. Hatta biri onun için çalışıyor. *Baldracca*."

"Hepsi birbirinden kötü." Annem tiksintiyle ağzını bükerek, "Eşlerini aldatıyorlar, dövüyorlar, başımıza bela açıyorlar. Erkekler korkunç yaratıklar. Kadınlar yönetseydi dünya daha iyi bir yer olurdu."

"Ne, haftalık jel manikür ve kuaför randevularımızı mı kaçıralım?" Tammy burun kıvırdı ve bir kıkırdama korosu başladı. "Hayır, teşekkürler. Biz kendimizi şımartırken onlar zor işleri yapsınlar. Bunu hak ettik."

"Her şey o kadar da kötü değil." Mina, manikürlü eliyle malikanemizdeki balo salonunu işaret etti. Salon göz kamaştırıcıydı. Yıldızlı sütunlar, mermer kemerler ve o kadar yüksek freskli tavanlar vardı ki, üzerlerindeki ortaçağ resimlerini zar zor görebiliyordunuz. Oda mum ışığı ve avizelerle altın rengi parıldıyordu, aldatıcı sıcaklığı içindeki korkunç insanları maskeliyordu.

Boynumu şişkin saçların denizinin ötesine uzatarak Tate Blackthorn'u aradım.

"Yaz için Ischia'ya gidiyor musun?" Rita, anneme sordu, dudakları sözcükleri söylerken kıvrılıyordu. Hepsi şampanya yudumlar, ben pembe limonata içiyordum.

Benimle ilgili her şey pembeydi. Gardırobum. Odam. Kızıl yanaklarım.

"Tabii ki." Yazlığımızdan bahsedilince annemin yüzü hemen rahatladı. "Lila ve ben güneşi, yemeği, kültürü seviyoruz. Ischia bizim evimiz."

Annem ve ben, ailemizdeki erkeklerden uzaklaşmak için yılın iki ayını İtalya'daki bir adada geçirirdik. Oraya gitmeyi severdim. Daha özgürce yaşayabiliyordum. Halka açık yerlerde kitap okur, spor yapar, kumsalda takla atardım. Latince öğretmenim ve matematik öğretmenim vardı. Annem beni sinemaya götürür, eski İtalyan filmleri izlerdik. Hiçbir zaman bebeklerle oynamak zorunda kalmadım ya da yüzümü boş bir maskeye çevirmek zorunda kalmadım.

Evde, bu yeteneklerimi saklamam gerekiyordu. Zekamı.

"Sen de gelmelisin," dedi annem üç kadına, ama ben onun bunu içten söylemediğini biliyordum. Arkadaşlarından nefret ediyordu. Camorra ile bağlantılı herkesten ve her şeyden nefret ediyordu.

"Ne harika bir fikir," dedi Rita. "Antonio'yla konuşup, başka planımız olup olmadığını sorayım."

Neden böyle yaptıklarını merak ettim. Gerçekleştirmeyecekleri planlar yaparlardı. Umursamadıkları şeyler hakkında heyecanlanmış gibi davranırlardı.

Sonunda ilgimi çeken konuyu bulduğumda kalbim durdu.

Tatum Blackthorn.

Odanın diğer ucunda, Luca, Sofia, Enzo ve Achilles'in yanında duruyordu. Yarı insan, yarı tanrı. Sıradan ölümlülerin üzerinde yükselen zamansız bir mermer heykel. Koluna güzel karısı Gia asılmıştı. Kırmızı saten bir elbise giymiş, hamile karnını sergiliyordu. Onun gibi sevilme nasıl bir his acaba diye merak ettim. Her kusurunu, her zaferini, her nefesini kabul eden ve seven birinin olması.

Annem ve arkadaşları arka planda tartışıyorlardı, ama ben ne dediklerini dinlemedim. Tüm dikkatimi Blackthorn çiftine vermiştim.

Lila, bu yakışksız. Başkasının kocasına bakıp duramazsın, annemin sesi kafamın içinde alaycı bir şekilde yankılandı. Blackthorn'a olan ilgim hiç de romantik olmasa da, annemin haklı olduğunu biliyordum. Tek istediğim bir dans daha yapmaktı.

Gözlerim, Tate'in dudaklarının kelimeleri şekillendirmesini takip etti.

"Eğer ona doğru bir bakış bile atarsan, diğer gözünü de çıkarırım. Ve Ferrantes'lerden farklı olarak, kan kaybını durdurmayacağım."

Keskin bir dirsek kaburgalarımın çarptı — annemin bakmayı kesmemi söyleme şekli — ve bakışlarım hızla Tate'in konuştuğu kişiye kaydı.

Odadaki insanların yüzde 80'i gibi, keskin bir takım elbise giymiş, uzun boylu, çevik bir adamdı. Yine de onu hemen tanıdım ve boğazıma bir yumru oturdu.

Bakır rengi saçları.

Siyah göz bandı.

Odayı sessizce tarayarak bir sonraki hedefini arayan bir avcının, kayıtsız, umursamaz duruşu.

Her şeye karşı sessiz kalması.

Beni boğmak üzereyken gözünü bana uzatan adam.

O beni fark etmeden bakışlarımı ondan ayırdım.

Onun yanında, kesinlikle kardeşi, hatta ikizi olduğu belli olan başka bir adam vardı.

"Oh, müzik başladı." Rita heyecanla alkışladı. "Yeni evlilerin ilk dansı için etraflarında toplanalım."

Ayaklarım ağır ağır Luca ve Sofia'nın etrafında oluşan insan çemberine doğru kaydı. Çift robot gibi yerlerini aldı, Luca önde ve vals olduğunu düşündüğüm bir dansa başladı. Yüzleri somurtkandı, gözleri ilgisizlikle donuklaşmıştı.

Babam, kurnaz bir gülümsemeyle kollarını omuzlarımıza atarak annemle benim aramda yerini aldı. Zayıf ve sararmış görünüyordu, ama bir değişiklik olarak mutluydu.

"Kim var burada, Lila?" Bana dönerek baktı. "Amerika Birleşik Devletleri Başkanı, hem de. Karısını da getirmiş. Bu evlilik bizi farklı bir lige taşıyor. Ferrante'ler yeni Kennedy'ler olacak. Sözlerimi unutma."

Onun söylediklerini anlamamış gibi davranarak gözlerimi kırptım.

"Eh, *che Dio ti benedica*. Kafan kulaklarını birbirinden ayırıyor." Kafamın üstüne hafifçe vurdu ve ekşi bir kahkaha attı. "Tanrı sana gerçekten acımasız davrandı, *cara mia*. Sana bu kadar güzellik verdi ama bununla ne yapacağını bilmiyorsun."

Kafasını keskin bir nesneye vurma dürtüsünü görmezden gelerek, dikkatimi Luca ve Sofia'ya geri verdim. Vals bitti ve bir başkası başladığında, çiftler dans pistini doldurdu. Herkes mıknaatılar gibi birbirine çekildi ve mükemmel bir uyum içinde birbirlerine doğru yaklaştılar. Çiftler dönüp durdular. Güldüler, sarıldılar ve döndüler. Tate Blackthorn'un karısını sıkıca tuttuğunu, kulağına fısıldadığını, odadaki diğer herkesin bağlı olduğu tempoya aldırış etmediğini izledim.

Enzo, ünlü bir mankeni yere eğdi, dudakları onunkinden bir nefes uzaklıktaydı.

Achilles omzunu duvara dayamış, ölü gözleriyle odayı gözetliyor, elleri cebindeydi. Dans etmiyordu ve bunun kendi tercihi mi olduğunu, yoksa ona dokunacak kadar cesur bir kadın olmadığı için mi olduğunu merak ettim.

"Roger, lütfen." Annem bir garsonun omzuna dokundu. Orta yaşlı bir adam üniformasıyla dönerek, ağzına kadar şampanya dolu gümüş bir tepsiyi tutuyordu. "Lila'ya pembe limonata getir," dedi annem. "İki buz küpü. Plastik bardak."

Benim için keskin nesneler yok. Annem, ciddi zihinsel engelim olduğunu ve bu yüzden altı yaş veya daha küçük bir çocuk gibi olduğumu söylemişti.

Yakışıklı, sarı saçlı bir adam odanın ortasından bize doğru yaklaştı. Onu hemen tanıdım. Angelo Bandini otuzlu yaşlarının başındaydı, kusursuz tavırları ve giyimiyle dikkat çekiyordu ve aile işinde önemli bir konumdaydı. Sofia'nın ağabeyi.

Annemin ve babamın yanaklarını öptü, sonra umut dolu bir gülümsemeye bana döndü.

Kalbim, yeni kanatlarını deneyen bir kelebek gibi göğüs kafesim içinde çarpıyordu. Kendimi gülümsemek için zorladım.

"En küçük Ferrante'yi dansa davet edebilir miyim?" Dudaklarının hareketini izledim. Elini açarak bana uzattı.

Parmaklarım heyecanla titredi. "Kızım dans etmez," dedi annem.

Angelo iyi huylu bir şekilde güldü. "Sadece bir kez olsun, olur mu? Yeni kayınbiraderiyle. Ben mükemmel bir beyefendi olacağım."

Annem öne çıktı ve aramıza girdi. Ne dediğini göremedim, ama Angelo'nun yüzündeki gülümseme bir anda somurtkan bir ifadeye dönüştü. Annemin keskin kol hareketlerinden bağırdığı anlaşılıyordu. Yüzümden kan çekildi.

Annem beni her zaman aşırı korumuştı. Çoğu zaman bunun için minnettardım, ama bu sefer... bu sefer göğsümün arkasında karanlık ve kin dolu bir his uyandı.

"Oh, buna güvenmeyin, Leydi Chiara," Angelo geri adım atarken ağzı düzgünce hareket etti. Yüzünde acımasızlık ifadesiyle kaplandı. "İstediğim ama asla elde edemediğim şeyleri bir elin parmaklarıyla sayabilirim ve öyle kalmasını da istiyorum." Bakışları odanın diğer ucundaki Başkan Keaton'a ve onun vals yaparken sahiplenici bir şekilde tuttuğu kadına kaydı. Karısı Francesca.

"Karımı affedin." Babam, karaciğer lekeli başını eğdi. "Düğün hazırlıkları onu yorgun ve perişan bıraktı. Saygısızlık etmek istemedi, Bandini. Kızım..." Babam yanağımı çimdikledi, sonra parmaklarını öptü. "O basit bir kız, anlarsın ya."

Ne pislik adam. Annem ona bu aşağılayıcı kelimeyi kullanmamasını söylemişti, ama o hiç dinlemedi.

"Kırılma, Don Vello." Angelo'nun dudakları samimiyetsiz bir gülümsemeye dönüştü, babam da ona karşılık verdi. Sonra annemi dirsekinden çekip, yüzünü kurtarmak için isteksizce dans pistine sürükledi. Angelo uzaklaştı, ama önce bana son bir alaycı bakış attı.

Çiftlerle çevrili, tek başıma duruyordum.

Kıskançlık boğazımı tıkadı. Normalde yalnız kalmak umurumda olmazdı, hatta tercih ederdim, ama o anda bundan nefret ediyordum.

Arkamı dönüp, catering personeli ve üniformalı garsonları iterek hızla uzaklaştım. Ana giriş askerler ve güvenlik görevlileriyle doluydu, bu yüzden şarap mahzeninin kapısından sızdım.

Anında karanlığın kucağına düştüm.

Crimson Key, Florida ve Bahamalar arasında sıkışmış bir adaydı. Aileme ait bağımsız bir yargı bölgesi. Zenginlerin deyimiyle *Şeytan'ın Oyun Alanı*.

Ailemizin malikanesi, ödüllü birkaç lüks otel, golf sahaları ve kumarhanelerden oluşuyordu. Ailemizin güvendiği arkadaşları burada kışlık evleri vardı, ama burası tamamen Ferrante'nin bölgesi idi.

Tropikal nem cildimi yalıyordu. Sıcaklık, elbisem ve en çok da ailem yüzünden boğuluyormuş gibi hissediyordum.

Omzumun üzerinden balo salonunun kemerli pencerelerine baktım. Genellikle müzik çalmaya başladığında, bitişikteki boş bir odaya çekilir, yere uzanır ve gözlerimi kapatırdım. Omurgamda yankılanan bas, müziğin temposunu taklit ederdi. Bu, müziği dinlemeye en yakın olduğum andı. Ancak şu anda, hareketsiz yatmak istemiyordum.

Topuklarımı yerden söküp, çıplak ayakla Roma tarzı korkuluklu havuzun ve mülkü çevreleyen yoğun selvi ağaçlarının önünden geçerek, daha aşağıya, mülkün arkasını saran kalın ormana doğru yürüdüm. Pickleball kortunu ve havuz evini arkamda bırakarak, düşünle aramdaki mesafeyi daha da açmak için öfkeyle toprağı tekmeledim. Uçsuz bucaksız tropikal ağaçların sonunda, Atlantik Okyanusu'na uzanan inci beyazı bir kum şeridi vardı. Burası benim gizli yerimdi. Kimse dikkat etmediğinde adada sık sık ziyaret ettiğim bir yerdi.

Elbisemi kir ve çamurla kirletmiş olmayı umursamadım. Babamın çok kızacağını umursamadım. Annemin endişeleneceğini umursamadım. Yaralarımı gizlice yalamak istedim.

On dakika sonra, ormanın sonuna ulaştım. Dizlerimin üzerine çöktüm, soğuk kum taneleri ince kemiklerime batıyordu, ve alt dudağımı ısırarak kararmış okyanusa bakakaldım. Bir avuç pürüzsüz taş aldım ve onları okyanusa attım.

Dalgaların kıyıya vurduğu sesi bir daha asla duyamayacaktım.

Atla. Atla. Atla.

Asla canlı müzik eşliğinde vals yapamayacaktım.

Atla. Atla. Atla.

Asla tanıdık bir melodiye eşlik ederek şarkı söylemeyecektim.

Atla. Atla. Atla.

Asla bir yabancıнын sıcak, yumuşak ve canlı dudaklarını öpmez, avucumun altında nabzını hissetmez ya da sevgilimin kulağına sırlarını fısıldamam.

Son taş suya sıçramadan battı.

Öfkeli bir kükreme boğazımdan çıktı. Kırık, çaresiz, ama bunu bile duyamıyordum.

Arkamda bir kale, danslar, ışıklar ve *hayat vardı.*

Planlar, umutlar ve hayaller vardı.

Kendi kararlarını kendileri veren insanlar vardı.

Aniden, arkamdan bir el ağzımı kapattı. Nefesim kesildi, gözlerim dehşetle parladı. Bir kol boğazımı kuvvetle sıktı ve beni geriye doğru çekti. Bu o kadar beklenmedik bir şeydi ki, ayak parmaklarımı kuma gömüp, direnerek, saldırıya karşı koymak için bir saniye geçirdim.

Biri beni buraya kadar takip etmiş.

Ve bu kişi, görülmeyecek ve duyulmayacak kadar uzakta olduğumuzu biliyordu.

Panik beni sardı ve içgüdülerimi harekete geçirdi.

Beni tutan kişi erkekti, güçlüydü ve çılgındı.

Ağzımı kapatan eli ısırđım, dişlerimi etine geçirdim, ta ki ağzımda kanın metalik tadı patlayana kadar. Saldırganım birden irkildi, kumlara yuvarlandı ve beni de beraberinde sürükledi. Onun gövdesine düştüm, kolu hala boğazıma sertçe bastırıyordu. Kulaklarım basınçla doldu. Dövüştüm, tekmeledim, tırmaladım, çırpındım ve kükredim, vahşi bir hayvan gibi; yumrukları yüzüme, boynuma indi, darbe üstüne darbe, kulaklarım çınladı. Tırnaklarım derisini deldi, o kadar derine battı ki kırıldı ve parçalandı. Uzun ve kalın bir şey popoma doğru şişti. Acı ve ceza vaat ediyordu ve damarlarımda kanımı dondurdu.

Hayır. Asla. Buna izin vermeyeceğim.

Bir sürüngen gibi kıvrıldım, keskin bir hareketle döndüm. Kolunu ısırmayı başardım, dişlerimi derisine batırıp yırttım ve kurtulmayı başardım.

Hava. Sonunda yanan ciğerlerime hava doldu. Açgözlülükle nefes aldım.

Geriye bakmak, zaman kısıtlamamın bana izin vermediği bir lüks idi. Bunun yerine, kumların üzerinde emekleyerek ilerledim, gözlerimden akan kanı çaresizce silmeye çalışarak. Gül taçım kumların üzerine düştü. Karanlıkta, çiçeklerin artık beyaz olmadığını görebiliyordum. Koyu kırmızıydılar. Kendi kanımla ıslanmışlardı.

Nefesim, boş bir teneke kutudaki bozuk para gibi ciğerlerimde tıkırdadı.

Nefes al.

Nefes al.

Nefes al.

Ayak bileğimi yakaladı ve beni şiddetle geri çekti. Beni sertçe sırt üstü çevirdi, sonra bıçakla elbisenin önünü kesti ve cildimde sıcak, yakıcı bir acı izi bıraktı. Korku içinde çığlık atarak kıvrıldım. Karanlıkta onun yüzünü göremeyecek kadar paniklemiş bir halde ona tekme ve yumruk attım. Sanki bir balık ağından kurtulmaya çalışıyormuşum gibi hissettim. Her yerdeydi, aynı anda, çok ağırdı, çok fazlaydı.

Keskin, çılgın gözleri karanlıkta parladı, çıplak göğüslerimi, meme uçlarımı, karnımı süzdü.

O gözleri tanıdım. Daha önce görmüştüm. Bana bakan iki silah namlusu.

Onu hafızama kaydettim. Yüzünün her bir çizgisini, kaşlarındaki her bir kılı kaydettim.

Seni çizeceğim.

Sonra seni bulacağım. Ve sonra seni öldüreceğim.

Eğer bu olaydan sonra beni yaşatacak kadar aptalsan tabii.

Külotumu uyluklarımdan aşağı doğru iterken, tuhaf bir sakinlik beni sardı.

Beni öldürmemesi için, bana ne olduğunu bilmiyormuş gibi davranmam gerekiyordu. Eğer paçayı kurtarabileceğini düşünürse, beni bağışlayacaktı.

Mücadeleyi bıraktım, kaslarımı gevşettim, zihnimi başka yerlere yönlendirdim.

Ischia'nın gün batımları. Tekne gezileri. Kalabalık pazarlar. Kitaplar. Imma'nın izgara prosciutto ve mozzarella sandviçi.

Kimyasal maddeyle ıslatılmış bir bezle yüzüme bastırdı, bir eliyle ağzımı kapattı. O sağ göğsüme tokat atarken nefesimi tuttum

gölerek elini bacaklarımın arasına kaydıldı.

Erkekler pisliktir. Annemin sözleri kafamda yankılandı. Ellerini sana koyduklarında sana acı çektirirler. Asla izin verme.

Bir ömür geçti. Sonra bir ömür daha. Oksijen eksikliğinden başım dönmeye başladı. Bez, ağzıma ve burnuma daha da sıkı bastıldı. Sonunda, hain bedenim keskin bir nefes aldı. Kimyasallar vücuduma hücum etti. Göz kapaklarım ağırlaştı, bedenim gevşedi. Bez bebek gibi oldum.

Kemiksiz. Ağırılıksız. Savunmasız.

Vücudum kuma eridi, zihnim bulutlara doğru sürüklendi. Artık çok uzaktaydım, ne kadar uğraşırsa uğraşsın bana zarar veremeyeceği bir yerdeydim.

Aklımdan geçen son düşünce, bu *stronzo'nun* hala beni öldürebileceğiydi.

Son umudum, bunu yapmasıydı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LILA

SEKİZ HAFTA SONRA

Her günün ilk birkaç saati boyunca her şey bulanıktı.

Sanki donmuş bir pencereden gerçekliği izliyormuşum gibi, kenarları bulanık bir dünya beni yutuyordu.

Bu sabah da durum farklı değildi.

Terli alnımı serin tuvalet koltuğuna bastırarak, mide bulantısının beni bir kez daha kusmaya itmesini bekledim.

Bu noktada çıkan tek şey asidik sıvılardı. Neredeyse hiç yemek yemedim ve yediğim her şeyi kısa süre sonra kusuyordum.

Küçük, soğuk bir el sırtıma bastırdı ve cildime yapışmış nemli bukleleri çevirdi. Anneme üzgün bir şekilde baktım.

"O iblisi içimden çıkar," diye ASL ile işaret dilinde işaret ettim. "*Artık dayanamıyorum anne.*"

"Hâlâ yüzünü hatırlamıyor musun?" diye sordu, isteğimi görmezden gelerek. Kafamı salladım. "*Karanlıktı ve bana ilaç verdi.*"

Başımın tepesine nazikçe bir öpücük kondurdu. "Merak etme, *bambina mia*. Anne bunu senin için halledecek. Her zaman yaptığım gibi."

Vücudum öne doğru sıçradı. Ağzım kendiliğinden açıldı ve bir kusma dalgası daha içimi kapladı.

Şeytan içime tohumunu ekmiş. Annem, dudaklarını okuyamadığımı sandığında böyle demişti. Onun değerli kızı sonsuza dek mahvolmuştu.

Kendimi kirlenmiş hissettim. Kullanılmış. Sanki tüm varlığım, o olayın yaşandığı birkaç dakikaya sıkışmış gibiydi. Beni tanımlıyordu. Beni tüketiyordu.

Dünyada beni tekrar temiz hissettirecek kadar su yoktu, evrende beni tekrar temiz hissettirecek kadar sabun yoktu.

Çürükler kaybolmuştu, ama izleri kalmıştı. Hayali yaralar geceleri açılıyor, kaçamadığım anıları fışkırtıyordu.

Son adet dönemimi kaçırmış olmama rağmen, sekiz hafta boyunca kanamam durmamıştı.

Yenilmiş bir halde tuvaletten yere kayarak, cenin pozisyonuna kıvrıldım, gözlerimi kapattım ve uyanmak için dilek tuttum, yalvardım, *dua ettim*.

Yarım saat sonra kendime geldim, hala kendi içimde hapsolmuştum.

Titreyerek bacaklarımı uzattım, dirseğimi tuvalet koltuğuna dayadım ve kendimi yukarı çektim. Banyodan çıkıp koridora çıktım.

Merdivenlerden aşağı inip Imma'yı aramak üzereydim ki, babamın ofisinin kapısının aralık olduğunu fark ettim. Durdum.

Ailem içeride, büyük, altın kaplama bir aynanın önünde duruyordu. Bu sayede dudaklarını okuyabiliyordum. Annem ağlıyordu, özenle yapılmış saçları dağınık bir haldeydi.

Şimdi ne yaptı? Başka bir metresi mi oldu? Arkadaşlarının kocalarından birini daha mı öldürdü?

Kendimi ahşap kapıya yasladım, parmaklarımı kapının kenarına doladım ve aynadan onları izledim.

"Onu İtalya'ya götürmeme izin ver. Capodimonte'de bu işi gizlice halledebilecek bir doktor tanıyorum. Orada iyileşir."

Ona soğuk, tedirgin edici bir bakış attı.

"*Chiara*," dedi. Ses tonunu duymadan bile bunun bir uyarı olduğunu anladım.

"Lütfen. Onu kürtaj yaptırmalıyız." Annem şişmiş gözlerine mendilini sürdü. "Çok geç olmadan."

"*Stai zitta*! Söz konusu bile olamaz." Babam parmaklarını beyaz saçlarına soktu ve kafa derisini çekerek saçlarını yoldu. "Bu Tanrı'nın isteği."

O'na karşı gelmeyeceğim."

"Ona *tecavüz* ettiler, Vello. Tanrını *sikeyim*."

Ona doğru ilerledi ve elinin tersiyle ona sertçe tokat attı. Annemin yüzü yana doğru savruldu. Küçük parmağındaki yüzük, damga büyüklüğünde bir iz bıraktı. Avucumu ağzıma bastırarak, bir çığlık atmamı engelledim.

Babamın annemi dövmesi ilk kez olmuyordu.

Ama bunu oğullarının önünde yaptığı ilk seferdi.

Achilles, Luca ve Enzo görüş alanıma girdi. Bu, benim geleceğimle ilgili bir aile toplantısı gibi görünüyordu. Her zamanki gibi, ben davet edilmemiştim.

"*Yeter! Yeter!*" Enzo, babamı şiddetle iterek anne babamı ayırdı. "Aile içi şiddet eklenmeden de benim yetiştirilme tarzım yeterince berbat."

"Ne yaptığını sanıyorsun sen, baba?" Luca babamı masasının arkasına itti ve onu annemle arasına tampon olarak kullandı. "Bir daha anneme elini kaldırırsan, kıcıını silmek için elin kalmaz. Anlaşıldı mı?"

"Ağzına dikkat et." Babam koltuğunda ağır ağır nefes alıp veriyordu. "Ben senin babamım ve senin donunum."

"Sen papa olsan bile umurumda değil. Anneme dokunursan bedelini ödersin."

Babam titrek ellerle kendine bir içki doldurdu. O, Luca ve Achilles arasında bir konuşma ping-pongu başladı. Luca odanın diğer ucundaki koltuğa oturduğu ve babam bana sırtını döndüğü için, Achilles'i net bir şekilde görebildiğim ve dudaklarını okuyabildiğim tek kişiydi.

İstemediğim bir bebek sahibi olacaktım. Beni tecavüz eden bir adamdan olan bir bebek. Onu nasıl sevebilirdim? Onunla nasıl ilgilenebilirdim? Onu tutmama izin verecekler miydi? Ben de bunu *isteyecek* miydim? Her iki seçenek de korkutucu ve bunaltıcıydı.

Babam ve kardeşlerim benim zihinsel engelli olduğumu düşünüyorlardı. Sadece annem gerçeği biliyordu.

"Luca'ya bir iyilik borcu var." Achilles bir sigara yaktı. Midemin dibine ağır bir kurşun topu yerleşmişti. "O yapar."

O mu? Kim o? Ne yapacak?

Kimin yaptığını biliyorlar mıydı? Beni onunla evlenmeye zorlayacaklar mıydı?

Uzun zamandır gerçek aşkın bir efsane olduğu sonucuna varmıştım. Noel Baba ya da Diş Perisi gibi. Camorra'da henüz mutlu bir çift bulamamıştım. Ama bana bunu yapan adamla eşleştirileceğimi hiç düşünmemiştim. Elbette, ailem bile bu kadar acımasız değildi.

Luca, Achilles'in kaşlarını çatıp "Tabii, çünkü seçebileceğimiz bir sürü muhasebeci ve iyi, saygın diş hekimi var, değil mi?" diye mırıldanmasına neden olan bir şey söyledi.

Gözlerimi kırıştırdım, akıl almaz olanı kavradım. Beni evlendiriyorlardı.

Beni tecavüz eden canavara değil, böyle iğrenç bir anlaşmayı kabul eden ilk istekli adama.

"Karakterini bir kenara bırakırsak, onu ve Camorra'yı koruyabilecek tek pislik o. Düzensiz suçların kralı."

Karakterini bir kenara bırakırsak mı? Bu pek umut verici gelmiyordu.

Achilles sigarasından bir nefes çekti ve burnundan iki öfkeli duman bulutu çıkardı. "İrlandalılar hakkında ne dersiniz deyin, ama onlar da bizim kadar kendi halkına değer veriyorlar."

Luca kararından vazgeçmemiş olmalıydı, çünkü Achilles şöyle ekledi: "Bu saçmalığı kabul edecek kadar deli olan tek adam o. Tabii ki Lila'yı koruyorum."

"Aklını mı kaçırdın? Kız kardeşimizi o salakla evlendiremezsin." Enzo, Achilles'e doğru elini sallayarak, gözümün önüne daldı. "O bir psikopat. Bir adamın dilini kesip, ispiyonladığı için karısına yedirdiğini gördüm. Lila saf ve masum ve..."

"Hamile." Babam maun masasına avucunu vurdu, tüm kadın titremesine neden oldu. "Hamile ve evlilik dışı doğum yapamaz. Onu Camorra'dan kimseyle evlendiremeyiz çünkü haber yayılır. Birinin ona tecavüz etmeye cesaret ettiğini öğrenirler ve alay konusu oluruz."

"Burada, evde doğuracak. Bu bizim sırrımız olacak," dedi annem kararlı bir şekilde. "Sonra bebeği vereceğiz..."

"Hayır. Çok fazla insan gelip gidiyor." Babam başını salladı. "Çok fazla personel var. Sırrımız açığa çıkar."

"Ischia'ya gideceğiz..." diye tekrar başladı.

"Ve kürtaj yaptıracaksın," diye sözünü tamamladı, ağızı alaycı bir şekilde bükülerek. "Ben aptal değılim, *Amore mio*. O kızla hiçbir yere gitmeyeceksin."

O kız.

İşte bu hale gelmiştım. Bir sorun. Bir utanç kaynağı. Halının altına süpürülmesi gereken bir mesele. Göğsümde fke kabardı. Milyonuncu kez, sözde durumum hakkında tüm dünyayı aldatarak doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ettim.

Bir sosyete kızı olabilirdim. Talip olanlar ve başarılı erkekler ailemi etkilemek için her şeyi yaparlardı. Evlenmek için kendime daha iyi bir konum elde edebilirdim. şimdi ise artık bir kalıntıydım. Artık bir şey. Ailemin başkasına atmak istediği sıcak bir patates.

"Senin tek umursadığın prestij!" Annem şöminenin üstünden bir Deruta vazo aldı ve babama fırlattı. Antika vazo yere düşüp parçalanmadan önce babamın şakağını sıyırdı. Sonra ateş çubuğunu kapıp babama doğru savurdu, bu sefer göğsünü hedef alarak. "*Madonna Santa!* İnsanların ne dediği kimin umurunda? Onu bir katile teslim edemezsin. O benim."

Luca, annem babama bir darbe daha indirmeden önce elinden ateş kaşığını aldı, ama bu onun protesto etmek için havaya tekme atmasını engellemedi. Annemi hiç böyle grmemiştım. Babamın metreslerinden biri hamile kaldığında bile.

"Hepsi senin suçun." Babam parmağını kardeşlerimin yönüne doğru uzattı. "Sen yumuşaksın. Ruslara, İrlandalılara, Chicago çetesine karşı yumuşaksın. Dışarıda bizi ezebileceğini düşünen biri var." Pencerenin yönünü işaret etti. "Kız kardeşine olanlar tamamen senin sorumluluğunda. şimdi onu kime vermek zorunda olduğumuza bak."

"Vello, hayır." Annem kavgadan yalvarmaya geçti, dizlerinin üzerine çöktü, eğildi. "Lütfen. Bunu yapma. O benim her şeyim."

"O haklı. O evlenmeli," dedi Achilles, babamın suçlamalarını görmezden gelerek.

Luca ve Enzo'nun beni sevdiğini biliyordum. Bunu her zaman küçük kardeşçe davranışlarla gösteriyorlardı. Ama Achilles babama çekmişti. Kalbi

sıkıca kenetlenmiş demir yumruk gibiydi, her an acı vermeye hazırды. Güç, para ve yolsuzluk için atıyordu. Babamın satranç tahtasında dağılmış satranç taşlarından daha fazla ruhu yoktu.

"Bu hemen yapılmalı. İnsanların zaman çizelgesini sorgulamasına izin veremeyiz," diye ekledi Achilles.

"Peki ya bebek?" Enzo çakısını çevirdi, başparmağını hafifçe keserek keskinliğini aldı.

"Sofia ve ben onu alırız." Luca çenesini parmak eklemleriyle okşadı. "Ya da Lila ve birkaç daduyla kalabilir. Imma'yı onunla yaşamaya gönderebiliriz."

Immacolata, kardeşlerimi ve beni büyüten dadıydı. Hâlâ bizim malikanede yaşıyor ve çalışıyordu.

"Ama Callaghan fikri beni heyecanlandırmıyor." Luca köşeli çenesini okşadı. "Enzo haklı. O bir tehdit."

"Güney Bronx'u yöneten ve düşmanlarının kafataslarından oluşan bir dağda oturan bir tehdit. Bu adamın ne korkusu ne de ahlakı var. O bir yük. Vahşi bir tohum. İrlandalılarla ittifak kurmamız gerekiyor." Babamın sözleri hızlı ve kesindi. "O şu anda benim en büyük baş ağrım. Bu sorunu daha başlangıcında çözmem gerekiyor. Bu, bizim işimizi onunla bağlayacaktır. Ona bazı teşvikler sunup, ona bölge vereceğiz ve bir taşla iki kuş vuracağız."

"*Sei un coglione*," diye bağırdı annem, ayağa kalkarak. "Kızına gözünü verdi."

Hayatım bedenimden çekip gitti.

Onlar benim *bu* adamla evlenmemi mi istiyorlardı?

Beni boğmak, doğramak, tecavüz etmek ve öldürmekle tehdit eden, gözü olmayan o korkunç adam mı?

"Ne saçmalıyorsun anne?" Achilles tüm vücudunu ona doğru çevirip kaşlarını çatı.

"Doğru." Çenesini yukarı kaldırdı ve sırtını düzeltti. "Sen o iğrenç yarattığı evime getirdiğin gece, o dışarıdaki çeşmede küçük çizimler yapıyordu. O onu buldu ve gözünü ona verdi. Onu bulduğumda, kanla kaplıydı ve saçları sudan sırılsıklamdı. Bu adam ne kadar ahlaksız biri. Bu zavallı, masum kızı alay ediyor."

"Ee, *bize söylemeyi düşünmedin mi?*" Enzo ona inanamayan bir ifadeyle baktı.

Omzunu kaldırdı. "Onu tekrar göreceğimizi düşünmemiştim ve Lila'yı tetiklemek istemedim. Onun ne kadar hassas olduğunu bilirsin."

Luca gözlerini kısarak baktı. "Ve ona tecavüz etmedi mi?" "Şey, hayır, ama..."

"Ve onu *öldürmedi* mi?" Achilles kaşlarını çatı.

Onlar, benim hayatımı bağışlamasını kahramanca bir davranışmış gibi gösterdiler. Ciğerlerim yanana kadar bağırmak istedim.

Luca kaşlarını kaldırarak düşündü. "Belki de engelli olduğu için onu bağışladı?"

Achilles ve Enzo ona inanmaz bir bakış attılar.

"Tabii ya." Enzo alaycı bir şekilde güldü. "Çünkü o tam da öyle dürüst bir adamdır."

"O, yakalayıp serbest bırakan türden biri değil." Achilles çenesini kaşıdı. "Ve hataya meyilli biri de değil. Bir şeyler ters."

"Muhtemelen nefesin," dedi Enzo neşeyle. "Son zamanlarda başka eski sevgililerimle birlikte oldun mu?"

Bazen kardeşlerim benim anlamadığım kaba şeyler söylerlerdi. Bu da o zamanlardan biriydi.

"Belki de Luca'nın düğününde işini bitirmeye karar vermiştir," dedi babam hayretle.

"Ve bu senin için sorun değil mi?" Annem kızardı. "Onu tecavüzcüsüyle evlendirmek mi?"

"Tiernan Callaghan'ın büyük hedefleri var. Ona karşı çalışmaktansa onunla çalışmayı tercih ederim. Lila evli bir kadın olarak doğum yapacak ve biz de o *pazzo'yu* dizginleyebileceğiz."

"Ya ona kötü davranırsa?" Luca, tanrısal bir heykel gibi omzunu duvara dayadı, kollarını belinde kavuşturdu.

Babam homurdandı. "O gerçekten ne kadar anlıyor ki?"

Çok şey, baba. Senin tahmin edebileceğinden çok daha fazlasını. Tek yapamadığım şey duymak, ve bu tamamen benim hatam değil.

"Bir toplantı ayarla," diye bitirdi babam. "En geç yarın. Bütün İrlandalı klanı burada istiyorum."

"Hayır, hayır, hayır!" Annem yine dizlerinin üzerine çöktü ve yumruklarıyla halı kaplı zemini yumrukladı. "Onu almana izin vermeyeceğim. Vermeyeceğim. Bana bunu yapamazsın. O benim tek varlığım."

Ama bunun bir anlamı yoktu.

Ben de annem kadar iyi biliyordum ki, babam bir karar verdiğiğinde, bunu değiştirmek mümkün değildi.

Annemin beni güvende tutup evlenmemesi için yaptığı plan, muhteşem bir şekilde başarısız oldu. Uğruna çalıştığımız her şey boşa gitmişti.

Hamileydim ve Tiernan Callaghan ile evlenecektim. Ve bu konuda söz hakkım yoktu.

BÖLÜM BEŞ TIERNAN

KENDİNİ YOK ETMEYE 291 GÜN KALDI

Ferrante kardeşlerden daha çok nefret ettiğim tek bir şey vardı.

O da, G'yi bölüşürken beni rahatsız eden *iki* Ferrante kardeşti. Taze dökülmüş bir Guinness'in ilk büyük yudumunu almak, cennet gibi bir eylemdi.

Fermanagh's'ta oturmuş defterleri inceliyordum ki Enzo ve Achilles kapıma geldi.

Silahımı çekip Achilles'in kafasına doğrulttum. Dürüst olalım, bir kurşun onun yüzüne iyi gelirdi.

"Bu tuhaf bir selamlama şekli." Enzo bana dostça bir gülümseme attı.

"Daha düşük yaşam formlarını tanımıyorum."

"*Ouch*. Bu hiç gerek yoktu." Enzo neredeyse dudaklarını büküyordu. "Eğer ben senin kışını dikmeseydim, şu anda canlı bir pub'da değil, mezarlıkta olurdum."

Ferrante'lerin ne kadar konuşkan olduğunu unutmuşum. Şimdiden, zamanımı geri almak istiyordum.

"Mütevazı krallığıma seni buraya getiren nedir?" diye sordum.

"Belki de seni özledik." Enzo omuz silkti ve bıçağını havaya fırlattı, sapından yakaladı.

İtalyan şakacıyı katalogladım. Preppy siyah palto ve siyah kapüşonlu sweatshirt kombinasyonu, dar kesim chino pantolon ve üç yüz dolarlık saç kesimi. Küflü bir marshmallow kadar korkutucu görünüyordu.

"Doyur kendini, aşkçı çocuk. Haber vermeden benim bölgame girdin ve beynini lazanya yapmak için her türlü sebebim var. Onları arayın." Çenemi Camorristi adamlarına doğru salladım.

Üç askerim ayağa kalktı, kardeşlerin yanına gitti ve onları aradı. Hoşnutsuz bir ifadeyle kollarını yana doğru kaldırdılar. Telefonumu aldım ve bu aşağılayıcı anın fotoğrafını çektim.

Şaşırtıcı bir şekilde, ikisi de silahsızdı.

"Ne istiyorsunuz?" diye homurdandım.

"Bizimle gel, sana söyleriz." Enzo başını dışarıda park etmiş Humvee'ye doğru eğdi.

"Burada söyle. Senin emrinde değilim."

"Sana bir teklifimiz var." Achilles'in ses tonu, teklifinin doğrudan kaynaktan siyanür içmek olduğunu ima ediyordu.

Silahımın namlusuyla çenemi kaşımaya başladım. "Karşılığında ne istiyorsun?"

"Yeterli değil," diye homurdandı Achilles. "Ve teklifin süresi sınırlı, o yüzden hemen buraya gel."

"Buraya gelip bir iyilik isteyip bana son tarih koyman çok cesurca."

"Bak, ya gelirsin ya da listemizdeki bu anlaşmayı kabul edecek başka bir pislige geçeriz."

"Silahlı geleceğim." Silahımı kılıfına geri koydum. Kardeşler birbirlerine baktılar. Achilles başını sallayarak onayladı.

Beni Humvee'lerine götürdüler, ara sıra bana bakarak kafalarına kurşun sıkmayacağımı kontrol ettiler. Böyle bir niyetim yoktu. *Henüz*. Öfke insanı aptallaştırır, aptallık da insanı öldürür. Benden ne istiyorlarsa, bunu nazikçe isteyecek kadar çaresizdiler.

Achilles, Enzo ve sürücü koltuğunda bekleyen Luca, Long Island'daki malikanelerine kadar olan yol boyunca Napoliten lehçesiyle tartıştılar. Kızgın görünüyorlardı, ama nedenini anlayamadım. Küçük buluşmamızdan sonra öldürdüğüm tüm Ruslar şehir sınırlarının çok ötesine atılmıştı. Hatta Luca'nın düğününe bile katılmıştım. O ve yeni karısı, kürdan ve bir kova sidik kadar ateşli bir kimyaya sahiptiler.

Onların malikanesine vardık. En son buraya geldiğimde bir gözümü kaybetmiştim.

Şimdi ise sabrım taşmak üzereydi.

Fuayeye girdik. İki adet kavisli, görkemli merdiven bana bakıyordu. Fildişi ve altın renginde karmaşık sütunlar. Yüksek tonozlu tavanlar, zengin İran halıları, barok tablolar ve o kadar çok altın vardı ki, sağlıklı gözüm neredeyse kanayacaktı. Tasarım pahalı, kitsch ve abartılı bir karışımıdı.

Hizmetçiler koşa koşa ceketimi aldılar ve bana ikramlar sundular. İronik bir kahkaha kaçtı ağızımdan. En son buraya geldiğimde, bir tutsaktım. Şimdi ise kraliyet ailesinden biriydim. Ne kadar da değişmişti durum.

"Tek kelime etme, Callaghan." Achilles yüzüme yaklaştı, parmağı iyi gören gözümünden bir santim uzaktaydı. "Aslında, nefes almamaya çalış. Lanet olası varlığın beni sinir ediyor."

Onu görmezden gelerek içeri girdim.

"Bu arada, korsan görünüşünü çok beğendim." Enzo arkamdan sırtıma bir şaplak attı ve adımımı yakaladı. "Sana çok yakışıyor."

"Ben öyle değilim."

"Nefret dolu ereksiyonumu bir teklifle karıştırma," dedi yumuşak bir sesle, ama kulaklarının uçları kızardı. "Ben de öyle."

"Tabii, dostum."

Hayat Üniversitesi'nden atılmış kadar aptal bir adamla konuşmayı bitirmek için sabırsızlanarak, eve doğru bir adım attım.

Luca ve ben kavisli merdivenleri çıktık. Enzo ve Achilles arkamızdan geldi. Buraya gelirken tüm teorileri düşündüm ama bu toplantının amacını hala anlayamamıştım. Alex ve kardeşlerini öldürmeme izin verdiler, ancak cesetlerini ortadan kaldırmam şartıyla, ki bunu henüz yapmamıştım. Bunun dışında İtalyanlarla aramda bir sorun yoktu.

Koridordan geçip Vello'nun ofisine açılan ilk çift kapıya geldik. Luca kapıları açtı ve Achilles beni içeri itti.

Masasının arkasında, paisley desenli kravat ve üç parçalı takım elbise giymiş Don Vello oturuyordu. Takım elbise giymiş bir sfenks kedisi gibi görünüyordu. Soluk, neredeyse tüysüz, buruşuk ve ciddiye alınamayacak kadar zayıftı.

Demek söylentiler doğrudu.

Ölmek üzereydi.

Sağında, kadife döşemeli bir koltukta, karısı ve kızı oturuyordu.

Lady Chiara, bir ara mendil olan şeye gözlerini yaşlarla dolduruyordu. Sanki bu sabah onun mısır ezmesine işemişim gibi bana bakıyordu. Bunu kişisel olarak almadım. Mesleğimi bilen kadınlarda bu tür şeyler sık sık olurdu.

Geniş oda maun panellerle kaplıydı ve Camorra etkinliklerinden fotoğraflarla doluydu: düğünler, cenazeler ve vaftiz törenleri. Vello'nun önündeki masada, altın yaldızlı, özenle işlenmiş bir satranç takımı vardı.

Önündeki iki koltuktan birinde, en güzel pazar kıyafetini giymiş ve sakin bir ifadeyle oturan babam vardı. Yanında ağabeyim Fintan ve ikiz kardeşim Tierney oturuyordu.

Sinirim endişeye dönüştü. Bütün ailem burada ne arıyordu?

"Callaghan. Geldiğiniz için teşekkürler." Vello önündeki sandalyeyi işaret etti.

Etrafa göz gezdirdim. "Ne oluyor? Parti mi veriyoruz? Enzo'nun testisleri sonunda indi mi?"

Vello yine sandalyeyi işaret etti. "Otur."

Herkesi kızdırmak için acı verici bir yavaşlıkla yürüdüm ve karşısındaki koltuğa uzandım.

"İnsanların kafalarını duvara vurmak istemelerine neden olmaktan hoşlanıyor musun?" Achilles öfkeyle sordu.

"Elbette," diye cevap verdim. Böyle bir soru sorması bile rahatsız ediciydi.

"Öncelikle şunu söyleyeyim, burada konuşacağımız hiçbir şey bu odadan dışarı çıkmayacak." Don Vello ayağa kalktı ve bastonuyla içki arabasına doğru topallayarak yürüdü. "Bunu başka birine ağzınızla bile söylemiş olursanız, sizi öldürmeden önce tüm ailenizi gözlerinizin önünde öldürürüm. Buna bugün bizi şerefliendiren babanız ve kardeşleriniz de dahil."

Onun sakin ve ölümcül sözleri beni hiç etkilemedi. Mini buzdolabından iki küçük bardak ve bir şişe Amaro del Capo aldı

dondurucudan iki küçük bardak ve bir şişe Amaro del Capo aldı, yerine geri döndü ve bardakları önümüze koydu. Dizleri titredi ve koltuğa geri çöktü. Parmakları likör şişesine dokunurken titriyordu. Ona yardım etmeye niyetim yoktu. Bir Ferrante yanıyor olsa bile üzerine işlemeyeceğim. Bu bir prensip meselesiydi.

Vello bardakları yarıya kadar doldurdu. Parmaklarımı şıklattım ve yukarı doğru işaret ettim.

"Devam et. Buna ihtiyacım olacakmış gibi hissediyorum."

Bardağı sıvı taşana kadar doldurdu. Bardağı aldım ve tek yudumda içip masaya sertçe vurdum. "Neden buradayım?"

"Lila hamile," dedi ve oyulmuş bir kutuya uzandı. Küba purosunu çıkardı, burnunun altına götürdü ve somurtarak ucunu ısırdı.

"Anlıyorum." Bu bilgiyi düşünürken dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim. "Lila da kim lan?"

Kim olursa olsun, onu hamile bırakan ben değildim. Camorra prenseslerinden payıma düşeni almıştım, ama asla geleneksel, bebek yapma yöntemleriyle değil.

"Raffaella. Lila. *Kızım*." Vello'nun azı dişleri toz haline geldi.

Ah. Raffaella. En küçüğü. Zihinsel olarak üç yaşında, poker masasındaki çocuklar fısıldıyordu. Bu da onu Enzo'dan birkaç düzine IQ puanı daha üstün yapıyordu.

"Tebrikler?" Esnedim.

"*Che idiota*." Achilles eliyle yüzünü ovuşturdu.

"Bu biraz sert." Tsk yaptım. "Sonuçta o senin kız kardeşin."

Bu alaycı sözler Achilles'i bana doğru saldırmaya itti. Fintan ayağa fırlayarak bana ulaşmasını engelledi.

"Kardeşime bir adım daha yaklaşırsan, Tanrı'nın sorunu olursun."

"Otur yerine, Fintan. Sen daha mafya üyesi bile değilsin." Luca'nın sesinde küçümseme vardı.

Küçük parmağımdaki yüzüğü oynatarak, bu saçmalık için mükemmel bir şekilde doldurulmuş bir bardak Guinness'i bıraktığım için hala sinirliydim.

"Lila, Luca'nın düğünü sırasında tecavüze uğradı," diye açıkladı Vello.

Odadaki herkes rahatsız bir şekilde kıpırdadı. Bayan Ferrante boğuk bir hıçkırık attı. Lanet olsun. Bütün bunların bir sonucu var mıydı?

Sonra Vello, asıl meselenin tecavüzü *benim* yapmış olmam olabileceğini ima eden bir şekilde bana baktı.

"Bana bakma. Çok az kırmızı çizgim vardır, ama çocuklara tecavüz etmek onlardan biridir." Küçük parmağımdaki yüzüğü tıkırdattım. "Ayrıca, ben sadece oral ve anal yaparım. Kadına orgazm yaşatma ihtimali daha azdır."

Vello parmaklarını göz çukurlarına soktu. Luca tavana baktı. Enzo bıçağını gözlerimin arasına saplamak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Ruhun için dua ediyorum," diye mırıldandı Chiara. "Ruhum yok, ama teşekkürler."

"Aslında, yeraltı dünyasındaki çoğu insanın senin bir çocuk tecavüzçüsü olduğuna inanması, tam da bu yüzden buradasın," dedi Achilles.

"Sana zaten söyledim, yanlış adamı yakaladınız."

"Sen hiçbir şeyden sorumlu tutulmuyorsun, evlat," diye açıkladı Da.

"Öyle görünmüyor." Bardağımı Vello'ya doğru ittim, bana içki doldurmasını işaret ettim. "Babalık testi yaptırmaktan memnuniyet duyarım."

Vello, başka bir bardak içkiyi bana doğru itti ve beni kurnazca süzdü. "Buna gerek yok."

"Sizce bu bir Camorrista mı?" ikiz kardeşim merakla sordu. "Bir hain mi?"

Luca elini yüzüne götürdü. "Hâlâ parçaları birleştirmeye çalışıyoruz."

"Ve tecavüzçüyü bulmak için gizli birine mi ihtiyacınız var?" Tierney tahmin etti. "Bu yüzden mi bizi buraya çağırdınız?"

Bu işi kendi adamlarından birine vermemeleri mantıklıydı. Bu, korku ile geçimini sağlayan bir suç ailesi için bir halkla ilişkiler felaketiydi.

"Onu bulabilirim," dedim. "Ama ön ödeme istiyorum ve ucuz değilim."

Vello, sanki ona bir kase kustumuk sunmuşum gibi bana bakarak güldü. "Bir suikastçı isteseydim, Tristan Hale'i tutardım. Ben sadece en iyilerle çalışırım."

Hale insanları öldürmeyi bir sanat haline getirmişti, ama onun daha iyi olduğunu söyleyemem. İkimizin infaz tarzları farklıydı. Benimki daha eksantrikti. Hayal gücümü ortaya koymayı severdim. Ayrıca Hale

maskeli bir adamdı. Kimse onun neye benzediğini bilmiyordu. Teknik olarak, ben onun yerine geçebilirdim.

"Peki." Küçük bardağımdaki likörü çevirerek, sıkılmış bir şekilde ona baktım. "Bana neden burada olduğumu söyleyecek misin, yoksa bir saat daha lafı dolandırıp duracak mısın?"

"Lila ile evlenmeni istiyoruz," dedi Vello.

Dönmeyi bıraktım. Ona dik dik baktım. Onu öldüren her neyse, savaşı kaybettiğini biliyordum. Aklını da kaybettiğini fark etmemiştim.

"Kızım ile evlen, Callaghan. Bebeği varisin olarak kabul et."

"Hayır," dedim basitçe.

"Bekle!" Tierney koltuğunda öne doğru eğildi. "B-bekle. Onu dinle."

Aileme sert bir bakış attım. Babam omuz silkti.

"İnsanlar senin... *Bayan Ferrante gibi* birini alabilecek kadar acımasız olduğuna inanacaklar." Boğazını temizledi. "Sen acımasız şöhretinden besleniyorsun. Bu sana çok yarar sağlayacak. Ferrante'nin işleri, bağlantıları, kaynakları olacak. Limanı bize açacaklar. Avrupa'dan sevkiyat alabileceğiz. Kontrolsüz."

PANYNJ pazar gününden itibaren bize baskı yapıyordu, uyuşturucu sevkiyatlarımı düzenli olarak el koyuyorlardı. Ferrante'lerin böyle bir sorunu yoktu. Liman, organizasyon ve işçi sendikası onların elindeydi.

"Ve Achilles ile olan anlaşmamı bozabileceğim." Tierney, çaresizliğin kokusunu taşıyan sesiyle bakışlarımı yakalamaya çalıştı.

Anlaşma.

Achilles Ferrante'nin benim için en büyük günahı, gözümü oymak bile değildi.

Yaklaşık bir yıl önce, işimin bir parçası olarak, kendi işime bakarken milyarder Tate Blackthorn'un karısını kaçırdığımda, Achilles Tierney'i birkaç saat rehin tuttu. Sonunda, onun gelecekteki kocasını seçmesine izin vermesi karşılığında onu serbest bırakması konusunda bir anlaşma yaptık.

"İyi denemeydi." Achilles ona gülümsedi. "Sen benimim, tatlım."

"Benim aşk hayatım seni neden ilgilendiriyor ki?" Tierney ellerini havaya kaldırdı. "Sen eşcinselsin."

"Bu senin çıkardığın bir söylenti," dedi Achilles laconically. "Bacaklarını değil de başka bir şeyi yaymayı bildiğini görmek güzel."

"İkimiz de biliyoruz ki ben hiçbir şey yaymıyorum. Bana bir refakatçi atadın."

"Yeter." Vello'nun avucunu masaya vurdu. "Konu siz ikiniz değilsiniz. Gerçi, konudan saptığımıza göre... Achilles, o geveze İrlandalı kızla evlenemezsin. O saf değil."

"Son derece zehirli." Kız kardeşim geriye yaslandı, bacak bacak üstüne atarak sırttı. Siyah Chanel logolu çoraplar ve mendil gibi siyah bir elbise giyyordu. "Ben Havva değilim. Daha çok Lilith gibiyim."

Kız kardeşim bir manzaraydı. Erkekler onu arzuluyordu. Kadınlar ondan nefret ediyordu. Bu, yüzlerce sahte arkadaşı olmasına rağmen onu son derece yalnız bir yaratık yapıyordu.

"Davranışın utanç verici." Vello'nun dudakları kıvrıldı.

"Kız kardeşim hakkındaki düşüncelerini kendine saklamayı öneririm," diye Vello'yu uyardım. "Bir adamı kendi ofisinde öldürmek benim için çok kaba bir davranış olur."

"Oh, bırak da içini dökmesin." Tierney gözlerini devirdi ve dudaklarını bükerek koyu renkli ojesini inceledi. "Bir erkeğin söyledikleriyle ilgilendiğim tek zaman, kişisel alışveriş danışmanımın arayıp yeni Balmain koleksiyonunun çıktığını söylediği zamandır."

"Peki." Vello dikkatini tekrar bana çevirdi. "Müzakeremize dönelim."

"Siktir et müzakereni." Fintan titrek parmağıyla Vello'yu işaret etti.

"O hasarlı mal. Kardeşim Francesca Rossi gibi bir mafya prensesiyle evlenebilecekken neden başkasının artıklarıyla yetinsin ki?"

"Az önce kardeşini *görevdeki başkanla* mı karşılaştırdın?" Achilles başını eğdi, koyu renkli gözleri şeytani bir eğlenceyle parıltıyordu. "Tanrım, alkolik olduğunu biliyordum ama uyuşturucu bağımlısı olduğunu da bilmiyordum."

"Hasarlı mal, ha?" Luca dişlerini diliyle yokladı.

"Doğru duydu." Fintan'ın düz ses tonunda tereddüt yoktu. "Kardeşim bir debutante'yi hak ediyor, karnında piç taşıyan bir genci değil. O, yeraltı dünyasının yükselen kralı."

Luca başını salladı ve çenesini Fintan'a doğru salladı. Enzo başını salladı ve

onu terör dolu bodruma sürükledi.

Fintan'ın bir iki kaburgasının kırılacağına sevindim. Bu onu bir süre kumarhanelerden uzak tutacaktı.

"Neden ben?" diye sordum Vello'ya.

"Soyadın var ve kadınları öldürmekten çekiniyorsun."

"Parlak bir övgü, ama ben üçünü öldürdüm."

Chiara nefesini tuttu. Onların bunu hak etmediklerini hiç söylemedim. Eşit fırsatlar feminist olduğum için beni dava et.

"Sen bekarsın, güçlü ve gizlisin."

Vello itirafımı itirafımı görmezden geldi. "Ve biz seninle savaşmayı, sana karşı savaşmayı tercih ederiz."

Bir Ferrante'den gerçeği öğrenmek, bir hamamböceğinden süt sağlamak gibiydi.

"Neden kürtaj yaptırmıyor?" diye sordum. "Onu başından atmaktan daha kolay gibi görünüyor."

"Katolik bir arkadaş olarak, nedenini anlıyorsundur." Vello kaşlarını çattı. "İncil'deki tüm günahları işleyen ve bu süreçte yenilerini icat eden bir adam olarak

yeni günahlar icat etmiş bir adam olarak, kendimi Tanrı'nın oğlu olarak görmüyorum." Onun purolarından birini alıp burnuma götürdüm. "Doğrusu, biz ikinci kuzen bile değiliz. Ayrıca, o lanet olası bir fetüs."

"İki ay önce on sekiz yaşına girdi."

"Tiernan Lila'ya iyi bakacaktır," dedi Da ciddiyetle. Bu fikri nereden edindiğini bilmiyordum. Kanayan bir ev bitkisine bile güvenmezdim. Sulu bitkilere bile, ki onlar çok fazla suya ihtiyaç duymuyorlardı. "Ona zarar vermez. Ve bu, İrlandalılar ile Camorra arasındaki tüm bölge ve güven sorunlarını ortadan kaldıracaktır."

"Onun ciddi zihinsel engelleri yok mu?" diye sordum. "Ne kadar yararlı olursa olsun, birinin kıcını silmek için burada değilim."

"Senin neyin var lan?" Achilles dişlerini gösterdi. "Bu aşağılayıcı dili kullanma."

Başımı geriye atıp gülmekten kendimi alamadım. Achilles'in kapsayıcı olması komedinin doruk noktasıydı. Bu adamın sorgulama yöntemi olarak inşaat aletleriyle birinin kıcını parçaladığını görmüştüm.

En iyi sakladığım sır, aslında bağınaz biri olmadığımıydı. Ama benim işimde, cahil bir pislik olmamak pek de övünülecek bir şey değildi. Korumam gereken bir itibarım vardı. Tanrı, cehennemin sakinlerini yozlaştıracığından korktuğu için cehenneme göndermek istemediği adamdım.

"Lila kendi kendine yeten biridir." Chiara sırtını düzeltti, kızını savunma isteği bana duyduğu küçümseme duygusunu bastırdı. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı. "Yemek yemek, etrafını toplamak, tuvaleti kullanmak ve duş almak gibi temel işleri yapmak için yardıma ihtiyacı yok. Ayrıca, her gün bütün gün benimle olacak. Katılması gereken etkinlikleri var. Mesleki terapi. Yüzme. Binicilik. Senin evinde neredeyse hiç bulunmayacak..." Burun kıvrarak tiksinti ile ekledi. "*Senin evinde.*"

"Onunla evlenmeyeceğim," dedim, pazarlık yapmaya başlayabilmemiz için. Son hedefime ulaşmamı sağlayacaksa, lanet olası bir uyuşturucu piposuyla bile evlenirdim. Hiçbir vicdan azabı duymuyordum. Ama bunu bedavaya yapmayacaktım.

"Cevabını yeniden düşün, Callaghan," dedi Luca. "Bana borçlusun. Filippo, hatırladın mı?"

"Skoru eşitleştirmek için askerlerimden birini öldür." Ayaklarımı Vello'nun masasına attım ve yanmamış puroyu yere attım. "Senin gözüne girmek için kız kardeşine yüzüğümü ve soyadımı vermeyeceğim."

"Ona bir bak." Vello, kanepede çaresizce yatan kadına işaret etti. "Bu güzel kadını kendine ait olarak sahiplenmek o kadar da kötü bir şey mi?"

"Vello," diye uyardı Chiara. "Onun zihinsel engellerinden yararlanıyorsun."

"Bu koşullar altında, bunu yine de yapardım," dedi Vello. "Bunu biliyorsun."

Kardeşi gözlerimden birini oyduğu için Ferrante kızına bakmak için tüm vücudumu eğmek zorunda kaldım. Kanepenin kenarında, elleri kucağında, ayaklarına bakarak oturuyordu.

Bakmama gerek yoktu. Onun çok güzel olduğunu zaten biliyordum.

Achilles gözümü aldığı gece, onun anlamsız hayatını bu yüzden bağıışladım.

Yumuşak tenini kanımla lekelemek, o safir mavisi gözlere korku salmak, sikimi sertleştirmek için yeterliydi.

Yüz hatları geyik yavrusu gibiydi. Minicik bir şeydi. Tamamen melek gibiydi. Soluk altın rengi saçları, kıkına kadar dalgalı dalgalar halinde akıyordu. Vücudu dar ve inceydi ve leylak rengi düğmeli elbisesinin altında göğüslerinin dolgunluğu muhteşemdi. Yüzü mükemmelliğin zirvesiydi. El çizimi gibi yüksek elmacık kemikleri, elf burnu, gök mavisi gözleri ve dolgun, pembe dudakları. zarif kemeri kaşları

çok çekiciydi. Burun delikleri bile kusursuzdu. Roma burnu, kare çenesi ve kehribar rengi teniyle kardeşlerine hiç benzemiyordu. Fransız buldogu gibi alt çenesi olan Vello'dan bahsetmiyorum bile.

Bu yaratık safkan bir Ferrante ise, ben de Havari Petrus'tum.

Böyle bir güzelliğin, onu asla silah olarak kullanamayacak bir kadında boşa gitmesi trajikti. Gerçi, şu anda bana bakışından anlaşıldığı kadarıyla, beni en yakın paslı çite saplamak istiyor gibi görünüyordu. Tam bir Ferrante.

Vello'nun tek kızını benim için feda ettiği ve ona istediğim gibi davranabileceğim aklıma geldi. O düzgün bacaklarını dal gibi kırmak. Kardeşlerinin bana yaptıkları her şeyin bedelini ona ödetmek. Tek kelime bile etmeyecekti. Edebilse bile, çok geç olacaktı. O benim olacaktı.

Sahip
olmak.
Kontrol
etmek.
Kötüye
kullanmak.

Odadaki herkes bu gerçeği biliyordu. Yine de, bu bedeli ödemeye razıydılar. Annesi hariç hepsi, ki onun söz hakkı pek yoktu.

Don'a döndüm. "O harika bir kadın, bunu kabul ediyorum, ama güzel bir orospu da sadece bir orospudur. Karanlıkta diğerlerinden farkı yok. Anlaşmayı benim için daha cazip hale getir. Reddedemeyeceğim bir teklif sun."

"*Tiernan*," diye homurdandı Da.

Vello elini kaldırdı. "Onu karısı olarak alırsa, bu evliliği tamamlamak onun hakkıdır. Ona zarar vermediği sürece, buna izin vereceğim."

Chiara tamamen kendini kaybetti. Kanepeden fırlayarak Vello'nun üzerine atladı, parmaklarını boynuna doladı. İtalyanca bağırmaya başladı.

Luca ve Achilles müdahale etmedi.

"*A santa Chiara dopp'arrubbato mettettero 'e porte 'e fierro, " 1*
Vello, ona bakmaya tenezzül etmeden tükürdü. Esneyerek masasının altındaki panik düğmesine bastı. İki Camorrista askeri odaya girdi.

"Ona nazik davranın," dedi Luca soğukkanlılıkla. İki adam histerik kadını kocasından ayırarak odadan dışarı çıkardılar.

"Sen kötü bir filisin, Tiernan." Vello satranç tahtasında bir fili sürükledi. "Bratva'yı ortadan kaldırmak, New York'un büyük bir bölümünü ele geçirmek, siyasete girmek gibi bir sürü hırsın var, ama ne insan gücün var ne de yeterli paran. Ne yöne gidersen git engelleniyorsun. Burada Camorra, burada Ruslar, orada federaller. Ne sola, ne sağa, ne geriye, ne de ileriye hareket edemiyorsun. Sıkışıp kaldın." Piskoposla satranç tahtasındaki bir piyonu vurdu. "Sana bu konuda yardımcı olabilirim. Açmak için can attığın tüm bu kapıları açabilirim. *Tiernan*," sesini yükseltti, gözleri benimkileri aradı, "anahtar bende."

"Sadece adımı vererek piçi sahipleneceğim. Kızınla ya da çocukla hiçbir ilgim olmayacak. Kızın benim çatımın altında yaşayabilir ve ara sıra onunla yatabilirim, ama daha fazlası olmaz."

"Devam et." Vello parmaklarını birbirine bastırdı. O yaşlı bir kurttu. Ama yaşlı bir kurt yine de kurttu. Krallığının yarısını teslim etmeyecekti.

"Karşılığında, Rasputinleri ortadan kaldırmama yardım edeceksin." Oda sessizleşti.

Achilles ilk tepki veren oldu. "Siktir et." Duman sözlerini yuttu. "New York'u istiyorlar. Er ya da geç onlarla başa çıkmak zorunda kalacağız. Bu, düşmanlarımıza da doğru mesajı verecektir."

"Mesaj ne?" diye sordu Luca.

"Her zaman fark ettiğimizi ve asla kaçırmadığımızı." Vello Luca'ya döndü.

Çenesini salladı. "Bu çok uzun zamandır beklenen bir şeydi."

Vello başını eğdi. "Askerlerim emrinde." "Oğulların da."

Oyuna gerçekten dahil olması gerekiyordu. Ayrıca, bana yaptıkları için Achilles'i öldürmeyi de göz ardı etmedim.

"Ellerimiz çok uzun zamandır temiz kaldı." Achilles'in sesi sessizliği makas gibi kesti. "Kan. Güç. Savaş. Bunları arzuluyoruz. Askerlerimiz de öyle. Zamanı geldi."

Vello bir an düşündü ve sonra başını salladı.

Kahretsin. Eğer bu onun açılış hamlesiyse, bu buluşmaya gerçekten ihtiyacı vardı.

"Ve Harlem'i istiyorum. Kuzeyini. Güneyini. Hepsini," diye ısrar ettim.

"Hayal kurmaya devam et, yakışıklı." Achilles sigarasını pencereden dışarı attı.

Ayağa kalktım, eşiği geçemeyeceğimi biliyordum. Kızdan kurtulmak için çaresizdiler. Arkanı dönüp kapıya doğru yürüdüm. Vello'nun sözleri beni durdurdu.

"Harlem'i sana bir şartla vereceğim," dedi Vello ölümcül sesiyle. "Lila'nın tecavüzcüsünü bul ve intikamını al. Gizlice. Bize sadakatini göster, Ferrantes ve Callaghanlar arasındaki bu birliğin işten daha fazlası olduğunu kanıtla. Bunu benim için yaparsan, o adamı bulur ve öldürürsen, Harlem'i sana vereceğim. Ondan önce olmaz."

Callaghanların bölgesini genişletmek ve Ferrante'leri benim savaşıma sürüklemek, reddedilemeyecek kadar cazip bir teklifti. New York'u fethetmek istiyordum, böylece Tierney ve Fintan'a bir şeyler bırakabilecektim. Ben öldükten sonra rahatça yaşayabilmeleri için.

Ayrıca, kanlı işlerden asla çekinmedim.

Dönerek, satranç tahtasına uzandım ve bir fil ile etrafındaki tüm taşları devirdim. "Düğün haftasonuna ait tüm CCTV görüntülerini bana gönderin."

Yeni gelinime bir bakış bile atmadan ofisten çıktım. Chiara koridorda, halının üzerinde askerlerle boğuşuyordu. Onu yanından geçtim. Arkamda, Vello'nun yumruğunda camın kırılma sesi, Achilles'in İtalyanca bağırıışları ve Luca'nın askerlerine annesini bırakmaları için bağırıışları duyuluyordu.

Sadece Lila sessiz kaldı.

Ama *uzun sürmedi*. Sırıttım.

İnsanları çığlık attırmakta çok iyiydim.

¹ "Kaybın çoktan gerçekleştiği halde bir şeyi korumaya çalışıyorsun"; "çok az, çok geç".

ALTINCI BÖLÜM

LILA

Nişanlımı bir sonraki görüşüm düğünümüzde oldu. O zamana kadar olanları tamamen sindirmiştim ve savaşımaya hazırdım.

Şansıma, annemin ezip pembe limonatama kattığı Valium, rahip şimdi kocam olan kişiye gelini öpebileceğini söylediğinde etkisini kaybetmişti.

Dudaklarımı sıkıca kapatıp nefesimi tuttum. Düğünümüzde sekiz yüz konuk vardı. Hiçbiri gelinin akıl sağlığının yerinde olmadığına dair endişelerini dile getirmede ve kimse bu saçmalığa itiraz etmedi.

Camorra'dan nefret ediyordum. İrlandalılardan nefret ediyordum. *Dünyadan* nefret ediyordum.

Kocamın gözleri - yonca yeşili, içinde altın benekler yüzen - kötülükle parıldıyordu, bana ikizinin kardeşim tarafından çıkarılmış olduğunu ve şimdi intikam alma zamanının geldiğini hatırlatıyordu. *Benim* aracılığım. Siyah göz bandı yüzünü sert ve yakışıklı yapıyordu. İyi temizlenmiş bir korsan gibi görünüyordu. Beni gemiden atmaktan çekinmeyecek bir korsan.

Sahiplenici bir el belimi kavradı ve o eğilip beni seyircilerin tezahüratları ve alkışları arasında aşağı doğru eğdi. Onun felaket şöhretinin abartılı olduğu umudu, rüzgarda kırılğan bir mum fitili gibi söndü. Dudakları benimkilere çarptı ve kötü niyetli bir gülümsemeye dönüştü.

"*Çok tatlısın.*" Ağzı benim ağzımın üzerine geldi. Göremesem de, sözlerinin bıçak ucu gibi derime işlediğini *hissedebiliyordum*. "*Seni yozlaştırmak için sabırsızlanıyorum.*"

Sıcak bir fısıltı karnımı gıdıkladı. Daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi. Sanki biri içime şurup dökmüş gibi hissettim.

Konuklar çılgına döndü. Islık alıyor, alkışlıyor ve tezahürat ediyorlardı.

Babam düğünün Crimson Key'de yapılmasında ısrar etmişti. Herkese her şeyin normal olduğunu göstermek istiyordu. Burada kötü bir şey olmadığının sinyalinı vermek istiyordu. Ama düğünümüzün Callaghan'larla yapılan acil toplantıdan sadece iki hafta sonra yapılması çok şey ifade ediyordu. Bu, askerleri arasında şüphe uyandırmaya yetmişti. Onlar itaatkârdı, aptal değillerdi.

Babam, Tiernan Callaghan'ın ısrar ettiğini yeminler ederek söyledi. Beni mutlu etmek için Camorra'nın savaşlarında savaşmaya yemin ettiğini söyledi. Aptallıkla dolu yalanlar.

Şu anda malikanenin her şeyi tüylerimi diken diken ediyordu. Her santimetrekaresi, şafak vakti beni çamurlu ve kanlı, yırtık pırtık bir bez bebek gibi taşıyan kardeşlerimin anılarıyla doluydu.

Bu geceki kalabalıkta tecavüzcüm de var mıydı? İzliyor muydu? Benim talihsizliğimden zevk alıyor muydu? Olayların gidişatına gülüyor muydu? İki ile ikiyi toplayıp sonucu çıkarmış mıydı? Sonuçta, bu düğün onun eylemlerinin bedelini ödememdi.

Onun yüzünü hatırlayamıyordum. Sadece gözlerindeki şeytani parıltıyı hatırlıyordum. Ama hatırlamak istiyordum. Oh, hatırlamak, kardeşlerime anlatmak, ona hak ettiği acı verici ölümü tattırmak istiyordum.

Hatırladığım *tek* şey, bir zamanlar beyaz olan gül taçtı. Dudaklarımı, yanağımı ve alnımı yaraladığında yaprakların nasıl kırmızıya döndüğünü. O günden sonra gülleri görmek midemi bulandırıyor. Düğünüm sadece leylaklarla süslenmişti.

Tiernan beni bıraktı. Neredeyse kığımın üstüne düşüyordum ama düğün kemerine tutunmayı başardım. Kocamın fark edip etmediğini görmek için yukarı baktığımda, geniş sırtını okyanustan yükselen bir titan gibi coşkulu kalabalığın içine doğru ilerlerken gördüm.

Resmi törenin ardından, annem ve Imma beni meraklı gözlerden uzaklaştırmak için yukarı kata çıkardılar. Bana su ve kuru kraker verdiler. Imma hamileliğimin sırrını biliyordu. O benim ikinci annem gibiydi. Gümüş saçlı, nazik gözlü, donuk gri elbiseler giyen, dolgun, bronz tenli bir kadındı.

Ellerimi ikinci katın mermer korkuluklarına koydum, balo salonu altımda tuval üzerine çizilmiş çıplak bir kadın gibi uzanıyordu. Beyaz koloseum sütunları yukarı doğru kavisli, yuvarlak tavana

. Pembe ve mor leylak bulutları odanın her köşesinden süzülüyordu ve binlerce mumun altın ışığı duvar resimlerini yalıyordu.

Herkesin kaynaştığı ve birlikte dans ettiği Luca'nın düğününden farklıydı. İrlandalılar ve İtalyanlar kaynaşmıyordu. Oda'nın farklı taraflarındaki farklı masalarda oturuyor, farklı içkiler içiyor, farklı yemekler yiyorlardı.

"Onun düğünü izlemesine izin vermelisiniz, Leydi Chiara. Sonuçta bu onun düğünü." Imma, gözlerimden keten rengi bukleleri çekip, yüzüme pudra sürdü. "Ve çocuklardan biri Callaghan'a ona nazik davranması konusunda uyarıda bulunsun."

Elimi dudaklarıma götürdüm. Tiernan'ın dudaklarının değdiği yerler hala acıyordu, o açgözlü, aç kurt gibi öpücüğün izleri hâlâ oradaydı.

Annemin cevabını görebilmek için ona döndüm.

"Luca bana halledildiğini söyledi." Bir hap daha aldı ve su içmeden boğazına attı, benimle göz teması kurmayı reddetti. Bugün aldığı üçüncü Valium'du.

Görünüşe göre Luca, Tiernan'dan düğün gecemizde bana dokunmayacağına dair bir tür söz almıştı. Bu beni rahatlatmalıydı, ama Luca'nın Enzo'ya Tiernan'ın sözlerinin üç dolarlık banknottan daha değersiz olduğunu söylediğini duydum. O bir Camorrista değildi. Omertà'ya uymuyordu. Sessizlik ve onur kuralına.

"Blackthorn'a karısını kaçırmayacağına söz verdi, ama on gün sonra kadın minibüsünde bağlı, gözleri uyuşturulmuş, askerleri tarafından hırpalanmış haldeydi," diye tükürmüştü Enzo.

"Ona elini bile sürmeden onu incitiyor." Imma'nın gözleri kısıldı. "Onu herkesin önünde küçük düşürüyor." Bakışları aşağıya kaydı, ben de onu takip ettim.

Kocamın bakır rengi saçları, odadaki herkesin başının en az üç inç üzerinde yükseliyordu ve iyi dileklerini sunan kalabalığın arasından geçiyordu. Etrafında bir aura vardı, insanları yolundan çekilmeye, durmaya ve ona bakmaya zorlayan bir çekiciliği vardı.

Esmer bir bomba onun peşindeydi. Büyük, kabarık saçları, kırmızı dudakları ve cömert dekoltesi vardı. Yan yana yürümüyorlardı, ama kadın

küçük bej kokteyl elbisesi ve kırmızı topuklu ayakkabılarla onu takip ediyor, bileğine dokunuyor ve zafer dolu bir gülümsemeyle bakıyordu.

"*Che baldracca*," diye tısladı annem, parmaklarını merdiven korkuluğuna geçirerek. "Enzo'yu yukarı gönder. Hemen."

Kardeşim hemen ortaya çıktı, yüzü kızarmış ve açıkça sarhoştı. "Anne?"

"Kendi düğününde ortalıkta dolaşan *stronzo* kim?"

"Dallas Cowboys'un bir ponpon kızı." Çenesini parmaklarıyla okşadı. "Merak etme. Hepsi planın bir parçası."

"Bu plan plan bizi bizi görünmemizi zayıf zayıf diye alaycı bir şekilde sordu. "Çünkü işe yarıyor."

"Plan, düğün süitine iyice doymuş ve... *memnun bir şekilde gelmesi*." Enzo boğazını temizledi.

Annemin yüzü biraz rahatlardı. "O fahişenin kovulduğundan emin ol." "Evet, anne."

Beni yetiştiren kadınların iyi bir kadının ne olduğu konusunda çok net bir fikirleri vardı.

İyi bir kadın mütevazı giyinir, sessiz konuşur ve çalışmazdı. Hele de vücudunu sergilemeyi gerektiren bir işte çalışmazdı.

"Ayrıca, baştan aşağı beyaz giyinmiş. Çift için uğursuzluk getirir. O elbiseyi yırt ve ona sıkıcı bir şey giydir."

"Anlaşıldı."

Gelinlik kurallarını çiğnediği için kadına kızan anneme bırakın, damatla yatması değil.

Ama Enzo bir şeyin peşindeydi. Belki de ponpon kız bu gece kocamın ihtiyaçlarını karşılayacaktı. Onun bana dokunmasına kesinlikle izin vermeyecektim.

Kim dedi ki senden izin isteyecek?

Savaşacaktım. Sonuçları umursamıyordum. Neler olduğunu anlamam gerekmediğini umursamıyordum. Oyun bitti. Artık rol yapmam için hiçbir neden kalmamıştı.

Tiernan ve arkadaşı gözden kayboldular. Hafif bir rahatlama ve ekşi bir tahriş midemde kıvrılıyordu.

Bizim dünyamızda bir erkeğin bir veya iki metresi olması yaygın bir uygulamaydı. Ama onu gözlerden uzak tutmak nezaketti. Arkadaşlarından değilse

arkadaşlarından gizlemek, en azından karından gizlemek nezaketti.

Yaklaşık bir saat sonra, bir Camorra askeri, annem ve arkadaşlarının etrafımda toplandığı balayı süütünin kapısını nazikçe çaldı. Gelinlik giymiş küçük kızlar yatakta zıplıyorlardı. İtalyan geleneğinde, yeni evlilerin yatağına bereket getirmek için böyle yapılır.

Evli kadınlar, annem de dahil, sandalyelere oturdular. Bu çarşafalara sadece bakirelerin girmesine izin verilmesi gelenektir. Bu, annemin beni yatağın kenarına oturmasına engel olmadı.

"Lady Ferrante." Başını eğdi. "Raffaella konuşma için çağrılıyor. Pastayı getiriyorlar."

"Oh, Fabio, o çok yorgun." Elini sallayarak onu uzaklaştırdı. "Bizi yalnız bırak. Ama bize biraz yiyecek ve bir sepet çay gönder."

Hareket etmedi.

Gözleri kısıldı. "Evet?" "Kocasının orada olmasını istiyor."

Sessizlik. Karanlık, uğursuz bir enerji havayı zehirledi.

"Konuşmalar mı?" Mama alaycı bir şekilde homurdandı, soğukkanlılığını koruyarak. "Birbirlerini tanımıyorlar bile. Ne söyleyecekler ki? Ayrıca, ben köylülerden emir almam, kızım da almaz."

"Don mesajı iletmemi istedi." Asker başını daha da eğdi ve İtalyanca'dan Napoliten'e geçti. "Birlikten güç doğduğunu düşünüyor. Üzgünüm." Boğazı titredi. "O da gelmeli."

Ve ben de geldim. Aşağı kata indirildim, annem isteksizce beni yeni kocamın yanına bıraktı. Babası, kardeşi, kız kardeşi ve İrlandalı askerler tarafından çevrelenmiş olan kocam bana hiç bakmadı.

Üç kardeşin de aynı, inanılmaz derecede nadir görülen saç rengine sahip olduğunu fark ettim. Kan kırmızısı bordo, yaşlı şarap gibi zengin ve koyu. Babalarının saçları sıradan, koyu kahverengiydi. Annelerine çekmiş olmalılar.

O da burada mıydı? Öyleyse, neden onunla tanışmamıştım? Damadım hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Sadece vahşi ve son derece şiddetli olduğunu biliyordum.

Ailemdeki erkekler onu kontrol edilemez ve sinir bozucu buluyorlardı çünkü onlardan korkmuyordu.

Birkaç dakika sonra, Tiernan'ın kardeşi ayağa kalktı ve şampanya kadehine çatalını vurdu. Bana sırtı dönüktü, bu yüzden dudak okuma yapamadım. Kocama çok benziyordu, ama aynı zamanda hiç benzemiyordu. Aynı kızıl saçlar ve yeşil gözler, atletik vücut ve aristokratik, güçlü yüz hatları.

Ama benzerlikler burada bitiyordu. Tiernan güç ve acımasızlık yayarken, kardeşi Wall Street'te rastlayabileceğiniz birçok muhasebeci gibi bakımlı bir muhasebeci gibi görünüyordu. Onda o umursamaz tavır, rahat karizma yoktu.

Fintan'ın dudaklarını okuyamadığım için ailemin masasına döndüm. Annemin yüzü solgun ve cansızdı. Babam ve kardeşlerim kayıtsızlık maskelerini takmışlardı, ama ben onların çatlaklarından gerçeği görebiliyordum. Luca'nın alnındaki zonklayan damar. Babamın boynundaki gerginlik. Enzo'nun hafif kaş çatması. Achilles'in intikam ve kan dökme arzusu.

Sonra sıra kocama geldi. Ayağa kalktı, belimden tutup beni de kendisiyle birlikte kaldırdı. Ani bu hareket karşısında nefesim kesildi. Kolunu boynuma doladı, sanki esiriymişim gibi beni koltuk altının altına sıkıştırdı.

Kalabalık rahatsız bir şekilde kıpırdadı.

Odayı inceledi, sessizliği bir şekilde diğerlerinden daha gürültülüydü.

Dudakları hareket etti ve gözlerim onlara kilitlendi.

"Ona bakın." Çenemi yakaladı, yüzümü yukarı doğru çevirdi ve ganimetini sergiledi. "Çok temiz. Çok saf. Çok *masum*," diye alay etti.

Kokusu... sıcaktı. Canlı... Seks, şiddet ve başka bir şey gibi, tamamen korkunç değil, ama yine de felaket gibi.

"Kıtadaki en güzel kadın. Ona yaklaşan kimse yok. Onu bir hayalet, bir şaheser, bir efsane olarak adlandırıyorlar. Bundan böyle, onun tek bir *adı* olacak: *benimki*," diye homurdandı ve çenemden yüzümü çevirerek gözlerimin içine bakmamı sağladı. Dudaklarında sadistçe bir sırıtış belirdi. "Bu gece yasak meyveyi yutmak için sabırsızlanıyorum. Dokunulmaz olana dokunmak. Saflığı lekelemek. Zarif Ferrante prensesini Callaghan suçlusuna dönüştürmek."

Gürültülü kahkaha duvarları titretti ve midemde yankılandı. Babam brendi kadehini boğazına kaçırdı, burun delikleri genişledi. Luca'nın eli

kılıfındaki tabancasına uzandı ve savaşı başlatmak için babamdan onay almak üzere bakışlarını ona çevirdi.

Ama beni tam bir panik haline sokan annemdi. Ayağa kalktı ve dışarı çıktı, Camorra eşleri onu teselli etmek için peşinden gitti.

Ağlamak bir seçenek değildi. O piç kurusuna beni yıkıldığını görmenin zevkini yaşatmayacaktım.

Annem ve ben duygularımı göstermediğimden emin olmak için çok dikkatli davranmıştık, ama planımız geri tepti. Zihinsel engelli bir kişi olduğum iddiası artık önemsizdi. Hamileydim ve evliydim. Koruma duvarlarım birbiri ardına yıkılmıştı. Bir süveterdeki gevşek iplik gibi çözülyordum. Tiernan'ın beni tamamen çıplak bırakana kadar çekip duracağını biliyordum.

Kocam çenemi bıraktı. "Bunu ilk ve son uyarın olarak kabul et." O odadaki herkese seslendi, ama sadece bana bakıyordu. "Raffaella Callaghan benimdir. Kimse karıma bakmayacak, karım hakkında konuşmayacak ya da ona doğru nefes almayacak. O artık benim korumam altında. Çizgiyi ilk aşan, sonuncu olacak. Örnek teşkil edecekler." Bakışları, topluca nefesini tutan odanın içinden geçti. "Eğer ona saygısızlık edecek kadar aptalsanız, gömülecek ceset, serpilecek küller, saklanacak anılar kalmayacak. *Bize.* Anlaşıldı mı?"

Yüzlerindeki dehşet dolu bakışlara bakılırsa, hepsi anlamıştı. Tiernan'ın dikkati Angelo Bandini'de durdu ve omurgamdan bir ürperti geçti. Gün boyu yavaşça içime sızan korku, bir dalga haline geldi.

Angelo neden beni bu kadar tedirgin ediyordu?

Kayınbiraderimin görüntüsü neden beni bu kadar rahatsız etti?

"Biliyorsun, İtalyan düğünlerini hiç sevmedim." Tiernan başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirerek, beyaz dişlerimi ortaya çıkardı. "Benim zevkime göre fazla duygusal. Peki kan? Onu çok severim. Sanırım bu gece biraz kan dökme zamanı geldi."

O da çok iyi bildiği gibi, çarşaflarda kan olmayacaktı.

Tabii başka bir şekilde akıtmazsa.

Odadaki erkekler ayağa kalktı. Tezahürat yaptılar, alkışladılar, ısıklık çaldılar. Zamanı gelmişti.

"Hareket et," diye emretti Tiernan. Tek kelime. Yine de, tüm evrenim bu kelimeye sığdı.

Ben yapmayınca, sırtıma bir itti.

İleriye doğru sendeledim ve bacaklarım gerisini halletti, beni otomatik olarak fuayeye doğru taşıdı. Arkamda süzülerek ilerledi, bakışları enseme yakıyordu. Kaçınılmaz sonu uzatmak için insanca mümkün olduğunca yavaş gitmeye çalıştım.

Stronzo'nun istediği kadar hızlı olamadığımda, beni geçip omzuna attı.

Kalabalık bizi kavisli merdivenlerden yukarı takip etti, bize bağırıp piring attı.

Tiernan, balayı süitine giden kavisli koridora girdi. Luca ve Sofia'nın haftalar önce kaldığı oda. Onlardan önce de kuzenlerim kalmıştı. Achilles ve Enzo da evlenme zamanları geldiğinde orada kalacaktı.

O kapıyı arkamızdan kapatmadan önce son gördüğüm şey, kalabalığın arasından annemin yüzüydü.

Ellerini hızlıca hareket ettirerek bana ASL ile işaret etti.

Tek kelime.

"Savaş."

YEDİNCİ BÖLÜM

LILA

Kapı kapanır kapanmaz Tiernan beni eski bir bavulmuşum gibi odanın diğer ucundaki dört direkli yatağa fırlattı ve yazı masasına doğru kayd. Hareketleri, hedefine saldırmadan önceki saniyelerdeki bir engerek yılanını hatırlattı bana. Yavaş, kontrollü, ihtiyatlı.

Pencereler açıldı, tuzlu yaz esintisi odaya giriyordu. Perdeler duvarlarda neşeyle dans ediyordu. New York'ta orta büyüklükte bir çete kurmaya yetecek kadar silahı vücudundan çıkarmasını sabit bir şekilde izledim.

İki tabanca, bir susturucu ve birkaç bıçak çıkardı ve bunları eski bir çiçek vazo, şarküteri tahtası ve iki kadeh ile soğutulmuş şampanyanın yanına düzgünce dizdi. İtalyan geleneğine uygun olarak smokin ceketini ve kravatını çıkardı, kaslı ve damarlı kolları ile gömlek kollarını sıvadı. Bana döndüğünde kalbim acı bir düğüm haline geldi. Gözlerimiz birbirine kilitlendi.

Yeni kocam hiç göz kırpmadı. Bu, kollarımdaki tüyleri diken diken etti. Sanki diğer gözünü kaybetmiş olmasını, iyi olan gözünü hiç kapatmayarak telafi etmeye karar vermiş gibiydi.

Merhamet dilemek istedim. Beni durduran tek şey, onun korkudan zevk aldığını bilmemdi. Bunu çeşmenin yanında o gece görmüştüm.

Zayıflık, sadece daha fazla zulmü teşvik ederdi.

Gözü, yatak başlığının üzerindeki çarmıha gerilmiş İsa'nın resmine takıldı.

"Aileniz ortamı nasıl hazırlayacağını iyi biliyor." Şarküteri tabağından bir incir kopardı ve banyoya giderken ağzına attı. "Burada bekle ve aptalca bir şey yapma."

"Ona zarar verme." Babamın sözleri aklımdan çıkmıyordu.

Omuzlarımdan yukarısını zarar görmeden bırakabilirdi. Kimse farkına varmazdı.

Diğer her şey serbestti.

Zaman kaybetmedim. Hızla ayağa kalkıp masaya koştum, silahlarından birini aldım —düşündüğümde daha ağırdı— ve titrek parmaklarla açık banyo kapısına doğrulttum. Birkaç saniye sonra fermuarını çekerek geri çıktı.

Silah kafasına doğrultulmuştu. Yine de tek yaptığı, sanki Rubik Küpü çözmeye çalışan bir laboratuvar faresiymişim gibi, bana rahatça eğlenerek bakmaktı.

Küçümsenmeye alışkındım. Yine de, nedense, bu adamın beni bu kadar dişsiz görmesine tahammül edemiyordum.

"Onu bırak, *Gealach*. O yetişkinlerin oyuncağı. Yarın annen sana boya kalemlerini ve boyama kitaplarını gönderecek." Tiernan telefonunu çıkardı ve bir kısa mesaja kaşlarını çatarak baktı. Ailemdeki erkeklerin silah kullanışını izleyerek silahların temel mekanizmasını öğrenmiştim.

Başparmağımla emniyet kilidini açtım.

Ses, Tiernan'ın bakışlarını bana çevirdi.

"Lanet olsun," diye iç geçirdi. Bana doğru uçarak geldi, silahı ağzından tuttu, makyaj masasından susturucuyu aldı ve yerine taktı. "Saat sabahın biri. Biraz terbiyeli ol." Silahı bana geri verdi, gözlerinde parıltıyla bana bakarak, ona zarar vermem için beni kışkırttı. Göğsünü silaha dayadı, karanlık bakışları ruhumu delip geçti, buz gibi yumruğuyla onu sıktı.

Kalbi susturucuya çarpıyordu. Yavaş.

Düzenli. Sakin.

Yüzündeki tek bir kas bile

kıpırdamadı. Benim blöfümü

görüyordu.

Sadece blöfümü görmüyordu, ruhumu boğuyor, izinsiz bana dokunuyor ve daha önce hiç kimsenin yapmadığı şekilde beni sınırlarıma itiyordu. Öfkem, korkum, hepsi midemin derinliklerinde toplanmıştı, bir fırtına gibi hız ve ivme kazanıyordu, yıllardır uykuda olan bir öfke...

Tetiği çektim.

Darbeyle silah yukarı doğru eğildi. Geri tepmeyle geriye doğru sendeledim ve duvara çarparak yere düştüm.

Mermi omzunu sıyırdı. Masum beyaz gömleğine kırmızı lekeler yayıldı.

Kocamı vurdum.

Amerika'nın en acımasız, kana susamış adamını.

Korku beni sardı ve ellerimin ve dizlerimin üzerinde kapıya doğru süründüm.

Tiernan acele etmeden gömleğinin düğmelerini açtı. Yüzünde hiçbir şey belli etmiyordu.

Gömleğini kollarından aşağı kaydırıp ve kaçmamı engellemek için ayakkabısının ucuyla kapıyı kapattı. Gözlerimi zorla ona çevirdim.

"Biliyorsun, eğer gerçek bir Callaghan olsaydın, seni atış poligonuna götürür, nişan alma becerini geliştirirdim. Korumamız gereken bir itibarımız var."

O, belirgin altı paketi, belirgin göğüs kasları ve kulağının yanından sağ omzuna kadar uzanan bir dövmesi olan, heykel gibi bir vücuda sahipti.

Oderint Dum Metuant.

Korkuyorsa nefret etsinler.

Eğildi ve bana uzandı. Kendimi geri çekilmemeye zorladım. Bana vuracağını sandım, ama tek yaptığı parmaklarımın arasından silahı almaktı. "Ağzını aç."

Sakin görünse de, gözlerindeki bir şey bana, yapmazsam kafama bir kurşun sıkacağını söylüyordu. Ve benim aksime, o iskelemeyacaktı.

Yavaşça çenemi gevşettim. Silahın namlusunu dudaklarımın arasına itti. Yavaşça, neredeyse şehvetle. Silah hala sıcaktı, barut dilimde ekşi bir tat bırakıyordu.

"O güzel dudaklarını etrafına sar," diye soğukkanlılıkla talimat verdi.

Gözlerim yaşlarla doldu ve anlamam gereken talimatları izledim. Tamamen içgüdülerimle hareket ettim. Ölmek istemiyordum. Yaşamak da istemiyordum. Ama tecavüzcümü öldürmeden ve en azından bu pişin diğer gözünü de oyup çıkarmadan bu dünyadan ayrılmak istemiyordum.

Kocam sıkıntıdan patlayacak gibi görünüyordu. Sanki insanların boğazına silah dayamak onun için günlük bir olaymış gibi.

"Bir dahaki sefere beni vurmaya çalıştığında, ıskalamasan iyi olur, çünkü bu benim sikim olacak. Silahdan daha kalın. Ceza olarak benim spermimle boğulmanı izleyeceğim. Anladın mı?"

Cevap vermedim. Siktir et onu.

Ona öfkeyle titreyerek baktım ve ağızımdan silahı tükürdüm.

O da başını sallayarak cevap verdi. "Sen banyoya git ve yatmaya hazırlan, ben de kendimi temizleyeyim."

Banyoya sendeleyerek gittim ve kapıyı arkamdan kilitledim. Lavabonun kenarlarına tutundum, aynaya baktım ve oksijen almak için nefes aldım. Keşke bir telefonum olsaydı. Annem bana telefon almama izin vermiyordu. Telefonların zombi yarattığını ve hayatta ihtiyacım olan her şeyi kütüphanemizde bulabileceğimi söylüyordu.

Gözüm, makyaj masasının üzerindeki folyo paketteki prezervatife takıldı. Birkaç yıl önce okuduğum bir anatomi ansiklopedisinde görmüştüm.

Demek ki sonunda bana tecavüz etmeyi planlıyormuş.

Nefes aldığım sürece olmaz, stronzo.

Çevremde çılgınca arama yaparken, pençeli küvetin yanında bir cam vazo buldum. Taze gülleri çöpe attım — zaten onlara bakamıyordum — ve lavabodaki suyu boşalttım. Vazoyu gelinlik eteğimin içine sardım ve yere çöktüm.

Kapı arkamda gürültüyle sallandı. Bana güvenmiyordu. Ya da belki de artık kendisine ait olanı almak için beklemekten bıkmıştı. Her halükarda, zamanım yoktu.

Vazoyu yere vurarak parçaladım, kumaş katmanlarının sesi bastırmasını umarak, ve en keskin cam parçasını seçtim. Hızla ayağa kalktım ve kapıyı açtım. Tiernan kapının diğer tarafında duruyordu.

Kaşlarını kaldırdı. "Öfke nöbetin bitti mi, fetüs?"

Parçayı ona fırlattım ve dirseğinin hemen üstünden bıçakladım. Damarlarını hedeflemiştim ama o uzundu ve adrenalin yüzünden görüşüm bulanıktı. Hızlıca kaçtı, saldırgan bir yılan gibi hareket etti. Körü körüne ona tekrar saldırdım ama ne olduğunu anlamadan

, arkamdan bana sarıldı ve elimden parçayı kaptı.

"Kendime not." Beni yatağa sürükledi, yatağın direklerinden birine itti ve kendi kemeriyle beni yatağa bağladı. "Emir almakta pek iyi değil."

Evlendikten beş dakika sonra beni aldatan pisliklerden değil, diye karşılık vermek istedim.

Banyodaki tüm kırık camları attı ve odadaki tüm silahları sakladı.

Sonunda benim arkamı temizlemeyi bitirdiğinde, beni çözdü, yatağın kenarına oturttu ve önümde çömeldi. "Beni öldürmeye çalışmayı bırakmalısın, Lila. Bu beni çok tahrik ediyor ve ben erteleme konusunda hiç iyi olmadım."

Ona şüpheyle baktım. Ne demek istediğini bile anlamamıştım.

"Seninle yatmayacağım," diye açıkça açıkladı. "En azından bu gece yatmayacağım."

Gözlerim açık banyodaki makyaj masasındaki prezervatife kaydı, boğazım yutkunarak titredi. O da benim bakışımı takip etti.

"Benim zamanımı harcamaya değer olduğunu düşünmen cesurca." Dudaklarının köşeleri gülümsedi. Alaycı ve espriden yoksun bir gülümsemeydi, ama ondan gördüğüm ilk gülümsemeydi. "Prezervatif senin için değil. Başka biriyle yatacaktım. Ne yazık ki, esmer biriyle yatacak havamda değildim."

Titremem yavaş yavaş azaldı. Kimse bana bu kelimeleri kullanmamıştı. Aslında, insanlar benimle neredeyse hiç konuşmazdı. Konuştuklarında da bana küçük bir çocukmuşum gibi davranırlardı.

Tiernan başını eğdi. "Ne kadar anladın?"

Ona cevap vermedim. Bu evlilikte kendimi korumak için en iyi yolun ne olacağına hala karar vermemiştim.

"Beni öldürmeye çalışmayı bırakacak mısın?" Omuzlarımı çekerek net bir cevap vermedim.

"Çok idealist." Başparmağını alt dudağına sürttü. "Sabaha kadar altı saatlik ateşkes yapmaya ne dersin?"

Bu bu sefer ben başımı salladım. Ben yorgundum
yorgundum. Aç, susamış, ve kendi varlığımdan
bunalmıştım.

"Aynı yatak mı?" diye sordu.

Kaşlarım birbirine çattı.

O da gülümsedi. "O zaman yerde iyi eğlenceler."

Küçük banyo halısını yatağım olarak kabul ettim, karides şeklinde kıvrılıp ağlayarak uykuya daldım. Tiernan bana yatağı kullanmamı önermedi, hıçkırarak ağlayan karısını da kontrol etmedi.

Altımdaki mermer soğuktu, saçımdaki tokaları çok sıkıydı, korse çok boğucuydu, ama güvendeydim.

Büyük, kötü canavardan uzakta
kilitliydim. En azından şafağa kadar.

BÖLÜM SEKİZ

TIERNAN

Kapının gürültülü bir şekilde çalınması beni uyandırdı.

"Uyanın, Bay Çok Öldüren," Enzo'nun sesi diğer taraftan şarkı söyler gibi geliyordu. Tabii ki, neşeli piç kurusu sabah insanıydı. "Anlaşmanın sizin tarafını yerine getirme zamanı."

Anlaşmanın benim tarafımdaki kısmı mı?

Kahretsin. Aptalca çarşaflara kan bulaştırma geleneğini unutmuşum. Vello, hamile kızının bakire olduğunu kanıtlamak için buna ihtiyaç duyuyordu. Normalde talimatlara uymaya alışkın değildim, ama bu durumda birleşik bir cephe oluşturmamız gerekiyordu. İnsanlar hamile bir kadınla evlendiğimi öğrenirse işlerim kötüye giderdi.

Telefonumu aldım ve son mesajlarımı gözden geçirdim.

Luca: Sakın ona dokunma.

Achilles: Yanağına bir öpücük bile koyma, pislik. Tiernan:

Telefonumu patlatmayı kes.

Enzo: Onun saçına bir şey yaparsan, patlayan sadece telefonun olmaz.

Dün gece karım beni bıçaklayıp vurduğu için, pahalı çarşafları lekelemek için en az iki yarı açık yaram vardı. Komik, patron onun şiddet eğilimli olduğunu söylememişti. Muhtemelen bunun beni tahrik edeceğini bildiği içindi.

"On dakika." Yatakta uzandım. Enzo'nun kapının diğer tarafında, umumi tuvaletteki yüzen bir bok parçası gibi durduğunu neredeyse hissedebiliyordum.

"Lila iyi mi?"

Sabahın dördüne kadar rahatsız edici inlemelerin geldiği, kilitli banyo kapısına bir göz attım. "Harika."

Kapının aralığından sessizlik sızıyordu.

"Sen..." Durdu, boğazını temizledi. "Anlaşmamızı yerine getirdin mi?"

Zar zor, diye düşündüm alaycı bir şekilde. İkinci kez beni bıçaklamaya çalıştığında, bir Cinnabon'u kaplayacak kadar ön sıvı sızdırmıştım.

"Uydum." Arkamdaki ipeksi yastık yığınının kolumu attım. "Sürekli yalvarmasına rağmen. Gerçekten bunu hak etmişti."

Törenden sonra, süite vardığımda tatmin olmuş olabilmek için sikimi ıslatmam gerekiyordu. Ferrante kardeşler, kız kardeşlerine dokunmadığım her ay için bana 50 bin dolar ödemeyi teklif etmişlerdi. Hepsi nakit olarak. Ne yazık ki, ponpon kız çok konuşuyor ve çok az emiyordu, bu yüzden fermuarımı açmadan onu başımdan attım. Zaten önemi yoktu. Lila beni öldürmeye çalıştığında içimde yaktığı ateşi söndürmek için iyi bir seks bile yetmezdi.

Birbirimizi sekiz saatten fazla tanımadığımızı düşünürsek, bu oldukça sık oluyordu.

Elbisesi içindeki vazoyu kırmak hoş bir dokunuştı. Onun bilişsel yeteneklerinden emin değildim, ama ona ne olduğunu tam olarak bildiğini ve bunun tekrarlanmasını istemediğini anladım.

Gözlerimdeki uykululuğu silerek ayağa kalktım ve banyo kapısını yumrukladım.

"Kalk." Sabah ereksiyonumu avuçladım, işemeye can atıyordum. "Yola çıkmamız lazım."

Ferrantes'in özel jeti öğlen saatlerinde kalkacaktı ve ben hala belgeleri sunmalı, bir grup İtalyan aptalla kahvaltı yapmalı ve Bratva'ya saldırı stratejisini belirlemek için Camorra ile görüşmeliydim.

Kapı açıldı ve Lila tekrar ortaya çıktı. Makyajı bulaşmış ve elbisesi buruşmuş olsa da, hala çok güzeldi. Görünüşü bir sorundu. O güzel saçlarını kesip yüzüne bir iki yara izi eklemeyi kafamda not ettim.

"Kahvaltı on dakikaya başlıyor. Giyin." Onu omuzlayarak geçtim, eşofmanımı aşağı çekip işedim.

O sessizce işine devam etti ve birkaç ölümcül bakış dışında, bu sabah beni öldürmek için büyük bir heves göstermedi.

Dişlerimi fırçaladıktan sonra, banyoya girdi ve saçlarını gevşek bir Fransız örgüsüyle, temiz bir yüzle ve pembe fırırlı bir elbiseyle geri döndü. Çocuk gibi giyinmeyi bırakması gerekiyordu. Gelinlik hariç, üzerinde gördüğüm her şey Baby Gap'in askısından alınmış gibi görünüyordu.

Bakışlarımdan kaçınarak, hızla kapıya doğru yürüdü.

"Dur," diye emrettim.

Durdu.

"Otur." Vaftiz edilmemiş yatağı işaret ettim.

Talimatımı yerine getirdi, sert omuzlarından meydan okuyan bir öfke akıyordu.

Bir sürü iyi niyetim ve bir sürü sıcaklığım vardı, ama yine de sık sık bıçak sallamayı planlıyorsa, bıçakla ne halt ettiğini bilmesi gerektiğini fark ettim.

Cebimden İsviçre çakısını çıkardım. Onun önüne çömeldiğimde gözleri parladı.

"Anatomi ve insanları bıçaklama konusunda hızlı bir ders, çünkü sana silah kullanmayı öğretmekten daha az zahmetli." Bir iç çekerek bıçağı açtım. "Birine saldırdığında, ölümcül ve stratejik olmalısın. Sanki sinek öldürür gibi bıçağı sallama." Bu saçmalıkların ne kadar aklında kaldı, hiç bilmiyorum. Kendimi tekrar etme alışkanlığım olmadığı için, dikkatini verse iyi olur. "Ana kan damarlarını hedef al. Ne kadar hızlı kan kaybederlerse, seni o kadar yavaş takip ederler. Radial ve ulnar arterler." Bıçakla bileklerimi işaret ettim ve bir santimden az bir mesafede yatay bir kesik hareketi yaptım. Gözlerini kırptı. "Juguler damarlar." Kendi boynumu işaret ettim. "Kubital fossa." Bıçağı dirseklerimin içine batırdım. "Göğüs çekici bir seçenek gibi görünüyor, ancak kalın kas ve kemik tabakaları nedeniyle, uygun güç olmadan delmek zor."

Sessizce bana bakarak her şeyi sindiriyordu. Ya tanıdığım en aptal ya da en zeki yaratıktı. Casus olması da mümkündü. Ferrantes'lerin istihbarat toplamak için kullandığı bir yöntem. Bunu aklımın bir köşesine yazdım.

"Şimdi, yüzeysel yaralar açmak istiyorsan, omuzlara, ön kollara ve avuç içlerine vur." Ona bıçağı uzattım. O da bıçağı aldı, İskandinav gözlerinde belirsizlik vardı.

Avuç içimi ona doğru uzattım. "Bir dakika içinde o çarşafı lekelemeliyiz. Sinirlere zarar vermemek için dikey kes. Böyle." Parmağımı avuç içim boyunca sürttüm.

Bu iki amaçlı bir egzersizdi. Birincisi, ona karmaşık bir talimat vererek bilişsel yeteneklerini kontrol etmek istedim. İkincisi, kanıma olan açlığını sisteminden atmak istedim. Tahminimce, son on sekiz yılda sağlıklı bir dozda kadınsı öfkeyi içinde biriktirmişti. Kaşınacak bir yeri vardı.

O harekete geçmedi.

"Buraya geldiğimizden beri bunu yapmak istiyordun." Gözlerine baktım. "Bu senin tek ve tek şansın. Bir dahaki sefere, ben de karşılık vereceğim."

Burun delikleri genişledi, göz bebeklerinde Ferrante'nin öfkesi parladı. Eğilip bıçağı boğazıma doğrulttu. Çökmüş bir kokusu vardı. İnsan derisinde henüz tespit edemediğim baş döndürücü bir koku. Çiçekler, yaz, masumiyet ve *benim* gibi.

Arkadan onun gibi davranabileceğim sarışın, narin bir metres aramaya başlamanın zamanı gelmişti.

"İşte buradasın," dedim, bıçağı boynumdaki zonklayan damara dayarken gözlerimi ondan ayırmadan. "Şimdi uslu bir kız ol ve işi bitir."

Bileğimi tuttu, avucumu açtı ve içini kesti. Başparmağımdan bileğime kadar, bir patologun hassasiyetiyle düz, dikey bir çizgiydi.

Zeka engelliymiş, hadi oradan. Karmaşık görevleri anlıyor.

Bu, yeni karım için talihsiz bir gelişmeydi. Çünkü onun bir köstebek olduğunu öğrenirsem - ki artık bundan şüpheleniyordum - onu cezalandıracaktım. Hem de ağır bir şekilde.

Aramıza avucumu kaldırdım. Kan, sarmaşık gibi kıvrılarak ön kolumdan aşağı akıyordu. İkimiz de izliyorduk. O hayranlıkla, ben ise kuru bir eğlenceyle.

"İlk kez kan mı
akıtıyorsun?" Dudaklarını
sessizce yaladı.

"Al. Tadına bak." Kanlı elimi yüzüne doğru uzattım. "Psikopat bir katille evlenmenin birçok avantajından biri de, seni yargılayacak durumda olmamam."

Onunla dalga geçiyordum. Sınırlarını test ediyordum. Onları zorlayarak patlatmak için gerip itiyordum, böylece o porselen bebek görünüşünün ardında gizlenen şeyi ortaya ıkarabilecektim.

Gözleri kapandı ve nefesi zorlaştı. O narin parmaklarıyla bileğimi yakaladı ve kiraz çiçeğİ gibi dudaklarına doğru çekti.

Sıcak, ıslak diliyle parmaklarımı yaladı, kanımın tadına baktı, a, vahşİ bir hayvan gibi onu yalayıp yuttu. Yeni keşfettiğİ vahşiliğİn etkisiyle kükredi ve o anda anladım. Kim olduğunu.

Ailesinin geri kalanı gibi bir canavar.

Güzel bir canavar, ama diğİerleri gibi öldürebilen bir canavar.

Onun kanımı yemesini izlemek çok güzeldi. Onun acımasız doğasına boyun eğmesi. Göz kapaklarının titreyerek kapanması, göğüslerinin tuhaf, düzensiz bir ritimle sallanmasına neden olan sığ nefes alıp verişİ. Tatlı dili parmaklarımın arasında girip çıkararak her damlayı yakalıyordu.

Onun bir casus olmasını umuyordum, çünkü o zaman onu cezalandırmak için çok iyi bir bahanem olurdu. Ve bir Ferrante'yi cezalandırmak, her zaman içimden gelen bir şeydi.

Nefesimi tutarak ayağa kalktım ve bozulmamış kar beyazı arşafaları yumrukladım, onları pembeye boyadım.

Kapının alınması, bu sitinin dışında bir dünya olduğunu ve onu fethetme zamanımın geldiğİni hatırlattı bana. Orgazm sonrası sersemlemiş bakışları ve şişmiş dudaklarıyla karıma baktım. Sabah ışığında o kadar masum ve uysal görünmüyordu.

Ona sırtımı döndüm.

"Salkomlu adımlarla kahvaltıya git."

Ferrante'nin adamlarıyla buluşmadan önce, Lila'yı Fintan, Tierney ve iki askerimle birlikte terastaki kadınların kahvaltı masasına bıraktım. Camorra'nın onun güvenliğİni sağlayacağına güvenmiyordum. Bir kez batırmışlardı ve Lila tekrar hamile kalamazdı ama yine de

benim işlerime kimsenin karışmasını sevmem. Kardeşlerim güvenilirirdi. Kaotik ve son derece dağınıktılar, ama güvenilirildiler.

"Çarşaflardaki kan nereden geldi?" Luca ve kardeşleri beni Vello'nun ofisine götürürken, Luca'nın iş adamı tavrındaki ses tonu hiçbir şey belli etmiyordu.

Yumruğumu açtım ve ona kız kardeşinin eserini gösterdim.

Luca başını salladı. "Yarın parayı birine verip göndereceğim."

"Gelecek ay elli binlikten seksen binliğe çıkacağım."

"Ne?" Enzo itiraz etti. "Neden?"

"Bu sabah giyinirken ön izleme yaptım. Beni ucuza satıyorsun. O amcık çok değerli."

Üç kardeş de yüzlerini sert bir maskeye çevirdiler, ama genişlemiş burun delikleri öfkelerini ele veriyordu. İtalyan muhafazakarlığını hiç anlamadım. Tierney, o kabul ettiği sürece bu adadaki her erkekle yatabilir, umurumda değil.

"Bir daha asla kız kardeşimin önünde fahişelerini sergileme," dedi Achilles sonunda. "Bu aileye saygısızlık."

Onları, siyah beyaz kareli mermer ve başsız Roma heykelleriyle süslenmiş kavisli bir koridorda takip ettim. "Onu tecavüz etmediğim için kendini şanslı say."

Bunu yapabileceğimi hiç sanmıyordum, ama insanları tetikte tutmayı seviyordum. Para beni ancak bir süreliğine tatmin edebilirdi. Bana uysal bir genç kız söz verilmişti, ama sonunda zehirli bir iblisle karşılaştım. Artık hiçbir şey kesin değildi.

Vello'nun Crimson Key sığınağına açılan yüksek çift kapıya vardık.

"Ona dokunduğunu öğrenirsem, nefes borunu dil kemiği gibi kırarım," dedi Luca sohbet ediyormuş gibi.

"Kız kardeşin kahvaltıdan önce beni üç kez öldürmeye çalıştı," diye endişeli kardeşlere haber verdim.

Achilles ve Luca şaşkın bakışlar değiştirdiler, ikisi de kaşlarını kaldırdı.

"Rutinini değiştirdiğinde bundan hoşlanmaz," diye açıkladı Enzo. "Düşünsene dostum. Hiçbir şeyi kontrol edemiyor. Öngörülebilirlik sahip olduğu tek güç."

"Ve elbette, bu olaylar seni şaşırtmadı." Luca'nın köpek gibi sırtışı, o beyaz dişlerini boğazına sokmak istememe neden oldu. "Sen insanlarda şiddetli katili ortaya çıkarıyorsun, Tiernan. Enzo bıçaklarla oynuyor, Achilles kurbanlarına sırf eğlence için otopsi yapıyor. Senin işin bu."

"Senin özelliğin ne?" diye hayretle sordum. "Terk edilmiş bir genç kız gibi somurtmak mı?"

"Herkesin pisliğini temizlemek." Düşünmek için bir süre durakladı. "Her zaman doğru olanı yapmak."

"Ahlak, sıradanlığın kuru amcık kardeşi."

Vello'nun ofisinin Fransız kapılarını açarak içeri daldım ve kirli çarşafları masasına attım. O, diyaliz tedavisi gibi görünen bir işlemin ortasındaydı, iki üniformalı hemşire masasının arkasında onunla ilgileniyordu.

Beyaz kaşlarını çatarak kanlı çarşafları inceledi. "Diğerleri de gördü mü?"

Başımı salladım, içki arabasından bir içki alıp kendimi evimdeymiş gibi hissettim.

"Sabah sekiz buçukta içki içmenin bir adı var," dedi Enzo arkamdan.

"Evet. Buna eğlence denir." Dekantörden üç parmak viski doldurdum ve kehribar rengi sıvıyı boğazımdan aşağıya indirdim.

"Sana içki ikram ettiğimi hatırlamıyorum evlat," dedi

Vello. "İstediğimi de hatırlamıyorum."

"Güzel. Hoş olmayan konuşmalar bittiğine göre, iş konuşalım." Luca ağzında sallanan sigarayı yaktı. Üç kardeş Vello'nun masasının etrafında oturdular, bana yer kalmadı. Zaten uzun kalmayı planlamıyordum.

"Stratejin nedir?" diye sordu Vello.

"Mükemmel zamanlamayı bekliyoruz." Gözlerimi ikisi arasında gezdirerek kendime bir içki daha doldurdum. "Sonra, en beklemedikleri anda onlara pusu kurarız."

"Pusu mu kuracağız? Kendi topraklarında mı?" Enzo gözlerini kısarak baktı. "Bu bir savaş ilanıdır."

"Savaşlar, sen onları bitirmezsen seni bitirme eğilimindedir," dedim kısaca. "Rusların saldırmasını bekleyip parmaklarımızı ovuşturursak

saldırmasını bekleyip durursak, kaybederiz. Büyük silahlarımızı masaya koyup bu işi bitirmek daha iyi."

"Öylece içeri dalıp ortalığı kasıp kavurabilirsin," diye öksürdü Vello. Tutkal fabrikasına giden yolda can çekişen bir at. Ferrantes'lerin onu gözlerden uzak tutmalarına şaşmamalı.

"Ne saçma bir laf. Tabii ki yapabilirim," diye karşılık verdim. "Çok fazla satranç oynuyorsun, Vello. Atları ve fileleri hareket ettirmeye, piyonları feda etmeye başladığında, düşmanına savaş alanında olduğunu fark ettirirsin. Onun kaburgalarının arasına bir kılıç saplandığında fark etmesini sağlamak daha iyidir."

"Peki. Onları pusuya düşürelim diyelim," dedi Achilles. "Sonra ne olacak?"

"Batı Kıyısı'nda bir boşluk bırakırız." Luca sigarasından bir nefes çekti, duman burnunun deliklerinden sızdı. "Vegas, Los Angeles, San Francisco, Bakersfield ve sınır."

"Onları aramızda bölüşüp kontrolü ele geçireceğiz." Onlara doğru süzülerek yaklaştım, arka cebimden bir ABD haritası çıkardım ve Vello'nun masasına serdim. "Kendi adamlarımızı atayalım, kendi şirketlerimizi kuralım. Ruslar temel bir operasyon yürütüyor. Silah. İnsan kaçakçılığı. Kartel. Igor hiçbir zaman Amerikan hükümet kurumlarıyla ittifak kurmadı. Belediye başkanları, senatörler, federaller. İçeri girip kontrolü ele geçirmek çocuk oyuncağı olacak."

"Peki ya askerleri intikam için peşimize düşerse?" Enzo kaşlarını kaldırdı.

Omuz silktim. "Ailelerini öldürürüz ve onlara izletiriz. Birinci ve ikinci kademeyi hallettikten sonra, geri kalanlar kaçır."

Vello çenesini ovuşturdu, koluna takılı diyaliz kablolarını çekiştirdi. "Peki ne zaman saldırmamızı öneriyorsun?"

"Birkaç ay sonra, ortalık yatıştığında." Igor öldüğü için Bratva kargaşa içindeydi. "Oğlu Alex yetenekli bir adam, ama şu anda Rusya'da, babasının bıraktığı karışıklığı düzeltmekle uğraşıyor."

"Ne zaman dönecek?" diye sordu Luca.

"Yakında değil, tahminimce. Igor son kırk yılı, şu anda yeni Rus hükümeti tarafından zulüm gören, siyasi bağlantıları olan oligarklarla yakınlaşarak geçirdi. Orada bağlantılarını yeniden kurması gerekiyor. Sıfırdan başlamak zorunda."

Ve bir eş bulması gerekiyor. Igor öldüğüne göre, oğullarının acilen varisleri olmalı. Camorra gibi, Bratva da işleri aile içinde halletmeyi severdi.

"Diğer kardeşler ne olacak?" dedi Achilles.

"Jeremie ve Slava Amerika Birleşik Devletleri'ndeler," dedim. "Küçük kız kardeşleri Katya da öyle. Doğu Kıyısı'nda üniversiteye gitmek istediğini duydum, bu yüzden Alex, onu Camorra bölgesine göndermek için izin istemek üzere seninle iletişime geçebilir."

"Üniversite danışmanı olarak ek iş mi yapıyorsun?" diye sordu Enzo alaycı bir şekilde. "Onun hangi okula gitmek istediğini nereden biliyorsun?"

Çünkü Rasputin ne zaman sıçarsa, ne zaman yemek yerse, ne zaman nefes alırsa, bunu bilmek benim için çok önemli.

"Sam Brennan benim için onları takip ediyor. Kardeşler Vegas'ta kaleyi savunuyorlar." Omuz silktim. "İşler zorlaşırsa, her zaman Moskova'ya uçup Alex'i kendim öldürebilirim. Sistemi kaosa sürükleyip, buradaki diğer Rasputinleri de ortadan kaldırabilirim."

"Moskva mı?" Vello'nun ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Moskova," diye düzelttim.

Siktir.

"Sen öyle demedin," diye işaret etti Luca. "Benim demek istediğim buydu."

Ama çok geçti. Zırhımda bir çatlak oluşmuştu. Onlar bunu fark etti. Yırtık pırtık dış görünüşümün altında çürüyen hastalık. Benim sırrım.

"Öyleyse, saldırmak için senin emrini mi bekleyeceğiz?" Achilles sonunda konuştu. "Evet."

"Zaman aralığı?"

"Altı ila yedi ay."

Birbirlerine baktılar. Çenem gerildi. "İlk hamleyi onlar yapmayacak. Pakhan'ın ölümünden sonra toparlanıyorlar ve Alex'i bekliyorlar."

"Öyle değil." Luca başını salladı.

"Bir şeyi mi kaçırıyorum? O dönem için büyük planların mı var?"

"Hayır, *stronzo*, senin var," diye kekeledi Enzo. "Bir bebek bekliyorsun." Ben hiçbir şey beklemiyordum. Ne kız kardeşleri için ne de karnındaki piç kurusu için kalmayacaktım. Başka planlarım vardı. Aileyi içermeyen planlar.

"Aynı anda birden fazla işi yapabilirim." Vello'nun masasından bir kalem aldım ve istediğim Bratva bölgelerini daire içine aldım. "Beklemede kal. Yeni bir gelişme olduğunda haber veririm."

Çift kapıya doğru ilerlerken, Vello'nun adımı fısıldayan sesini duyunca durdum. Sesi, zayıflayan vücudu kadar zayıftı.

Omzumun üzerinden baktım. "Evet?"

"Lila'ya saldıran kişiyi aramaya başladın mı?"

Hayır. Aklımdaki en son şey buydu. Ama bunu ne kadar çabuk halledersem, Harlem'i o kadar çabuk ele geçirip bölgemi genişletebileceğimi tahmin ediyordum.

"Merak etme. O piç doğmadan önce kafatasını masana koyacağım."

BÖLÜM DOKUZ

LILA

Tiernan'ın Mercedes'i Hunts Point'e giderken şeritler arasında zikzaklar çizerek ilerlerken, güneş kalın gri bulutların arkasına saklandı. O telefonda konuşuyordu ve ben onun dikkatinin odağı olmadığım için rahatlamıştım. Onun tüm dikkatini çekmek çok tehlikeli bir durumdu. Bunu sık sık yaşamayı planlamıyordum.

Ve başka bir şey daha vardı.

Bana her baktığında, maskaralığımı gördüğünü hissediyordum. Yalanlarımı. Pembe kabarık elbiselerimi ve boş bakışlarımı.

Diğer insanlara göre tek üstünlüğüm sırlarımdı. Ve onun soğuk, değerlendirci bakışları, parmağını bile kıpırdatmadan hepsini benden öğrenebileceğini söylüyordu.

Balayı süitinde geçirdiğimiz sabahtan beri konuşmamıştık. Sessizliğimizin iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim, onun kanını içtiğim için pişman olmadığım. Ona kolay lokma olmadığımı göstermek ve onun da sonuçta ölümlü olduğunu kanıtlamak istiyordum.

Öyleydi. Kanı sıcak, yoğun ve zengindi. Sıcak karamel gibi ağızda kalıcı bir tadı vardı.

Ailem şehrin çoğuna sahip olmasına rağmen, New York'a sadece birkaç kez gitmişim. O zaman bile, sadece Manhattan'ın lüks bölgelerine gitmişim. Bronx farklıydı. Bir çocuk gibi burnumu cama dayadım ve kendi nefesimin buğusuyla bulanıklaşan yoğun kentsel manzarayı izledim. Mahalleye doğru ilerledikçe binalar, sokaklar ve insanların durumu gittikçe kötüleşti, ta ki tek görebildiğim çöp dolu kaldırımlar, harap binalar ve uyuşturucu bağımlıları olana kadar.

Mercedes kırmızı ışıktaki durdu ve bir kadın pencereme çarptı, ben de nefesimi tutarak geri çekildim. Kafamı Tiernan'a çevirdim. O, bana bakmadan otomatik pencereyi indirdi.

Kadına tekrar baktım.

"Callaghan, McGee'ye beni bağlamasını söyle. Benim için sorun olmadığını biliyorsun." Yara izli kolunu pencere pervazına attı. Derisi mor lekelerle doluydu.

Kafamın arkasındaki kol dayanağına kolunu uzatmış, ön kolu neredeyse kulağıma değecek kadar yaklaşmış olan kocama döndüm.

"İki aydır *borcunu ödemiyorsun*, Stella. Ben JPMorgan değilim. Kredi limiti vermiyorum."

Bakışlarım ikisi arasında gidip geldi.

"Prenses kim?" Çenesini bana doğru salladı.

Cevap vermedi. Sadece ona baktı. Benden utanıyor muydu?

Dudaklarını büzerek ıslık çaldı. "Çok şık görünüyor."

O, sanki orada olduğumu unutmuş gibi bana ilgisiz bir bakış attı. Dudakları sert bir çizgiye dönüşmüştü. "Başka bir şey var mı?"

"Bak, tekrar The Pink Kitty'de vardiyalı çalışacağım." O sinirlendi.

Tiernan karanlık bir gülümsemeyle, "Senin durumunda kimse seninle yatmak istemez," dedi. "Sıcak bir am için her zaman bir müşteri bulunur."

"Ben sadece temiz fahişeleri işe alırım. Her hafta kaplara işeyenleri. Bu yüzden polis bu mahallede işimi yapmama izin veriyor." "O zaman ne yapmamı öneriyorsun?" diye patladı.

"Öl," dedi keskin bir sesle. "Bu insancıl bir seçenek."

"Bana aşırı dozda alacak bir şey ver, öleceğim."

"Bende bir parça insanlık olduğunu düşündüğün için gurur duydum." Camı tekrar kapattı. Onların konuşmasını anlamadım. Ona sorgulayan bir bakış attım.

"Bir fahişe," diye açıkladı.

Çenem düştü. Daha önce hiç tanışmamıştım.

Kocamın en şaşırtıcı özelliklerinden biri, bana aptalmışım gibi davranmamasıydı. Rahatsız edici, evet. Baş belası, kesinlikle. Ama benimle konuşurken gözlerime bakıyor ve her şeyi filtrelemeden açıklıyordu.

"Para karşılığında insanlarla seks yapıyor," diye açıkladı. "Bazen uyuşturucu karşılığında."

Acı bir sempati duygusunu yutarak başımı pencereye çevirdim. Yanımda sessizce gülen kocamanın vücudunun titrediğini hissettim.

Fermanagh's adlı bir tavernanın önünde durduk. Eski bir kale, çürümüş harabelerin arasında yükseliyordu, etrafındaki kasvetli manzaraya karşı neredeyse komik bir güzelliğe sahipti. Belli ki bir katedralden pub'a dönüştürülmüştü. Fransız Gotik mimarisi, kemerli tonozları ve vitray pencereleriyle övünüyordu. Kalbim hızlandı. Burada mı yaşayacaktım? Bir pub'ın üst katında mı?

Fermanagh's çamur yığnında bir elmas gibi parıldasa da, etrafındaki her şey hala bir korku filminden çıkmış gibi görünüyordu. Çöp dolu tel örgü çitler, her yerde grafiti ve solmuş dükkan tabelaları.

Tiernan'ın tüyler ürpertici bakışları benimkilerle buluştu. "Artık Kansas'ta değilsin, değil mi Dorothy?"

Burası, alıştığım yeşil çayırlar, kır kulüpleri ve devasa malikanelerden çok uzaktı.

Onu pub'ın girişine kadar takip ettim, orada iki iri İrlandalı asker nöbet tutuyordu. Kocamın önünde başlarını eğerek bize yol açtılar. Birkaç ufaklık arabaya koşarak valizlerimizi almaya gitti. Annem düğünden önce eşyalarımın çoğunu daireye göndermişti, bu yüzden fazla bir şey getirmedi.

Sıcak ve mum ışığıyla aydınlatılmış pub'a girdik. Kubbe şeklindeki tavanı devasa bir İrlanda bayrağı kaplıyordu. Mekan tıklım tıklımdı, alkol, idrar ve ter kokusu burnumu tırmalıyordu. Mide bulantısını bastırmak için karnımı tuttum. Tiernan beni geride bırakarak bara doğru ilerledi. Barın başında, takım elbise giymiş ve personele emirler yağdıran kardeşi vardı. Birkaç kelime konuştuktan sonra Tiernan kardeşinin sırtını sıvazladı ve bana onu takip etmem için işaret etti.

Mutfağın yanındaki bir merdivenden yukarı çıktık, orada iki asker daha bekliyordu. Burası Long Island'daki evim kadar güvenli görünüyordu. Nedense, bu durum midemde ikiye, üçe katlanan düğümü hiç de hafifletmedi. Karım, siyah gömlek ve kömür rengi pantolon giymiş, merdivenleri ikişer ikişer çıkarken, kaslı sırtını izledim.

sırtını izledim. İki kapının birbirine karşı olduğu bir koridora vardık.

Sol taraftaki anahtar deliğine anahtarı soktu ve karşıdaki kapıyı işaret etti. Bana sırtı dönüktü, ne dediğini göremedim. Alt dudağımı ısırdım ve onu içeriye kadar takip ettim. Kafamda binlerce soru dolaşıyordu.

Daire neredeyse hiç mobilyasızdı, temizdi ve bir buz dolabı kadar soğuktu. Sanırım annem "bekar evi" derken bunu kastetmişti. Siyah ve griler, modern eşyalar ve Meryem Ana'dan daha bakire bir mutfak. Uşakları valizlerimizi odaya taşıdı ve tek kelime etmeden hızla uzaklaştı. Tiernan koridora girdi, ben de tereddütle onun arkasında yürüdüm, yeni gerçekliğimi içime sindirmeye çalışarak.

Kısa, havasız bir koridordaydı ve sadece iki kapısı vardı. İlki benim odama açılıyordu. Kapıyı itip açtı ve yeni kafesime girmemi bekleyerek kenara çekildi.

İçeriye baktım. Annemin hizmetçileri önceden hazırlamış olmalıydı. Pembe yorganlarım, kocaman oyuncak evim, ahşap oymalı sandalyelerim ve nefret ettiğim çay ve porselen takımımın bulunduğu masa vardı. Bu, bana bu oyunu sürdürmem gerektiğini hatırlatmanın sessiz bir yoluydu. Bana kitap göndermiş miydi acaba? Kindle'ım. Eskiz defterim. Kalemlemlerim. Sevdiğim ve akıl sağlığımı koruyan şeyler.

Sırtım Tiernan'a dönüktü. Ona dönüp baktığımda, yüzünde sert bir ifade vardı. Kafasını salladı. Bana bir şey söylemiş olmalıydı, ama ben onu tamamen görmezden gelmişim.

Neyse. Buna alışsa iyi olur. Bu, sahte evliliğimiz için benim stratejimdi.

Benimle iletişim kuramayacağına ne kadar çok inanırsa, beni rahat bırakma ihtimali o kadar artardı. Bu yerden çıkıp ailemin evine dönmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu. Annemle konuşmam gerekiyordu.

Ona boş bir bakış atarak, yatağımın ayak ucundaki oyuncak evine doğru sürüklendim, dizlerimin üzerine çöktüm ve sahte havuzun yanındaki pembe şezlonglardan iki Barbie bebeği aldım. Gülümser bir balmumu figür seçtim, küçük bir fırça aldım ve sentetik saçlarını taradım.

Birkaç saniye sonra, omzumun üzerinden arkama baktım. Tiernan gitmişti.
Ama midemdeki düğümler hala geçmemişti.

ONUNCU BÖLÜM

YİRMİ BEŞ YIL ÖNCE OYMYAKON, RUSYA

Küçük solucan sonunda ölecekti.

Sadece üç yıl sürdü.

Ve, şey... evet, tamam, süt şişesine zehir katmak ve daha sonra da ara sıra yemeğine zehir katmak.

Igor kafasına kurşun sıkamadı. Soğukkanlılıkla bir bebeği öldürmek, onu bir iblis olmaktan ayıran son medeniyet katmanını dökmek gibi geliyordu.

İkizleri almak bir hataydı. Bu gerçeği isteyerek kabul etti, ama sadece kendine.

Onları o kaltağın rahminde ölmelerine izin vermesi gerekirdi.

Ama cazibe çok güçlüydü, keder çok taze, acı çok yeniydi.

Tyrone Callaghan, Igor'un yerine koyamayacağı tek şeyi, kalbini almıştı.

"Onu görmeye gelmelisiniz efendim." Olga domuz gibi yüzünü ofis kapısı ile çerçeve arasına sıkıştırdı. "Beş gündür ateşi düşmedi. En yakın hastane iki gün uzaklıkta. Hayatta kalabileceğini sanmıyorum."

Igor kalemini bıraktı ve sandalyesinin arkasından şubasını aldı. Ahşap kulübeden çıkarken, kıvrılmış kürk yakası bıyıklarını gıdıkladı.

Çıkarken tüfeğini aldı. Merhametli bir ölüm, diye düşündü. Luba bunun için bana kızmaz.

Kalın bir beyaz tabaka, çatıları ve kampın dışında park edilmiş az sayıdaki aracı kaplamıştı.

Igor, birlik dağılmadan kısa bir süre önce Politbüro'dan satın aldığı eski gulag kampını çevreleyen yollar çorak bir manzaraya sahipti. Igor, burayı

gelecekteki Bratva askerleri için bir eğitim kampına ve düşmanları için bir hapishaneye dönüştürdü.

Çalışma kampının olanaklarını iyi bir şekilde kullandı. Dikenli tel kapılar, mahkumlarının kaçmasını engelliyordu. Ceza hücresi, değerli derslerin öğrenildiği bir sınıf gibiydi. O, küçük hanım evlatları değil, savaşçılar yetiştiriyordu.

Ateşle aydınlatılmış ofis kabininden yaşam alanlarına kadar uzun bir yol kat ettiler, botlarının altında karlar çitirdadı.

Olga — ağır, kısa boylu, dayanılmaz derecede pembe — dönen rüzgârın gücüne karşı mücadele ederek kapıyı açtı. Hastalık ve çürük diş kokusu keskin havada asılı kalmıştı. Çocuklar, ahşap kulübenin her iki yanına uzanan uzun tahta plakalar üzerinde paltoları ve iş botlarıyla uyuyorlardı. Igor'un çürümüş döşeme tahtaları üzerinde ayak sesleriyle uyandırmak için çok yorgundular, el fenerleri fırtınaya yakalanmış bir gemi gibi bir yandan diğer yana sallanıyordu.

Igor tahtanın ucunda durdu.

Tiernan — milyonuncu kez hayretle düşündü, ne saçma bir isim — kız kardeşi ve Alexei Rasputin arasında sıkışmış duruyordu. Igor'un oğlu arkadaşını göğsüne sıkıca sarıldı, şubası küçük solucanın üzerine atılmıştı. Bir servet değerinde nadir bir vizon kürkü. Ve onu o İrlandalı pisliğin üzerine koydu.

Igor, Alex'i başından ayak parmaklarına kadar dövmek istedi, ama Luba'nın — hayatta olsaydı — bunu onaylamayacağını biliyordu.

Kendine başka bir eş bulmuştu, Natalia. Onun yarısı yaşında ve üç katı kadar güzeldi. Şimdi hamileydi. Ama o Luba değildi. Kimse onun Luba'sı değildi. Bu yüzden, çocuk bunu hak etmesine rağmen ona vurmadı.

Tyrone, Luba'yı kazara öldürdüğünü söyledi. Igor ona inanmadı.

Her halükarda, Alex, Lyosha, ondan geriye kalan tek parçasıydı. Ve onu lekesiz tutmaya niyetliydi.

Igor, oğlunun elini Tiernan'dan çekip, tüfeğini hasta çocuğa doğrulttu.

"Oh, ama bak, Igor." Olga tombul elini solucanın alnına koydu ve parmaklarını nemli kan kırmızısı bukleler üzerinde gezdirdi. "Ateşi sonunda düşüyor. Daha önce çok kötü kasılmalar yaşıyordu,

Öleceğini sandım. Kız kardeşi ve küçük Lyosha onu sıcak tuttular. Ağzına zorla süt verdiler. Görünüşe göre, sonunda atlatacak."

Igor memnuniyetsiz bir şekilde ağzını kıvırdı ve tüfeği yavaşça indirdi.

"Hastalandığında ne yapıyordu?"

"Sadece patates soyuyordu, Bay Igor. O daha üç yaşında. Kereste işleri için çok küçük. Küçük çocukların soğukta patates soymasına izin veriyorum. Sıcaklığa alışmaları için bu iyi oluyor. Ama güçlenene kadar içeride çalışmasına izin verebilirim."

"Hayır," dedi Igor kararlı bir şekilde. "Onu dışarıda tut ve yarın çalışmasını sağla. Tam gün. Geçimini kazanması gerekiyor."

Igor, Olga'ya Alex ve Tiernan'ı birbirlerinden uzak tutmasını söylemek istedi, ama bu boşuna bir çabaydı.

Oğlunu o küçük solucandan uzak tutmanın tek yolu, onu kamptan alıp kendisi ve Natalia ile birlikte yaşamasına izin vermektir.

Ve o, genç, pervasız kadının her gece yatağına getirdiği tüm zevkleri bir çocuğun bozmasına izin veremeyecek kadar bencil biriydi.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

LILA

Bütün bir hafta geçti.

Kocamı cesaret verici bir başarıyla kaçınmayı başardım. Bir tür rutine girdik.

Tiernan erken kalkan biri değildi, ama ben öyleydim, bu yüzden genellikle sabah yedi civarında odamdan sessizce çıkıp kendime avokado tostı ve kahve yapardım. Yemeğin ardından bulaşıkları yıkayıp temizler, gün için giyinir ve Fermanagh'ın mutfağına geçerdi.

O saatte mutfak boştu, bu da annem üç koruma ile gelip beni Long Island'a götürene kadar biraz mahremiyetim olmasını sağladı. Orada normal günümü geçirdim.

—çizim, okuma, binicilik, müzik teorisi çalışmak. Konuşma terapisine katıldım, fonolojik becerilerimi geliştirdim ve küflü hanlar ve kömür ateşi kokan kalın eski kitaplar okudum. Annem hala at binmeme izin veriyordu ve içten içe, beni hem hamileliğimden hem de zorba kocamdan kurtaracak bir kaza olmasını umduğunu hissediyordum.

Annem her akşam saat altı ya da yedide beni Tiernan'ın dairesine geri getiriyordu. Kocam sabah üç ya da dörtten önce eve hiç gelmiyordu. Bu durum bana çok uygun geliyordu. Ancak babam ve kardeşlerimin beni teslim ettiği kana susamış kötü adamdan kaçmayı başarmış olsam da, hala huzur ve rahatlık hissedemiyordum.

Herkesin şimdiye kadar görmezden geldiği hamileliğimden çok korkuyordum, düğün gecesi ile gebe kalma arasında yeterli zaman geçene kadar görünmez bir saatin dönmesini bekliyordum.

Ailem doğumdan sonra bebeği tutmama izin verecek miydi? Ben bunu istiyor muydum ki?

Ayrıca bir noktada Tiernan ile yüzleşmem gerekeceğini de biliyordum. En son aynı odada kaldığımızda onu öldürmeye çalıştığım ve onun bana kanını içirdiği düşünülürse, bunu pek de istemiyordum.

Aptalca bir şekilde, yeterince zaman geçerse Tiernan'ın sonunda benim varlığımı unutacağını umuyordum. Böylece sessizce eski hayatıma geri dönebilecektim. Ailemin evine. Ischia'daki o yazlara. Annemin beni yeraltı dünyasından korumak için özenle yarattığı evrene.

"Sana dokundu mu? Sana haddini aşmaya çalıştı mı?" Annem, Long Island'dan Hunts Point'e götüren Cadillac'ın arka koltuğunda bunu bilmek istedi. Sürücümüz ve korumalarımızın fark etmemesi için soruyu ASL ile işaret diliyle sordu.

"Hayır," diye işaret dilinde cevap verdim, zihnim düğün geceme kayıyordu. Onun kanını içerek bulduğum pervasız, geçici zevke. *"Onu hiç görmüyorum bile."*

"Tanrıya şükür. O saldırmadan seni oradan çıkarmalıyız." Annem saçını ve makyajını yaparken ve elbiselerini seçerken gösterdiği aynı hassasiyetle ellerini hareket ettirdi. Güzel, bakımlı bir kadındı. Ama ben ne ona ne de babama benziyordum. *"O adam saatli bir bomba."*

"Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?"

"Luca'yı bu anlaşılmayı bozmanın bir yolunu bulmaya ikna etmeye çalışıyorum. O zaten başından beri bu birliğe tam olarak katılmamıştı."

"Sence bunu yapabilir mi?" Her saat günah işliyor olmasına rağmen, babam kendini dindar bir Katolik olarak görüyordu. Evlilik dışı bir çocuk doğurmamı asla izin vermezdi.

"Yapamazsa, başka bir şey denerim. Seni kurtaracağım, bambina mia. Ne olursa olsun."

Araba köşeyi dönerek mahallemize girdi. Alt dudağımı ısırarak, anneme gerçekte nasıl olduğumu söylemek için can atıyordum. Luca'nın düğününden beri uyuyamıyordum, her gün iki ya da üç saatlik kesintili uykularla idare ediyordum. Yemeğim de iyi değildi. Sabahları mide bulantısını bastırmak için sadece bir parça avokado tostı yiyordum

Ama annem zaten endişeden hasta gibiydi. Onun endişesini daha da artırmak istemedim.

"Luca'nın başarılı olmasını diliyorum," işaret diliyle söyledim.

"O yapacak. Bu arada, bunu almanı istiyorum." Kucağındaki Birkin çantasını karıştırdı ve parlak, en üst düzey bir cep telefonu çıkardı. Kalbim durdu. Daha önce hiç telefonum olmamıştı. Annem buna şiddetle karşı çıkıyordu. Kindle'ım için Wi-Fi şifresini bile vermiyordu. Kitap indirmek istersem, önce ona danışmam gerekiyordu.

Telefonu ellerime verdi. *"İnternete girmeyeceğine söz ver, Lila. Orası korkunç bir yer. Masumiyetini mahvedecek korkunç şeylerle dolu."*

Daha ne kadar mahvolabilirdim ki, diye düşündüm. En kötüsü zaten başıma gelmişti. Tecavüze uğramış ve hamile kalmıştım. Tecavüzcünün yüzünü bile hatırlayamıyordum, bu yüzden adalet ya da kapanış da elde edemeyecektim. Annemin, ulaşılması zor internetten uzak durmam konusunda bu kadar ısrarcı olmasının başka nedenleri var mıydı? Önemli değildi. O, bu dünyada tek müttefikimdi. Onu üzme istemedim.

"Söz veriyorum."

"Güzel. Oraya benim, Imma'nın ve kardeşlerinin telefon numaralarını yazdım. Ayrıca 911'i de. Kendini yalnız hissettiğinde bana mesaj atabilirsin. Ama unutma, sadece acil durumlarda diğerlerine ulaş. Senin okuma yazma bildiğini bilmemeleri gerekiyor."

Kaşlarımı çatarak, bütün hafta boyunca aklımın bir köşesinde duran soruyu sordum. *"Neden önemli ki? Ben zaten evliyim. Planımız işe yaramadı."*

Bir anlığına bana baktı, öfkesi yüzünü kızarttı.

Öne eğilerek, neredeyse acı verecek kadar sıkı bir şekilde kollarımı kavradı. *"Kaybedecek bir şeyin kalmadığını mı sanıyorsun? Acın daha yeni başlıyor. Bir gangsterle evlilikte çekecek çok daha fazla acı var. Tiernan senin zihinsel engelli olmadığını öğrenirse, evliliği tamamlamanı isteyecek. Bir kez değil, her gece tecavüze uğrayacaksın Lila. Bazen günde birkaç kez. Sana bir bebek daha yapacaktır, sonra bir tane daha. Metreslerini görmeye devam edecektir, eminim ki onun metresleri olmadığını düşünecek kadar aptal değildir. Onları etrafta sergileyecektir, tıpkı*

Düğün gününde yaptığı gibi. Parfümleri çarşaflarına sinmiş olacak. Kocanın üzerinde onların arzularının kokusu olacak. Sana girmeden önce yıkanmayacak. Onların kokusunu almanı isteyecek. Senin onun için bir araçtan başka bir şey olmadığını bilmeni isteyecek. Ve güzelliğin solduğunda, seni daha genç biriyle değiştirecek ve sana dokunmayı tamamen kesecek. Ama o zamana kadar, ona karşı farklı hissedeceksin. Seks bağ kurar, Lila. Onun senin olduğu gibi senin de onun olmasını isteyeceksin. Karşı koyacaksın ve o da seni dövecek. Mafya erkekleri böyle yapar. Önce kalbinizi kırarlar, sonra ruhunuzu kırarlar ve sonunda bedeninizi kırarlar. İnsanlar senin bilinçli olmadığını düşünürse, seni bu evlilikten kurtarabiliriz. Sırrı saklamalısın, Lila. Saklamalısın."

Gözyaşları, dipsiz oniks gözlerini parlatıyordu. Ailem beni kıyıda, dövülmüş ve yaralı, bir erkeğin spermi iç bacağımdan damlarken bulduğundan beri onu bu kadar üzgün görmemiştim.

Onun deneyimlerinden konuştuğunu biliyordum. Derin, her şeyi kapsayan bir acıdan. Ayrıca, evrenin bir yerinde, babamın başka biriyle yaşadığı bir ilişkinin meyvesi olan bir ağabeyim olduğunu ve bu ağabeyimin, kim olursa olsun, babamın en sevdiği çocuğu olduğunu da biliyordum. Babam onu hâlâ sık sık görüyordu. Ona hediyeler, ilgi ve rehberlik yağıdırıyordu. Kimliği gizemle örtülüydü, bu da Ferrante kardeşlerin hiçbirine tanınmayan bir ayrıcalıktı. Kim olduğumuz konusunda seçim şansımız yoktu. Kan ve şiddet, tarif edilemez günahlarla dolu bir dünyaya doğmuştuk, yollarımız babamın kanlı elleriyle çizilmişti.

Bir kez daha tecavüze uğrama düşüncesi beni derinden sarsmış ve gerçekliğe geri döndürmüştü. Bunun olmasına asla izin vermeyecektim.

"Onun bilmediğinden emin olacağım," dedim, midemde oluşan düğümü görmezden gelerek. *"Merak etme anne."*

Beni kucakladı, gözyaşları lavanta rengi şifon elbisemin önünü ıslattı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

LILA

Bir hafta daha geçti.

Hâlâ yemek yiyemiyor ve uyuyamıyordum, yüzü ve adı bilinmeyen saldırganımla ilgili düşünceler ve korkular beni rahatsız ediyordu. O her zaman oradaydı, varlığımın çevresinde dolaşıyor, saldırmaya hazırdı.

O özgür bir adamdı. Camorra ve İrlandalılar arasında yaşıyordu. Sonuçta

—davetlilerin girebileceği, gözlerden uzak bir adada düzenlenen Luca'nın düğününde de oradaydı. Bir kez yaptıysa, tekrar yapmasını engelleyen ne olabilirdi ki?

Tiernan insanlara bana dokunmamaları konusunda uyarıda bulunmuştu, ama ailem de ben doğduğum anda aynı şeyi yapmıştı. İçime bir bebek yerleştiren canavar Don Machiavelli'den korkmuyorsa, kocamdan korkacağına dair ne gibi bir garantim vardı?

Onunla tekrar karşılaşmaktan ölümcül derecede korkuyordum. Sadece gerçek hayatta değil, rüyamda da.

Çünkü rüyalarımnda İrlandalı askerler ve güvenlik görevlileri yoktu. Eşyalarına dokunmaya cesaret edenlerin parmaklarını kıran, korkutucu, kafatası toplayan bir kocam yoktu. Kapı bekçileri yoktu. Tecavüzcüm rahatça içeri girebilirdi. Beni yine istemediğim halde alıkoyabilirdi.

Beynim bütün gece, her gece bu düşüncelerle doluydu, ama özellikle bu gece, odamda tavana bakarken, karnımı ölümcül bir şekilde sıkarken.

Kendine gel, Lila. Hala bu evlilikten kaçmanın bir yolunu bulmalı ve hamileliğini çözmelisin. Şimdi çökmenin sırası değil.

Küçük bir çocukken uyuyamadığım zamanlarda neyin işe yaradığını düşündüm. Annem bana bir kaşık bal katılmış ılık süt yapardı.

Geriye dönüp baktığımda, bunun bir plasebo etkisi olabileceğini düşündüm, ama her zaman çok iyi işe yarardı. Aniden, bu garip içeceği içmek için canım çekti, ona karşı bir susuzluk hissettim. Bu benim ilk hamilelik isteğim miydi?

Yeni telefonuma baktığımda saatin gece yarısını geçtiğini gördüm. Kocamın kötü işlerinden eve dönmesine hâlâ çok zaman vardı. Ayaklarımla kabarık terliklerimi giydim, kapıyı araladım ve koridorda sessizce yürüdüm.

Koridorun oturma odası ve açık mutfakla birleştiği köşeyi döndüğümde, birden durdum. Mutfağın ametist rengi backsplash'ı dışında ışıklar kapalıydı. Mermer yumuşak mor renkte parlıyordu ve sahneyi net bir şekilde görmemi sağlıyordu.

Kocam ve onunla birlikte olan kişi.

Benimkiyle aynı uzunlukta ve renkte sarı saçlı bir kadın, onun altında mutfak adasına sıkıştırılmıştı.

İkisi de giyinikti, ama kocası arkadan ona kötü bir şey yapıyordu, tıpkı damızlıkçı ona bir aygır getirdiğinde atım Silver Lady'nin aldığı pozisyonda.

Onu *döllüyordu*.

Ağzım açık kaldı, boğazım panik ve dehşetle kurudu. Daha da kötüsü, aptal adam doğru deliğe bile girmiyordu.

Elimdeki cep telefonu yere düştü. Sesin etkisiyle ikisinin de bakışları bana çevrildi. Orada, sarı ve mavi kelebek desenli aptal, *aptal* pembe pijamalarımla durdum ve şok içinde onlara bakakaldım.

Her şeyin daha da kötüye gidemeyeceğini düşünmeme rağmen, bir şekilde yine de kötüye gitti.

Tiernan hızını artırdı, iyi gören gözü benimkine dik dik bakıyordu. Soğuk.

Sert. En yasadışı, en korkunç kabuslarım kadar karanlık.

Beni alay ediyordu.

Öfke dolu bir inilti boğazımın derinliklerinde takıldı. Onu serbest bırakmadım.

Uzun, esnek parmaklarını kadının boynuna doladı, sanki onu evcilleştirdiği bir hayvanmış gibi, gözlerini benden ayırmadan. O zaman kadının pembe, diz boyu bir elbise giydiğini fark ettim. LoveShackFancy'nin klasiklerinden.

Onu tanıdım, çünkü o *benim* elbisesiydi.

Giysilerime dokundu mu? *Çaldı* mı? Metreslerine mi verdi?

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Annem haklıydı. Erkekler şeytanın işiydi. Onun bana dokunmasına asla izin vermeyecektim.

"Tanrı aşkına, Callaghan." Kadın mutfak adasından başını geriye doğru çekerek, beni görünce gözleri parladı. Alnında sert yüzeye bastırılmaktan kaynaklanan kırmızı bir iz vardı. Genel özelliklerine rağmen bana hiç benzemiyordu. Gözleri koyu ve biraz fazla aralıktı, ağzı ince ve genişti, burnu ise hafifçe eğriydi. "Karın uyandı!"

Tiernan onu saçından yakaladı ve yüzünü bana dönük olacak şekilde mutfak adasına dayadı. Gözlerini kapattı, işkence çekiyormuş gibi görünüyordu. "Kapa çenenini."

"O izliyor."

Ona daha sert, daha derine girdi.

"Tam kapasite çalışmıyor," diye mırıldandı.

Aman Tanrım, zihnim çılgılık attı. *Ne yapacağım?*

Odama geri koşup kapıyı kilitleyebilirdim. Beynimdeki her hücre bana bunu yapmamı emrediyordu. Ama bu mantıklı ve akıllıca bir hareket olurdu. Tiernan'ın benim toplumsal durumları anladığımı bilmemesi gerekiyordu. Özellikle de ilk gecemizde her şeyi mahvettikten, onu iki kez öldürmeye çalıştıktan ve sonra onun istediği gibi onu parçaladıktan sonra.

Korkup kaçmamaya, saklanmamaya karar verdim. Bu, duyarlı bir insanın doğal tepkisi olurdu.

Bunun yerine, her zamanki boş ifademi takındım ve rahatça buzdolabına doğru yürüdüm. Gözümün ucuyla, adımlarımı takip eden başlarını izledim. Bu gelişmeden şaşkın görünüyorlardı, olması gerektiği gibi.

Ben soğukkanlılıkla buzdolabını açıp parlak ışığın yüzlerine doğrudan vurmasına izin verdiğimde, o hala kadının rektumunda gidip geliyordu. Kadın irkildi ve gözlerini kısarak baktı.

Bir karton süt çıkardım ve kokladım. Pijamalarımın altında dizlerim titriyor, birbirine çarpıyordu. Ama

Dışarıda, süt kartonunu tezgahın üzerine sakince koydum, parmak uçlarımda yükselerek dolabı açtım ve şeffaf bir bardak çıkardım.

Yüzlerine bakmadım. Her şey yolundaymış gibi davranmam gerekiyordu. Kendime biraz süt doldurdum, bir kaşık bal koydum ve bir dakikalığına mikrodalgaya koydum. Onlara sırtımı dönerek mikrodalgaanın saatinde saniyelerin geçmesini izledim, sonra içeceğimi çıkardım.

Şu anda başka biriyle sevişen kocamdan belki iki metre uzaktaydım ve onunla tekrar yüzleşme zamanı gelmişti.

Derin bir nefes
aldım. Döndüm.

Gözlerim
Tiernan'ınkilerle
buluştu. Ve kendimi
tutamadım.

Ona karşı gelme ihtiyacım, kendimi koruma içgüdümü bastırdı.

Ona hafif bir gülümsemeyle, kadehimi hafifçe kaldırarak selam verdim ve uzun bir yudum aldım. Küçük bir hareketti. Karanlıkta neredeyse fark edilmezdi. Sadece onu tahmin ettirmek içindi.

Bu alaycı hareket fark edilmedi. Kocam fahişeden kendini kopardı, onu saçından yakaladı, döndürdü ve dizlerinin üzerine çöktürdü. Kadın ağzını genişçe açtı ve dilini düzleştirdi. Kocam penisini prezervatiften çıkardı ve yere attı. Kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu. Kafamda karışıklık ve morbid bir merak karışımı vardı ve vücuduma garip bir şey oldu. Midemde sıcak tereyağı eriyormuş gibi hissettim. Bardağı titreyerek tezgahın üzerine koydum. Düşürmek istemedim.

"Kendi kendine emilmeyecek, Becky."

Aceleyle onun penisini ağzına aldı. Ben orada şaşkın bir şekilde duruyordum. *Madonna mia*, bu aptallar bebeklerin çıktığı delik dışında mümkün olan her deliği deniyorlardı. Ve onun şeyi tam da kadının rektumundaydı. Bu hijyenik olamazdı.

Bir şey kesindi: seks, kadınların çocuk doğurmak için katlanmaları beklenen bir tür cezaydı. Annemin beni bundan korumak için elinden geleni yapmasına şaşmamalı.

Süt bardağımı kaptım ve yatak odasına doğru ilerledim. Karton tezgahın üzerinde bıraktım. Kendisi geri koyabilirdi.

Gelişigüzel bir hareketle, Becky'nin *gerçek* kıyafetlerini - ucuz neon kırmızı mini elbise ve file çorapları - televizyon sehpasının altına attım. Kim bilir? Belki de eve çıplak dönmek zorunda kalırdı. Odamın kapısını arkamdan kilitledim.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

TIERNAN

Onun sorunu neydi?

Daha da önemlisi, benim sorunum neydi?

Bitiremedim. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım. Ne zaman bitirmek üzere olsam, masmavi gözleri ve kibirli, dik burnu ile tiksinti içinde burun kıvrıran karımın görüntüsü gözümün önüne geliyordu. Garip bir şekilde yenilmezdi.

Ve Becky, aptal inek, sikişmeye devam *ediyordu*.

Bu can sıkıcı kadın, Lila'nın olamayacak kadar sigara kokan sesiyle inledi. Kokusu da Lila'ninkine hiç benzemiyordu. Üzerine sıktığı parfüm miktarı bir gergedanı bile boğabilirdi. Elbise de ona yakışmamıştı. Lila'nın beli daha inceydi, göğüsleri daha dik ve dolgundu. Ciltleri de farklıydı. Dokusu farklıydı. Rengi farklıydı. Parmak uçlarımin altında hissedebiliyordum. Lila'ninki hafif bronzlaşmıştı, İtalya tatillerinde güneşten yanmıştı ve kadife gibi pürüzsüzdü. Becky'ninki ise çok fazla penis, çok az güneş ve zorlu bir hayatın hikayesini anlatıyordu.

Bu, kaliteli, yıllanmış viski arzulayıp bayat sidikle yetinmeye eşdeğerti. Suçlayacak kimsem yoktu, kendimden başka. Becky, karıma hiç benzemiyordu. Tek ortak noktaları saç rengiydi ve o da ucuz bir taklit gibi geliyordu. Becky'ninki şişeden çıkmıştı. Onu o kadar hızlı kovdum ki, külotu dizlerine kadar inmiş halde merdivenlerden yuvarlandı.

Ayrıca, karım gerçekten o kadar çok süt mü istiyordu?

Lila, benim onu açıkça ve kışkırtıcı bir şekilde aldatmamı hiç umursamıyor gibiydi. Bu beni rahatsız etmemeliydi. Hiçbir şey beni rahatsız etmezdi. Yine de, nedense kendimi... tatminsiz hissediyordum. O kadının *cüretkarlığı*.

Kağıt üzerinde, gördüklerini anlamaması gerekiyordu. Ama gerçekte, o kadın avucumda, tüm önemli organları atlayarak, mükemmel bir şekilde sığ ve düz bir kesik açmıştı.

Lila'da gelişimsel gecikme belirtisi yoktu ve teknik elemanım terapistinin dosyalarını incelediğinde, teşhisi en iyi ihtimalle belirsizdi.

Oturma odasında volta atarak saçlarımı parmaklarımla taradım.

Beni en çok kızdıran şey - bir liste vardı ve çok uzundu - benim yaptığım cesur hareketi hiç takdir etmiyor gibi görünmesiydi.

Onu günde dört kez alabilirdim. Bu benim evlilik hakkımdı. Hatta *görevim* bile. Bazıları buna Hristiyanlık yükü derdi.

Yeni keşfettiğin Katoliklik çok güzel olmuş dostum. Cinayet ve işkenceyle çok yakışmış.

Bu evlilikle ilgili en büyük sorunum, evliliğin varlığı dışında, karımın durumunu uydurduğundan şüphelenmemdi.

Düğün gecemizde, hayatının geri kalanını düşmanlarının kafataslarını hatıra olarak toplayan bir adamla geçireceğini çok iyi bilen, korkmuş genç bir kadın gibi davranıyordu.

Son iki hafta boyunca, ailesinin yanına gitmek dışında odasından neredeyse hiç çıkmadı. Stratejik davranıyordu. Kurnazdı. Yalan söyleyenlerden nefret ederdim. Bana kendimi çok hatırlatıyorlardı.

Ama mantıksız olan başka şeyler de vardı.

Ağızımdan çıkanların yarısını bile anlamadı. Diğer yarısı ise boş, anlamsız bakışlarla karşılandı. Taşındığı gün, bir araba kontrolünü kaybetti ve Fermanagh'ın evine çarptı, sokağa bakan tüm pencereleri kırdı. Sadece ses bile duvarları salladı. Yine de ona baktığımda, korkudan sıçrayacağını beklerken, o gürültüden habersiz, yatak odasının tavanındaki aydınlatma armatürlerine hoşnutsuz bir şekilde bakıyordu.

Sağduyuma aykırı olarak, odasına doğru yürüdüm ve kapıyı çaldım. Gece yarısı geçmişti, ama hayatta kalacaktı. Yarın sabah halletmesi gereken önemli bir işi yoktu.

Cevap yoktu. Daha sert vurdum. "Açın."

Saçmalığı kokusundan anlardım. Peki ya karım? O da samimiyetsizlik kokuyordu. Bir an atom bombası patlamasını duyamıyordu

, bir an sonra ise karpal tünel ameliyatı yapıyormuş gibi elimi kesiyordu.
Evet. Hayır. *Siktir et.*

Kapıyı tekmelemeden hemen önce açtı. Çıplak ayakla, ifadesiz bir yüzle, hala bana doğrudan bakmadan. Sanırım güzel şeyler dünyadaki çirkinlikleri hatırlamak istemiyorlardı.

şanssızlık, canım.

"İki artı iki kaç eder?"

Masumca gözlerini kırpıştırdı, beni kızdırmak için bilerek abartılı bir şekilde davranıyordu, sanırım.

"Kaç parmak gösteriyorum?"    parmağımı havaya kaldırdım.

Gözleri inatla göğsüme sabitlenmişti.

Belki de bir teşvik gerekirdi. "O güzel kafanı sadece bakmak için kullanmak yerine bana bir cevap verirsen, yeni bir oyuncak ev alır mıyım?"

Gerçekten de alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırdı; buralarda alaycı bir pislik olan tek kişinin ben olmadığımı bilmek güzeldi. Onun kişisel alanına girdim, aramızdaki mesafeyi kapattım ve Becky'nin kanayan vücudundan daha çekici olan o küçük sivri çenesini kavradım.

"Dikkatlice dinle, Lila. Ben korkunç şeyler yapan k   bir adamım ve bunları olağanüstü iyi yaparım. Yolumdan  ekil, yaşarsın."

Bana yavaş, kışkırtıcı, *"bitti mi?" der gibi* bir göz kırptı.

Aslında, bitmemişti.

"Ama eğer sen bir k stebeksen, buraya casusluk yapmaya g nderildiysen, seni öldüreceğim." Başparmağımla kadife gibi yumuşak çenesini ileri geri okşadım. "Muhtemelen seni sikerek öldüreceğim. İnsanların tetik düğmelerine basmayı severim. Bu gece Becky'ye olanlar sadece başlangıç olacak, *Gealach.*"

Onun umursamaz cevabı, Becky'nin h l  burada olup olmadığını görmek için omzumun üzerinden bakmak şeklinde geldi.

"Gitti," dedim.

Lila elinin arkasına ağız açarak esnedi ve benim de aynısını yapmamı bekledi. Haklıydı. Beni burada tutan hiçbir şey yoktu. Gece yarısıydı ve o benim istenmeyen ziyaretimi hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. Aksine, her sabah avokado tostunu yediği yerde başka bir

kadını mahvetmiştim.

Birbirimizden etkili bir şekilde kaçındığımız bir rutinimiz vardı ve bu düzeni bozmak için hiçbir neden yoktu. Tamamen ayrılmak ikimizin de istediği şeydi.

İnsanlar benim dürtüsel bir *pislik* olduğumu düşünüyorlardı, ama aslında bu düzeyde bir psikopat olmak için iyi bir strateji gerekiyordu. Ben öylece saçma sapan şeyler *yapmıyordum*. Her şeyi iyice düşünüyordum. Ve milyonlarca acil işim varken neden burada, onun önünde durduğuma dair tek bir iyi neden bile bulamıyordum.

Yine de içimdeki bir şey bunu bırakmayı reddediyordu.

O şey her neyse, mantıklı değildi.

"Bir dahaki sefere beni dalgın gördüğünde, ya uzaklaş ya da eğlenceye katıl." Parmaklarımı çenesinden çektim.

Yine boş bir bakış.

"Hazır konu açılmışken, gece seni ararsam kapıyı açma.

Sadece şeytanı cehenneme sürüklemesine izin vermeye hazırsan onu içeri al." Kapıyı yüzüme çarptı.

Kapıyı içeriden kilitledi. Sonra bir sürgü sesi duydum.

Geri dönüşü olmayan kilit mi? Odaların içine geri dönüşü olmayan kilit takmamıştım. Kapıya baktım ve sııttım.

Bir şeyi söylemeyi unutmuşum.

Şeytan bir şey istediğinde? Hayır cevabını kabul etmezdi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LILA

Soluyordum.

Luca'nın düğününde taç olarak taktığım o beyaz, güzel güller gibi. Kendi kanımla lekelenmiş olanlar.

Saldırıya uğradığım gecenin bulanık anılarını kafamdan silemedim. Ne kadar kaçmaya çalışsam da, her zaman beni yakaladılar.

Acı. Aşağılanma. Yüzü görünmeyen adam homurdanıyor, sırtıyor, *alıyordu*.

Ve sadece bu da değildi. Hamileliğimin açıklanacağı zaman yaklaşıyordu. Doktor randevuları alınacaktı. Gerçek olacaktı ve ben anne olmaya hazır değildim. Karı olmaya bile hazır değildim.

Tabii ki kocamın bir eşe ilgisi yoktu.

Sonra uykusuzluk sorunum vardı. Yorgun ve sinirliydim, hata yapmaya meyilliydi. Tiernan'a kötü niyetle gülümsememeliydim. Bu, Pandora'nın kutusunu açtı. Artık benim ailem için casusluk yaptığımı düşünüyordu. Ve şüphelerinin doğru olduğunu düşünürse, bana ne ceza vereceğini tam olarak söyledi.

Annem Chicago'daydı. Luca ve karısı arasında bazı sorunlar vardı. Sofia evi terk etti ve babam annemi Sofia'nın ailesinin yanına göndererek onu sakinleştirmeye çalıştı. Annem beni de yanına almak istedi, ama görünüşe göre benim *stronzo* kocam bu isteği reddetti.

Şimdi, gotik katedralden tavernaya dönüştürülmüş bu yerde, tek başıma ve yapacak hiçbir şeyim olmadan sıkışıp kalmıştım.

Kindle'im da fiziksel kitaplarım da yoktu. Annem, Tiernan'ın onları bulması ihtimaline karşı bunun çok riskli olduğunu söylemişti. Eskiz defterimdeki sayfalar da bitmek üzereydi.

sayfa kalmamıştı.

Biraz param vardı. Nakit. Ama daireden çıkamazdım. Her yer muhafızlarla doluydu. Bir yanım karşıdaki kapıyı çalmak istiyordu. Ama sonuçta, kapının arkasında kimin beklediğini öğrenmekten çok korkuyordum.

Ya Becky ise? Ya da başka bir metresi?

Eğlence yerine, telefonumla oynamaya başladım. Ayarları öğrendim. Her dokunduğumda emirlerime uyan farklı simgeler vardı. Seçebileceğim birçok seçenek vardı. Okumak için kitaplar, oynamak için oyunlar, keşfetmek için makaleler. Sanki tüm dünya avucumun içindeydi ve benim onu keşfetmemi bekliyordu. Ancak aynı mesaj sürekli çıkıp duruyordu ve beni çileden çıkarıyordu.

İnternet bağlantısı yok.

İnternet bağlantısı yok.

İnternet bağlantısı yok.

Hayal kırıklığına uğramış bir homurtu ağzımdan çıktı. Kafamı salladım ve telefonu yanımdaki yatağa attım. Omurgamdan bir titreme geçti. Giriş kapısının çarpıldığına dair bir işaret. Donakaldım.

Saat daha öğleden sonra dördüydü. Tiernan işte olmalıydı, muhtemelen kumarhanelerini ve genelevlerini kontrol ediyordu.

Kim girmişti oraya?

Belki de korumalarından biri çaresiz kıza bir tur atmaya karar vermişti.

Komodinin çekmecesini açtım ve bir kasap bıçağı çıkardım. Tiernan, ben taşındığımda onu saklamayı unutmuştu. Acemi hatası. Dairedeki diğer tüm ölümcül eşyaları temizlemişti. Telefonu eşofmanımın beline sıkıştırdım ve koridora doğru ilerledim.

Diz boyu Louboutin botları ve siyah suni kürk mantosu giymiş uzun bacaklı bir kadının silueti görünce kalbim durdu. Kocaman Miu Miu güneş gözlükleri yüzünü kaplıyordu.

Harika. Kocaman seks işçilerinden bir diğeri, diye düşündüm, o bana doğru dönmeden önce, muhteşem kan kırmızısı saçları omuzlarından yavaş çekimde savruluyordu.

Tierney.

"Oh, iyi. Hala hayattasın." Güneş gözlüklerini yüzünden çıkardı ve Chanel çantasıyla birlikte mutfak tezgahına attı. Buzdolabına doğru yürüyerek gitti. "Tiernan seni kontrol etmemi istedi."

Öyle mi? Neden? Beni iki hafta boyunca burada tek başıma çürümeye bırakmaktan çok memnundu.

"Elindeki kasap bıçağı mı?" Yüzü buzdolabından çıktı, stiletto topuklu ayakkabısıyla buzdolabını kapattı, taze yumurtaları ve bir kavanoz zeytini göğsüne sıkıca sarıldı. "Seni suçlayamam, kızım. Ben de günde en az beş kez kardeşimi öldürmek istiyorum." Parlak zümrüt gözlerini devirdi. "Şu anda beni durduran tek şey bencillik. Ya bir gün böbrek nakli gerekirse, ne yaparım?"

Bıçağı tezgahın üzerine koyup onu hayranlıkla izledim. Kendisi gibi davranmaktan hiç çekinmeyen bir kadınla daha önce hiç tanışmamıştım. Tanıdığım tüm Camorra kadınları, hayatlarındaki erkeklerin kendileri için yarattığı kalıba uymaya çalışıyordu.

"*Tanrım*, burası kaynıyor. Termostatı yetmiş altıya ayarlamana izin mi veriyor?" Ceketini çıkardı ve saçlarının rengiyle neredeyse aynı olan bordo renkli bir gece elbisesi ortaya çıktı. "Sana aşık, kızım. Birlikte geçirdiğimiz yirmi sekiz yıl boyunca, soğuktan korunmak için bir kez bile pencereyi kapatmama izin vermedi."

Buraya geldiğim üçüncü gün termostatı değiştirdim. Başlangıçta kırk iki dereceye ayarlanmıştı. İki çift çorap ve kabarık bir kazak bile soğuğu engelleyemiyordu. Sanırım o fark etmemişti. Zaten eve pek gelmiyordu.

Ayrıca... yirmi sekiz mi? Yaşı bu muydu? Ben sadece on sekiz yaşındaydım. Hayat tecrübesi bile hesaba katılmadan, bana karşı zaten haksız bir avantaja sahipti.

Dirseklerimi mutfak adasına dayayarak onu inceledim ve neden burada olduğunu açıklaması için bekledim. Tierney, adanın diğer tarafında yiyecekleri düzenledi ve daha önce fark etmediğim bir kağıt torbadan küçük ciabatta ekmeği çıkardı.

"Tiernan, çok kilo kaybettiğini söyledi. Camorra ile olan anlaşmanın başarılı olmasını istiyor, bu yüzden sana yemek yemeni sağlamamı istedi. Merak etme, seni zorlamayacağım." Bana ukala bir gülümseme attı. "Tunus usulü fricassee'mi yemek isteyeceksin. Çok lezzetlidir."

Boynunun yanından omzuna kadar uzanan bir dövmesi olduğunu fark ettim.

Oderint Dum Metuant.

Soluk, mavi ve düzensiz görünüyordu. Hapishanedeki bir amatörün yapacağı türden bir dövme.

Tiernan'ın da aynısından olduğunu fark ettim. Muhtemelen birlikte yaptırmışlardı.

"Tanrım, şuna bak." Ada mutfağının üzerinden uzanarak, siyah badem tırnaklarıyla çenemi kavradı ve başımı sağa sola çevirdi. "Nefes kesicisin. Genç Doutzen Kroes'a benziyorsun."

Onun ne dediğini hiç anlamadım. Belki dudaklarını yanlış okudum. Uykusuzluk beni gerçekten çok yıpratıyordu.

Tierney, benim cevap vermememe rağmen konuşmaya devam etti, bu onu durdurmadı, hatta yavaşlatmadı bile.

"Benim gizli malzemem bu." Kırmızı bir macun bulunan küçük cam kavanozun üzerine tırnaklarıyla hafifçe vurdu. "Harissa yerine pilpelchuma. Bu bir acı biberli sarımsak ezmesi. İtalyan damak tadına uygun olduğunu düşünüyorum." Göz kırptı, ardından bir ton balığı konserve si süzüp birkaç yumurta ve patatesi kaynar suya attı. "Tiernan ve ben birkaç ay Kuzey Afrika'da saklandık... oh, onlara *hevesli arkadaşlar* diyelim." Maydanoz ve kırmızı soğanı ince ince doğradı. "Saklanıyorduk, on dört yaşıdaydık ve okul yoktu, bu yüzden yemek yapmayı, ata binmeyi, araba sürmeyi, hayatta kalmayı öğrenmek için bolca boş zamanım vardı." Omzunu kaldırdı. "Bu arada, hayatta kalma konusunda çok iyi hale geldik. Onu öldürmek istersen diye."

Beynim birden durdu. Bir şeyler tutarsızdı. Düğünümüzden önce, Enzo ve Luca'nın Tiernan hakkında konuştuklarını duymuştum. On dört yaşına kadar İrlanda'da yaşadığını, sonra babasının onu ve kardeşlerini New York'a taşındığını söylemişlerdi. Kimse Kuzey Afrika'dan bahsetmemiştir.

Kocamın geçmişi hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Tierney'e güvenilememesi ne yazık. Onun bilgilerini öğrenmek isterdim.

"Ama benim göz alıcı hayatımdan bu kadar bahsetmek yeter. Sen nasılsın? Yeni hayatına alışabildin mi?" Tierney elindeki keskin bıçağı yaladı, dili yeşil yapraklı kenar boyunca dolaştı. Kızarmış ekmeğin üzerine bol miktarda kırmızı ezme sürdü. Sonra

ekmeği yumuşak haşlanmış patates, ton balığı, dilimlenmiş haşlanmış yumurta, maydanoz ve yağ damlayan kuru erik benzeri siyah zeytinlerle doldurdu. Sandviç taşıyordu.

Bana dönerek, inatçı sessizliğime iç çekerek, "Bana güvenebilirsin. T'ye sadakatim yok. O, senin pislik kardeşinin aşk hayatımı dikte etmesine izin verdiğinden beri yok. Achilles'in, insanlarla yatmamı engellemek için bana bir refakatçi takıldığını biliyor musun?" dedi.

Ben yapmadım, ama bu tam da Achilles'in yapacağı bir şeye benziyordu. Öncelikle onun bu kadar uğraşması beni şaşırttı. Luca ve Enzo'nun aksine, Achilles hiçbir zaman başka bir insana çaba sarf edecek kadar ciddi bir ilgi göstermedi.

Sempatikle yüzümü buruşturdum. O da bu hareketi fark etti ve dudaklarını bir köşesine sinsi bir şekilde kıvırdı. "Gündüz vardiyasındaki korumam şu anda dairenin dışında bekliyor. Bir Camorra askeri. Onlardan nasıl kurtulacağını biliyor musun?"

Neredeyse başımı sallayacaktım. *Neredeyse*. Daha önce hiç bir korumadan kurtulmamıştım. Hiç denemedim.

"şimdiye kadar, benimle geçirdikleri zamanı berbat etmeyi başardım ama onları tamamen başımdan savamadım. Onları günlerce süren alışveriş turlarına ve tanıdığım en sıkıcı sosyetiklerle dedikodu seanslarına sürükledim." Dolaptan bir spatula çıkardı ve bana doğrulttu. "Eskiden onların önünde striptiz yapar ve izlemelerini sağlardım. Onları ıldırtırdım. Bütün bu egzersiz, benim başka erkeklerle seks yapmamı engellemek içindi. Bu yüzden Achilles'in çalışanlarını hayal kırıklığına uğrattım. Eminim ona söylemişlerdir, çünkü artık yatak odama girmelerine izin verilmiyor." Durdu ve kompo kurar gibi gülümsedi. "Ya da daireme, bu konuda."

Spatulayı sandviin üstüne bastırarak, tüm suyu ve malzemeleri içinde hapsetti. Onun yanında durup ne dediğini görebilmek için adanın etrafından dolaştım.

"Kardeşim bir kral kobradan daha zehirli. Ne yazık ki, aileni ve metabolizmanı seemezsin, bu yüzden elimdekiyle yetinmek zorundayım. Ama ben sadece kendime sadıkım. Arkadaş olmak istiyorsan, arkadaş olabiliriz. Sırlarını saklarım. Ve Achilles'ten kurtulmama yardım edersen... Biz kadınlar birbirimize destek olmalıyız. Özellikle de şovenist yeraltı dünyasında."

Teklifi çok cazipti. Neredeyse tabağa koyup bana doğru uzattığı ağız sulandıran sandviç kadar cazipti. Ayrıca donmuş mango, muz, çilek ve Yunan yoğurtundan bir smoothie hazırladı ve içine biraz hurma şurubu ekledi. Belki de sonunda bir arkadaşım olduğu içindi, ya da belki de haftalardır düzgün yemek yemediğim içindi, ama dört dakika içinde yemeği ve smoothie'yi silip süpürdüm. Sanki aylarca kış uykusundan uyanan bir orman hayvanıymışım gibi bana bakıyordu.

Yemek masasındaki sandalyeye geri yaslandım, minnettarlıkla doluydu. Ona teşekkür etmek istedim, ama ona yeterince güvenmiyordum. Karşımda oturdu, beni dikkatle izliyordu. Kocamla olan ilişkisine rağmen onu çok sevmiştim. Ve kardeşimin ona yaptıklarından dehşete kapılmışım.

"Hey. Telefonuna numaramı kaydedelim." Annemin bana verdiği, aramızdaki masanın üzerinde duran cep telefonuna uzandı. "Şifren ne?"

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Telefonun gizli kalması gerekiyordu. Nasıl sahip olacağımı bilmemem gerekiyordu, nasıl kullanacağımı bilmemem ise hiç gerekmiyordu. Onu giyinme odamda, giysilerin altında şarj ettim ve sadece Tierney'nin içeri giren bir saldırgan olduğunu düşündüğüm için dışarı çıkardım. Bu noktada onu kullanabildiğimi inkar etmenin bir anlamı yoktu. Yalanım daha da bariz hale gelirdi, çünkü onu açıkça yanımda taşıyordum.

Onun parlak tırnaklarından onu zorla çıkardım, dört rakamı tuşladım ve ona geri verdim. Numarasını programlarken kaşlarını çattı.

"Neden internete bağlı değilsin? Tiernan sana Wi-Fi vermedi mi?" Gülerek bana baktı.

Yüzümü görünce gülümsemesi kayboldu. Yüzümde parıldayan çaresizlik ve umut karışımı. Dudaklarını yaladı.

"Sana versem ister misin? Her gün onun Wi-Fi'sini çalışıyorum. Zenginleri sömürmek, değil mi?"

Ne yaptığını biliyordum. Beni, onu anladığımı göstermem için tuzağa düşürmeye çalışıyordu. Bu oyuna gelmemeliydim. Tehlikeliydi. Yine de...

Tırnaklarımı avuç içlerime batırarak yavaşça başımı salladım.

Derin bir nefes aldı ve telefonumda birkaç şeyi hızlıca tıklayıp bana geri verdi.

"Bitti."

Ona güvendiğim için pişman olmayacağımı umarak teşekkür etmek için gülümsedim. Daha önce hiç arkadaşım olmamıştı. Ama bir arkadaşım olabilseydi... onun olmasını isterdim.

"Ben çıkayım artık." Etrafına bakındı. "Emilia Spencer'ın sanat sergisine gidiyorum."

Sanatçının adı geçince yüzüm aydınlandı. Onun eserlerini çok severdim. Annem bile on yedinci doğum günümde bana onun kiraz çiçeği resmini almıştı. Pembe renkleriyle eski odama çok yakışmıştı.

"Ne, onu mu seviyorsun?" Tierney masaya tırnaklarını vurarak sordu. "İyi biri olmalı. Dürüst olmak gerekirse, sanat hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ama kocası önemli biridir ve Frankie'ye Wolfe'un ikinci dönem için destek vermesini sağlamaya çalışacağıma söz verdim."

Frankie, yani Francesca Keaton. Başkan Keaton'ın eşi. Babam, karısı İtalyan asıllı olmasına rağmen İrlandalıların başkanla iyi arkadaş olmasının ne kadar adaletsiz olduğunu hep söylerdi.

"Hey, gelmek ister misin?" Tierney kaşlarını çattı. "Seni Emilia ile tanıştırebilirim. Çok tatlı bir kadın. Kocası için aynı şeyi söyleyemem."

Tereddüt ettikten sonra başımı sallayarak cevap verdim. Onunla gidersem, ne olduğumu ve ne *olmadığımı* itiraf etmiş olurum. Buna hazır değildim.

Tierney iç geçirdi, ayağa kalktı ve omzuma dokunmak için eğildi. "Yakında tekrar gelirim. *Yemeğini ye.*"

Gitti ve beni çalışan internet ve bolca boş zamanla baş başa bıraktı.

Üç saat sonra, giyinme odamın duvarına sırtımı dayamış, telefonumu şarj cihazına takmış, sersemlemiş bir halde oturuyordum.

Neredeyse nefes alamıyordum.

İnternet her şeyle doluydu. Yararlı şeyler. Korkutucu şeyler. Varlığından haberdar olmadığım pek çok icat.

İşitme engelli kişilerin konuşmasına yardımcı olan akıllı eldivenler. Çevrenizdeki farklı sesleri size bildiren titreşimli bilezikler. Robot çevirmenler.

Telefon görüşmeleri için transkripsiyon uygulamaları.

Hatta bölgenizde oynayan filmleri altyazı ve sesli açıklamalarla anlatan bir sinema uygulaması bile.

Hayretler içindeydim. Seçenekler sonsuzdu ve hepsi işitme engelli bir kişi olarak yolculuğumda bana yardımcı olabilirdi. Annem tüm bunları biliyor muydu acaba? Eğer öyleyse, neden bana hiçbir şey söylemedi?

Hayatımdaki tek sabit, beni ayakta tutan tek şey, annemin benim için her zaman doğru olanı yapacağına dair bilgimdi.

Artık bundan o kadar emin değildim.

Hızlı bir arama, hayatımı daha keyifli hale getirecek pek çok seçenek ve kısayol olduğunu gösterdi. Yine de, bunlardan hiç haberdar edilmedim. Dahası, annem interneti kullanmamı aktif olarak yasakladı. *Neden?*

Bu, yükselen öfkemi daha da körükledi.

Komik, eskiden kendimi mutlu sanırdım. Küçük güvenlik balonumda güvendedim.

Son on sekiz yıl bir yalan, bir sahtekarlık gibi geldi.

Kendi annem beni bir kafese soktu, kapıyı kilitledi ve anahtarı okyanusa attı.

Kabarcık patlamış, parmaklıklar erimiş ve artık geleceği net bir şekilde görebiliyordum.

Ya insanlara kim olduğumu gösterip saygı ile davranılmasını talep edecektim.

Ya da tıpkı annem gibi olurdum.

Görünmez, önemsiz ve acı dolu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

TIERNAN

Tierney: Her şeyi yedi. Ona biraz ilgi göstermelisin. Ailesinin pislik olması ve kocasının psikopat olması onun suçu değil.

Kız kardeşimden gelen mesajı izledim.

Kadınların ağızlarına ne koydukları hiç umurumda olmamıştı, tabii benim sikim hariç, ve karım da bir istisna değildi. Şimdiye kadar.

Lila kilo veriyordu. Hem de çok.

Ben uzman değildim, ama onun durumunda kilo vermesi değil, alması gerektiğinden oldukça emindim. Sinir bozucu bir şekilde, güzelliği vücudunun geri kalanıyla birlikte azalmamıştı. Kendi iyiliği için fazla çekici kalmıştı.

Onun güzelliği benim için önemli değildi. Benim ihtiyacım olan şey, bu kadının yetersiz beslenme nedeniyle ölmemesini sağlamaktı. Ferrantes'in ordusu, Rasputinlere karşı planlarım için çok önemliydi.

Kardeşlerimin güvende olmasını istiyorsam, onları ortadan kaldırmam gerekiyordu.

Bu zor durumun çözümünü biliyordum. Yani, Guinness Rekorlar Kitabı'na giren "Dünyanın En Kötü Kocas" unvanını almaya çalışmayı bırakmak. Bunu yapabilirdim. En azından teoride. Asıl sorunum, karımın o berbat annesinin, karıma eşlik etmesi için çalışanlarından hiçbirini göndermeyi reddetmesiydi.

Küçük kızlarla evcilik oynamak için vaktim yoktu. En iyi çözümün, onun tanıdığı ve güvendiği birini ona atamak olduğunu düşündüm.

Luca'yı aradım ve Lila'nın hangi çalışanı yanında olmasını istediğini sordum. Imma'yı isteyeceğini söyledi.

Chiara'yı arayıp bu kadını istediğimde, o da kesin bir dille reddetti.

"Onu Chicago'ya götürmeme izin vermedin, şimdi de ona bakıcı mı istiyorsun?" diye bağırdı. "Hayatta olmaz, *stronzo*."

"Uygun İrlanda güvenliği olmadan hiçbir yere gitmiyor ve askerlerimi Chicago'ya gönderemem çünkü Outfit güneş doğmadan onları kafalarını keser," diye stoik bir şekilde açıklamıştım. "Onu benim aracılığım ile cezalandırmak aptallığın daniskasıdır. Elbette o kadar aptal değildir. Ailenin aptalı Enzo'dur."

Enzo gerçekten aptal değildi, ama hem neşeli hem de uysaldı, ki bu neredeyse daha da kötüydü.

"Kızım bir dakika daha seninle yaşamamalı, Callaghan."

"Durumu şikayet etmek sorunu çözmez," diye karşılık verdim. "Kızınız bir ceset gibi görünüyor. Ne yemek yiyor ne de uyuyor. O benim bakımım altında ve ikimiz de biliyoruz ki ben bu konuda hiç umursamıyorum. Ya onu iyileştirecek birini gönderin ya da yavaş ve acı verici ölümünü izleyin," diye tehdit ettim. "Fotoğraflarını göndermekten memnuniyet duyarım."

Bunun, lanet olası hizmetçiyi yönetici arabalarından birine bindirip bana göndermesini sağlayacağını düşünmüştüm.

Şaşırtıcı bir şekilde, cadı tavrından vazgeçmedi.

"Ölsün o zaman. Bakalım bu senin için nasıl sonuçlanacak. Kocam pek umursamayabilir, ama oğullarım?" Diye tısladı. "Senin posta kodunda İrlandalı soyadına sahip herkesi öldürürler."

Parmaklarım ekranın üzerinde uçmaya başladı.

Tiernan: Önümüzdeki birkaç ay için tüm randevularını iptal et. Yeni işin onu beslemek ve uyumasını sağlamak.

Tierney: O bir Tamagotchi değil, Tiernan.

Tiernan: Bana mı söylüyorsun? O yirmi dolardan fazla ediyor. O yüzden ona göre davran.

Kız kardeşim, her zamanki gibi eloquence ve zarafet dolu bir şekilde orta parmak emojisiyle cevap verdi.

Telefonumu arka cebime soktum ve dairemin kapısını açtım. Ortam ürkütücü bir sessizlik içindeydi, duyulabilen tek ses mutfaktaki endüstriyel buzdolabından geliyordu.

Karımla vakit geçirmek, yapılacaklar listemin en altında yer alıyordu, ama tarih boyunca hedeflerine ulaşmak için daha büyük fedakarlıklar yapılmıştı.

Kim bilir? Belki beni tekrar öldürmeye çalışır ve işler gerçekten ilginç bir hal alır.

Lila'nın yatak odasının kapısını çalmak için yumruğumu kaldırdım, kapının hafifçe aralık olduğunu fark ettim.

Nadir bir ihmal. Lila, kendini benden uzak tutma konusunda uzmandı.

Onun hatasını bir davet olarak kabul ederek içeri girdim ve odanın boş olduğunu gördüm. Bitişikteki banyo da boştu, bu da muhtemelen giyinme odasında olduğu anlamına geliyordu. Yatağının yanındaki komodinin önünde durdum. Deri kaplı eskiz defteri orada duruyordu, sayfalarının arasına bir kalem sıkıştırılmıştı. Sessiz veya dikkatli olmaya çalışmadım. Eğer çıplaksa, beni selamlamadan önce giyinmesi için zaman kazanmış olacağını düşündüm.

Eskiz defterini açtım ve kaşlarımı çattım. Ne beklediğimi bilmiyordum. Belki parmak boyamaları ya da vücutları çizgilerden, kafaları dairelerden oluşan çöp adamlar. Ama *bu* değildi.

Bu...

Vay canına, *muhteşemdi*.

Bir kalem çizimi, en ince ayrıntısına kadar gerçekçi ve gölgeli, eski bir siyah beyaz resim gibi.

Bir adamın portresi canlı, gerçekçi ve... tanıdıktı. Çok tanıdıktı.

Durun bir saniye.

Tate Blackthorn.

Karım Tate Blackthorn'un tüm pis suratını çizmişti. *Hafızasından*. Sigara içiyor, görünmez bir kameraya bakıyor, kendini beğenmiş yarı gülümsemesi tam olarak görünüyordu.

Sokakla birlikte eskiz defterini de yakma dürtüsü içime çöktü, ama onu bastırdım. Tabii ki, başka birinin bebeğine hamile kalan karım da benim baş düşmanımla takıntılıydı.

Tabii.

Belki de tecavüze uğramamıştı? Tate, Luca'nın düğünündeydi. O pisliği açıkça çok seviyordu. Evet, evliydi, ama

genç ve güzel bir kadın önüne çıkınca karısını aldatan ilk zengin iş adamı olmayacaktı.

Ya o krem si bacaklarını onun için açmışsa?

Başımı geriye eğdim ve derin, açgözlü bir nefes aldım. Öldürmek istediğim insanların listesi giderek uzuyordu. Söylenenler doğru ydu, kötülerin gerçekten dinlenmeye vakti yoktu. Ama, yani, lanet olası bir öğleden sonra izin almak fena olmazdı.

Tate İngiltere'de yaşıyordu. İşimi Avrupa'ya genişletmeye başlayacak vaktim yoktu.

Çizim konusunu bir kenara bırakırsak, karım ya bir bilgin ya da bir dahiydi. Onun iyiliği için, umarım ilkiydi. Onu ve karnındaki doğmamış bebeği öldürmek istemem.

Hayır.

Bu doğru değildi.

Gerçek şu ki, onları öldürmek birçok sorunumu çözecekti. Ama bu süreçte binlerce yeni sorun yaratacaktı.

Artık onun mahremiyetine saygı duymaya pek niyetim kalmadığı için, çizim defterini komodininin üzerine bırakıp giyinme odasına geçtim.

Gerçekten de giyinmişti.

Ayrıca, sahip olmaması gereken bir cep telefonuna gömülmüş, yerde bağdaş kurmuş, gözleri ekrana yapışmış halde oturuyordu. Göz bebekleri bir yandan diğer yana hareket ediyordu.

Sola. Sağa. Sola. Sağa.

O okuyabiliyor.

Damarlarda zehir yayılıyordu.

Okuma biliyor musun?

Başka ne yapabilirsin

ki? Casusluk mu

yapıyorsun?

Blackthorn bebeğinin babası mı?

Ona mesaj mı atıyorsun?

Onu kaldırıp yatağına yatırmak ve her cevabı ondan zorla almak istedim.

Ya da, belki de bir şey izliyordu. Annesi ona klasik müzik konserleri izlemesine izin verdiğini söylemişti. Sonuçta, bu, yapmaması gereken bir şey yaparken yakalanan birinin tepkisi değildi. Benim varlığımı tamamen görmezden geldi.

Kollarımı kavuşturup kapı çerçevesine yaslanarak duvara vurdum. Kafasını kaldırmadı.

Küçük pislik.

İçeri girip onun görüş alanına girdim. Kafasını kaldırdı ve ağzı açık kaldı.

Tanıma ve dehşet güzel gözlerini doldurdu.

"Merhaba, *karıcığım*."

Ayağ a fırladı, telefonu cebine soktu ve çenesini meydan okurcasına kaldırdı. Duygusuz bir çocuk gibi davranma çabası, bu evliliğ e olan sabrım kadar hızlı bir şekilde kayboluyordu.

Açıkça sormakla bir yere varamayacağ ımı biliyordum. Lila, kan bağı olmasa da doğ ası gereğ i tam bir Ferrante'ydi. Onu iş kenceyle bile kıramazdım.

Ama denemek yine de eğ lenceli olurdu.

"Evli erkeklerle sevişmeyi seviyor musun, *Gealach?*" Kapı çerçevesinden iterek, onun alanına girdim. O eskiz defterinden sonra, hayatı buna bağı lı olsa bile, zihinsel engelli olduğ una beni ikna edemezdi. Bir bakıma, öyleydi.

Bana sabit bir şekilde baktı, geri adım atmayı reddetti.

"Yaş lı erkeklere bacaklarını açmayı seviyor musun?" Onun yönüne doğru yavaşça yürüdüm. Blackthorn onun iki katı yaş ındaydı. Yaş lı adamın sikini emmekle iş i yoktu.

"Ona baba mı diyorsun?" diye alay ettim.

O, yavaşça ve sıkılmış bir şekilde gözlerini kırpıştırarak cevap verdi. Dizlerinin üzerine çöküp af dilemeye niyeti yoktu. Genç karımın gözlerinde gurur ve ateş vardı.

Karın kaslarım göğ süne değ diğ inde durdum. O küç üktü. Onu öldürmek bir sineğ i öldürmekten daha kolay olurdu.

"Onun karısını senin için asla terk etmeyeceğ ini biliyorsun." Kaş larımı kaldırıp sıırttım. "Ö karısına deli gibi aş ık. Onu kaç ırdığ ımda bana krallığ ının anahtarlarını vermeye hazırđ ı. Sen sadece geçici bir seks partneriydin."

Yanakları kızardı ve sonunda, *sonunda* maske düştü ve duyguları ortaya çıktı.

"Onunla yattın mı?" Yüzünü avucumla kavradım, yukarı doğru eğdim ve onu, grotesk kocasına bakmaya zorladım. Gözü olmayan. *Ruhu* olmayan.

Burun delikleri genişledi. Hiçbir şey söylemedi.

"*Cevap ver.*" Çenesini sıkıca kavradım.

O da karşılık olarak yüzüme tükürdü. Tükürüğü sol yanağıma çarptı.

"Büyük hata yaptın, tatlım."

Ondan bir cevap koparmak için onu korkutmanın zamanı gelmişti. Yumruğumu geriye doğru çektim.

Lila başını yana çevirip darbeye hazırlandı, ama gözlerini kapatmadı. Çenesi kilitlendi, gözleri öfkeyle parlıyordu. Yumruğum omzunun üstündeki duvara çarptı ve duvarda bir çukur açtı. Çatlak örümcek ağına benziyordu.

Yumuşak bir inilti kaçtı ağızından. İlk kez ses çıkardı. O kadar yumuşaktı ki, gerçekten duyduğumu sorguladım.

Kahretsin. Ne yapıyordum ben, çocuk gelin yüzünden kendimi kaybetmek mi? Başka bir taktik denemenin zamanı gelmişti.

Onu tecavüz, cinayet ve zaten mahvolmuş hayatının daha da mahvolmasıyla tehdit etmek işe yaramamıştı. Belki bal ile daha çok arı çekebilirdim.

"Sokağın aşağısında bir İtalyan şarküteri var." Bir adım geri attım. "Kendini düzgün giyin. Lanet olası pembe olmayan bir şey giy." Çenemi tutup, bir yandan diğer yana hareket ettirdim. "Biraz temiz hava alman iyi olur." Annesi Chicago'ya gittiğinden beri daireden çıkmamıştı.

Beklendiği gibi cevap vermedi. Ama dişleriyle düşünceli bir şekilde alt dudağını ısırды.

Evden çıkma fikrinden hoşlanmamıştı.

Bir zayıflık. Bununla başa çıkabilirim.

Israr ettim.

"Ev yapımı dondurma var."

Boğazı yutkunarak hareket etti. Çelişkiliydi. Kafası karışık. Benden nefret etmekle, onu içine soktuğum kafesten kaçmak arasında gidip geliyordu.

Yemek yemesi, iyileşmesi ve Bratva'yı çökertmeme engel olmaması gerekiyordu. Gerisi sonra halledilebilirdi.

Örneğin, Tatum Blackthorn'u nasıl infaz etmeyi planlıyordum?
Şu anki tercihim, onu benzinle ıslatıp güzel bir kamp ateşi yakmaktı.
Onun etinin ateşiyle s'mores kızartıp ona yedirirdim.
Onu da izlemeye zorlardım.
"Çekil, Barbie." Onun için yol açmak için yana doğru adım attım.
"Acele et, belki de ünlü Hunts Point gün batımını görebilirsin."

Çöp dolu sokakta yan yana sessizce yürüdük. Mantık, benim hüküm sürdüğüm yerde yaşamamı gerektiriyordu, yani Hunts Point'te.

Fintan, babasıyla banliyöde yaşıyordu. Onlar sert mahalleleri sevmezlerdi. Ancak Tierney ve ben, orayı kalemiz haline getirerek gücümüzü gösterdik.

Babamın yanımda olmaması pek bir fark yaratmıyordu. Tyrone hiçbir zaman gerçekten yanımda olmamıştı. Teknik olarak hayattaydı. Ama her bakımdan ölü sayılırdı. Annemi öldürdükleri gece öldürülmüştü. O bir hayalet gibiydi. Yaşıyordu. Nefes alıyordu. Toplantılara katılıyordu. Yaşıyor gibi davranıyordu. Ben küçük bir çocukken beri aile işini yönetiyordum. Tierney ve Fintan da yardım ediyordu.

Lila, pembe çiçekli elbisesinin üzerine pembe suni kürk bir palto giymişti. Daha az çocukça bir şey giymesini istediğim emrimi sessizce reddetti. Üzerine kocaman bir flamingo giymekten başka, istediğim her şeyin tam tersini yapacağını bana göstermek için elinden geleni yaptı.

Aç ve meraklı bakışlar üzerine çevrildi, ama benim ölümcül ve korkutucu bakışlarımla hemen söndürüldüler.

Gittiğim her yerde, ama özellikle de sözümün kanun olduğu Güney Bronx'ta, etrafa korku saçıyordum.

Turuncu güneş, harap binaların arkasına battı, kentsel çürümenin içinde kayboldu. Lila her şeyi geniş, uyanık gözleriyle içine çekti.

Maggiano's'a girdik, ben bir sepet aldım ve çenemi sallayarak ona sepeti doldurmaya başlamasını işaret ettim. Dairemdeki yiyecekler

çok arzulanan bir şeydi. Besleyici, protein açısından zengin yiyecekleri tercih ediyordum. Shchi çorbaları, havyar, soğuk etler, salamura yumurtalar, fermente süt ürünleri ve siyah ekmekler.

Hayat bana, seni cezbedebilecek her şeyin seni zayıflatabileceğini öğretmişti. Bir dilenci gibi yiyip, bir kral gibi savaştım. Ve kardeşlerim dışında, ölebilecek hiçbir şeyi sevmedim.

Karım, minimarketin dar koridorlarında dolaşırken bunun farkında değildi, ama herkes ona bakıyordu. Bir raf görevlisi, onu gözleriyle takip ederken merdivenden düştü, bebekli ve sıkıcı giysili bir kadın, karım yanından geçerken nefesini tuttu ve sivilceli bir grup genç, neredeyse salya akıtarak oldukları yerde donakaldı.

Lila, beyaz trüf mantarı yağı, vişne reçeli ve bisküvi ile birlikte çeşitli kuru makarnaları sepetine attı. Limonlu panettone almak için parmak uçlarında yükselerek en üst rafa uzandığında, arkasına geçip sepetine kendim koydum. Başının tepesi çeneme bile ulaşmıyordu. Aşağıya baktığımda, benim büyük ayaklarımın arasında kaybolan minik figürünü gördüğümde, Crimson Key'de bir pislik tarafından acımasızca tecavüze uğradığı görüntüsü zihnime hücum etti ve yumruğum istem dışı olarak sıkıştı.

Kafasını kolumun altına soktu, şarküteriye doğru aceleyle yürüdü ve bilet makinesinden bir numara aldı. Durdu, benim bunu önceden planladığını fark ettiğimi anladı.

Ben uzun kuyruğun önüne kayıtsızca yürüdüm ve ona bana katılmasını işaret ettim. Kuyruğu kesmekten açıkça hoşnut olmayan bir ifadeyle yüzünü buruşturdu, ama olay çıkarmadan hızlıca istediği şeyi işaret etti.

Zeytin. Şekerlemeli enginar. Focaccia. Ton balığı dolması kırmızı biber.

Kasiere doğru ilerlerken, gözleri bir gelato vitrininde takıldı.

Kilo alması gerekiyordu, yoksa kardeşleri onu götürecek ve tüm planım suya düşecekti. Kolunu tutup onu dondurma tezgahına götürdüm. Pastel renkli dondurmayı görünce gözleri parladı. Yutkundu ama kıpırdamadı.

Örnek olarak üç top sipariş ettim. O da aynısını yaptı ve renkleri işaret etti. Ödeme için kasaya gittiğimizde

, dükkan sahibinin oğlu — yirmili yaşlarında, mantar saçlı ve kaslı bir adam — gözlerini ondan ayırıp ürünlerimizi tarayamadı.

Onu hayranlıkla seyretmek için iki tane çalışan gözü olması bile beni sinirlendirmişti. Üstelik, kızın durumuyla ilgili yalan söylemeseydi muhtemelen birlikte olacağı yakışıklı İtalyan erkeğe tıpatıp benziyordu. Bu da boktan durumun üzerine bir de çilek koymak gibiydi. Ona sırtı ve kız da utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdi. Onun gelecek yılı görecektik kadar yaşama şansı önemli ölçüde azaldı.

"Aradığınız her şeyi buldunuz mu?" diye sordu.

"O, tüm mahalleyi elinde tutan bir koca buldu," diye onun adına cevap verdim. Bakışları birden bana çevrildi. Gözlerinde bir anlık bir tanıma belirdi ve yüzü renksizleşti.

"E-evet, efendim. Tabii ki. Sadece kibar olmaya çalışıyordum." Yutkunarak, ürünlerin yarısını taramayı unutarak, bizim boklarımızı daha hızlı bir şekilde market poşetlerine doldurdu.

"Karıma karşı fazla nazik davranmak sağlığınız için tehlikeli olabilir." "Özür dilerim. Farkında değildim..."

"Aptallık mazeret değildir. Bu senin ilk ve son uyarın."

Her şeyi paketledikten sonra, ayakçılarımın birini apartmanıma gönderip market poşetlerini boşalttım ve Lila'yı su kenarına götürdüm. Buradan Rikers Adası görünüyordu, Paris'in ışıkları sayılmazdı ve pek de iç açıcı değildi. Ama hayatımda hiç kimseyle romantik bir ilişki yaşamamıştım ve karım için de bir istisna yapmayacaktım.

Suya bakan tüm banklar doluydu, ama en yakın bankta oturan yaşlı çifte öfkeli bir bakış attıktan sonra, onlar caddenin diğer ucuna kaçtılar.

Lila bankta oturdu; kaşları onaylamadığını gösteren bir şekilde çatıldı.

Suyu izledik. Ona uzanacak bir zeytin dalı bulmak için beynimi zorladım. Onu yatıştırmak, hatta pazarlık yapmak benim doğamda yoktu, ama Tierney haklıydı. Bu kızın hayatta kalmasına ihtiyacım vardı.

"Burada mutlu olabilirsin," diye yalan söyledim, dondurmamı yemeden elimde tutarak

Bana sorgulayan bir bakış attı, narin kaşları daha da çatıldı.

İlerleme. Annesinden uzak kalması onu çok yıpratmıştı.

"Bana karşı gelmediğin ve benim kurallarına uyduğun sürece, başarılı olmana izin vereceğim. İstedğin gibi gelip gidebilirsin. Kendi çalışanlarını işe al. Ailenin yanına bir ev satın alabilirim." *Asla ayak basmayacağım bir ev.* "Sanatsal hedeflerinin peşinden gidebilirsin. Çalış." Yüzü, bunu gizleyemeden önce aydınlandı.

Şimdi onun tüm dikkatini çektiğimi ve bunun yanlış bir nedenden dolayı olmadığını bilerek devam ettim.

"Luca bana her yaz Ischia'ya gittiğini söyledi. Hala gidebilirsin. Bu yıl değil, ama gelecek yıl." Gelecek yıl kalmayacaktım. Boş vaatlerde bulunmak neye yarardı ki?

Bana kaşlarını çatma cüretini gösterdi. O küçük pislik Tate Blackthorn'un ona dokunmasına izin vermiş olabilir. Onu *hamile bırakmış olabilir.* Bu, benim olan bir şeye dokunduğu düşüncesinin kanlı bir katliama yol açması dışında, hiçbir şekilde önemli değildi.

Ufka gözlerini kısarak baktı, küçük kaşığı ağzına soktu ve emmeye başladı. Bu hareket, sikime doğru zonklayan bir acı gönderdi. Tatlı ve merhametli İsa. Karma'ya, Tanrı'ya veya bilimle desteklenmeyen başka hiçbir şeye inanmıyordum, ama görünüşe göre, ona sahip olamayacağımı çok iyi bilerek, Dünya gezegenindeki en çekici yaratıkla evlenerek günahlarımın bedelini ödüyordum.

Dondurma elimde eriyordu ve onu bankın yanındaki çöp kutusuna attım, öfkeli bir ereksiyonun üstüne bir de yapışkan bir elim olduğu için sinirlenmişim.

Bu sorunlardan biri hızlıca el yıkayarak giderilebilirdi. Diğerisi ise kalıcıydı.

Lila, dondurmasını ve yanında gelen waffle külahını bitirdi. Sessizce, dondurma kaplı elimi aldı ve parmaklarımı açtı. Başını çevirip parmaklarımı açık tutarken avucuma baktı.

Bana verdiği yarayı kontrol etmek istiyordu. Ne yazık ki, elimi yeşil dondurma kaplamıştı.

Gelato lekesini inceledi, kaşlarını çattı, sonra elimi ağzına götürdü, sıcak, ıslak dilini üzerine düzleştirip yaladı.

Damlarımda kanım kaynakken, hırıldadım. Coşkulu bir arzu beni sardı. Bu, şimdiye kadar elime geçen hiçbir profesyonel eskortu sodomize etmekten daha iyi hissettiriyordu.

daha iyi hissettiriyordu.

O tehlikeliydi.

Planlarım için.

Hedeflerim için.

Göğsümün içindeki o işe yaramaz şey için.

Yara iyileşmiş, sadece soluk pembe bir iz kalmıştı. Küçük başparmağıyla izi okşadı ve bu basit hareket beynimin tüm kimyasını değiştirmeye yetti. Elimi geri çektim ve ayağa kalktım.

"Yeter." Tek elimle paltomun düğmelerini ilikledim. "Sen lanet bir köpek değilsin, Lila. Karşılaştığın her şeyi yalamayı kes."

Daireye geri dönerken, neden onu o çeşmede öldürmedim de kendimi bu baş ağrısından kurtarmadım diye sessizce düşündüm. Daha önce kimseye merhamet göstermedim.

Ve kurtardığım tek şey, sonunda beni öldürebilir.

ON ALTI. BÖLÜM

TIERNAN

"Siktir."

Kanamayı durdurmak için göğsümdeki on santimlik yaraya elimi bastırarak, kardeşimle birlikte nikkell gri Porsche'sinde yolcu koltuğuna yığıldım.

Fintan, polisler Fermanagh'ın evinden üç sokak ötedeki cesedi almaya gelmeden önce arabayı hızla uzaklaştırdı. Arnavut bir mafya adayı benim bölgemde metamfetamin satmaya çalışmış ve ona izinsiz girdiğini söylediğimde beni bıçaklama cüretini göstermişti.

İç çekerek, olay yerinden topladığım iki mermi kovanını kardeşimim atması için orta konsola attım.

Amatörlerden nefret ediyordum. İnsanlar organize suç dünyasına girmek için bir sınavdan geçmeliydiler. Yemin ederim ki benim işim, dünyadaki en aptal insanları kendine çekiyordu.

"993 Turbo'mu kanla lekelemek zorunda mısınız, Tierney?" Fin yeşil gözlerini bana çevirdi. Yarı şaka yaptığını biliyordum. O arabayı çok seviyordu.

"Beni bırak, eve yürüyerek giderim."

"Eve mi?" diye bağırdı. "Seni doğrudan hastaneye götürüyorum, küçük kardeş." Nefesi viski kokuyordu.

"Döndüğümde saracağım." Elimi bıçak yarısından çekip, siyah gömleğimden yarayı inceledim. Kan, kalın bir nehir gibi akıyordu. İnleyerek, avucumun tabanını yaraya bastırdım.

"Emin misin?" Fintan bir kolunu açık pencereye dayamıştı.

"Kesinlikle. Sabahın ikisinde Barnabas'a gitmeyeceğim, tabii kafamı vücuduma dikmek zorunda kalmazsam.

O zaman bile, muhtemelen taksiyle

Presbiteryen'e taksiyle giderdim."

"Neden olmasın?" Fintan, önündeki yola somurtarak baktı. "Natalie orada çalışıyor. Seni gördüğüne her zaman çok sevinir."

"Eminim öyledir. Onu tıp fakültesine ben gönderdim."

Natalie, mahalleden gelen ve yardıma ihtiyacı olan fakir bir kızdı. Ayrıca anal seksi tercih ediyordu, bu yüzden bir tür anlaşma yaptık: ben onun okul masraflarını karşılayacaktım, karşılığında o da benim seks arkadaşım olacaktı. Ancak onu neredeyse bir yıldır görmemiştim. İhtisasını başladığından beri görmemiştim.

"Beni Fermanagh'a bırak," dedim. "Ve lanet olsun, defterleri tekrar kontrol et ve babama limandan malzemeleri almaya birini göndermesini söyle."

"Nasıl istersen, evlat."

"Vücudunda bir denizkızını boğacak kadar alkol var."

"Sadece birkaç bardak içtim," diye savunmacı bir şekilde mırıldandı. "İçkiyi iyi kaldırırım, biliyorsun."

"Sorun şu ki, genellikle sekiz ya da dokuz tane tutuyorsun.

Gecede." O somurtarak, "Kontrol altında dedim ya." dedi.

"Bunu kendi kanlı kumarhanende biriken 200 bin dolarlık borcuna söyle." Bu konuyu nadiren gündeme getirirdim, ama acı çektiğimde suçlu bir coşkuya kapılırdım. Bu, sikimi sertleştirir ve ya kavga ya da seks aramaya yöneltirdi. Ve yakın gelecekte seks yapma ihtimalim olmadığı için kavgayı seçtim.

"İlerleme kaydettim dostum. Gerçekten." Parmakları direksiyonun üzerinde dans ediyordu, öfkeden eklemeleri beyazlamıştı. "Şu anda terapiye gidiyorum. Çaba gösteriyorum."

"Blackjack masasına ne zamandır oturmadın?"

"Üç haftadan fazla oldu. Hayatım üzerine yemin ederim."

İyi gören gözümü ona dikerek baktım.

O gergin bir şekilde güldü. "Ciddiyim! Terapistime sor."

Buna gerek yoktu. Callaghanlar ve Ferrantes'lerin sahip olduğu tüm yeraltı kumarhanelerinde gözlerim vardı.

Başımı salladım. "Böyle devam et, Fin. Bratva'nın peşine düştüğümüzde, hepimiz hedef haline geliriz. Dikkatli olmalısın."

"Öyleyim kardeşim. *Mionnaím ar uaigh ár máthar.*"

Çenem sıkıştı. Tierney ve ben çok az Gaeilge biliyorduk. Bizim isteksizliğimizden değil.

Kendi vatanıma hiç ayak basmamıştım. O da öyle.

Benim her şeyim - aksanım, geleneklerim, gururum, bayrağım - sahteydi. Babam İrlandalıydı. Fintan da öyle. Biz değil. Tierney ve ben her zaman onlardan ayrı bir birim olmuştuk. Tek fark, ben Tyrone ve Fintan'ı delicesine seviyordum, başımıza gelenleri onlara karşı kullanmadım. Tierney ise asla unutmadı ve asla affetmedi.

"Maggie nasıl?" Konuyu değiştirdim.

"Küçük kardeşim evlendiği için, evlenme teklif etmem için başımın etini yiyor. Noel'e kadar süre verdi. Peki Becky?"

"Bir karın varken, neden bana iki ayda bir gördüğüm bir sürtük hakkında soru soruyorsun?"

"Ama pek iyi bir eş sayılmaz, değil mi?" Porsche'yi Fermanagh'ın evinin önüne park etti ve kontağı kapattı. "Bu durumun itibarına olan etkisinden hoşlanmıyorum kardeşim. Bu kızla yattığınla suçlanıyorsun. Hala bunun bir hata olduğunu düşünüyorum."

"Artık oldu bir kere." Kapıyı açtım ve bacağımı kaldırıma salladım.

Başım dönüyordu. Çok dönüyordu. *Kahretsin.*

Çıkmadan önce omzumun üzerinden arkama baktım ve durakladım. "Bir şey unuttun mu?" Fintan gözlerini kırptı.

"Evet," dedim. "Bir daha iş yerinde içersen, seni öldürürüm."

Göğsümü tutarak karanlık daireme sendeleyerek girdim.

Belki de hastaneye gitmemek bir hataydı. Fikrimi değiştirmemin sebebi, merdivenlere insan sümüklü böcek gibi bulaştırdığım üç litre kandı.

Tıslayarak kendimi koridorda ana yatak odasına sürükledim, duvara çarparak onu kırmızıya boyadım. Banyoya girince ışığı açtım ve gömleğimin düğmelerini açtım.

Ben korkak değildim, ama bu ciddi bir bıçak yarasıydı. Derin bir yara açmıştı.

Çıkış noktası olmamasına şaşırdım.

Mahremiyet ihtiyacımı hisseden, benimle vakit geçirmekle hiç ilgilenmeyen karım, banyo kapımda belirdi.

Şimdi benimle birlikte olmak istiyordu. Soluk saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı ve vücudunun her bir kıvrımını ortaya çıkaran beyaz saten bir gecelik giymişti.

"Şu an uygun değil." İlk yardım çantasını açtım, Betadine, bant ve gazlı bezi banyo tezgahına dizdim.

Aynadan, ağzı açık bir şekilde bıraktığım kan izlerini incelediğini gördüm. Demek bu yüzden buraya gelmişti. Muhtemelen beni ölü bulmayı umuyordu.

"O açık ağzını benim sikimi emmek için kullan ya da buradan çık ve beni rahat bırak da kendimi dikeyim." Dişlerimle Betadine spreyini açarken yarama baskı uygulamaya devam ettim.

O, eşikte oyalanıyordu, muhtemelen benim tehdidimi yerine getirecek kadar meşgul olmamdan cesaret almış olmuştı. Kan parmaklarımın arasından sızıyordu. Bana yardım etmesi için sahadaki askerlerimden birini çağırmam gerekiyordu.

Karım, başparmağının etrafındaki ölü deriyi kemirerek bakmaya devam etti.

"Lanet olsun, Lila." Ona doğru döndüm. "Çık dışarı. Kanı dert etme. Temizlemesi için birini gönderirim."

Bileğimi tuttu, keskin mavi gözleri soğuk bir ateş gibi parıltıyordu.

Beni banyodan dışarı çekti. Bu saçmalıklarla uğraşacak vaktim yoktu, ama bir şey beni ona uymaya zorladı.

O şey büyük olasılıkla benim aptal sikimdi.

Beni yatağıma götürdü, omzuma nazikçe elini koydu ve beni yatırdı, yastıklarımı kabarttı ve beni yatağa uzattı.

Lila avucunu kaldırarak bana beklememi işaret etti, sonra banyoya geri döndü. Lavaboda su akıyordu. Yatağa geri döndü ve başucumdaki lambayı yaktı. Işık odayı doldurunca homurdandım. Karım küçük kışını yanıma oturdu ve elimi açık yaradan çekti.

Beni sabit tutmak için omzumu kavradı, ıslak, ılık bir havluyla kanı sildi, sonra yaraya Betadine sıktı. Burun deliklerim genişledi, yanık asit gibi etimi yakıyordu. "Siktir."

Karısı, kullandığım kelimeleri beğenmediğini belirtmek için bana onaylamayan bir bakış attı, sonra temiz bir gazlı bez bastırdı.

"Daha fazla gazlı bez ve bant getir," dedim. "Ben saracağım."

Gözleri her zamanki gibi dudaklarıma kaydı. Öpücük istiyorsa, tek yapması gereken sormaktı.

Kafasını kararlı bir şekilde salladı, ellerini hareket ettirerek bana sert bir bakış attı. İlk başta, görünmez bir çatal bıçak tutuyormuş gibi göründü. Sonra, dikiş atmayı taklit ettiğini fark ettim.

Beynimde bir şey klik yaptı.

Beni yukarı kaldırdı, yarayı dezenfekte etti ve şimdi de yarayı boşaltıyordu...

Beni dikmeye mi?

Ne olmuştu, şimdi de hemşire mi olmuştu?

"Dikiş atmayı bilmiyorsan, koridorun sonundaki Tierney'nin kapısını çal. O yardım çağırır." Yeterli zamanım olduğundan şüpheliydim, ama defalarca iğne batırılmak istemiyordum.

Kaşları çatıldı. Yeteneklerinden şüphe ettiğim için kızmış görünüyordu.

"Peki. Banyodaki dolapta dikiş seti var," diye inledim. "Ağrı kesici spreyi getirme. Acıdan güç alırım."

O, banyoya geri döndü. Onu gözlerimle takip ettim, bu durumdan nasıl kurtulacağını merak ederek.

Bana tüm elini gösterdi. Zihinsel bir sorunu olmadığı gibi, ölümcül olabilecek yaraları nasıl tedavi edeceğini de biliyordu. Kardeşlerine de böyle mi bakıyordu? Başka erkeklere, hatta akrabalarına dokunduğunu düşünmek tüylerimi diken diken etti.

Lila geri döndü. Gazlı bezi çıkardı ve yarayı dezenfekte etmek için tekrar sprey sıktı, sonra iğne tutacağıyla iğneyi aldı. Elleri sabitti, nefesi sakindi. İğneyi yarımın kenarına doksan derecelik açıyla batırarak dikiş atmaya başladı.

Yüzüne baktım. Bir melek gibi görünüyordu. Penisimi sokmak isteyeceğim türden bir melek. Stoik bir pratiklikle dikiş attı. Zekasını gözleri ortaya koyuyordu. Her şeyi görüyorlardı ve

onunla ilgili olarak ne kadar aciz olduğumu da fark edip etmediklerini merak ettim.

O, benim kontrol edemediğim her Şeydi ve bu beni çılgına çeviriyordu.

"Bu Şarkı ve dansı daha ne kadar süre yapacağız, Lila?" Bakışlarım, saten babydoll elbisesinden, dolgun, dik göğüslerine ve sıkı meme uçlarına kaydı. Düz karnından, güneşin öptüğü ince bacaklarının arasında gizlenen klotunun birleştiği noktaya doğru. "Sen yeteneksizmiş gibi davranırken, ben de buna inanıyormuş gibi davranırken?"

Boğazı yutkunarak titredi.

"Bana lmsz derler, biliyorsun," diye fısıldadım, sesim sersemlemişti. "Altı suikast girişiminden ve kim bilir kaç tane silahlı çatışmadan sağ kurtuldum. Beni ldren Şey, lanet olası bir hiçliğin göğsüme attığı dikkatsiz bir bıçak darbesi olursa ne kadar ironik olur, değil mi?"

Lila'nın yüzü ifadesiz kaldı. Çıplak tenime dokunan elleri tatlı bir işkenceydi. Parmakları, cildimi yalayan küçük alevler gibi karıncalanıyor ve beni tahrik ediyordu.

Başka ne yetenekleri sakladığını merak ettim.

Ve Tate Blackthorn'un bunları bilip bilmediğini.

"Kanamaya bırakmalısın," diye düşündüm, onun sarsılmaz ifadesini izlerken. "Bunu istediğini biliyorsun."

O mükemmel yüzündeki tek bir kas bile kıpırdamadı. Kırılmayacaktı. atlamayacaktı bile. Anlayamadığım bir nedenden dolayı, Lila hayatımı bağışlamaya karar verdi, ama itirafları için bana yeterince güvenilir bulmadı. Sözleri için.

Yüzünün narin hatlarına odaklandım ve en son ne zaman bu kadar muhteşem bir Şey gördüğümü merak ettim. Kesin cevap, hiç grmediğimdi.

"Seni bırakmayacağım, biliyorsun." Gözlerimi kapatmadan önce sesim sakindi ve kararlıydı. "Sen benimsin. Sadece benim. Son nefesime kadar."

İğnesiyle derimi çok sert bir Şekilde deldi. Ben de onun beni duyduğunu bilerek sııttım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

LILA

Aptal, aptal, aptal.

Neden ona yardım ettim ki? Neden başka tarafa bakıp karmaya işi bitirmesine izin vermedim?

Her zamanki gibi uyanık, tavana bakarken, giriş kapısının keskin çarpma sesinin omurgamda yankılandığını hissettim. Odamdan çıktığımda, katliamı fark ettim.

Onu ölmesine izin vermek istedim...

Ama içimdeki bir şey, hayatımdaki erkekler kadar acımasız olmayı reddediyordu. Tiernan korkunç bir insandı, ama benim kırmızı çizgilerimi asla aşmadı. Bana zorla sahip olmadı, her zaman yemek yediğimden emin oldu ve hatta beni gün batımını izlemeye götürdü.

Annemin onayladığı eski filmleri izleyerek, karının seni bıçaklamasına ve vurmasına izin vermenin romantizm olarak nitelendirilemeyeceğini biliyordum. Ancak bizim dünyamızda, bu çok iyi bir koca olmanı sağlıyordu.

Ayrıca, dikiş atma fırsatını asla kaçırmazdım.

İlk kez bir insana dikiş atıyordum. Tabii onun bunu bilmesine gerek yoktu. Diğer tüm deneyimlerim domuz karınları ve tavuklarla ilgiliydi. Imma, ailemize katılmadan önce Napoli'de hemşirelik yapıyordu. Okula gitmediğim için zaman geçirmeme yardımcı olacak bazı yararlı beceriler öğretmişti bana.

Ama en tehlikeli olan şey, Tiernan'ın benim zihinsel engelli olmadığımı kesin olarak anlaması değildi. Onun yarasını tedavi ettiğim süre boyunca, acıya aldırış etmeden, sabit nabızı ve ölü, sert bakışlarıyla beni korkutması da değildi.

Hayır. En kısa dokunuşumuzda vücudumda kopan tam ve mutlak kaosdu.

Düğün gecemizde, midemin derinliklerinde hissettiğim yapışkan, sıcak balı hissetmek için ona zarar vermem gerektiğini düşünmüştüm. Şimdi ise, ona *dokunmamın* yeterli olduğunu anladım.

Vücudu çok güzeldi. Esnek, heykel gibi kasları vardı. İzlemek, incelemek, hatta belki öpmek istediğim dövmelerle kaplıydı. Sıcak. Canlı. *Güvenli*. Sonuncusu aptalcaydı, biliyordum. Adam, casus olduğumu öğrenirse bana zorla sahip olacağına söz vermişti.

Ama pek çok fırsatı vardı.

Dünyamızın ona ait olduğunu düşündüğü şeyi almak için pek çok fırsatı vardı. Ama yapmadı.

Sıkı sıkıya tutunmak istediğim nefret, parmaklarımın arasından kum gibi kayıp gidiyordu. Belki de bu Stockholm sendromuydu. Ya da belki de öfkemin babama ve tecavüzcüme yönelmesi gerektiğini fark etmiştim.

Her halükarda, Tiernan "Ölümsüz" Callaghan artık en çok nefret ettiğim adam değildi.

Daha da kötüsü, artık onu düşmanım olarak görmüyordum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

TIERNAN

Üç gün sonra Fermanagh'ın arka ofisinde Luca, Achilles, Fintan ve Sam Brennan ile birlikte oturuyordum.

Sam Brennan, Boston'un en korkulan eski mafya üyesiydi. Artık emekli olmuş, doktor eşi ve açıkçası deli gibi çok sayıda çocuklarıyla İsviçre'de yaşıyordu.

Onu emeklilikten çıkardım çünkü o, bir yığın bokun içinde bir tutam tuz bulabilirdi. Kendi işlerim başımdan aşkın olduğu için, karımın saldırganını aramak için takviyeye ihtiyacım olacağını düşündüm.

Bana oldukça pahalıya mal oldu, ama her kuruşunun iyi harcandığını düşündüm.

"Lila balo salonundan ayrıldığı an ve sonrasında çekilen yirmi dakikalık ham CCTV görüntülerini kestim." Sam dizüstü bilgisayarını bana doğru çevirdi ve parmağını ekrana dokundurdu. Karım, düşük çözünürlükte, çıkışa doğru aceleyle ilerliyordu. "BT uzmanım, odadaki ve tesisin diğer tüm kablolu konumlarındaki kişi sayısını saydı. Sekiz yüz konuk ve personelin tamamı sayıldı. O zaman aralığında ortadan kaybolan on beş erkek hariç hepsi. Onları bir liste halinde topladım."

"Ve onların ana girişten çıktıklarını yakaladın mı?"

Sam başını salladı. "Yan çıkıştan kaçtı, muhtemelen şarap mahzenindeki gizli geçitten. Saldırgan onu takip etti. O kısım kablolu değil."

"Listeyi göster bana."

Luca, listeyi yönetici masasının üzerinden bana doğru uzattı. İsimlere baktım. İki isim özellikle dikkatimi çekti.

Tatum Blackthorn.

Angelo Bandini.

"Lila'nın yirmi metre arkasında onu takip eden bir adamın bulanık bir görüntüsü de var." Brennan arkamdan eğildi, parmakları klavyede dans ediyordu. Lila ayrıldıktan kırk saniye sonrasını hızlıca ileri sardı, görüntüyü yakınlaştırdı ve çözünürlüğü netleştirdi.

"İyi bir başlangıç," dedi kardeşim.

Fintan bu sabah, köhne bir gece kulübünün zemini gibi kokmuyordu. Doğru yönde atılmış bir adım. "Kimliğini tespit ettik mi?" diye sordum.

Sam tsk etti. "Bize iyi bir aç vermedi. Önceden yeri keşfetmiş mi diye merak ediyorsun."

"Bu listeden kimler düğünden önce malikaneye gitmişti?" Kağıdı hafifçe vurarak Ferrantes'lere geri verdim. Achilles kağıdı kaparak somurtarak baktı.

"Tate ve Angelo. Geri kalanların hepsi yabancı. Çoğu gelinin tanıdıkları. Ve oksijen tüpü olan yetmiş altı yaşındaki adamı da listeden çıkarabileceğimizden eminim." İtalyan bir adamın adını işaret etti. "Suç işleyecek kadar dayanıklılığı olduğunu sanmıyorum."

Elimi gömleğimin üzerine koydum. Yaram güzelce iyileşiyordu. Dikişler düzgünce atılmış, antibiyotik sürülmüş ve yapışkan bandajlarla kapatılmıştı. Lila beni iyileştirdikten sonraki sabah, yenilemem gereken tıbbi malzemelerin listesini içeren bir not bırakmıştı. Okuryazar olduğunu sessizce itiraf etme şekliydi bu.

"Çıktıkları noktayı unut," dedi Sam. "Listedeki her ismi araştırman gerekiyor. *Her birini*," diye vurguladı.

Ne demek istediğini tam olarak anladım.

"Ben söylemeden kimseyi listeden çıkarma," diye emrettim. CCTV görüntüleri ekranda devam ediyordu, insanlar ana girişten girip çıkıyorlardı. Bir hareket dikkatimi çekti ve daha dik oturdum.

"Brennan, geri sar."

O da öyle yaptı ve otuz saniye geri sardı. "Dur."

Onu uzaklaştırdım ve fare pedini parmağımla kaydırarak daha iyi bir aç bulmak için on iki kamera arasında geçiş yaptım. İstedikimi bulduğumda, yakınlaştırdım. "Görüyor musun?"

"Neyi görüyorum?"

"Şüphelimiz. Farklı bir açıdan çekilmiş. Sırıttıyor."

Görüntü çok pürüzlüydü ve herkes monitöre gözlerini kısarak bakmak zorunda kaldı, ama onlar da gördü. Yüzünün üst kısmı odadaki mermer kemerlerden biri tarafından gizlenmişti, ama sanki kameraya doğru sırtıtıyor gibiydi.

"Uzun boylu." Luca, parmak eklemleriyle sakallarını okşadı. "1,88, belki 1,90. Pasqualino ile boy farkına bak."

"Ve beyaz," diye ekledi Sam. "Güzel bir takım elbise giyiyor. Ama başka bir şey anlayamıyoruz."

"*Henüz*," dedim.

Bu abartılmış gezegende yapacağım son şey olsa bile, bu insan sperm lekesini bulacaktım. "Eşleşene kadar o kasetteki tüm programları çalıştırın. Bu arada," şüpheli listesini elime aldım, "bu listedeki tüm şüphelileri gözetim altına alın. Onları 24 saat takip edin, hatlarını dinleyin, telefonlarını hackleyin, hayatları hakkında bir tez yazın ve ay sonuna kadar bana getirin."

"Herkes mi?" diye tekrarladı Fintan.

"*Herkes*."

"Anlaşıldı." Kardeşim evrakları topladı.

"Bu ani telaş da ne?" Luca kaşlarını kaldırdı. "Haftalardır bu görevde hiçbir ilerleme kaydetmeden gayet memnun görünüyordun. Vello, unutmadığından emin olmak için sana baskı yapmamız gerektiğini söyledi."

"Unutmadım," diye keskin bir şekilde cevap verdim. Aslında unutmuştum.

Ama sonra Vello'nun kızı hayatımı kurtardı ve ona bir şekilde borcumu ödemem gerektiğini hissettim.

Ona zarar veren adamı öldürmek, ödeşmemizi sağlayacaktı. Ve Callaghan klanı da bonus olarak Harlem'in tam kontrolünü ele geçirecekti.

"Alex'ten haber var mı?" diye sordum Sam'e.

"Hâlâ Rusya'da, ortalarda yok." Başını salladı. "Banka hesaplarında da hareket yok."

Çenemi sallayarak onayladım. Ortaya çıkacaktı. İşlerinin çoğu Vegas'taydı. Ve onun malikanesini, depolarını ve onu köşeye sıkıştırabileceğim diğer yerleri araştırmak için zamana ihtiyacım vardı.

"Sen ve Ferrante kızı..." Sam dizüstü bilgisayarını kapatıp deri kurye çantasına koydu. "Bu bir aşk mı yoksa stratejik bir ittifak mı?"

"Stratejik," diye cevapladı Luca.

Sam beni baştan aşağı süzdü ve alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Callaghan'ın bu işte çıkarı olduğuna yemin edebilirim."

Hiçbir şey söylemedim. Aptalları eğlendirmek işimin bir parçası değildi.

"İşte böyle başlar." Sam motosiklet ceketini giyip fermuarını çekti.

"O sadece iş."

"Aisling de öyleydi, karım." Rolex saatine baktı, beyzbol şapkasını taktı. "Altı çocuk sonra, işimin zevke dönüştüğünü söyleyebilirim."

Onun geri çekilmesini izledim ve ona acımaya başladım.

Sırf o bir kadına bağlanmış diye, aynı şeyin bana da olacağı anlamına gelmezdi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

YİRMİ YIL ÖNCE

"Psst. Tiernan. Tierney. Buraya gel."

Lyosha, kesilmiş kütüklerin arkasından fısıldadı. Tiernan onu eğlendirmekten daha iyisini biliyordu.

Artık sekiz yaşındaydı.

Ağaçlara tırmanıp onları kütükler halinde kesebilecek yaşıydı. Bir tavşanın kürkünü vücudundan temiz bir şekilde koparabilecek yaşıydı. Karanlık maden çukurlarına girebilecek yaşıydı.

Sibirya'nın vahşi doğasında savaşıacak, ateş edecek, öldürecek ve hayatta kalacak kadar büyük.

Tiernan baltasını bir kütüğe saplayarak onu ikiye böldü. Ayağa kalkıp alnını silerken ikiz kız kardeşine baktı. Tierney paltosuna sarınmış, kütükleri düzgünce istifliyordu. Pembe dudaklarından gümüş rengi bir buz kıvrımı süzülüyordu. Kirpiklerinin ucunda kar birikmişti.

"Sakin deneme," diye uyardı.

Kız başını salladı ve işine devam etti.

"Hadi, misket oynayabiliriz," diye ikna etti Lyosha, yüzü kütüklerin arasından çıkıp geniş bir gülümsemeyle. Gözleri, çevrelerindeki manzara kadar soluk, buz mavisiydi ve saçları, bir kralın tacının rengi olan paslı altın rengindeydi. O, pakhan'ın oğluydu ve bu gerçek gözden kaçmıyordu; daha fazla yemek, daha fazla süt, daha sıcak giysiler alıyor ve ev işlerini yapmaktan muaf tutuluyordu. Çalışmak yerine fizik ve matematik, klasik müzik ve edebiyat dersleri alıyordu. Bu bilgileri ikizlere de hevesle aktarıyordu.

Alex, Novy God civarında her zaman kamptan kaybolurdu. Igor onu Moskova'ya götürür, bale izletir ve en iyi yemeklerle karnını doyururdu.

"Misketler mi?" Tierney durakladı, ilgisi uyandı. Kar saçlarına ve kaşlarına yapışmıştı. Aylar önce, don nedeniyle bir parmağını kaybetmişti.

Ağabeyi, büyüdüklerinde bu kaybı gizlemek için paranın alabileceği tüm güzel ayakkabıları ona alacağına söz vererek onu sakinleştirmişti.

"Şey, tam olarak misket değil. Ama ormanda birkaç mermi kovani buldum." Alex prens gibi parmaklarını açarak elini ona doğru uzattı. "Onları kullanabiliriz. Neredeyse aynı şey."

İkizler oynamalarına izin verilmediğini biliyorlardı. Böyle ağır bir suçun cezası kafaya bir kurşundu ve ikisi de ölmek istemiyordu, ama nedenini tam olarak bilmiyorlardı.

Artık buraya nasıl getirildiklerini biliyorlardı. Igor'un annelerini öldürdüğünü, karnını kesip onları dışarı çıkardığını biliyorlardı. İrlandalı olduklarını, uzaklarda bir babaları ve bir erkek kardeşleri olduğunu biliyorlardı. Igor, hayatlarının parçalarını onlara atıp, onların bunları bir araya getirmeye çalışmasını izlemekten zevk alıyordu.

"Yapamam," dedi Tiernan Alex'e. "Kurallara aykırı."

"Siktir et kuralları," diye homurdandı Alex. "Biraz hayatın tadını çıkar." "Biraz hayatın tadını çıkarırsam, çok fazla öleceğim."

Alex güldü, sirk palyaçosu gibi mermi kovanlarını jonglörük yaparak oynadı.

"Sen bilirsin." Omzunu çıkardı, döndü ve beyaz ormanın açık ağzına doğru yavaşça yürüdü.

Tierney bir kez daha durdu ve avuç içlerine baktı. Her santimetrekaresi kabarcıklar ve nasırlarla kaplıydı. Cildi o kadar pürüzlüydü ki, üzerine yanan bir alev sürse bile hiçbir şey hissetmezdi. Özlemle ormana doğru baktı.

"Buna değmez," dedi Tiernan kısaca, baltasını kaldırıp başka bir kütüğü ikiye böldü.

Tierney sessiz kaldı.

Etraflarındaki diğer tüm çocuklar gayretle çalışıyordu. Olga aralarında dolaşarak yaptıkları işleri inceliyordu.

"Yaşamıyorsak hayatta kalmanın ne anlamı var?" diye sesli olarak düşündü Tierney. "Bize bak. Koşamayalım diye tendonlarımızı kestiler. Savaşamayalım diye bizi aç bıraktılar. Hiç oyun oynamadım. Hiç güneşi tenimde hissetmedim. Sen dışında kimse tarafından sevildim."

"Babamız bizi seviyor," diye hatırlattı Tiernan sertçe. "Kardeşimiz de."

"Evet, ama onlar burada değiller, değil mi? Bildiğimiz kadarıyla, bizi unuttular."

Tierney'nin yanağından bir gözyaşı süzüldü. Yere düşmeden dondu.

Tiernan'ın içini suçluluk duygusu kemiriyordu. Kız kardeşinin mutsuz olduğunu görmekten nefret ediyordu. O, sahip olduğu tek şeydi. Sevmeyi bildiği tek şeydi.

"Öğle yemeğine otuz dakika kaldı," dedi Olga ve yemek hazırlıklarını denetlemek için merdivenlerden hızla ana kabine çıktı.

Tierney'nin yaşındaki kızlar öğle yemeğini hazırlıyordu: sıcak çay, siyah ekmek, bir parça tereyağı ve şanslıysalar sardalya. Ama Tierney'e mutfak görevinin lüksü asla tanınmıyordu. Igor, onun bir savaşçı olması gerektiğini, böylece bir gün onu ve Tiernan'ı babalarını öldürmeye gönderebileceğini söylüyordu.

Tiernan, Olga'nın onları tekrar kontrol etmesine otuz dakika kaldığını biliyordu.

"Tamam," dedi, ama hemen pişman oldu. "Ama çabuk olacağız." Alex'in karda bıraktığı ayak izlerini takip ederek koşular.

Onu kısa sürede buldular, mermi kovanları bir kütüğün üzerinde dağılmıştı. Ona katıldılar. Alex, Tiernan'ın kaburgasına dirsek attı. "Hey, merak etme. Yakalanırsak, suçu üstleneceğim."

Ona inandı.

Lyosha her zaman yemeğini, sütünü, kıyafetlerini ve sıcaklığını onunla paylaşırdı.

Zaman, oyuna kapılmış tüm çocukları aldattığı gibi onları da aldattı. Bunu fark ettiklerinde, o kadar hızlı koşular ki, korkularının şiddetiyle kar eriyormuş gibi görünüyordu.

Tiernan kampa ilk ulaşan oldu. Kafasını Igor'un vücuduna çarptı.

Pakhan yemek salonunun kapısında durmuş, girişi engelliyordu.

Tiernan'ın nefesi kesildi.

Igor silahını tutuyordu. Silahı ikizlere doğrulttu. "Siz ikiniz. Benimle arkaya gelin."

"Baba, hayır!" Alex kendini Igor'un üzerine attı.

Adam onu kuduz bir hayvanmış gibi itti ve homurdandı. "Onlar kuralları çiğnediler."

"Ben de öyle." Alex omurgasını düzeltti. "Onları ben çağırdım. Bu benim fikrimdi."

Aptal oğlunu ve hayvan içgüdüsünün eksikliğini lanetledi. Callaghan ikizleri düşmandı. Alex bunu göremiyorsa, asla iyi bir pakhan olamazdı. Neyse ki Natalia ona iki oğlu daha vermişti: Jeremie ve Slava. Jeremie zaten burada, kampta yaşıyordu. Slava da kısa süre sonra kardeşlerine katılacak.

Jeremie ve Slava, ebeveynlerinin iyi bir karışımıydı: soğuk, bıkkın, duygusuz. Alex, Luba'nın DNA'sından etkilenmişti. Nazik, şefkatli ve son derece cömertti.

"Alex, kapa çeneni," diye bağırdı Igor.

"Onları öldürürsen, beni de öldürmek zorunda kalırsın."

"Peki. Onlara hayatta kalma şansı vereceğim. Rus ruleti oynayacağız." Igor gülümsedi. "Ve sen, Alex, ateş etme şerefini üstleneceksin."

Tiernan'ın kalbi durdu. O ve Tierney birbirlerine baktılar. Igor üçüne de onu takip etmelerini işaret etti. Alex sessiz ve gergindi. Ormandaki kütüğe vardıklarında, Igor oğluna silahı uzattı.

"Revolver altı mermi alabilir. Üç tane koy."

Alex söyleneni yaptı. Silah kullanmada iyiydi. Nişan alma yeteneği mükemmeldi. Igor için küçük bir teselliydi bu.

Lyosha önce Tierney'i hedef aldı. Tierney'in çenesi titriyordu, gözleri yalvarıyordu.

Tetiği çekti.

Tık.

Silah boştu. Tierney dizlerinin üzerine çöktü, hıçkırarak ağladı, altına işedi. Sıcak idrar sıvısı, soğuk bacaklarındaki uyuşukluğu bir anlığına aldı.

Alex silahı Tiernan'a çevirdi. Titredi.

Onu seviyordu, gerçek bu. Babasını, kardeşlerini ve belki de kendini sevdiğinden daha çok seviyordu.

Çünkü Tiernan ona cesur olmayı öğretmişti. Koşullar ne olursa olsun, kurban olmayı reddetti.

Tiernan titremezdi. Gözleri yalvarmazdı. Ona dik dik bakardı.

"Ateş et!" diye bağırdı Igor.

Alex tetiği çekti ve acı içinde haykırdı.

Tık.

Boştu.

Tiernan hiç irkilmedi. Rahat bir nefes bile almadı. Orada durdu, soğukkanlı, dirençli ve hepsinden daha canlı.

Alex bir dizinin üzerine çöktü ve kendi kucağına kusmaya başladı.

"Koshchei," dedi Igor kederle. Küçük solucan sekiz yıl içinde on birinci kez ölümden kurtulmuştu. O kadar çok hastalık. Kaza. Serseri kurşunlar. Vücudu fare zehirini kabullenmiş gibiydi. Igor her zaman Callaghanları çıplak elleriyle öldürmenin eşiğindeydi. Onu durduran tek şey, rahmetli karısının bunu istemeyeceğini bilmesi idi. Çocuklar, ne kadar kirli ve kötü olurlarsa olsunlar, onun gözünde çok değerliydi.

"O çocuk tamamen ölümsüz. Bir gün hepimizi öldürecek."

YİRMİNCİ BÖLÜM

TIERNAN

Lila duş alırken ben de onun eskiz defterini tekrar karıştırdım.

Karım hatırladıklarını çizmişti ve saldırganın yüzünü hatırlamışsa, bu önemliydi.

Yeni portreler bulamadım, ama müzik notaları buldum. Onlarca, onlarca müzik notası. Alex çocukken bana solfej öğretmişti, bu yüzden bazılarının Mozart ve Beethoven olduğunu tanıdım. Bu, başlı başına beni etkilemedi. Herhangi bir maymun internetten müzik notalarını kopyalayıp yapıştırabilirdi. İlgimi çeken, benim tanımadığım notalardı. Ve aslında, bunlar hiç de klasik değildi.

Telefonuma bir piyano uygulaması indirdim ve onları çaldım. Tamamen orijinal parçalardı. Hem de harika parçalardı. Etkileyici, dramatik, zarif ve Gotik.

Başkasının olabilirler. Lila yazmış olması, onları onun bestelediği anlamına gelmez.

Olabilir.

Ama nedense, bunların benim karım tarafından yazıldığını çok net bir şekilde biliyordum.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

LILA

Annem Chicago'dan dönmüştü, ama beklediğim rahatlama hiç gelmedi.

Günde sekiz saat telefonla konuşuyordum. İşitme engelliler için cihazlar araştırıyordum. Komodinin çekmecesinde, satın alıp denemek istediğim şeylerin bir listesi vardı. Tiernan'ın yardımını istemeden internetten nasıl sipariş vereceğimi bulmam gerekiyordu. Satıcılar nakit ödeme kabul etmiyor gibi görünüyordu.

Ne yazık ki, Tiernan hayatını kurtardıktan sonra daha da çekilmez hale geldi. Artık her akşam birlikte akşam yemeği yememizde ısrar ediyordu. İtalyan şarküterisinden lezzetli yemekler getiriyor ve yemek boyunca zümrüt rengi gözleriyle beni izliyor, acımasızca soğuk tavırlarıyla etrafıma ördüğüm duvarları tek kelime etmeden yıkıyordu.

Dört koruma eşliğinde olduğu sürece, istediğim gibi gelip gitmeme izin veriyordu. Erkeklerden çok korktuğum için, annemi ziyaret ettiğimde Tierney'i benimle birlikte gönderiyordu. İnterneti benden sakladığı için ona çok kızgındım, bu yüzden zamanımın çoğunu Tierney ile geçiriyordum.

Kız kardeşim neden benimle bu kadar zaman geçirmeyi kabul etti, emin değildim. Bu ne onun kişiliğine ne de yoğun sosyal hayatına uyuyordu. Yine de benimle birlikte olmaktan mutlu görünüyordu. Sürekli konuşup duruyor, telefonunda komik memler gösteriyor, bana ahırları, bahçeleri, geride bıraktığım eşyaları göstermemi istiyordu.

Bugün Long Island'dan biraz uzaklaşmaya karar verdim. Oturma odasının penceresine oturup, sırtımı dönerek kirli caddeyi izledim.

Kapıyı açtığımda, kulaklarımla boynum arasındaki boşluğu yumuşak bir şey gıdıkladı. Kıvrandım, onu uzaklaştırmak için elimi salladım ve başımı kaldırıp baktım. Karım önümde duruyordu. Şık bir palto, bol gri bir fular ve kişinin yansımasını gösterecek kadar parlak tasarımcı marka ayakkabılar giymişti.

Kusursuz giyinmişti. Camorrista kadar gösterişli değildi; mücevherleri, elmas küpeleri, pahalı saatleri ve ipeksi gömlekleri yoktu ama daha çok bir *erkek* gibi giyinmişti.

Onu görünce benim o kararsız kalbim bir an durdu. Göz bandına bile ısınmıştım.

Uzun parmakları arasında bir tüy çevirirken, alnında alaycı bir gülümseme belirdi. "Kafan bulutlarda mı, *Gealach*?"

Bu sözler beni neredeyse ağlatacak kadar şaşırttı. Adımı seslendi, cevap alamadı, beni duyamadığımı fark etti, ama varlığını bana hatırlatmak için bana dokunmak yerine, aramızda bir bariyer, bir tampon kullanarak burada olduğunu işaret etti.

Şimdi düşününce, kocam tek taraflı tartışmalarımız olmadığı sürece benden sağlıklı bir mesafe tutuyordu.

İçimde bir şey eridi ve ona küçük bir gülümseme sundum, ama o karşılık vermedi. Tüyü, kredenzanın üzerindeki dekoratif kaseye geri koydu. "Otuz dakika sonra kadın doğum uzmanı randevun var. Giyin."

Ruh halim bozuldu ve yerini metalik, soğuk bir korku hissine bıraktı. Gerçekleşiyordu. Hamilelik. Bebek. *Evlilik*. Hareketsiz kaldım, kıpırdamayı reddettim.

Annem beni randevuya götüreceğine söz verdi. Ben ise bunu tamamen unuttum.

Muhtemelen hafızamdan silmiştim. Neden burada değildi?

Tiernan mutfağa gidip kendine bir protein shake aldı ve geri döndü, soğuk tavırları anlaşılmazdı. "Çabuk ol. Saat beşte şehir merkezinde randevum var."

Kararsız bir şekilde etrafa baktım. Bu noktada onunla iletişim kurmamak acı vericiydi. Annemi sormak istedim.

Milyonuncu kez aklımı okuyan Tiernan iç geçirdi. "Annen seni götürmemi istedi. Kendini iyi hissetmediğini söyledi."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Bana dokunup dokunmayacağını bekliyordum. Bana *zarar verip vermeyeceğini*. İçimdeki karışık bir parça bunu yapmasını umuyordu. Böylece ona güvenme isteğimi durdurabilirdim. O odaya her girdiğinde hain kalbim çılgınca atmaya bırakırdı.

"Peki." Odama doğru yavaşça yürüdü ve bir dakika sonra telefonumu elinde tutarak geri döndü. Gözlerim panikle parladı. Telefonumu alamazdı. Beni ayakta tutan tek şey oydu.

Onu nasıl buldu ki? Beni onu kullanırken yakaladığından beri gevşek bir döşeme tahtasının altında saklıyordum.

"İki seçeneğin var. Birincisi, bana sorun çıkarırsan, bu şeyi beş parçaya ayırırım." Yumruğunu cihazın etrafında sıktı. "İkincisi, giyinip bir saat boyunca itaatkar bir eş gibi davranırsan, PayPal hesabımı telefonuna bağlarım ve çekmecenin altındaki küçük süpermarket listesindeki tüm şeyleri satın almana izin veririm."

Çenem düştü. Ne zaman görmüştü? Muhtemelen annemi ziyaret ettiğim bir sırada. Odamı karıştırmıştı. Ben de aynısını yapmasaydım buna çok kızardım. Bu noktada, onun yatak odasında rehberli turlar düzenleyebilirdim.

"Bu arada, el yazın çok güzel." Gülümsemesi daha da genişledi. "Çok düzgün."

Yanaklarım kızardı.

Kocamı kandıramayacağımı anlamaya başlamıştım. Eşyalarımı nerede sakladığımı biliyordu. Ne düşündüğümü. Ne yaptığımı. Beni neyin mutlu ettiğini. Zihinsel engelli olmadığımı biliyordu. Söylediği ve yaptığı her şeyi anladığımı biliyordu.

Ve onun soğukluğunun beni aynı anda hem ittiğini hem de büyülediğini biliyordu.

Ayrıca, PayPal neydi? Muhtemelen bir tür kredi kartıydı.

Dudaklarımı yaladım, teklifini düşündüm. Neden doktoru ziyaret etmemi önemsiyordu?

Yine aklımı okuyarak, "Seninle ilgilenilmedikçe ailen anlaşmanın kendi kısmını yerine getirmeyecek" dedi.

Tabii ki umursamıyordu. Bu konuda hiçbir yanılsamam yoktu.

...o halde neden göğüs kemiğimin hemen altındaki noktada bir hayal kırıklığı hissettim?

"Maskeyi çıkar, Lila. Okuma bildiğini biliyorum. İnternette gezindiğini biliyorum. Yazabileceğini, yaralı bir pisliği dikebileceğini ve muhtemelen atomları parçalayabileceğini biliyorum. İtiraf etsen de etmesen de bizimle geleceksin. Akıllı bir kız ol ve anlaşılmayı kabul et."

Ayağa kalktım ve odama doğru sert adımlarla yürüdüm, orada onu kızdırmak için iğrenç pembe bir şey giydim. İki araca bölünmüş bir grup korumayla evden ayrıldık. Kocam yol boyunca telefonla konuşuyordu.

Mercedes, Manhattan'daki şık bir binanın önünde durdu. Tiernan önce indi, ardından iki askeri indi ve sonra bana da gelmem için işaret etti. İkinci grup güvenlik görevlileri arkamızdan geldi.

Şık lobideki asansöre bindiğimizde güvenlikten ayrıldık. O ana kadar midem o kadar bulanmıştı ki, kusmadığım için kendime şaşıırıyordum. Avuç içlerim terliydi ve uzuvlarım aşırı pişmiş makarna gibi hissediyordu.

Karnım hala düzdü ve sabah bulantıları neredeyse tamamen geçmişti, bu yüzden çoğu gün hamile değilmişim gibi davranmama izin verdim. Şimdi biri bana dokunacaktı. Bana bebeği gösterecekti. Tecavüzcümün çocuğunu. Üç aydır görmezden geldiğim gerçekte yüzleşmemi sağlayacaktı.

Henüz on sekiz yaşıındaydım. Hiç düzgün bir öpücük bile almamıştım. Dügün törenindeki öpücük sayılmazdı. Ve bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Resepsiyona vardığımızda, paniğim tam bir dehşete dönüştü. "Dr. Driscoll is unfortunately indisposed." A flirty receptionist sahte kirpiklerini kocama doğru kırptırdı. Kardeşlerimin metreslerinden birine benziyordu. Büyük saçlar, büyük göğüsler ve buna uygun küçük bir beyin. "Ama kocası Dr. Maguire, öğleden sonraki randevularını üstlenmek için devreye girdi."

Bir *erkek* bana dokunacak mıydı?

Bir *adam* benim en mahrem bölgelerime elini sürecekti miydi?

Sarsarak, parmaklarımı Tiernan'ın ön koluna doladım ve tırnaklarımı onun sert kaslarına batırdım.

"Bu olmaz," dedi Tiernan sakın ve küçümseyici bir şekilde. "Ben özellikle kadın doktor istedim."

Öyle mi?

"Tabii, anlıyorum." Neşeli resepsiyonist gülümseyerek saçlarını salladı. "Ve Dr. Driscoll bundan sonra devralacak. Sadece bu randevu için..."

Durdu. Tiernan hiçbir şey söylemedi. Sert bakışları, bunun tartışmaya açık olmadığını ona gösterdi. Sesi nasıldı? Boğuk, diye hayal etmişim. Tıpkı kendisi gibi sert.

"Mutsuz olduğunuzu görüyorum," dedi.

İnce, mizahsız bir gülümseme. "Akıllı kız."

Resepsiyonist yutkundu. "Dr. Lockerby müsait mi bir bakayım..."

"Dr. Lockerby bir kadın mı?"

"Hmm, evet. Adı Meredith."

"Sen bunu yaparken, ben karımı muayene odasına yerleştirmeye yardım edeyim. Unutma, o rahatsız olursa ben de rahatsız olurum. Ve ben rahatsız olursam..." Sesi kesildi, omzunu duvara yaslayarak, özel dikim paltosunun altındaki kılıfında bulunan silahı ortaya çıkardı. "Herkes *gerçekten* rahatsız olur."

Koridorda çömelip yedi numaralı odaya girdik. Muayene masasının kenarında soluk mavi bir hastane önlüğü, düzgünce katlanmış olarak duruyordu.

Tiernan'a başka tarafa bakmasını söylemek için döndüğümde, kapının kapanış sesini duydum. O odadan çıktı, pahalı deri ve misk kokusu, şişmiş bir öpücüğün nabzı gibi havada asılı kaldı.

Saldırıdan bu yana ilk kez yeni bir yerde yalnız kalıyordum.

Geri dönecek miydi?

Doktorla tek başıma mı yüzleşecektim?

Kaygım galip geldi. Telefonumu aldım ve anneme mesaj attım. Chicago'dan döndüğünden beri onunla ilk kez konuşmaya başladım.

Lila: Neden kadın doğum uzmanı randevuma gelmedin?

Chiara: Üzgünüm tatlım. Başım çok ağrıyor. Çok kötü olmamalı. Doktorun dediklerini yap yeter.

Saçmalık. Bunun benim için ne kadar tetikleyici olduğunu biliyordu. Bu hamileliğin nasıl gerçekleştiğini biliyordu.

Titreyerek, elbisenin arkasındaki fermuarı açmaya çalıştım. Üç denemede fermuarı açabildim. Hastane önlüğünü aldım ve inceledim. Bir parçası eksikti. Ön mü arka mı, anlayamadım. Ama bir tarafı tamamen iplerden oluşuyordu.

Hangisi doğru taraftı?

Gözlerimin alt kapağına yaşlar birikti. Karnımı muayene edecekleri için, önü açık olan önlüğü giymem gerektiğini tahmin ettim. Hızla göğüslerimin altındaki ve karnımın etrafındaki bağları bağladım. Ne aptalca bir hastane önlüğü tasarımı! Bunun ne anlamı vardı ki?

Muayene masasına uzandım ve her iki yanında ayaklıkların olduğunu fark ederek hayal kırıklığına uğradım. Uyluklarımı sıkıca birbirine bastırdım. Dokunulmak istemiyordum. Görülmek istemiyordum. Bir hayvan gibi dürtülmek istemiyordum. Tiernan'ın yokluğu, ona diğerlerinden daha çok güvendiğimi fark etmemi sağladı. güvendiğimi daha fazla güvendiğimi daha daha . Değil ile kalbimle kalbimle, ya ile mutluluğumla değil, bedenimle. Bu, kardeşlerim dışındaki kardeşlerim dışındaki herhangi bir erkek hakkında söyleyebileceğimden daha fazlasıydı.

Kapı açıldı ve Tiernan içeri geri girdi. Hızla bir kolumu göğüslerimin üzerine attım ve kendimi saklamak için bir elimi kasıklarına bastırdım. Utanç duymama rağmen, onun geri dönmesine sevindim. Kapıyı kapattı ve bana doğru döndü, bakışları açıkta kalan tenime takıldı.

Göz bebeklerindeki buz eridi ve yerini başka bir şey aldı. Sıcak ve acil bir şey. İlk kez... *rahatsız* görünüyordu. Bir şeyden. Birinden.

"Bu ne?" Dudakları sıkı çenesinde hareket etti. Bakışları yüzüme sabitlenmişti, aşağıya inmeyi reddediyordu.

Ona inanamayan bir bakış attım, "*Neye benziyor sence?*" der gibi. *Muayenemi bekliyorum.*

Dudaklarını birbirine bastırdı ve ben, onun gülmesini bastırdığını hissettim. Kapı tekrar aralandı ve o arkasını dönüp kapıyı çarptı.

Neler oluyordu?

Panik içinde masanın kenarına kayarak, onun tek adımda aramızdaki mesafeyi kapatmasını izledim. Avuç içleri, görebileceğim şekilde açılmış, teslimiyetle kaldırılmıştı.

"İznin olmadan sana dokunmayacağım."

Neden bana dokunması gereksin *ki*?

Aman *Tanrım*. Elbise ters giyilmişti, değil mi? Yüzüm kulak uçlarıma kadar kiraz kırmızısına döndü.

"Yardım ister misin?" diye sordu.

Başımı salladım. Kulaklarım yanıyordu. "Sana dokunmam gerekecek."

Kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyordu. Çenemi sallayarak ikinci kez başımı salladım.

Beni belimden tutup yere indirdi, o kadar nazikti ki bana dokundu mu diye şüpheye düştüm.

Utanç midemde kıvrılıyordu. Aşağılanmış ve mahcup olmuşum.

"Çok fazla geliyorsa gözlerini kapat."

Önümdeki bağlanmış ipleri uzattı ve cildime dokunmadan onları çözdü. Vücudunun ısı, elektriksel titreşimlerle yaydığı erkekliği, meme uçlarımı sertleştirdi. Pembe, keskin ve ihtiyaç içindeydiler. Çok ihtiyaç içindeydiler. Sanki vücudu benimkine sadece ikisinin anlayabileceği bir dilde konuşuyordu. Ona yaslanma, vücudumu onun vücuduna dayama isteğiyle mücadele ettim.

Bana *herhangi bir yerime* dokunursa, yanacağımı düşündüm. Büyük, yabancı ve heyecan verici bir şey yaşamak üzereymişim gibi hissettim.

Omuzlarımdan kollarımı sıyırırken yüzündeki ifade anlaşılmazdı.

Aramızdaki havanın yumuşak okşaması midemi bulandırdı ve meme uçlarım daha da sertleşti.

Şimdi pahalı kumaştan yapılmış gömleğinin yakasına dokunuyorlardı.

Nefes nefese, ellerimle onları kapattım. Kızardığımı saklamak için ayaklarıma baktım.

Bana ne oluyordu? Neden vücudum böyle davranıyordu?

Kocam çenemi kavradı ve başımı yukarı kaldırarak ona bakmamı sağladı.

"Bu normal." Boynunda daha önce görmediğim damarlar belirginleşmişti. "Meme uçların birazdan inecek."

Onun önünde tamamen çıplak duruyordum. Hava, bizi birbirimize bağlayan, görünmez iplerle birbirimize bağlayan bir enerjiyle uğulduyor ve cızırdadı.

Bana ne olduğunu anlamadım, çünkü birdenbire onun beni kucaklamasını istedim. Beni *öpmesini*. İnternette nasıl sipariş vereceğimi göstermesini. Beni gün batımını izlemeye götürmesini.

Tiernan'a sırrımı açıklamam için giderek artan nedenler vardı, ama saklamam için hiçbir neden yoktu.

Ya benimle seks yapmak isterse? Belki de o kadar kötü olmazdı. Seks gerçekten korkunç olsaydı, insanlık yok olmaz mıydı? Bu, medeniyetin temelleriyle çelişiyor gibi görünüyordu.

Tiernan önlüğü diğer tarafa çevirip göğsümü ve karnımı örttü. Beni döndürdü ve sırtındaki bağcıkları sıkıca bağladı. Durdu. Kendi ciğerlerimde hissedebileceğim kadar derin, kocaman bir nefes aldı, sanki vücudundaki tüm irade gücünü topluyormuş gibi.

Sonra onun uzaklaştığını hissettim.

Ben muayene masasına geri koştum, o da kapıyı açarak doktora içeri girmesini işaret etti. Doktor bir kadındı. Gri kısa saçları, kalın gözlükleri ve sert bir yüzü vardı. Muayene sırasında kocamın yanında bulunmasını onaylayıp onaylamadığımı sordu.

Ben de başımı salladım.

Tiernan yanıma oturdu ve pantolonunu düzeltti. Sanki pantolonunda karıncalar varmış gibi sürekli bacaklarını katlayıp koltuğunda pozisyon değiştiriyordu. Bana bakmayı reddediyordu.

Doktor, kocamın benim adıma doldurduğu formu incelerken endişem bir kat daha arttı. Onlar konuşurken bakışlarımı ondan kocama çevirdim.

"Anladığım kadarıyla Bayan Callaghan konuşamıyor, değil mi?" diye sordu. "Mm."

Bana yardım etmek onu gerçekten *konusamayacak* kadar kötü bir ruh haline sokuyor muydu?

"Onun adına iletişim kuracak mısınız?"

"Evet."

Eh, *konuşmayı* bile reddettiğine göre pek de öyle sayılmazdı. Tanrım, bana dokunmak ona gerçekten bu kadar iğrenç mi geliyordu?

Doktorun yüzündeki ifade, onun beni hamile bıraktığı fikrinden dehşete düştüğünü gösteriyordu ve bunu gizlemeye hiç çalışmıyordu.

"Formda, son adet döngüsünün altı hafta önce bittiğini belirtmişsin." Yumruğunu ağzına götürdü, muhtemelen boğazını temizlemek için.

"Düğünümüzden sekiz gün önce."

Bu doğru değildi. En az on üç hafta olmuştu. Ama babam ve Tiernan, düğünümüzle aynı zamana denk gelecek bir zaman çizelgesi belirlemiş olmalılar.

Kadın doğum uzmanı clipboardunu tezgahın üzerine koydu, okuma gözlüklerini çıkardı ve beyaz önlüğünün kenarıyla camlarını temizledi. "Öyleyse vajinal ultrason öneririm. Karın ultrasonunda önemli bir şey görmemiz pek olası değil, kalp atışını kontrol edip tahmini doğum tarihinizi öğrenmek istiyorum."

"Karın muayenesi yapılacak," diye cevapladı adam, gözünü kırpmadan.

"Hamileliğin bu aşamasında bu tavsiye edilmez. Ayrıca, hamileliğin ilerleyen aşamalarında rahim ağzının genişlemesini kontrol ederken de buna katlanmak zorunda kalacak..."

"İngilizce konuşan bir doktor isteyeyim mi?" Tiernan başparmağını kapıya doğru uzattı. "Kimse ona vajinal muayene yapmayacak dedim lan."

Yanaklarımın ısındığını hissederek, elimi onun koluna koydum. Bakışları birdenbire benimkilerle buluştu. Ona kısa bir baş selamı verdim.

O haklıydı. Er ya da geç buna katlanmak zorunda kalacaktım.

Çenesi o kadar gergindi ki dişleri kırılmak üzereydi sanki.

ve daha iyi bilmesem, onun da benim kadar bu durumdan rahatsız olduğunu düşünürdüm.

"Peki," dedi, hala bana bakarak. "Ama onun bakire olduğunu varsayarak hareket et."

Doktor ona sert bir bakış attı. "Beni aptal mı sanıyorsun?"

"Kesinlikle. Örneğin, benimle tartışıyorsun." Elimini ondan çekip attı.

"Seni izliyorum, *Doktor*."

Tiernan beni umursamıyordu. Bunu kendime sürekli hatırlatmak zorundaydım. Ama onu diktiğimden beri, onun saygısını kazanmış gibiydim. Aramızda, en azından fiziksel olarak birbirimize bakacağımız konusunda sözsüz bir anlaşma vardı.

Birkaç soru daha sorduktan sonra, Dr. Lockerby, saç maşasına benzeyen bir alet çıkardı ve üzerine kocaman bir prezervatif geçirdi. Üzerine şeffaf bir jel sürdü. Dudakları hareket ediyordu, ama ben çok telaşlıydım, söylediklerini takip edemedim. Dizlerimi daha sıkı birbirine bastırdım ve muayene masasında yukarı kaydırdım.

Hayır.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

"Beş dakikaya ihtiyacımız var," dedi kocam.

Doktor ayağa kalktı ve gecikmeden pek memnun görünmeden odadan çıktı.

Gözyaşlarıyla dolu gözlerimi onun yüzüne diktim. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kulaklarımda çınlıyordu.

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

Başımı salladım. Yapılması gerekiyordu.

"Artık kimse sana zarar veremez, *Gealach*. Bunu unutma."

Derin bir nefes alıp, açık avucumu ona doğru uzattım. Tereddüt ettikten sonra parmaklarımızı birbirine geçirdi ve sıkıca sıktı. Cildi pürüzlü, sert ve *sıcaktı*. Hâlâ bana bakarken, ağzını açıp doktoru geri çağırmak için seslendi.

Dr. Lockerby geri döndü. Ayaklarımı atkıya koymasına izin verdim ve yüzümü Tiernan'ın boynuna gömdüm. O kadar güzel kokuyordu ki, başım dönüyor ve sarhoş gibi hissediyordum. Doktorun aleti soğuk ve yabancı bir şekilde girişime dokundu ve ben ağlamamaya kararlı olarak hıçkırıklarımı yuttum.

Alet yavaşça içime girdi, hassas etime nüfuz etti. Dirençle karşılaştı. Kaslarım onu sıkıca kavradı, geri itti, teslim olmayı reddetti.

O kadar çok yakıyordu ki nefes almayı tamamen bıraktım.

Birkaç saniye sonra, Tiernan beni boynundan itti ve parmaklarıyla çenemi sıkıştırarak gözlerime baktı. "Hey. Doktor rahatlamaya çalışmanı istedi."

Söylemesi kolaydı ama yapması zordu, ama ben başımı salladım, gözlerim çaresizce onun yüzüne yapışmıştı.

Nefesimi içime çektim, kendimi dolu, gergin ve rahatsız hissediyordum. Çığlık atmamak için dudaklarımı sıkıca kapattım ve kocaman yüz hatlarına odaklanarak, onun penisiyle bana bunu yaptığını hayal etmeye çalıştım. Becky ile birlikte olduğu gece gördüğüm kadarıyla, onun aleti bir Dyson Airwrap kadar büyüktü.

"Kaslarını gevşet, Lila." Başparmağıyla yanağımı okşadı. Yumuşak, yumuşak, *yumuşak*.

Benim için.

Kaslarım kendiliğinden gevşedi ve cihazı kabul etti. Dr. Lockerby birkaç santim daha içeri soktu.

O benim bakışlarımı karşıladı ve onun her zaman zihnimi okuyabildiğini hatırladığımda, başımın tepesinden ayak parmaklarımın ucuna kadar kızardım, çünkü cihazın yerine onu hayal etmişim.

Ve... bundan hiç tiksiniмедim. Hiç de bile.

Tiernan başparmağını parmak eklemlerimde ileri geri ovuşturdu, diğer eliyle alnımdaki saçları düzeltti. "İşte böyle. Aferin kızım," dedi telaşla. "Başarabileceğini biliyordum. Çok iyi gidiyorsun. Seninle gurur duyuyorum."

İki dakika içinde, evliliğimizin tüm süresi boyunca söylediğinden daha fazla söz söyledi. Ve ben güneşteki bir çiçek gibi bu sözlerin tadını çıkardım. Göğüs kafesimin arkasında bir şey titredi. Arzu, sıcaklık ve gururun bir karışımı. Zevkten küçük bir inilti yuttum.

Vücudum cihaza sıkıca sarıldı, ama artık onu orada istemediği için değil.

Doktorun yuvarlak sandalyesinde küçük bir ekrana doğru döndüğünü fark ettim ve isteksizce Tiernan'dan gözlerimi ayırıp ne dediğini görmek için ona baktım.

"Peki, Bay ve Bayan Callaghan, kesinlikle bir kalp atışı var ve sağlıklı bir kalp atışı." Ekranda sürekli yanıp sönen beyaz bir noktayı işaret etti.

Bir nabız. Bebeğimin nabızı var.

Bu açıklama hem şaşırtıcı hem de sarsıcıydı. Benim sırrım, yüküm, utancım. Gözlerim küçük

beyaz noktaya odaklandı.

Güm. Güm. Güm. Güm. Güm.

Küçük kalbi, köpek dişleri arasında sıkışmış bir tavşan gibi atıyordu. Köşeye sıkışmış ve var olmaya zorlanmış.

Babasının bana tecavüz etmesi bebeğin suçu değildi. O, dünyaya gelmeyi istememişti. Tıpkı benim gibi suçsuzdu.

"Görünüşe göre karınız altı haftalık değil, on üç haftalık hamile." Omuz silktili.

"Bay Callaghan?" Doktor kaşlarını kaldırarak, onun cevap vermesini bekledi.

O, tüm bu olaydan oldukça tiksiniş görünüyordu. "Ne diyebilirim ki? Spermim aşırı başarılı."

İkisi arasında karanlık bir şey geçti. Bu, ensemdeki tüyleri diken diken etti. Göz göze bakışmalarını ilk bozan o oldu ve boğazını temizledi.

"İyi haber, Noel bebeğiniz olacak. Doğum tarihini 25 Aralık olarak belirliyorum."

"13 Şubat," diye düzeltti Tiernan.

Kadın dudaklarını yaladı, gözleri odanın içinde yardım arayan bir bakışla dolaştı, ama yardım gelmedi. "Bay Callaghan, ben yapamam..."

"Bebek erken doğarsa, diyelim ki Aralık sonu, bunu mutlu bir sürpriz olarak kabul ederiz." Parlak kanat uçlu ayakkabısının ucuyla kadının sandalyesini monitörden uzaklaştırdı ve elimi bıraktı. Eğilerek klavyenin kontrolünü ele geçirdi ve kadının bilgisayarında doğum tarihini düzeltti. Tavırları tamamen değişti.

Bu yüzden kadın doğum uzmanı randevusu ayarlamıştı. Trajedimizin zaman çizelgesini düzeltmek için. Artık her şey mantıklı geliyordu.

"Cinsiyeti öğrenmek için doğum öncesi kan testi yaptırmak ister misiniz?" Onu duyamıyordum ama dudaklarının titremesinden kekelediğini anladım.

"Gerek yok." Tiernan, ben başımı sallamadan önce saatine baktı.

"Belki eşiniz aynı şekilde düşünmüyordur."

"Öyleyse, tercihini söylemekten çekinmesin."

"Yapabilir mi?" Doktor dehşet dolu bakışlarını bana çevirdi.

"Oh, yapabilir." O arkasına yaslandı. Beni rahatlatmak için şefkatle konuşan ve telaşlanan adam artık yoktu. Elim tutup

parmak eklemlerimi o kadar nazikçe okşayan adam gitmişti ki, ağlayabilirdim. "O istemiyor. Değil mi, Lila?"

Cinsiyeti öğrenip öğrenmeyeceğime nasıl karar verebilirdi? Benim irademi elimden alarak, onunla iletişim kurmam için beni zorluyordu. Özgürlük, artık sadece hayal edebileceğim değerli bir lüks haline gelmişti.

Doktor sandalyesini bilgisayarına doğru geri çekti ve klavyesine yazmaya başladı. "Nerede doğum yapmak istediğini biliyor musun?"

"Evde," dedi Tiernan, yine benim tercihlerimi hiçe sayarak. "Evde doğum yapacak."

Doktorun parmakları klavyenin üzerinde durdu. "Ev doğumlarını pek sevmem."

"Ne tesadüf. Umurumda değil."

"Şimdi derin nefes alın, Bayan Callaghan." Doktor avucunu karnımın üzerine koydu ve cihazı bacaklarımın arasından yavaşça çıkardı. Prezervatifi ve lateks eldivenleri attı ve ellerini yıkamak için ayağa kalktı.

Randevular ve programlar hakkında doğrudan Tiernan ile konuştu, sonra odadan çıktı.

Çenemi sallanmaması için sabit tutarak masadan kayarak indim ve katlanmış elbisemin beklediği köşedeki sandalyeye doğru sendeledim. Geri döndüğümde Tiernan karşımda duruyordu. Öfkeden kanım kaynıyordu.

Elbisemi elimden aldı ve giymeme yardım etmeye başladı, ama onu itip kenara attım ve bacaklarımın arasındaki yapışkan soğukluğu umursamadan ayakkabılarımı almak için yürüdüm.

Onun aynadan benimle konuştuğunu fark ettim, ama dudaklarını okumaya zahmet etmedim. Bir tür ateşkes anlaşmasına vardığımızı sanıyordum. Sonra gidip, kendisine ait olmayan kararlar aldı. Ona bunu anlatamamanın, beni kızdıran şeyi açıklayamamanın verdiği hayal kırıklığı, boynumda kızarıklıklar çıkmasına neden oldu. Harika. Onunla konuşmamaya *alerjik* hale geliyordum.

Hızlıca giyindim ve flörtöz resepsiyonist bize başka bir randevu ayarlarken, onun arkasında resepsiyon masasında bekledim. Ona tarih yazılmış kliniğin kartını verdiğinde,

ona numarasını da verdi. O numara cebine koydu, bana döndü ve dışarı çıktı.

Artık sadece öfkeli
değildim. *Katil* gibiydim.

O piçi asla dikmemeliydim. Asansör kapıları açıldığında ve lobide toplandığımızda, elini belimin altına koydu. Dört askeri orada durmuş, bize inanamayan gözlerle bakarken, ben onun elini itip uzaklaştırdım.

Onların şaşkın ifadelerini görmezden gelerek, bileğimi kavradı ve beni asansörlerin arkasındaki bir köşeye götürdü. Sırtım gümüş rengi bina rehberine yaslandı. Dişlerini gösterdi ve yüzüme yaklaştı.

"Bana söyleyecek bir şeyin mi var, karıcığım?"

Ona orta parmağımı ve melek gibi bir gülümseme gösterdim. Başını geriye eğdi ve gülmeden güldü.

"Ne kadar kolay pes edebilirsin, Lila? Senin adına kararlarımı veriyorum, iradeni, sözlerini, kanayan özgürlüğünü elinden alıyorum. O fahişenin numarasını aldım." Yukarıyı işaret etti. "Sen kırılana kadar sana baskı yapmaya devam edeceğim, çünkü ailenin geri kalanı gibi aptal rolü oynamayı reddediyorum. Kardeşin gözümü çıkardı ama yanıma, hala senin saçmalıklarını görebiliyorum."

Haklıydı. Yine de, onun zorbalığını güvenimle ödüllendirmezdim.

Her neyse, neden benim sözlerime bu kadar önem veriyordu?

"Herkes seni hafife alıyor. Sen akıllı, kurnaz ve yeteneklisin," diye açıkladı. "Sen benim için bir değer olabilirsin. Benim birçok ölümcül silahımdan biri."

Tabii ki beni kullanmak istiyordu. Onun gibi adamlar sadece imparatorluklarını genişletmeyi önemsiyorlardı.

Tiernan çenemi yukarı kaldırdı. "Senden sözcükleri zorla çıkarmadan önce konuşmak için son bir şansın var. Yöntemim hoşuna gitmeyecek, *Gealach*, o yüzden konuşmaya başlasan iyi olur."

Beni *tehdit* mi ediyordu?

Beni çılgına çevirdi. Öfke ve arzuyla vahşileştim. Derin bir nefes alıp başımı salladım. Yüz hatları gevşedi.

"Güzel. Şimdi ne..."

Yüzüne tükürdüm, dudaklarım alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı.
Alaycı eğlencesi yok olmuştu. Yüzündeki ifade intikam ve acı vaat ediyordu.

Ona inandım. Kocam boş tehditlerde bulunan biri değildi.
Yine de, benim kim olduğumu hatırlaması gerekiyordu.
Evet, bir kız.
Ama aynı zamanda bir Ferrante.

O gece, banyo aynasının önünde düz karnıma baktım.

Yan dönerek, kaburgalarım çıkıntı yapana kadar karnımı içeri çektim ve rahmimin tepeye doğru kıvrılan silüetini buldum.

Orada bir bebek var.

Kendime bir anlık sevinç izni verdim. Her zaman anne olmak istemiştim ama yalanım yüzünden bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim. Şeytanı kedi gibi gösteren bir kocaya mahkum olabilirdim ama her zaman çocuğum olacaktı.

Onu sevecektim.

Onu sevgiyle büyütecektim. Biyolojik ve evlilik yoluyla babasının asla sunamayacağı tüm sıcaklık ve sevgiyle onu büyütecektim.

Hiçbir zaman kendime ait bir şeyim olmamıştı. Şimdi? Şimdi en değerli şeye sahip olacaktım.

Bir

müttefik.

Bir miras.

Uğruna savaşmaya değer bir şey.

Uğruna *yaşamaya* değer biri.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

LILA

Ertesi gün, Long Island'da annemi ziyaret ettim. Tiernan ile her gün yaptığımız akşam yemeğini atlamaya karar verdim. Davranışından dolayı onu cezalandırmak için. Bu nedenle Tierney'i yanımda götürmedim. O, kardeşinin kurallarına uyacak ve saat yediden önce beni tekmeleyip bağırarak eve götürecekti. Bana sadık olmadığı için değil, çünkü o Callaghan klanının reisiydi. Onun sözü kutsaldı.

Tiernan'ın adamlarının yakınlığına cesaret ederek tek başıma gittim. Bana dokunmak bir yana, bana bakmaya bile korkuyorlardı. Kocamın varlığı, her zaman üzerimde taşıdığım görünmez bir pelerin gibiydi ve temas kurduğum birkaç kişiyi dehşete düşürüyordu.

Hayatımda hiç kimseyi cezalandırmamıştım. Hiç kimseye tükürmemiştim. Hiç kimseye orta parmak göstermedim. Neden bu kadar şiddetli ve kana susamış birine bunu yaparken kendimi rahat hissettiğimi anlamaya çalıştım. Sonunda, kocamla aramızdaki ilişkiler ne kadar kötü olursa olsun, bana fiziksel olarak asla zarar vermediği için onu alay etmekten çekinmediğim sonucuna vardım.

O gece çeşmenin başında beni öldürmesi gerekiyordu. Düşün gecemizde beni tecavüz etmesi gerekiyordu. Ya da ondan sonraki herhangi bir gece.

Ancak, bunu asla yapmadı.

Onun dikkatli ve sarsılmaz kontrolü, beni her zaman onun öfkesinden korudu. Kendini dizginledi.

Gece saat onda eve döndüğümde, annem bana eşlik ederek kendimi güvende hissetmemi sağladı.

Aramızdaki ilişkiyi düzeltmeye çalışıyordum, ama öfkem ve hayal kırıklığım hala devam ediyordu.

"Neden randevuma gelmedin?" diye işaret dilinde sordum. "Migrenin olmadığını biliyorum. Migrenin her zaman vardır ama randevularını asla iptal etmezsin."

"Hamileliğinin benim için ne kadar zor olduğunu biliyorsun." Dudakları huysuzca kıvrıldı. "Hala bununla başa çıkmaya çalışıyorum."

İçimde öfke kaynıyordu. Kocamın da bu durumdan hoşnut olmadığına emindim, ama yine de gelip bana destek oldu.

"Neyse. Sanırım Luca'yı evliliğini sabote etmeye ikna etmeye yaklaşıyorum." Gümüş rengi topuzunu okşadı. "Tiernan'la konuşacağına söz verdi. Bir çıkış yolu bulabilir miyiz bakalım."

"Babam evlilik dışı bir çocuk sahibi olmama asla izin vermez."

"Evlenmemiş olmayacaksın." Göz bebeklerinde kurnaz bir parıltı belirdi. "Chicago'dayken Angelo ile konuştum. Aracılık edip seninle evlenmeye hazır olduğunu söyledi. Angelo iyi bir adam. İşleri ve karakteriyle beni etkiledi. Senin için daha iyi olacak."

Omurgamdan tüyler ürpertici bir titreme geçti.

"Babam boşanmama izin vermez. Bu onun inancına aykırı."

"Başka seçeneği olmayabilir. Luca ve Achilles yönetimi ele geçiriyorlar ve işleri yürütme konusunda farklı fikirleri var."

Şu anki kocam beni deliye çevirse de, içgüdülerim Angelo'nun ondan trilyon kat daha kötü olacağını söylüyordu. Bu düşüncemi destekleyecek hiçbir kanıtım yoktu. Bu tamamen içgüdüsel bir his idi. Ve bu hissi görmezden gelmemem gerektiğini biliyordum.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye itiraf ettim. "Tiernan bir ahmak, ama tanıdığın şeytan daha iyidir."

Dün, kocamın askerlerinin önünde ona saygısızlık ettim, yüzüne tükürdüm, ama o yine de bana İtalyan yemeği yedirdi ve kıyafetlerimi kendi kıyafetleriyle birlikte kuru temizlemeye gönderdi.

"Sakın ona ısınmaya başladığını söyleme." Annem ellerini çılgınca sallıyordu. "Sen bu stronzo'nun yanında değil, benimle malikanede olmalısın. Angelo soyadını kullanmana izin vereceğini ve yılın çoğunu benimle yaşayabileceğini söyledi. Seninle hiçbir ilgisi olmak istemiyor. Harika olacak!"

Bu plan benim ve bebeğimin iyiliği için miydi, yoksa onun için miydi? Artık anlayamıyordum.

"Angelo ile evlenmek istemiyorum anne."

Yüzü sertleşti. "O pis adamın sana dokunmasına izin mi veriyorsun, Lila?"

Hayal kırıklığından nefes alamayacak kadar üzgün bir şekilde başımı salladım.

"Neden bana hayatımı değiştirecek işitme cihazlarından hiç almadın?" Konuyu değiştirdim.

"Ne?" Gözleri parladı.

"Neden beni internetten uzak tuttun?"

"Bu adam kafanı neyle dolduruyor?" Diye somurtarak sordu. "Senin iyiliğin için yaptım. Ve eğer başarabilirsem, Angelo ile evleneceksin, çünkü senin için neyin iyi olduğunu hala herkesten daha iyi biliyorum."

Araç Fermanagh'ın önünde durduğunda, benimle konuşmadan plan yapmamasını söylemek için can atıyordum, ama bunun bir anlamı olmadığını biliyordum.

Annem dağları yerinden oynatabilir, ayı yerinden söküp atabilirdi, ama yine de beni Tiernan Callaghan'ın pençesinden kurtaramazdı.

O, kimseye kendisine ait olan şeye dokunmasına izin vermezdi. Onu hiç umursamasa bile.

Dört asker beni pub'a ve merdivenlerden daireye kadar eşlik etti. Kapıma vardığımda, koridorda kaldılar. Tierney'nin dairesinin dışında, Achilles'in emriyle onu gözetleyen bir Camorra askeri, Marco'yu tanıdım. Penisli olan herkesten ve her şeyden bıkmış bir şekilde ona kötü bir bakış attım.

Kapıyı iterek açtım, ceketimi çıkarıp askıya astım. Oda karanlıktı. Saat on bire yaklaşıyordu ve akşam yemeğine gelmeyen ben olmama rağmen, Tiernan'ın gitmiş olması midemi kemiriyordu.

Odamın kapısını açtım, içeri girdim ve şoktan geriye doğru sendeledim.

Dünya kenarlarından bulanıklaşmaya başladı ve öfkenin kırmızı sisi görüşümü bulanıklaştırdı.

Pembe saten örtüleri ve kabarık yastıkları olan yatağımda, jinekologun resepsiyonistinin yanında oturan kocam, kadını saçından tutuyordu.

saçından tutuyordu.

İkisi de tamamen giyinikti ve kız benim yatağımın üzerinde yüzüstü yatmış, ona aptalca bakıyordu. Adam onu kol mesafesinde tutuyordu, birbirlerine dokunmayacak kadar uzakta, ama yine de onu öldürmek isteyeceğim kadar yakındaydı.

Tate Blackthorn'un çizimim yerde, minik parçalara yırtılmıştı, keskin gözleri ortaya çıkan kaosu izliyordu.

İçimde somut bir şey kırıldı. Göğsümün çatladığını hissettim ve tüm öfkem irin gibi dışarı fışkırdı.

Yeterince katlanmıştım.

"Devam et. Onu sik." Yıllarca gizli konuşma terapisi gördükten sonra, bu kelimelerin yeterince anlaşılır olduğunu bilerek dudaklarımı şekillendirdim. "Ben de kendime bir oyuncak bulacağım."

Topuklarımı döndürerek kapıya doğru yürüdüm.

Gözlerimden sıcak, öfkeli ve durdurulamaz gözyaşları akıyordu.

Beni kırmak istedi ve başardı.

Konuştum.

Konuştum.

Konuşma terapistimle pratik yaptım, ama doğal hissettirecek kadar yeterli değildi. Hâlâ dişlerimle taş çiğniyormuşum gibi hissediyordum ve bunu başka kimseyle denemedim. Annemle bile.

O çok ileri gitmiş ve aramızdaki kırılğan güveni bozmuştu. Bu ahlaksız kadın, benim yatağımda, benim *çarşaflarımda*.

Beni görünce sırtmıştı. Yakalanmak istiyormuş gibi. Ama tabii ki yakalandı. Bunu benim odamda yaptı.

Kapıyı açarak, Tiernan'ın askerlerinin oluşturduğu duvarı omuzlayarak geçtim ve merdivenlerden aşağı indim. Adamlar o kadar şaşkındılar ki, sadece orada durup izlediler. Dört adım bile atamadan kocam beni elbisenin arkasından yakaladı ve kocaman kollarıyla beni duvara sıkıştırdı.

Hâlâ onun kokusu sinmişti. Yapışkan, çiçeksi bir parfüm ve Victoria's Secret vücut spreyi karışımı.

"Konuşuyor." Dünyadaki en az şaşırmış adam gibi görünüyordu, şeytani bir şekilde sırıtıyordu. "Ne mucize ama."

Onu sertçe tokatladım, askerlerinin bunu görmesine sevindim. Belki sonunda bana karşılık verirdi.

Bana vurmasını umuyordum, böylece kardeşlerime anlatabilir ve onlar da onu öldürebilirdi.

Yüzü milimetre bile kıpırdamadı, sağlam gözü seğirmedi. Acıya, duygulara, *insanlığa* karşı bağışık gibiydi.

"Ne olduğunu anladım," dedi sohbet eder gibi, işaret parmağıyla yanağımdaki gözyaşını silip ağzına attı.

Sahte bir sıkıntı ile ona baktım, kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyordu. Vücudumdaki her kas ona karşılık olarak ona zarar vermem için bana bağırıyordu.

Tiernan öne eğildi, dudakları yavaşça hareket etti. "Sen sağırsın." Ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı.

Bunu kimse bilmiyordu. Annem ve Imma dışında kimse. Nasıl anladı?

"Konuşman son darbe oldu," diye açıkladı, dudaklarını izlediğimi fark ederek. "Gerçi bir süredir sezmiştim. Benim dudaklarımı okuyabileceğin, tam karşımda olmadığım sürece beni hiç fark etmiyor gibiydin. Aynı odada olduğumuzda sürekli bir şeyler düşürmeye çalıştım — kupalar, ciltli kitaplar, küçük mobilyalar — ama hiç tepki gelmedi."

Yutkundum. Mutfakta kırık bir bardak bulduğumda, onun sakarlığını her zaman karakterine uymayan bir şey olarak görmüştüm.

Konuşmamı komik mi buldu? Garip mi? Keşke önemsemeseydim. Benim için önemsiz olmalıydı. Ama önemliydi. Çünkü, ne kadar nefret etsem de, benim hakkımda ne düşündüğünü umursuyordum.

"Ben ASL biliyorum," dedi bir süre sonra. "Tierney de." Şaşkınlıkla başımı geriye attım.

Bunun olasılığı ne kadardı? Ve ikizler neden ASL öğrenmişlerdi? Çocuklukları boyunca babaları ve ağabeyleriyle birlikte olmadıklarını düşünmeye başlamıştım.

Parmaklarını bir kez şıklattı. Askerleri koridoru boşalttı. Camorrista bir an tereddüt etti, düşünürken, Tiernan

ona bir bakış attı ve adam merdivenlerden aşağı yuvarlanarak kaçtı.

Yalnız kalmıştık.

Tiernan bana işaret dilinde, "*Bana bir şey söyle. Herhangi bir şey. Şimdi.*" dedi.

Hareketleri akıcıydı. Kendinden emindi. Bu, yalanımın son çivisiydi. Annemden başka biriyle konuşma isteği çok büyüktü.

Titrek ellerimi kaldırıp ona cevap verdim. "*Cehenneme git.*" "*Orada büyüdüm. Asla geri dönmeyeceğim. Tekrar deneyelim.*"

"*Senden nefret ediyorum.*"

"*Seni tolere ediyorum.*" Bu itiraf, izinsizce ağzından kaçmış gibiydi, çünkü çenesi sinirden kilitlenmişti. "*Ve ben insanları pek sık tolere etmem. Üçüncü seferde şansım yaver gider. Bir şey söyle.*"

"*Fahişeni başından sav.*"

Onu ilk kez alaycı değil, neşeyle gülümserken gördüm. Diğer tüm zamanlarda, sırtışı karanlıkla lekelenmişti. Yine de gözünü kırpmadı. Uyurken gözlerini kapatıyor mu diye merak ettim.

"*Böyle daha iyi, Gealach.*"

Daireye geri döndü. Ben de onu takip ettim. Resepsiyonist odamın önünde durmuş, akıllı telefonunu ayna olarak kullanarak dudak parlatıcısını yeniden sürüyordu.

Ben şiddet eğilimli bir insan değildim, ama o, onun evli olduğunu ve bir *bebeği* olacağını biliyordu. Onu öldürebileceğime ve jüri tarafından beraat edebileceğime oldukça emindim.

"Brandy?"

"Ne var?" Küçük aynasını kapatıp, ona kirpiklerini kırıştırdı.

"Defol git. İşini yaptın."

Şoktan ağzı açık kaldı. "Ciddi misin?" "Ben her zaman ciddiylim."

"Sen bile... biz bile... bekle." Parmağını kaldırdı. "Benim amacım neydi?"

"Karımın bana bağırmasını sağlamak." Cüzdanını göğüs cebinden çıkardı, bir tomar parayı çekip kadının yanağına vurdu. "Al. Kendine biraz saygı satın almak için kullan."

"Birlikte olmadığınızı söylediğinizi sanıyordum."

Bu noktada sabrım taştı. Öfkeyle Tiernan'ın tabancasını kılıfından çıkardım ve ona doğrulttum.

O çığlık attı, geriye doğru sendeledi ve duvara çarptı. Hayatımda ilk kez, duyamadığım için mutlu oldum.

"Dur bu saçmalığı Lila. Evrak evrak çok delilik delice olur." Tiernan omzuma dokundu.

Ona "kes sesini" bakışı attım.

O içini çekti. "Onu bu kadar çok öldürmek istiyorsan, en azından bizi تنها bir yere götürmeme izin ver."

Ona doğru döndüm ve silahı yüzüne doğrulttum.

"Düğün gecemizi tekrarlamak ister misin?" diye sordum.

O, alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırdı, duruşu büyük bir kedi gibi gevşek ve rahat. "Sakıncası yoksa yaparım. Bana dokunma şeklin konusunda seçici değilim, yeter ki dokun.

Brandy'ye döndüğümde, o artık orada değildi. Muhtemelen ben kocamı vurmayı düşünürken kaçmıştı.

"Silahım?" Silahı atmam için avucunu açtı. "Hayır." Onu pembe kıyafetimdeki bel bandına soktum.

Elimi kaldırıp ona işaret ettim. "*Bir dahaki sefere fahişelerini daireme getirirsen, intihar anlaşmasına girdiğimi varsayacağım.*"

Gözlerinde onaylayan bir ışıltı, yüzünde kurt gibi bir sırıtişla beni inceledi. Neredeyse... gururlu görünüyordu.

"*Ciddiyim, Tiernan. Artık fahişe yok.*"

"Şimdi kışını kaldırıp tüm sorularımı cevaplamaya ne dersin? Cevaplarını yeterli bulursam, isteğini yerine getirebilirim. Yeterli bulmazsam, tüm Kuzeydoğu nüfusunu siktiğimi görmeye hazır ol."

Bu cevap için diğer gözünün de çıkarılmasını hak etmesine rağmen, ona bir açıklama yapma hakkı olduğunu kabul ettim. Yasal olarak evlendiğin kocanı aldatmak etik bir davranış değildi. O kan dökücü bir katil olsa bile.

Kanepeye doğru yürüdüm ve kenarına oturdum. O da karşıdaki koltuğa oturdu.

"Sağırsan nasıl müzik besteliyorsun?"

Sorusu beni şaşırttı. Birincisi, sorulacak daha önemli sorular vardı. İkincisi, bunu bilmemesi gerekiyordu

bunu bilmemesi gerekiyordu.

"Eşyalarımı mı karıştırıyorsun?" diye somurtarak sordum. "Günde en az bir kez," dedi rahat bir şekilde.

"Neden?"

"Beni büyülüyorsun."

Onunla tartışmayı düşündüm, ama bu benim için ikiyüzlülük olurdu. Ben de aynı şeyi yapıyordum. Tamamen yabancı biriyle yaşamakla birlikte gelen bir şeydi bu.

"Beethoven nasıl yaptı?" diye işaret dilinde sordum.

"O da sağırdı." "O yavaş yavaş işitme yetisini kaybetti. Sen de mi?"

Kafamı salladım. "Hayır. Ama prensip aynı. Kalıpları inceler, ipuçlarını takip eder ve uyumlu görünen diziler bulursun. Müzik yazmak, her şeyden önce analitik bir iştir."

"Kardeşlerin senin çok zeki olduğunu biliyor mu?" Beni zeki mi buluyordu?

Göğüs kafesimin arkasında yayılan sıcaklığı görmezden gelerek dudaklarımı yaladım. "Sadece annem ve Imma gerçeği biliyor."

"Neden?"

"Böylesi daha iyi. Doğduğumdan beri sağırım. İki yaşındayken, sorunları ortadan kaldırmak için bazı testler yapmaya başladılar. Kendi ismime tepki vermiyordum ve tek kelime bile konuşmuyordum. İlk teşhisleri, otizm spektrumunda olduğum yönündeydi. Bu, aşırı bir tıbbi malpraktis idi ve hayatımın gidişatını tamamen değiştirdi."

Açıkça konuşmak, güneşe çıkıp ilk kez cildimde güneş ışınlarını hissetmek gibiydi. Oksijen ciğerlerimin dibine kadar ulaştı. Kim olduğunu söylemek özgürlük vericiydi.

"Annem ve Imma beni aynı şekilde sevdiler. Annem beni derslere ve terapistlere götürdü. Hayatını tamamen bana bakmaya adadı. Imma bana yemek yapmayı, örgü örmeyi, pasta yapmayı, dikiş atmayı öğretti."

Gözlerimiz buluştu ve yosunlu göz bebeğinin arkasında bir şey yumuşadı.

"Yanlış teşhis konulduğunu öğrendiklerinde altı yaşındaydım. O zamana kadar kendim okumayı, yazmayı ve üç yüz parçalık yapboz yapmayı öğrenmiştim; annem bunu gizli tuttu. O ve Imma bu adaletsizliğe çok kızmışlardı ve başlangıçta dava açmak istediler. Ama o zamana kadar insanlar beni fark etmeye başlamıştı. Yeraltı dünyasının güçlü adamları, on sekiz yaşına geldiğimde

Cosano Nostra. Bratva. La Eme. Annem, bu yolu seçersem kaderimin onunki kadar kasvetli olacağını fark etti — elleri kanlı, aldatan bir suçlu koca. Bana sadece sorun ve keder getirecek biri. Beni evliliğin acılarından kurtarmaya karar verdi, bu yüzden yeteneklerimi gizli tuttuk."

Tiernan'ın yüzü okunamazdı. Parmaklarını birbirine kenetleyerek sessizce bana bakmaya devam etti.

"Kardeşlerim donun tahtı için rekabet ettikleri için, annem onlara benim sırrımı emanet edemeyeceğini söyledi. Babamın gözüne girmek için beni ona satacaklarından endişeleniyordu. Ergenlik dönemimde, entelektüel uyarılmanın eksikliği benim için dayanılmaz hale geldi. O zaman annem beni Ischia'ya götürmeye başladı. Napoli'deki evimize yakındı, ama Camorristi'nin gözünden yeterince uzaktı, böylece evde yapamadığım şeyleri yapabiliyordum. Her yaz Latince, matematik ve fizik öğrendim. Futbol maçlarına gittim ve tenis oynadım. Ischia'da tek güzel anılarım var," itiraf ettim. "Geri dönmek istiyorum. Belki bebekle birlikte. Eğer senin isteğin buysa, güvenlikle yaşamayı sorun etmem. Ve birbirimize katlanmak zorunda kalmayız. Sadece özgür olmak istiyorum."

O, benim sözlerimi tamamen görmezden gelerek, kömür rengi pantolonundan görünmez bir tüyü silkeledi.

"Annen seni bir mafya üyesiyle evlenmekten kurtarmak istedi. O tren çoktan kaçtı. Neden rol yapmaya devam ettin?"

Dudaklarımı sıkıştırdım, ona tamamen dürüst olup olmamayı düşündüm.

Evet. Her şeyi içimde saklamaktan çok yorulmuştum.

"O, benim bilinçli olduğumu öğrenirsen, evliliğimizi tamamlamakta ısrar edeceğini söyledi. Ve benden Camorra'nın sırlarını öğrenmeye çalışacağını. Bu arada, ben hiçbir şey bilmiyorum."

Tiernan çenesini okşadı.

"Yapacak mısın?" diye sordum.

Cevap vermedi. Doğuştan bir stratejist olmasına rağmen, hala kararını vermemişti.

"Tate Blackthorn'a aşık mısın?" diye sordu birdenbire. *"Hayır, ama onu seviyorum."*

"Neden?"

"Bana dans etti. İlk kez normal bir hayatın tadını çıkardım. Hayalim müzik dinlemek ve dans etmek. O da bunun bir kısmını gerçekleştirdi. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor muydun bilmiyorum, ama onun nezaketini asla unutmayacağım."

"Hayalin bu mu?" diye sordu. "Müzik dinlemek ve dans etmek mi?"

Başımı salladım. Şaşırtıcı bir şekilde, bu konuda utangaç ya da utanmış hissetmedim. Ona benimle ilgili bu kadar samimi bir şeyi anlatmak, ruhumu çıplak bırakmak gibi hissettirse de.

"Peki ya sanatın?"

Göğsümde yine bir sıcaklık dalgası yayıldı.

Kimse benim çizimlerimi sanat olarak nitelendirmemişti. Annem onlara benim küçük karalamalarım derdi.

"Zaman geçirmek için çizim yapıyorum. Ama ben sanatçı değilim." "Tanımlamak, sınırlamaktır."

Tiernan ayağa kalktı ve içki arabasına doğru yürüdü, iki bardak çevirip içine brendi döktü. Dekantörde gerçek bir mermi vardı. Yerimize geri döndü ve bana bir içki uzattı.

"Ben 21 yaşında değilim," diye işaret dilinde ifade ettim, ki bu çok saçma görünüyordu, çünkü reşit olmayan birine alkol vermek, kocamın kanun ihlali geçmişinde en önemsiz olanıydı.

"Ama sen on sekiz yaşındasın." *"Evet."*

"İtalya'da yasal. Sen İtalyan'sın. Bu mantıkta bir hata görmüyorum." *"Hamileyim."* Ona inanamadan baktım.

"Öyle olmak zorunda değilsin." Brendisini bir yudum aldı ve beni keskin bir bakışla süzdü. "Kürtaj yaptırmanı engellemeyeceğim. Babana düşük yaptığını söyleyebiliriz. Bu seni annelik yükünden kurtaracak. Tecavüzcünün piçini sevmekten kurtaracak. Tek bilmen gereken şey, evlilikle bana bağlı kalmaya devam edeceğin. Seni bırakmayacağım. Bratva operasyonum çok önemli, Camorra ittifakından vazgeçemem."

Onun teklifini düşünürken zorlukla yutkundum. Düşünmek için zaman *vardı*. Bebek şiddet uygulayan bir tecavüzcüye aitti. Ben çok gençtim...

"Eğer onu saklarsan, onu asla sevmeyeceğim. Asla benimmiş gibi görmeyeceğim." Dudakları hareket etti ve düşüncelerimi delip geçti. Yutkundum.

"Onu saklamak istiyorum." Brendi'yi aramızdaki sehpayaya koydum. *"Her zaman kendi çocuğum olsun istemişimdir."*

Omuz silktili, içkisini bir yudumda içti ve boş bardağının dibine bakarak.

Bir an için düşüncelere dalmış gibiydi ve ben onu tekrar kendime çekmek istedim. Onun ilgisi beni tedirgin etse de, aynı zamanda garip, şekilsiz bir şekilde hayatta olduğumu da hatırlattı.

"Sen yatakta biriyle yattıktan sonra nasıl yatakta uyuyabilirim?"

Tiernan bana uzak bir bakış attı. "Onunla yatmadım. Dokunmadım bile. O bir sorgulama aracıydı ve işe yaradı. Soruna gelince, aslında orada hiç uyumamalıydın. Senin yerin benim yatağım."

"Beni aldatıyorsun ve benim senin yatağında uyumamı mı istiyorsun?" "Senin olmayan birini aldatamazsın."

"Benim senin olmama mı istiyorsun?" İnanamadan gözlerimi kırptım.

"Özellikle özellikle." Onun sözleri pragmatizm pragmatizm "Biz Cinsel olarak uyumlu değiliz."

"Neden?"

"Sen şefkat ve sıcaklık istiyorsun. Ben sadece kadınları kışından sikerim ve eğer iyi günümdeysen, bana oral seks yapmalarına izin veririm."

"Bu, benim de bir sevgilim olabileceği anlamına mı geliyor?"

"Tabii." Elini kapıya doğru uzattı. "Keyfine bak."

Onun oyununu anlayınca suratımı astım.

"Senin karın olduğum için kimse bana dokunmaz."

"Ben olsam buna güvenmezdim. Dünyada aptal insan bolca var." Ayağa kalktı ve gömleğinin düğmelerini açtı. "Ama şunu bilmelisin ki, senin yönüne bakacak kadar aptal olan herkesin başına ödül kondu, kendi korumaların da dahil. Tam olarak altı milyon dolar. Şimdi, diğer kadınların dokunmadığı bir yerde uyumak istiyorsan, eşyalarını benim yatak odama taşımanı öneririm. Benim yatak odama asla kimseyi almam. Ya da." Etrafımıza bakındı. "Yine banyo zemininde uyuyabilirsin."

Yine banyo zemininde uyuyabilirsin. Ama kanepeden uzak dur. Orada bazı iğrenç şeyler oldu."

"Ah." Hızla ayağa kalktım, tiksintiyle burnumu kıvırdım.

Bunun üzerine, piç kurusu koridora doğru yürüdü. Koridora girmeden önce durdu, omzunun üzerinden bana bakarak parmaklarını şıklattı.

"Ah, iki şey daha var. Birincisi, artık geçerli bir neden olmadan akşam yemeğini asla kaçırmayacaksın. Bu, aramızdaki kutsal bir zamandır."

Kutsalmış, hadi oradan. Her gece bu zamanı birbirimizi nefret dolu bakışlarla öldürmeye çalışarak geçiriyoruz.

"*İkincisi ne?*"

"Kendine bu kadar acıma. Trajediler mükemmel öğretmenlerdir, Lila. Öğren, özümse ve üstesinden gel."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM TIERNAN

KENDİNİ YOK ETMEYE 243 GÜN KALDI

Sağır.

Zihinsel engelli değil.

Gelişimsel gecikme yok.

Sağır.

Keskin zekalı. Akıllı. Kurnaz. Yetenekli. Biraz dengesiz, ki bunu kabul edelim, bu da onun çekiciliğini artırıyordu.

Kelimelerle, sanatla ve kültürel standartlarla tarif edilemeyecek kadar güzel.

Tatlı, naif ve iyi kalpli, ama ona karşı gelen birine kurşun sıkacak kadar kana susamış bir karışım.

Neyse ki kalbim yoktu, yoksa başımız büyük belaya girerdi.

Yatak odamdaki koltuğa uzandım, dilimi üst dişlerimin üzerinde gezdirdim. Elimde zaten başka bir sert içki vardı, ama bu kıtadaki tüm alkol bile kafamdaki karmaşayı uyuşturmaya yetmezdi.

Son kırk sekiz saat tam bir felaketti. Önce kadın doğum uzmanı randevusu vardı. Kız o kadar küçüktü ki, doktor ultrason probunu içine sokmak için uğraştı. Yaşlı cadının alnında ter damlaları oluşmuştu ve ben doktorun kafasını boynundan koparmaya hazırdım.

Lila o mavi gözlerini yüzüme dikip elimi tuttuğunda, içimdeki sadist tek düşünebildiği şey, o tatlı küçük amcığına kocaman sikimi sokmaktı.

O rahatsızlık içinde kıvranıp inliyordu, ama benim sikim pantolonumu yırtmasın diye yanında otururken yedi kez pozisyonumu değiştirmek zorunda kalan bendim.

Doktor da fark etti. Kötü şöhretim olmasaydı, buradan kovulacağımı biliyordum.

Ve vücudu. *Tanrım*. O vücut herhangi bir heteroseksüel erkeğin ölümüne neden olurdu. O, narin ve genççe dolgunluk arasındaki çizgide duruyordu. İnce bir bel, uzun bacaklar ve narin kollar, hepsi güneşin öptüğü mükemmellikte. Göğüsleri ağır ve doluydu, kıcının eğrisi yuvarlak ve cesurdu.

Resepsiyondaki bimbo benim için ucuz bir olay örgüsü aracıydı. Onu birkaç yıl önce benim mekanlarımdan birinde çalışan eski bir egzotik dansçı olarak tanıdım. O da beni, ona ahlaksız şeyler yaptıktan sonra beş yüz dolar bahşiş bırakan adam olarak tanıdı.

Onun karım için dönüm noktası olacağını biliyordum. Son haftalarda Lila'yı incelemiştım. O pembe elbiseleri ve masum bakışlarının altında ateşli bir İtalyan'dı.

Hayatımda ilk kez, düşüncelerim bir düzine farklı yöne dağılmıştı. Genellikle, mikro ile makroyu, önemli ile önemsiz olanı ayırt etme yeteneğimle gurur duyardım.

Şimdiye kadar.

Çok fazla değişken vardı. İlk olarak, bebek.

Lila onu doğurmak istiyordu. Bu beni şaşırtmadı. O, masum bir şeyi incitemeyen biriydi, hatta lanet olası bir üzüm büyüklüğündeki doğmamış bir fetüsü bile.

İkincisi, Chiara ne halt ediyordu, kızına zihinsel yetenekleri yokmuş gibi davranmasını sağlayarak, zevklerini ve fırsatlarını reddederek?

Ve neden ona hayatını daha iyi hale getirecek imkanları sağlamıyordu?

İşitme cihazı? Uygulamalar ve gadget'lar?

Karım, yeraltı dünyasındaki kadınlar için normal olan özgürlük ve seçim haklarından mahrum bırakılmakla kalmamış, aynı zamanda eğitimden, müzikten, kültürden, sanatlardan, spordan da mahrum bırakılmıştı. Sağır insanlar dolu,

tatmin edici hayatlar yaşıdılar. Doktor ve bilim insanı oldular. Dağlara tırmandılar ve cam tavanları kırdılar.

Vello'dan hiçbir beklentim yoktu. O herif, etrafında bir dünya olduğunu bile fark etmeyen bir narsistti. Ama Lila'nın dolandırıcılığı Luca, Achilles ve Enzo'nun radarına nasıl yakalanmadı? Onlar onunla birlikte büyüdüler, lanet olsun.

Onlar doğuştan katillerdi. İşleri gözlemlemek, öğrenmek, planlamak ve uygulamaktı. Onlara olan nefretim bir yana, yetenekli adamlardı. Lila o kadar iyi bir oyuncu muydu, yoksa onlar o kadar bencil miydi?

Cevap önemli değildi. Önemli olan, onu hayal kırıklığına uğratmış olmalarıydı. Ferrante'lerin hepsi. Ve kötü haber şu ki, ben de onlardan pek farklı değildim. Chiara haklıydı. Kızı ağzını açar açmaz ve onun konuşmasını dinler dinlemez, aklıma gelen ilk şey onu şimdi sikebileceğimdi.

O adil bir avdı.

Achilles'in para dolu çantalarını siktir et.

Onu doktorda gördüm. Vücudunun benimkine verdiği tepkiyi gördüm. O tatlı, pembe meme uçları beni çağırıyordu. İlk kez bir göğüse ağzımı koymak istedim. İlk kez bir amcığı sikmenin nasıl bir his olduğunu merak ettim.

Komik bir şekilde, ben de yatak konusunda deneyimsizdim. Farklı, daha ahlaksız bir şekilde, ama yine de teknik olarak bakireydim.

Lila benim ilk öpücüğümdü -eğer öyle denebilirse- ve eğer onu sikersem, bunu doğru şekilde yapmam gerekirdi. Bunun için hazır değildim. Belki de buna yetkin bile değildim.

O beni çılgına çevirdi. Onu boğmak, öpmek ve sikmek istedim, hepsini aynı anda. Kimsenin benden korkmamasını istemem, beynimin kimyasına aykırıydı. Korku, en güvendiğim silahtı. Tierney ve Fintan dışında herkese karşı onu kullanırdım.

Ama Lila'nın amını gerçekten istiyorsam - ki öyle olduğunu düşünmeye başlamıştım - biraz sakinleşmem gerekiyordu.

Ve belki de artık fahişelerle uğraşmamalıyım.

Tamam, *kesinlikle* artık fahişeler yok.

Seks benim için ne önemli ne de önemsizdi. Programıma, iş yüküme ve uygunluğuma bağlı olarak yapabilir ya da yapmayabilirdim. Yapmamak ilk kez olmayacaktı ya da özellikle zor olmayacaktı.

Ama bu, beklemediğim bir baş ağrısıydı. Anlaşmanın bir parçası olmayan bir komplikasyon.

Ama bununla daha sonra
ilgilenecektim. İçkimi bir
dikişte içtim.

Halledecektim.

Her zaman hallederdim.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

TIERNAN

Ertesi sabah, işe yaramaz kayınbiraderlerimi ve pislik babalarını zeytinliklerinin yanındaki golf sahasında buldum.

Lila'yı ana eve bıraktıktan sonra, ahırdan eski golf arabalarından birini ödünç aldım ve onlara doğru yola çıktım, tüm çiçek tarhlarının üzerinden geçip pahalı olduğunu düşündüğüm Meryem Ana ve İsa bahçe cücelerini devirmeye özen gösterdim. Golf sahası beş dönümlük bir alana yayılmıştı ve bakımlı çimler, oluklar, vadiler ve çukurlarla övünüyordu. Deniz kenarındaki uçurum, sahil şeridi boyunca doğal vadiler sunuyordu. Ferrante erkekleri, bir kova topun yanında, saçma sapan konuşarak ve topları doğrudan okyanusun ağzına vurarak, golf sahasında antrenman yapıyorlardı. Bir çığlık atarak, onları engelledim.

arabalarının yoluna atladılar ve dışarı çıktılar.

Vello beni ilk fark eden oldu. Bastonuna eğilmiş duruşunu düzeltti ve Napoliten lehçesiyle bir şeyler mırıldandı. Şüphesiz içten bir selamdı.

Yürürken deri çantadan golf sopalarından birini rahatça çıkardım. Çok pahalı görünen eski bir parçaydı.

"Naber dostum?" Enzo kafasını topundan kaldırdı ve ben de bu fırsatı değerlendirip sopayı salladım ve kolunun yan tarafına vurdum.

"*Stu puorc e merd!*" Kaba bir öksürükle dizlerinin üzerine çöktü ve kolunu tuttu. "Bu neydi lan?"

"Ne..." Luca, ben başka bir golf sopası kapıp dizimin üzerinde ikiye kırarak onun omzunu kesmeden önce, böyle başladı.

Bir bıçak darbesi kadar şiddetli değildi, ama bir dürtme de değildi. Kan akıtmaya yetecek, ama dikiş atılmasını gerektirecek kadar da değildi.

Benim şaka yapmadığımı anlayan Achilles, golf arabasına atladı ve yarı ölü babasını arka koltuğa attı.

"Dikkatlice düşünün dikkatlice düşün düşün bir sonraki hareketini Callaghan," Achilles kuru bir şekilde uyardı. "Kız kardeşim dul kalmak için çok genç."

Üçüncü bir golf sopası seçtim, işaret parmağımda döndürerek onlara doğru yürüdüm, kanım damarlarımdan şampanya gibi kaynıyordu.

"Onu umursuyormuş gibi davranma."

"Callaghan," diye bağırdı Vello. "Neye kızgınsan, eminim biz..."

"O zihinsel engelli değil, sizi devasa kullanılmış prezervatifler." Sopayı kaldırıp eski golf arabasına vurdum. Enzo'nun yüzündeki acı ifadesine bakılırsa, oldukça pahalı bir arabaydı. "O *sağır*. Bu ailedeki herkesten daha akıllı."

"Ne?" Luca babasına inanamayan bir bakış attı. "Ben kekeledim mi lan?"

Enzo başını salladı. "Onun öğrenme güçlüğü olmadığını mı söylüyorsun..." "Bir cerrah gibi dikiş atıyor ve Da Vinci gibi çizim yapıyor."

Luca'nın ağzı sert bir çizgiye dönüştü, bunu sindirirken gözleri karardı.

Achilles hiçbir şey söylemedi. Sadece bakakaldı, isli gözleri sığ bir mezar kadar rahatsız ediciydi.

"Yani, bu çok da uzak bir ihtimal değil." Enzo kolunu ovuşturdu, kardeşlerine baktı. "Düşününce... talimatları yerine getiriyor, anne ve Imma ile göz teması kuruyor. Ve o haklı. Kalemle oldukça iyi. Onun çizimlerini gördün. *Çok iyi*."

"Yine de neden insanların onun yeteneksiz olduğuna inanmasını istediğini açıklamıyor." Luca çenesini sıktı.

"Taliplerini kendinden uzaklaştırmak için," dedi Achilles ciddiyetle. "Mafya pisliliğiyle evlenmekten kaçınmak istedi. İşe yaramadı." Gözlerini bana dikti, keskin bakışlarını babasına çevirdi. "Cevabın ne?"

Vello dalgın görünüyordu. Sanırım ağrı kesiciler etkisini göstermiş ve zihnini yavaşlatmıştı. Başını salladı. "Bunu ilk kez duyuyorum."

"Annen senden bir sır sakladığını mı düşünüyorsun?" Luca şüpheli görünüyordu.

"Bu ilk kez olmazdı," diye mırıldandı Vello acı bir şekilde. "Ve o, Lila'nın bu mesleğin içinden biriyle evlenmesini asla istememişti." Bir an sessiz kaldı. "Onun aracılığıyla Bratva ile bir ittifak kurabilirdik. Oğulları ilgileniyordu."

Lila'nın Alex Rasputin tarafından dokunulduğu düşüncesi, bu pisliklerin hepsini okyanusa atmak için yeterliydi.

"Korkarım ki benimle kalmak zorundasın," dedim.

"Annemin bunu bizden sakladığına inanamıyorum." Enzo çenesini parmaklarıyla okşadı. "Lila da öyle."

"Lila, senin dahi annen tarafından bunun daha büyük bir iyilik için olduğuna ikna edildi," dedim yavaşça.

"Nasıl olur?" Enzo kaşlarını çatı.

"Çünkü çoğu gangster ıslak osuruk gibi görünüyor ve aynı derecede çekici," diye tahmin etti Achilles. "Ve o bunun nereye varacağını biliyordu."

"Annemizle konuşmamız lazım," dedi Luca.

"İyi fikir." Yeni bir sopa aldım, omzuma attım ve arabama doğru ilerledim.

"Onunla buluşmadan önce seni almaya geldim." "Neden?" diye sordu Luca.

"Çünkü onu öldürmemi engelleyebilecek tek kişiler sizlersiniz."

Ferrantes ailesi benden önce malikanelerine vardılar, muhtemelen benim öfkeli olduğumu ve ailenin reisini vurma tehdidimi yerine getireceğimi fark ettiler. Golf arabasını park edip içeri girdiğimde, hepsi mutfaktaki masada oturmuş, önlerinde ekmek, çorba ve salatalar vardı. Yıldızlı çerçeveli bir televizyonda futbol maçı oynanıyordu ve yemek sandalyelerinin üzerine mavi bir *Forza Napoli* atkısı asılmıştı. Erkekler, televizyondaki futbolculara sanki onları duyabileceklermiş gibi emirler yağıdırıyorlardı.

Sonunda bulunması zor Imma ile tanıştım. Lila ile birlikte oturmuş, karıma doyurucu bir İtalyan düğün çorbası yediriyor ve ona şefkatle sesleniyordu. Chiara da

orada da vardı. Herkes çoktan yemeğe başlamıştı ama umurumda değildi. Biz gerçek bir aile değildik ve bunun için şükrediyordum.

"Chiara. Bir dakika." Onunla karımın arasına girdim.

"*Lady Chiara*," dedi dudaklarını büzerek. "Ve senin bu ses tonunu hiç beğenmedim."

"Ona söylemek istediğin her şeyi burada söyleyebilirsin," dedi Achilles, koltuğa uzanıp sigarasını yakarken.

Masadan uzanıp ağzındaki sigarayı çekip içkisine attım. "Karımın önünde olmaz. Bu hem sigaran için hem de konuşma için geçerli."

"Onu öldürmekle tehdit ettin dostum," Enzo kaşığıyla beni işaret etti.

"Anlaşmaya varırsak, muhtemelen hayatta kalacaktır."

"Eşimi bir daha tehdit edersen, mezara girersin," dedi Vello, muhtemelen midesi kaldırmayacağı yemek tabağına acı bir bakış atarak. "Cesaretin sınırlarımı bozmaya başladı, evlat."

"Beni ailenize davet etmeden önce bunu düşünmeliydiniz."

Bileğimden çekilince karıma baktım.

"*Bal ile daha çok arı çekersin*," diye işaret dilinde konuştu.

"Peki." Onu ittim. "Annenin acınası hayatı senin için bir anlam ifade ediyorsa, sanırım onu elinde tutabilir."

Chiara elmaslarla süslü boynuna elini koydu ve kızına öfke ve ihanetle baktı.

"Artık onunla konuşuyor musun?"

"Konuşuyor," diye cevap verdim. "Konuşmalı da. Ben onun kocasıyım." "*Anne, lütfen*." Lila'nın gözleri yalvarıyordu.

Chiara başka tarafa baktı. Vücudumda bir şey oldu. Çocukken kız kardeşimin Rus ruleti oynarken neredeyse vurulup öleceğini izlediğimde bile yaşamadığım bir şey.

Öfke. Güçlü, kızıl ve kaçınılmaz.

"Anne, Lila'nın bizi anlayamadığını söylemiştin." Luca şakaklarını ovuşturdu. "Zihinsel olarak dört yaşında olduğunu söylemiştin."

"Ben söyledim söyledim gerekli söyledim söyle söylenmesi söylenmesi söyle onugüvende Chiara sırtını dikleştirdi.

"Bunca zaman... Onunla konuşabilirdik." Enzo'nun alt dudağı kıvrıldı.

"Kıl payı kurtuldun." Achilles, Lila'ya döndü. Bu açıklamadan, yarının hava durumu tahmininden daha fazla sarsılmış görünmüyordu. "O pislik, kulağını çınlatırdı."

"*Achilles*," diye azarladı Chiara.

"O başlattı," dedi Achilles ciddi bir sesle.

"Bana bak. Ben iyi bir kardeşin resmini çiziyorum." Enzo bebek yüzünü işaret etti. "Nasıl başladım?"

"Doğdun," dedi Achilles ciddi bir ifadeyle.

"Bu, hepimizin artık ASL öğrenmesi gerektiği anlamına mı geliyor?" Enzo, kaşık dolusu çorbayı dilinin üzerinde döndürdü.

"Evet," diye homurdandı Luca. "Hepimiz.

Tartışmaya açık değil." "Ugh, dillerde berbatım."

"Sen her şeyde berbatsın," dedi Achilles onu teselli ederek.

Luca döndü Lila'ya Lila'ya kaşlarını kızgın yumuşadı. "Ben alacağım ASL başlayacağım. Bu arada, bir şeye ihtiyacın olursa bize mesaj at."

Lila başını salladı ve ona sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Bu delilik." Vello karısına sert bir bakış attı. "Bana iyi bir iş fırsatını kaçırdın. Sonra konuşacağız."

"Dur biraz." Enzo avucunu kaldırarak bana döndü. "ASL'yi nereden biliyorsun?"

"Askeri okulda büyüdüm. Günde sadece bir saat konuşmamıza izin veriyorlardı ve biz de geveze piçlerdik." Bu, gerçeği tam olarak açıklamadan özetliyordu.

Vello kızına işaret etti, kızı da ona döndü. "Lila. Buraya gel."

Kız çorbasından koparak dikkatlice babasının yanına doğru yürüdü. Gözlerim onlardan hiç ayrılmadı. Kızını bana teslim etmeye razı olan kimseye güvenmiyordum.

Elini kızının yanağına koydu. Parmaklarım boş sandalyenin arkasına kıvrıldı ve sıkıca tutundum. "*Bambina mia*." Başını eğdi. "Seni sinsi küçük pislik. Senin aptal olmadığını hep biliyordum. Benim çocuğum aptal olamaz."

Burun deliklerim genişledi. Karımın yüzü soldu.

"Lila," diye bağırdım. "Yeter artık. Gel yemeğini bitir."

Ama karım, insanların ona emir vermesinden bıkmış gibiydi. Bana orta parmağını göstererek mutfaktan çıktı.

Enzo ayağa kalktı ve onu takip ederek, "Aferin sana, *stronzi*," diye mırıldandı.

"Bir ay önce bunu asla yapmazdı." Achilles, sönmüş sigarayla beni işaret etti ve karım gittiğine göre artık sigara içebileceğini düşündü. "Onu şımartıyorsun, Callaghan."

Onun gerçekte kim olduğunu anlaması için yoluna çıkmamak dışında hiçbir şey yapmıyordum. Burada o kadar sıkı kontrol altında tutulmuştu ki, ailesi doğal olarak onun uysal bir kız olduğunu varsayıyordu.

"Anne." Luca Chiara'ya döndü. "Ona yaptığın affedilemez bir şey. Gerçekten bunun yanına kalacağını mı sandın?"

Chiara konuşmak için ağzını açtı, ama bu aşamada, ben Ferrante ailesinin yıllık kotasını aşmıştım ve oradan çıkmak istiyordum. Yine ona döndüm. "Ya konuşuruz ya da karımın inanılmaz zekasını Times Meydanı'ndaki bir reklam panosunda duyurmamı istediğini varsayacağım." Telefonumu çıkarıp, bunu göstererek, "Hızlı davranırsam, Post Malone'un bu akşam Madison Square Garden'daki konseri sırasında bir duyuru yapmasını sağlayabilirim." dedim.

O benim ültimatolumu düşünürken, yüzünden hayatın izleri gerçek zamanlı olarak kayboluyordu. Benim sözümü tutacağımı biliyordu. Daha azı için çok daha kötüsünü yapmıştım.

Chiara başını kaldırdı, bu hareketi bana kızını hatırlattı, ayağa kalktı. "Beni takip et."

İkinci aile odasına girdik, odanın dekorasyonu zevksizdi, altın çerçeveli tablolar ve parlak kumaşlarla doluydu.

"Imma'yı çağırıp kahve yapmasını isteyeyim mi?" diye sordu, döşemeli kanepeye oturmak üzereyken.

"Gerek yok. Hızlıca halledeceğim."

"Peki." Ayağa kalktı ve bana doğru vals yaparak geldi, yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"Lila'nın normal bir hayat sürmesini engelledin, ki bu en azından yapılması gereken bir şeydi. Tüm dünyaya onun yeteneksiz olduğunu düşündürdün, oysa o, ağır makineleri kullanmasına izin vereceğim tek çocuğun."

"Ona ihtiyacı olan her şeyi verdim," diye karşılık verdi. "Tek günahım, onu *senin* gibi erkeklerden korumaya çalışmak oldu."

"*Benim* gibi erkeklerden kaçınmak imkansız." Manşetlerimi düzelttim.

"Peki o ne yapacaktı? Okula mı gidecekti? Erkek arkadaş mı bulacaktı?" Chiara öfkeyle soluk aldı. "Asla sahip olamayacağı normal bir hayatı neden onun gözüne soktum? Mutsuz olurdu."

"Hayatı zaten mutsuzdu. Onu senden başka herkesten uzaklaştırdın."

"Imma da vardı," dedi savunmacı bir tavırla, kendini kucaklayarak. "Ve birçok öğretmen. Ischia'da kültür ve eğlence dolu yazlar..."

"Onu evlilik hayatına hazırlayacak hiçbir şey yoktu," diye sözünü kestim.

"Planım işe yarasaydı, buna gerek kalmazdı." Elleri öfkeyle yumruk oldu. "Psikopat bir canavarla evlenmemesi gerekiyordu."

"Ama işte buradayız."

"Uzun sürmeyecek." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bu evlilik uzun sürmeyecek."

"Bu konuyu açtığına sevindim." Bir adım öne çıkarak onun kişisel alanına girdim. "Çünkü bir dahaki sefere onu benden uzaklaştırmak için komplo kurmaya çalıştığında, konuşmak yerine cesedinin üzerine toprak atmakla meşgul olacağız."

Karşılıklı durduk. Kızının gibi küçük ama sert bir kadındı. Şık saçları, tasarımcı elbisesi ve narin yüz hatlarının altında, Vello'nun korkaklığından dolayı ortaya çıkaramadığı güzel bir şeytan yatıyordu. Onun kaybı. Lila'nın karanlığından büyük yudumlarla içmek istedim.

"Bir kadına vuracağına inanmamı mı istiyorsun?" Sahte bir cesaretle çenesini kaldırdı.

Ağzım tembel bir sırıtışla kıvrıldı. "Karımı, Chiara'yı korumak için, sadece bir kadına vurmakla kalmaz, lanet olası bir beyzbol sopasıyla Tanrı'nın kendisini bile kovalarım."

"Vello'ya beni öldürmeyeceğini söyledin." "Yalan söyledim."

"Bir savaş başlatacaksın."

"Bu bir caydırıcı değil, bir teşvik." Gözlerinin derinliklerine baktım. "Başka bir şey var mı?"

"Onu umursuyormuş gibi davranmayı bırak." Sinirlenerek göğsümü itti. Ben kıpırdamadım.

"Neden? Ağrılı bir nokta mı?" Başımı yana eğdim. O, don için pahalı bir rahimden başka bir şey değildi.

Titrek bir eliyle saçlarını okşadı. "İsa'nın senin günahların için öldüğüne inanmak zor."

"Kimse ona sormadı."

"Bu aileye iki dakika önce girdin ve şimdiden onun için en iyisinin ne olduğunu bildiğini mi düşünüyorsun? Söylesene, Bratva ile tam anlamıyla bir savaş planlarken, onun çıkarlarını mı düşünüyorsun?"

Haklıydı. Lila benim önceliğim değildi. Ama listemin ortalarına doğru yükseldi. Sikimi ıslatmadan önce, ama Bratva'yı ortadan kaldırdıktan sonra.

"Onun iyiliğini düşündüğünü iddia etme." Israr etti. "O senin için hiçbir şey ifade etmiyor."

"Yanılıyorsun. Benim için bir anlamı var. O benim en iyi iş anlaşmam ve anlaşmanın şartlarını yerine getirmeye niyetliyim."

"Bu, Vello'nun benimle yaptığı iş anlaşmasıyla aynı ve hepimiz nasıl sonuçlandığını gördük." Gözleri yaşlarla doldu. "Onu seven birini hak ediyor."

"Onu koruyacak biriyle yetinecektir. Oh, ve bugün Imma'yı alacağım, gerekirse onu senin soğuk, ölü parmaklarından zorla alacağım. *Imma*." Parmaklarımı yüksek sesle şıklırttım. Imma koridordan ortaya çıktı ve başını kapı çerçevesinden içeri soktu. Dinlediğini biliyordum, çünkü kimse bakmıyorken kapının aralığından yüzünü sürekli içeri sokuyordu.

"Biri benim adımı mı söyledi?" Imma sahte bir masumiyetle ve güçlü bir İtalyan aksanıyla sordu.

"Çantayı topla," diye emrettim, Chiara ile bakışmamızı kesmeden. "Sen de bizimle geliyorsun."

"Onu nerede kalacak?" Kayınvalidem eğleniyormuş gibi yaptı. "Ayakkabı kutusu gibi dairenize bir fare bile sığmaz."

"Lila'nın odasına yerleşecek."

"Tabii." Chiara burun kıvırdı. "Peki Lila nerede uyuyacak?" "Benimle."

"Kızımın bu kadar alçalacağını nereden çıkardın?" "Çünkü zaten *alçaldı*."

Lila bütün gece uyuyamadı, bir o yana bir bu yana döndü, ama dün benim yatağımdan hiç ayrılmadı.

Chiara'nın ağızı açık kaldı. Bir parmağımla ağızını kapattım.

"Oyun. Set. Maç."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

LILA

Bu sefer gerçekten yapmıştı.

Annem bana *bak*mıyordu bile.

Akşamın geri kalanında varlığımı hiç kabul etmedi. Tiernan ona ne söyledi?

Panik, suçluluk ve başka bir şey, kendimde olabileceğini düşünmediğim bir şey, nefret, midemi bulandırdı.

Zor durumlarda kumdan kale gibi çökmesini nefret ediyordum. Dünyadaki en doğal şeyi yaptığım için benden uzaklaştığını nefret ediyordum — kocamla iletişim kurup ona açıldığımı.

O gece yine kocamın yatağına girdim. Annemin söylediği kadar nefret etmedim. Aslında yanımda sert, sıcak bir vücut olmasını biraz sevdim. Kendimi güvende hissettim.

Ve şimdi yan odada Imma vardı. Bana eşlik edecek, gündüzleri internette sörf yaparak geçirdiğim saatleri dolduracaktı. Kendimi kocama karşı alışılmadık bir duygu ile boğulurken buldum. Şehvet ve sevgi arasında bir yerde, üzerine bir de yoğun bir hayal kırıklığı katılmıştı.

Her zamanki gibi, saat üç civarına kadar bir o yana bir bu yana dönüp durdum, sonra Tiernan beni kendine doğru çevirdi. Tamamen uyanık görünüyordu. Normalde geceleri çıkardığını sanmama rağmen, hala göz bandını takıyordu. Rahatsız görünüyordu ve sık sık onu düzeltiyor, onu tutan ipin izini ortaya çıkarıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedim. "*Geceleri pek uyuyamıyorum.*"

"Her zaman mı, yoksa tecavüzden beri mi?"

"*Tecavüzden beri,*" diye itiraf ettim. "*Yine bana saldıracağından korkuyorum.*" "Bunu dile, *Gealach*. Çünkü eğer yaparsa, onu öldürmenin bir yolunu bulurum

yüzlerce kez öldürmenin bir yolunu bulurum."

Ona hafifçe gülümsedim. Hâlâ dayanılmaz biriydi, ama tuhaf da olsa, kendimi güvende hissediyordum. Onu uyandırdığımı fark etmemiştim.

"*Eğer yatak odama dönmemi istiyorsan...*"

Bileğimi tutarak cümlemi tamamlamamı engelledi. "Diğer odayı unut. Artık bu senin yeni yatağın."

"*Tamam.*"

"Seni daha az gergin hale getirmek için yapabileceğim bir şey var mı?" "Şey..."

Neredeyse tamamen karanlıkta dudaklarını okuyabilmemin tek nedeninin, onları dünyadaki en büyüleyici şey bulmam olduğunu fark ettim. Onları binlerce kez çizip hafızama kazımak istedim. Onlara dokunmak istedim. Hatta... öpmek istedim. Bazen.

O çok yakışıklıydı. Ve benim de onu çekici bulduğumu hissediyordum. Becky'yi benim kıyafetlerimle giydirip beni taklit ettiğini fark ettiğimde, içimde hastalıklı bir zevk bile uyandı.

Tiernan bana şaşkın bir bakış attı, hala sözlerimi bekliyordu.

"*Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Belki bilseydim, senin yatağında uyumak bu kadar garip gelmezdi.*"

"Ne bilmek istiyorsun?" Komodinine döndü ve yumuşak ışığı yaktı.

"*En sevdiğin yemek?*"

"Kurutulmuş et." "*En sevdiğin renk?*"

"Yok."

"*Bir tane olmalı,*" diye ısrar ettim. "*Herkesin vardır.*"

Karanlıkta bir an gözlerimi inceledi, sonra sonunda "Mavi" dedi.

"*Amerika'ya ne zaman geldin?*"

"On dört yaşında."

"*Becky'den sonra başka biriyle birlikte oldun mu?*"

Kaşlarını kaldırarak beni süzdü.

"Önemli mi?"

*"Benim için
önemli."*

"Neden?"

*"Çünkü bana sadık olmazsan, ben de sana sadık olmayacağım.
Ve onu sonra öldürsen de fark etmez. Hayatım boyunca ailem
tarafından göz ardı edildim ve saygı görmedim. Seninle aynı hatayı
tekrarlamayacağım."*

"Hayır." Çenesindeki bir kas seğirdi. "Başka kimse olmadı."

Rahatladım.

"Ne zaman bekaretini kaybettin?"

"On iki yaşında," diye cevapladı.

"Ne?" diye sordum, garip bir gülümsemeyle. Kesinlikle dudaklarını
yanlış okumuştum.

"On iki," diye işaret diliyle cevap verdi. "Gerçi, geleneksel anlamda
seks sayılmazdı. Silah zoruyla birini sodomize etmek zorunda
kaldım."

Sırtımı başlığa dayayarak dik oturdum ve şok içinde ona baktım.

"Ben boşalana kadar durmama izin vermediler. En son boşalan,
herkesin prezervatiflerinin içindekileri içmek zorundaydı. Bu fikirden o
kadar tiksindim ki, kendimi zorla yaptım. O benim penisin üzerine
kanını akıttı. Ama başardım." Bana samimi bir gülümseme attı. "Hala
benim hakkımda bir şeyler bilmek istiyor musun, *Gealach*?"

Aslında istiyordum. Her zamankinden daha fazla.

"Bunu sana kim yaptı?"

Bana alaycı bir bakış attı. "Sonraki soru."

"Bu yüzden mi anal seksi tercih ediyorsun?" Becky'ye ne
yaptığını Google'da aramak için vaktim vardı. Görünüşe göre, bu
kasıtlıydı.

"Bildiğim tek şey bu."

Kaşlarım saç çizgime kadar kalktı. *"Hoşuna gidiyor mu?"*

Soruyu düşündü. "Bunu yaparken bedenimi zihnimden ayırmayı
kendime öğrettim. Düşük riskli bir cinsel etkileşim. Sadece zevk için.
Ayrıca, beni buna zorlayan insanlara bir nevi "siktir git" demek gibi.
Artık bunu kafama silah dayandıkları için değil, kendi isteğimle
yapıyorum." Bir an sessiz kaldı. "Bu bana kim olduğumu
hatırlatıyor."

"Peki sen kimsin?"

"Kusursuz giysilerin altında gizlenmiş pis bir canavar."

Onun sözlerini düşündüm ve karşılığında ona kendi itirafımı yaptım. *"Tecavüzün çoğunu hatırlamıyorum, ama çok acı çektiğimi hatırlıyorum. Sadece kafama ve vücuduma attığı darbeler değil. İçime girdiği kısım. Sanki beni paramparça ediyordu."*

"Tecavüz ve seks aynı şey değil, Lila. Seks harika olabilir."

"Nereden biliyorsun? Sen hiç öyle seks yapmadın ki."

"Kaynaklarım var."

Onun doğruyu söylediğinden şüphelenmeye başlamıştım, ama benimle seks yapmayı teklif etmediği için ben de kendimi gönüllü olarak sunmadım. Annemin bir erkekle aynı yatağı paylaşmak konusunda yanıldığını kafamın bir köşesine yazdım. Babamın ter ve fahişe metreslerinin kokusuyla koktuğunu ve horladığını söylemişti. Ama Tiernan sadece Tiernan'ın kokusunu taşıyordu: deri, misk, tehlike, koyu renkli ahşap... Horlasa bile ben duyamıyordum.

"*Bana taktığın lakap ne?*" "*Gealach.*"

"*Evet. Hangi dilde?*" "İrlanda

Galcesi."

"*Anlamı ne?*" "Ukala."

"*Bu pek hoş değil.*"

"Ben pek hoş biri değilim, *Gealach.*"

"*Ya Bratva seni öldürürse?*" Yatakta pozisyonumu değiştirdim, kolumu onun sıcak tenine çok da tesadüfi olmayan bir şekilde sürttüm. "*O zaman beni kim koruyacak?*"

"Kardeşim, kız kardeşim ve Camorra." Elini uzatıp saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koydu ve uzaklara dalmış bir bakışla altın rengi saç teline baktı. "Asla korumasız kalmayacaksın. Baban üç kardeşini de benimle göndermeyecek çünkü hala yeni bir don'a ihtiyacı var. Ve." Başka bir saç telini tuttu, bu sefer parmakları arasında ovuşturdu. "Eğer ölürsem, dul kalacaksın. Hamileliğin hala meşru olacak. Doğum yapacaksın ve ileride, herhangi bir damga veya önyargı olmadan başka biriyle evlenebileceksin."

Bu senaryo bana çekici gelse de, bu ihtimal beni hasta ediyordu. Başka kimseyi istemiyordum. Onun beni istemesi istiyordum. Bunun ne anlama geldiğine hazır olup olmadığımı bilmesem bile.

"Bu konuşma saçma, çünkü sen ölmeyeceksin."

Gözleri benimkilere doğru kaydı ve her zamanki köpekbalığı gibi ölü bakışının yerine, *neredeyse umut dolu*, çocuksu bir ifade vardı.

"Neden? Bu seni üzecek mi?"

"Neden üzölmeyeyim ki? Sen bir insansın. Kaybedilen bir hayat her zaman bir trajedidir."

Gözlerinde parıldayan umut ışığı, hızlı ve şiddetli bir şekilde söndü.

"Düğün gecende sana tecavüz etmeyi düşünen bir adam hakkında çok güzel bir düşünce."

Benden uzaklaştı. Yüzünde alaycı bir ifade vardı. Ona inanmadım. Ama yine de canım yandı. Ani bir hareketle döndüm, yastıklarımı kabarttım ve başımı onlara vurdum.

Beni arkamdan kucaklayıp, vücudumu kendi vücuduyla sararak beni sabit tutmak ve sallanmamı engellemek için, çıplak, kaslı göğsünün sırtımda titreştiğini hissettim.

Kaslarımın gevşemesini, vücudumun onun vücuduna yaslanıp dokunuşunu kabul etmesini bekledi. Nefesi ensemin arkasına değdi. Nane ve viski karışımı baş döndürücü bir koku. İkincisi, sevgiye, başka bir insan tarafından kucaklanma temel ihtiyacına teslim olmanın sadece benim için zor olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

Nefesimi düzenleyip, derimden çıkmak istediğim hissini yenebilmem yirmi dakika sürdü. O zamana kadar, onun tekrar uykuya daldığını sandım.

"Lila." Dudakları kulağımın üzerinde adımı yavaşça, şehvetle şekillendirdi. "*Lee-lah*." Midem alt üst oldu, içimde bir sıcaklık yayıldı ve kasıklarım doğru yayıldı. "Ben mükemmel bir nişancı ve korkunç bir düşmanım. Uyuyun, tatlım. Artık size sahip olduğuma göre, hiçbir şey size zarar veremez."

YİRMİ ALTI. TIERNAN

Şu anda yapmam gereken, Sam Brennan'ın bana Lyosha'nın Moskova'daki maceraları hakkında gönderdiği dosyayı okumak ve sonra onun bir sonraki hamlesini tahmin etmeye çalışmaktır.

Ancak pratikte yaptığım şey, Luca'nın düğününün tüm gecesini inceleyerek onu hangi konuğun takip ettiğini bulmaktır: Angelo mu, Tate mi?

Tate'in motivasyonu en iyi ihtimalle zayıftı. Mutlu bir evliliği vardı, karısı yeni bir oğul doğurmuştu ve ben onu kaçırdığımda neredeyse tüm şehri ateşe vermiş olduğu gerçeğine bakılırsa, kısa süreli bir ilişki için evliliğini tehlikeye atması pek olası görünmüyordu. Öte yandan, Angelo Chicago Outfit'in bir üyesiydi. Camorra prensesine dokunmak savaş ilanı anlamına geliyordu. New York merkezli mafya bu savaşı ezici bir üstünlükle kazanacaktı.

Birbiri ardına çıkmaza giriyordum. Suç mahalli artık kirlenmişti ve şüphelilerim, dikkatsiz davranmaktan kaçınacak kadar tanınmış kişilerdi. Telefon ve bilgisayar kayıtlarında hiçbir şey bulunamadı.

"Bunu yapan Angelo değil," dedi Achilles.

"O benim en iyi ihtimalim." Parmaklarımı kırdırdım.

"Yeterince açık olmadıysa, sana açıklayayım." Achilles, Fermanagh'ın ofisinde ayaklarını masama koydu ve rahatça arkasına yaslandı. "Bir çete üyesini ve aile ferdini zindanıma sürükleyip, senin sezgilerine dayanarak onu sorgulamak için kebab bıçağıyla derisini yüzmeni izlersem, lanetlenirim."

"Bu bir önsezi değil," dedi Fintan hararetle. "O da, kadın kaybolduktan hemen sonra bir saat boyunca ortadan kayboldu, sonra geri geldi. Ayrıca şüpheliler arasında

şüpheliler arasında bekar ve çocuksuz olan tek kişi, yani daha az bağı var."

"Diğer on dört adam da öyleydi," diye işaret etti Achilles.

"Oksijen tüpü olan adamıelediğimize göre on üç." Tierney skoru tutuyordu.

"Sus, *piccola fiamma*. Yetişkinler konuşuyor." "*Piccola fiamma* mı?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Küçük alev." Tierney cilveli bir şekilde gözlerini devirdi. "Hafif bir takıntı sorunu var. Ona bir imza ve bir çift kullanılmış iç çamaşırı hediye etmeye çalıştım, ama o ısrarcı."

Achilles'e kaşlarımı çattım. Kız kardeşimi susturmasını hiç hoş karşılamadım. Nereye giderse gitsin onu takip ediyor gibi görünmesini daha da az hoş karşıladım.

"Oh, ve kimse konuşmak için senin iznini istemiyor." Tierney ona sert bir bakış attı. "Bay Yeterince Büyük Prezervatif Yapmamışlar."

"İyi haberlerim var, tatlım. Prezervatif üretildi. Denemek ister misin?"

"Çalışırken kız kardeşim ve kayınbiraderimin sözlü ön sevişmelerini izlemeden de yapabilirim." Dikkatimi önümdeki şüpheli listesine geri verdim. "Konuya sadık kalalım."

"Luca Chicago'da, bu yüzden onun adına konuşuyorum," dedi Achilles. "Ve sana söylüyorum, somut bir kanıtla gelmedikçe karısının kardeşini sorgulamaya yanaşmayacaktır."

"Tamam, burada şeytanın avukatlığını yapabilir miyim?" Tierney küçük ofiste bir ileri bir geri yürüyordu.

"Şeytanın halkla ilişkilerini yapmak aslında senin için mükemmel bir iş, tabii bir iş tutmak için çok tembel olmasaydın," diye düşündü Achilles. Tierney ona ölümcül bir bakış attı ama devam etti.

"Angelo, Ferrantes ailesi için adeta bir aile üyesi gibidir. Önümüzdeki on yıllar boyunca Lila ile sosyal ortamlarda görüşmeye devam edecek. Neden Lila'nın ispiyonlama riskini göze alsın ki?"

"O nasıl ispiyonlayabilir ki?" Fintan kaşlarını çattı. "O konuşamıyor ki."

Achilles başını salladı. "Yanlış teşhis konulmuştu. İşitme güçlüğü var ama zekası çok keskin."

"Ne?" Fintan'ın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı ve bana dönüp baktı. "Bunu biliyor muydun?"

Başımı salladım.

"Ne zaman öğrendin?"

"Neredeyse düğün gecemizde, beni birkaç kez öldürmeye çalıştığında," dedim kuru bir şekilde. "Birkaç gün önce itiraf etti."

"Konuşabiliyor mu?"

"ASL, evet. Zekasının sorun olmadığı başından beri belliydi." Tierney açık mutfakta durdu ve kendine üç saat önce yapılmış kahveyi doldurdu. "Ancak kardeşi hakkında henüz bir karar verilmedi."

"Ben de o kahveden alayım." Achilles sigarasını tutan eliyle Tierney'i işaret etti. Odadaki herkes, kahve makinesi dahil, bu emrin yerine getirilmeyeceğini biliyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, Tierney bir fincan daha doldurdu. Achilles'in masasının yanına doğru yürüyerek gitti, kolunu kaldırdı ve koyu renkli sıvıyı onun başına döktü. Achilles kağıt bardağı hızla yakaladı — kıyafetine sadece birkaç damla kahve sıçradı — ve onu Tierney'nin elbisesine fırlattı. Tierney öfkeyle ona bakarak nefesini tuttu. Onun yanlış hesaplaması beni şaşırttı. O, diğer şeylerin yanı sıra, bir suikastçıydı. Onu hayatta tutan şey, katil içgüdüleriydi.

"Seni pislik!" diye bağırdı. "Tierney,

dışarı çık," diye emrettim. "Ne?

Neden ben?"

"Çünkü sonunda ona vuracaksın ve içimden bir ses onun da sana vuracağını söylüyor, o zaman onu öldürmek zorunda kalacağım ve bu da tüm planlarımı bozacak."

"Gitmesi gereken o olmalı!"

"Angelo ile pazarlık yapmam lazım."

"Biliyor musun? Hepinizin canı cehenneme." Duvarlara çarpacak kadar sert bir şekilde kapıyı çarpıp uzaklaştı.

Bir dahaki sefere onu yakalayacaktı. İkizim, öfkeyi güce dönüştürme konusundaki olağanüstü yeteneğimi paylaşıyordu.

Achilles, Tom Ford gömleğinden kahve damlalarını silkeledi ve bana döndü. "Dediğim gibi, Angelo'nun motivasyonu mantıklı değil."

"Tate'inki de öyle," diye cevap verdim.

"Lila neden bu sorunu çözmüyor?" Fintan kaşlarını çatarak önümüzdeki belgeleri bir yığın halinde topladı. "Eğer ona söz konusu tüm erkeklerin fotoğraflarını gösterirsen, saldırganı sana gösterebilir."

"Sorun da bu." Kalemimi masaya ritmik bir şekilde vurdum. "Olanları hatırlıyor ve belirsiz anılar görüyor, ama adamın yüzünü hiç hatırlamıyor. Muhtemelen bir tür savunma mekanizması olarak onu zihninden silmiştir. Ve Achilles, kız kardeşini kurtarmaktan çok itibarını korumaya önem verdiği için..." Sözümü yarım bıraktım.

"Bana onun yaptığını kanıtlayacak en ufak bir delil getir, ben de onu canlı canlı parçalamana yardım edeyim," dedi Achilles. "Yanlış adamı yakaladın, Callaghan. Seni tanıımıyorsam, duygular denen o sinir bozucu şeylerin kararını etkilediğini düşünürdüm."

"O piçi kendim öldürmek istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum," diye kabul ettim. Ama bunun duygularla hiçbir ilgisi yoktu. O sırrı onunla birlikte gömmem gerekiyordu.

"Sıraya gir, pislik herif." Achilles parmakları arasında telefonunu çevirdi. "Enzo ve Luca bu işe bu kadar takıntılıyken, ben birkaç tekme bile atamayacağım galiba. Hâlâ benim küçük kız kardeşime pis ellerini sürmüyor musun?"

Her ayın ilk günü Fermanagh'da elinden çıkardığı, nakit parayla dolu güzel spor çantasından bahsediyordu.

Ama bu uzun sürmeyecekti.

"Şimdilik," dedim, kesin bir cevap vermekten kaçınarak.

"Annem aynı yatakta uyuduğunuzu söyledi. Doğru mu?"

"Evet." Elimi saçlarımın üzerinden geçirdim. "Kız kardeşin uyku sorunu yaşıyor. Yanında biri olduğunda daha iyi uyuyor."

"Ve kucaklaşmaktan rahatsız olmuyorsun?" Achilles burnunu çektirdi.

Hiçbir şey söylemedim. Lila ve benim geceleri ne yaptığımız onu ilgilendirmezdi. Aniden, o nakit dolu spor çantasına olan ihtiyacım azaldı.

Fintan ayağa kalktı ve kahve fincanını, yazdırdığım belgelerin üzerine devirdi.

"Kahretsin," diye tısladı.

Achilles gözlerini devirdi. "Onunla nasıl çalışıyorsun? O işe yaramaz bir sarhoş."

"Ve Enzo, kurbanlarından palto yapmaktan hoşlanan bir pislik." Omuzlarımı kaldırdım. "Aileyi seçemezsin."

Ama seçebilseydim, benim için ateşe atlayan Fin'i yine seçerdim.

"Sarhoş değilim," diye mırıldandı Fintan, ıslak kağıtları toplayıp en yakın çöp kutusuna attı. "Sadece yorgunum."

"Neyse." Çenemi Achilles'e doğru salladım. "Brennan'ın raporunu okuduktan sonra diğer tüm şüpheliler listemde alt sıralara düştü. Tate ve Angelo en üstte. Tate'i getirip oradan devam etmeyi öneririm."

"Biraz ayak işi gerektirebilir. Şu anda İngiltere'de, yeni doğan bebeğine hayran hayran bakıyor." Achilles masamdan cüzdanını ve sigara paketini alıp ayağa kalktı.

"Sanırım onu eski usul yöntemlerle geri getirmemiz gerekecek."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

LILA

Tiernan'ın yatağına çapraz bacaklı oturdum ve hazinemi inceliyordum.

Söz verdiği gibi, internetten istediğim her şeyi satın aldı ve benim için bir Amazon hesabı açtı, orada nasıl sipariş vereceğimi öğretti. Oldukça basit bir işlemdi, bu da beni daha da öfkелendirdi, çünkü annem neden beni böyle harika bir icattan mahrum bırakmıştı?

Önümde sanat ve müzikle ilgili ağız sulandıran sayıda kitap, bu sefer internete bağlı yeni bir Kindle, titreşimli bir alarm saati, yatak sallayıcı, ses alanı hoparlörleri ve bir Bluetooth mikrofon vardı. Ayrıca yeni eskiz defterleri ve kalemler için de bolca para harcadım.

Telefonumu elime aldım ve annemin son mesajıma cevap verip vermediğini kontrol ettim.

Lila: Kocamla konuştuğum için gerçekten benimle tüm bağlarını koparıyor musun?
Bunun ne kadar delice olduğunu anlıyor musun?

Mesaj okunmuştu ama cevap yoktu. Tiernan ile yüzleşmesinden bir hafta geçmişti, bu yüzden kararını verdiğini düşündüm. Onun için ben ölmüştüm.

Bir iç çekerek yeni bir mesaj balonu açtım ve Enzo'ya mesaj attım.

Lila: Annem nasıl?

Enzo: Hâlâ kırgın. Siktir et onu. Bu onun kendi sorunu. Sen yanlış bir şey yapmadın.

Lila: Bu onun için büyük bir değişiklik.

Enzo: Hayır. Bu SANA göre büyük bir değişiklik. Eğer senin yanında olamıyorsa, akılı başına gelene kadar bu durumun acısını çekmeyi hak ediyor.

Haklı olduğunu bilsem de, bu konuyu konuşmak gözlerimi yaşarttı.

Lila: Kolun nasıl?

Enzo: Daha iyi. Dün bir tane bile sıvazladım. Lila: Neyi sıvazladın?

Enzo: Oops. Hiçbir şey. Tiernan sana iyi davranıyor mu?

"Birini ovmak"ın anlamını Google'da aradım. Midem bulandı. Mesajlaşma penceremizi yeniden açtım.

Lila: Şikayetim yok.

Tabii ki bunu önemsizmiş gibi gösteriyordum. Gerçekte, kocamı seviyordum. Akşam yemeklerimizi seviyordum. Onun kuru mizah anlayışını, alaycı gülümsemelerini ve geceleri bana dokunmaya alışmam için arkamdan sarılmasını seviyordum. Hâlâ hiç uyuyamıyordum, ama en azından korkutucu, kaslı bir erkeğin yanında çekinmeden bulunabiliyordum.

Enzo: Hala konuşabildiğine inanamıyorum. Berbat ailemiz hakkında ne kadar çok dedikodu yapabilirdik ☹.

Lila: Her zaman telafi edebiliriz.

Enzo: Merak etme. Luca ve Achilles arasında yakında yeni dedikodular çıkacak gibi hissediyorum.

Gülümsedim ve başımı salladım. Telefonum titredi ve özel bir uygulama aracılığıyla ön kapının açıldığını bildirdi. Bu, Tiernan'ın benim için kurduğu birçok cihazdan biriydi.

Bir dakika sonra, kocam yatak odamızın kapısında belirdi ve omzunu kapı çerçevesine dayadı. Bir anlığına sadece bana baktı.

"Merhaba." Gülümsedim. O gülümsemedi. "Bu gece hiç uyudun mu?"

"İyiyim."

Ama iyi

değildim.

İçimde büyüyen bebekten tiksindiğini biliyordum ve doğum yaptıktan sonra ikimizden de kurtulmak için yaratıcı bir yol bulacağını hissediyordum.

Geceleri beni kucakladığında karnıma dokunmaktan tamamen kaçınıyor, omuzlarıma, göğüs kafesime, belime dokunuyordu. Sanki karnım radyoaktifmiş gibi.

Kocam kapı çerçevesinden itti ve bana doğru ilerledi. "Giyin. On beş dakika sonra çıkıyoruz."

"Bu benim için yeni bir haber."

Onun keskin bakışları, benim karşılık vermemi hoş karşılamadığını gösteriyordu.

İç geçirdim. "Nereye gidiyoruz?"

Kadın doğum uzmanı olamazdı, çünkü başka birine geçtim ve randevumu internetten kendim aldım, bu yüzden tam olarak ne zaman olduğunu biliyordum. Brandy'yi tekrar görecektim olmak beni ürpertti. Ve onun kafasını resepsiyon masasına vurmayacağıma kendim de güvenmiyordum.

"Atış poligonuna. Sana silah kullanmayı öğreteceğim, çünkü silah kullanmayı bilmemen seni durdurmuyor."

Omurgam dikleşti. Düğün gecemizdeki sözleri zihnimin ön saflarına geri geldi.

"Eğer gerçek bir Callaghan olsaydın, seni atış poligonuna götürür ve nişan alma becerini geliştirirdim. Korumamız gereken bir itibarımız var."

Bu, artık gerçek bir Callaghan olduğum anlamına mı geliyordu?

Bir kez olsun giyinip söyleneni yapmaya karar verdim. Eski yatak odamdaki giyinme odasına doğru yürüdüm, Tiernan da peşimden geldi. İkimiz de dağınık raflarımın önünde durduk. Ona sinirli bir bakış attığımda, "Fırfırlı pembe elbiseler ya da tütü etekler giyemezsin. Rahat bir kot pantolon ve tişört giy" dedi.

"Anladım. Giymemi izlemek ister misin?" diye sarkastik bir şekilde sordum, çünkü o yerinden kıpırdamıyordu.

Bu çok özgürleştiriciydi. Küstah ve cesur olmak ve... *kendim* olmak. Kendim olmak. Hayatım boyunca, annemin bana takmamı istediği maskenin altında gerçekte kim olduğumu merak ettim. Onun istediği kız olmak. Ve

Tiernan, gerçekte kim olduğumu keşfetmemi sağladı. Meğer, biraz öfkeli bir yapım varmış.

"Evet." Basit. Pişmanlık duymadan. Soğuk.

Alt dudağımın köşesini ısırarak düşündüm. Beni doktorun muayenehanesinde çıplak görmüştü ve bakışları cildimde o kadar iyi hissettiriyordu ki, bunu düşünmek bile inlememe neden oluyordu.

"Senin için iyi bir deneyim olacak. Eğer seks denemek istersen." Ellerini ön ceplerine soktu.

"*Seninle mi?*" Midemde kelebekler uçmaya başladı. "Senin tek seçeneğin benim."

"*Ama senin yaptığın gibi yapmak istemiyorum.*" "Biliyorum."

Onun cevabı anlamlıydı. Kalbim düzensiz bir ritimle atıyordu.

"*Yani beni de diğer kadınları aldığın gibi alacağını mı söylüyorsun?*"

"Hayır." Gözlerini benden ayırdı ve aniden tavana yoğun bir ilgi göstermeye başladı. "Burada büyüyen tek kişinin sen olmadığını söylüyorum."

Bir çift skinny jean ve dar bir binici gömleği seçtim ve pijamalarımı yavaşça çıkarırken onları bir kenara koydum. Tiernan kapının eşiğinde durmuş, her hareketimi izliyordu. Birkaç hafta önce, onun çıplak bedenime bu kadar yakın olması beni paniğe sevk ederdi. Şimdi ise, filmlerdeki gibi bana yaklaşıp beni öpmediği için ona kızgındım.

Pijamalarımı çıkarıp, beyaz pamuklu iç çamaşırlarımla onun önünde durdum. Karnımda küçük bir şişkinlik vardı. Küçük ve sertti. Gözleri baştan aşağı beni süzdüğünde, vücudumun her santimini bakışlarıyla dokunarak ve okşayarak yavaşça inceledi. Ama gözleri alt karnıma geldiğinde, hızla üzerinden geçip gitti.

Yutkundum ve giysilerimi giydim. Dilimde acı bir hayal kırıklığı patladı.

Arabasına bindiğimizde, bizimle birlikte hiçbir askerin olmadığını fark ettim. Bunu tuhaf buldum, ama hoşuma gitmedi de değil.

"*Gerçek karına silah kullanmayı öğretmek ne oldu?*"

"Kendi ruhsatımı yenilemem gerekiyor." Arka aynayı ayarladı. "Birkaç ders almanın sana iyi geleceğini düşündüm."

Beni öfkeliendirdi ve kafamı karıştırdı. Bir an bana seks teklif etti, bir an sonra karnımdan tiksiniş gibi baktı. Davranışları beni şok etti. En kötüsü de, bunu kimseye konuşamazdım, çünkü annem beni reddetti ve Tierney'nin sadakati kocama aitti.

Yirmi dakika sonra atış poligonuna vardık. Tiernan arabadan indi, arabayı dolaştı ve bana kapıyı açtı.

Dışarıdan spor salonu gibi görünen devasa siyah bir binaydı. Birinci kat silah dükkanıydı. Tiernan elini belime koydu ve beni merdivenlerden ikinci kata çıkardı. Üst kat gerçek atış poligonuydu. Arkasında ters takılmış beyzbol şapkası ve siyah Henley tişörtü giymiş bir adamın görev yaptığı bir lobi vardı, arkasında ateşli silahlar ve kulaklıklar sergileniyordu. Siyah duvarlarla bölünmüş kabinler de vardı. Birkaç kişi atış talimi yapıyordu ve barut ve sıcak metal kokusu burnuma geliyordu.

Tiernan ve lobideki adam kardeşçe kucaklaştılar.

"Callaghan, dostum. Nasıl gidiyor?"

"Jace. Karımın silahı hazır mı?" Tiernan dirseğini tezgaha dayadı.

Ne?

Jace başını salladı, tezgahın altına uzanıp lüks bir marka ayakkabı kutusu gibi görünen bir şey çıkardı. Onu tezgahın üzerinden bana doğru sürükledi. Gözlerim kocama kaydı.

Çenesini salladı. "Aç şunu."

Tereddütle kapağı açtım ve ağzım istem dışı bir gülümsemeyle doldu.

Namlu çevresine elmaslarla süslenmiş, parlak pembe bir tabancaydı. Tetiği saf beyaz ipekle kaplıydı. Saçma, abartılı ve tamamen bana göre bir şeydi. Ayrıca Tiernan'ın bana verdiği ilk hediye idi.

"Wilson Combat SFX9." Tiernan'ın dudakları gözümün ucunda hareket etti. "Özel yapım."

Kendimi durduramadan, kollarımı omuzlarına attım ve ona minnettar bir kucaklama verdim. Kollarımın arasında donakaldı, kolları

yanlarında kaldı.

Bu bana Tiernan'ın yakınlık konusunda kendi sorunları olduğunu ve belki de şu anda bana sunabileceği tek şeyin arkamdan sarılmak olduğunu hatırlattı. O insanlara sadece kendi şartlarıyla dokunurdu.

Yine de geri çekilmedim. Aksine, onu daha da sıkı kucakladım, tüm travmasını içime çekmek istedim.

Sonunda, o da çözüldü ve bana karşı duruşu gevşedi. O da bana sarılmadı, ama beni itmedi de. Bunu küçük bir zafer olarak kabul ettim. Birkaç saniye sonra, nazikçe geri çekildi. Çenemi avuçladı ve yüzüme baktı. "Beğendin mi?"

"*Bayıldım.*"

"İyi, çünkü bugünden itibaren her zaman yanında taşıyacaksın.

Al. Nasıl doldurulup kılıfına konulacağını göstereyim."

Sonraki yirmi dakikayı Tiernan ile geçirdim ve o bana silahın mekanizmasını tanıttı. Bunların çoğunu, kardeşlerimin gençken arka bahçede atış talimi yaparken görmüştüm. Tiernan, silahımın kullanımını ve işleyişini iyice öğrendiğime emin olduktan sonra, atış poligonundaki en uzak kabini seçtik. Bana göz koruyucu ve kulaklık taktı.

Kendini tam arkama, atış hedefinin önüne (yüzü olmayan bir adamın resmi) yerleştirdi ve ellerimi arkadan kavrayarak parmaklarımı silaha geçirip beni pozisyona getirdi.

Onun yakınlığı kalbimi hızla çarptırdı. Benden çok daha uzundu, kulaklığımı kulağımın arkasına çekip dudaklarını yaklaştırdığında çömeldi, böylece dudaklarının hareketlerini kulaklığımın kabuğunda hissedebildim.

"Öncelikle, silahını her zaman doluymuş gibi davran. Hedefin ve onun ötesindeki her şeyden emin olana kadar asla ateş etme. Anladıysan başını sall."

Başımı salladım. Anlamıştım. Ama vücudunun benimkine baskı yapmasının verdiği hisle o kadar meşguldüm ki, gerçekten *anlamam* mümkün değildi.

"Hepimizin baskın bir gözü vardır. Benimki Achilles tarafından alınmıştı. Seninki sağ gözün. Dudak okurken ilk hareket eden göz bebeğin o. Bu gözü her zaman açık tutmalısın. Başını sall."

Çenemi bir kez daha kaldırdım. Ereksiyonunun belimin kıvrımına bastırıldığını hissettim. Uzaklaşmaya çalışmadı, ama

daha da yaklaşmadı.

Onun tercih ettiği şekilde seks yapsak gerçekten o kadar kötü m olurdu? Karşılaştıracak başka bir şeyim yoktu. Ve içimden bir ses kocamı memnun etmek istiyordu.

"Amacınız, isabetliliğinizi kontrol etmek için aynı noktada küçük gruplar oluşturmak. Hedefin üzerinde bir nokta seçin."

"Göğsünün ortası," diye cevap verdim. O da başını salladı, sakalları boynumun yanına değiyordu.

Kokusu. Dokunuşu. Varlığı beni sarhoş ediyordu.

"Bileğine dikkat et. İşte." Ellerimi düzeltti. "Bu, sıkışmaları önlemeye yardımcı olur. Duruşuna dikkat et, bebeğim." Bacaklarımı ayırdı ve bu hareket o kadar kendinden emin ve erotikti ki içimdeki bir şey sıkıştı ve ısındı.

Bebeğim.

"Bacaklarınız ne kadar geniş olursa, vücudunuz o kadar sağlam olur. şimdi bana iyi ve sabit bir tutuş göstermenizi istiyorum. Evet, aynen yle. Hazırsınız."

Açıkçası, hazır değildim.

İlk atışım hedefin kafasına isabet etti. İkcisi omzuna. Üçüncüsü boğazına, dördüncüsü ise teknikten çok şans eseri göğsünün ortasına isabet etti. Tiernan birçok hatamı düzeltti. İyi önerilerde bulundu. Ne yazık ki, vücudu benimkine yapışık, elleri benim ellerimi kavrayıp, kokusu görünmez bir el gibi boğazımı sararak erotik bir şekilde sıkarken hiçbir şeye konsantre olamadım.

Arzu.

Böylece, imparatorlukların çöküşü ve şehvet için günah işleyen kahramanlar hakkındaki tüm Roma efsanelerini ve Yunan mitolojisi hikayelerini mükemmel bir şekilde anladım.

Oturum bir saat daha sürdü, sonra Jace kabinimizin yan tarafına vurdu.

"Callaghan. Sıra sende."

Tiernan başını salladı ve eliyle işaret etti. Önümüze temiz bir hedef tahtası yerleştirildi. Bu tahtanın arkası, benim antrenman yaptığım tahtanın iki katı kadar uzaktaydı.

Tiernan silahımı boşalttı, namluyu boşalttı ve bana geri verdi. Beni kenara itti, vücudunun benimkine değmesi

kollarımda tüylerim diken diken oldu. Geri çekilip, hedefinin iple bir yandan diğ er yana sallanarak hareket etmeye başlamasını izledim. Tiernan sabit bir elini kaldırdı ve iki saniye aralıklarla, ürpertici bir isabetle hedefin kafasına on sekiz el ateş etti.

Hedefi bize doğru yuvarladıklarında, alnın ortasında sadece iki kurşun deliği vardı, başka hiçbir yerde yoktu. Temel olarak aynı noktaya tekrar tekrar ateş etmişti.

"Efsane." Jace duvara yaslandı, yüzünde orgazm sonrası bir ifade vardı. "Lanet olası efsane."

Tiernan ona döndü ve kulaklıklarımızı eline attı. " ık."

Jace kabinimizden dışarı fırladı.

"Ne oldu?" Tiernan bana dönüp kaşlarını çattı.

"Neden bir şeylerin ters gittiğini düşünüyorsun?"

"Bakıp duruyordun."

Yanaklarım kızardı. Ailemin ona yardım edebilmesi için hayatında varlığımı tolere etmekten başka bir şey yapmayan bir adama tamamen kapılmıştım.

Beni se memişti. Bu birliğe zorla sokulmuştu.

"Sadece kendimi bu kadar kötü davrandığım için kızgınım," diye yalan söyledim.

Onun beni  pmesini hayal ettiğimi açıklamak söz konusu bile olamazdı.

"Daha kötüsünü de gördüm." Tiernan tabancasını boşalttı. "Kardeşin Enzo, üstüne otursa bile bir fili vuramaz."

Ona azarlayıcı bir bakış attım.

"Yalan söylüyorsun."

Soğuk bakışları değişmedi. "Sence neden bıçakları tercih ediyor?"

"Onun elleriyle iş yapma becerisi olduğu için kıskanıyorsun." "Benim yok mu?"

"Bilemem. Bana pek dokunmadın."

Alaycı, eğlenceli bir sırıtışla, "Benimle flört m  ediyorsun, karıcığım?" dedi. Yüzüm dayanılmaz derecede kızardı ve göğsüne ittim. *"Hiç de değil."*

"Bana  yle geliyor." Kaşlarını kaldırdı. "Merak etme. İşe yarıyor."

"Belki de silahlar bana göre değildir."

"Silahlar bana herkes herkes O attı
beni bir şüpheli bir bakış attı. "Özellikle de Rus
pakhan'ı öldüren bir adamın karısı."

"*Bu yüzden mi bu kadar çok korumam var?*" diye sordum. "*Ölen
pakhan yüzünden mi?*"

"Başka ne olabilir ki?"

"*Bana olanlar yüzünden.*"

"Bu bir daha asla olmayacak. Artık sen benimsin, Lila."

"*Ama Ruslar hala bana zarar verebilir,*" diye işaret ettim. "*Belki de
cevap artık evlenmemektir.*"

Ona sırtımı döndüm ve kabinden çıkıp gittim. Bu duygudan kaçmak istedim. Bu aciliyetten. Ona dokunma ihtiyacından. Onun içinde varlığından bile emin olmadığım bir şeyi fethetme ihtiyacından.

Tiernan bileğimi kavradı ve beni kendine doğru çekti. Vücudum onun vücuduna çarptı, dolgun, hassas göğüslerim onun karın kaslarına çarptı. Bana öfkeyle baktı, dudaklarının köşesi aşağı doğru kıvrıldı.

"Seni öpmemi istiyorsun." Sanki deliymişim gibi bana tiksintiyle baktı.

Gülerek bağırdım ve cevap verebilmek için bileklerimi geri çektim. "*Sen hayal görüyorsun.*"

"Sandığımdan daha da kafayı yemişsin."

Beni nasıl bu kadar iyi anlayabilirdi? Bu beni çılgına çevirdi.

"*Seni öldürebilirim,*" diye uyardım.

"Sana izin verebilirim," dedi ciddi bir ifadeyle.

"Neden?" "*Neden ne?*"

"Neden öpüşmemizi istiyorsun?"

"Çünkü..." diye kekeledim, utançtan ölüyordum. "*Peki, unut gitsin!*"

Yine döndüm, ama o beni tekrar kendine doğru çekti, çenemi tutup başımı yukarı kaldırdı.

"Ben iyi olmayabilirim."

Onu boğazlamak isteyerek homurdandım. Bu tam *bir aptal*.

"*Bence kötü bir öpücüğü kaldırabiliriz.*" Ellerim beceriksizce hareket etti.

"*İkimiz de çok daha kötüsünü atlattık.*"

"Çay fincanındaki viski," diye mırıldandı kendi kendine, bana hayranlıkla bakarak. "Çıplak gözle bakıldığında mütevazı. Ama çok keskin. Ve ah,

o ısırık."

Ona ne demek istediğini soracak vaktim
olmadı. Dudakları benim dudaklarıma
yapıştı.

İkimiz de nefesimizi tutarak hareketsiz kaldık. Tiernan ilk olarak elini
yüzüme koydu, diğer elini belime doladı ve beni kendine çekti.

Dikkatli ve keşif amaçlıydı. Yabancı bir su kütlesine adım atmak
gibiydi. İlk başta o kadar yumuşaktı ki, varlığından şüphe ettim.
Dudakların tereddütlü bir dokunuşu. Aramızdan geçen bir nefes,
kimin nefes aldığını, kimin nefes verdiğini anlayamadım.

Ama sonra ağzıma daha fazla baskı uyguladı ve annemin bana
öğrettiği nezaket ve zarafet bir anda uçup gitti, ben de tüm vücudumu
ona bastırarak ağzımı açtım ve dilimi onun alt dudağını izlemek için
uzattım.

Dolgun ve sıcaktı. Ayak parmaklarım ayakkabımın içinde kıvrıldı.

Onun derin teslimiyet inlemesi vücudumun içinde yankılandı. Ağzı
benim ağzımın üzerinde açıldı, eli saçlarıma kaydı. At kuyruğumu tutan
lastiği çekti, sarı bukleler yüzüme döküldü ve öpücüğümüz derinleşti.

En kaliteli şaraptan hafifçe sarhoş olmuş gibi, yavaşça tatlı bir
rüyaya dalıyormuşum gibi hissettim. Dillerimiz ilk kez birbirine değdi
ve karnımın derinliklerinde havai fişekler patladı. Tüm kanım
bacaklarıma arasına akın etti. Onun göğsünü tırmaladım, parmak
uçlarımda yükselerek daha fazlasını istedim.

Ağzı çılgınca, açgözlü bir hal aldı, ısırıyor, öpüyor ve dilini
kullanıyordu. Birkaç dakika öpüştükten sonra ağzını ağzımdan ayırdı
ve gözlerinde şaşkın bir parıltıyla bana ateşli bir şekilde baktı. İkimiz de
zor nefes alıyorduk.

"Siktir." Kolunun arkasıyla ağzını sildi. "*Siktir.*" Kalbim durdu.

Yanlış bir şey mi yaptım?

Ama sonra yüzümü sertçe kavradı ve beni daha da çılgınca öptü.
Kollarımı boynuna doladım ve ağzına inleyerek karşılık verdim. Beni
kaldırıp bacaklarımı beline doladı ve beni kabin duvarına bastırdı. Atış
poligonunda biri ateş ettiğinde, omurgamda silah seslerinin
yankılandığını hissedebiliyordum ve bu titreşim, kalbimin en gizli
köşesinde uğultu gibi yankılanıyordu.

. Kalp atışlarım gibi vahşi ve hızlıydı. Kocamın tadı çok güzeldi. Kahve, nane ve affedilme gibi. Penis giysilerimizin arasından benim deliğime girmiş, ona karşı titreşiyordu.

Ağzımı onunkinden çekip hızlıca nefes aldım ve ellerimi boynundan çekip "*Sence doğru yapıyor muyuz?*" diye işaret ettim.

"Siktir et." Dişleri alt dudağımı yakaladı ve ağzına çekti. "Daha fazlasını istiyorum."

Tekrar öpüştük. Bu sefer dillerimiz birbirine dolandı ve ben de onun yaptığı gibi karşılık verdim. Onun ellerinde hamur gibiydim. Aynı hedefi milimetrik hassasiyetle vurmaya bilen eller. Birçok hayatı öldüren, işkence eden ve yok eden eller.

Bana asla zarar vermeyeceğini bildiğim eller.

Kocam. Koruyucum. Makabere fantezim.

Göğüslerimi gövdesine sürterek, meme uçlarımın sürtünmesinden zevk alırken, dilimin ucuyla dudaklarını izledim ve sonra onu daha derin öptüm. Ağzıma karşı inleyerek, dilimi ateşli bir şekilde emdi.

Gömleğimin kumaşı cildimi gıdıklıyordu, yırtılmak için yalvarıyordu.

Dudaklarımı onunkilerden ayırmak için tüm gücümü kullandım ve bunu sadece kendimi ıslatıyormuşum gibi hissettiğim için yaptım. İşemek istememe rağmen iç çamaşırım ıslaktı.

Avuçlarımı göğsüne bastırdım ve o hemen beni indirdi, kollarını benden çekti. Ama ben yırtıcı bir hayvandan kaçan kuduz bir hayvan gibi nefes nefese kalmışken, o şişmiş pembe dudakları ve pantolonundaki ereksiyon dışında hiç etkilenmemiş görünüyordu.

"İyi misin?" diye

sordu. Başımı

salladım.

"Korkmuş görünüyorsun."

Yanaklarım ateş gibi yandı. "*Bir şey oldu.*" "Evet. Hadi canım."

"O değil..."

Başparmağıyla alt dudağını silerken yüzümü inceledi.

"*Sanırım bir kaza geçirdim.*"

Tanrım, bunu itiraf etmek çok zordu. Ama ya bu bir şey ifade ediyorsa? bir bir bir bebeğin bebeğin Biliyordum bilmiyordum hiçbir bilmiyordum

hiçbir şey

"Sence bu bir *kaza* mıydı?" diye tekrarladı soğukkanlılıkla. Onun her zamanki somurtkan ruh haline geri döndüğünü hissettim. "Peki, bunu bir daha yapmak zorunda değiliz."

"*Hayır. Öpüşme kısmı değil. Ben... Sanırım altıma işedim.*" Gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettim. Ne kadar utanç verici. İlk öpücüğümün böyle bitmesi ne kadar dayanılmaz bir şeydi. "*Umarım kan değildir. Külotum tamamen ıslanmış. Kontrol etmem lazım.*"

Bana baktı. İlk başta inanamayan bir ifadeyle, sonra tamamen başka bir ifadeyle. Açlık, zevk ve eğlence.

Yine gülmek istediğini hissettim ve bu beni çok kızdırdı. Bu bebeği istemese bile, bu konuda mutlu olması gerekmiyordu. Somurtarak göğsünden itildim.

"*Bu ciddi bir durum. Tuvalet nerede?*"

"*Gealach.*" Beni belimden kaldırdı ve sanki bir çocukmuşum gibi bir kez döndürdü, yürek parçalayan bir şefkatle. "Sende bir sorun yok. Biraz kendimizi kaptırdık ve vücudun - akıllı, sağlıklı, *işlevsel* vücudun - seks yapacağımız için kendini hazırladı."

"*Ne demek istiyorsun?*" diye somurtarak sordum. Beni yere indirdi.

"Bebekte ya da sende bir sorun yok. Vücudun tahrik olduğunda kendi kendini yağlar, çünkü beynin ona seks yapacağınızı söyler. Bu doğaldır."

"*Oh, şükürler olsun.*" Duvara yaslanıp haç işareti yaptım. "*Bende ciddi bir sorun olduğunu sanmıştım.*"

"Buna alış, *Gealach.*" İleri doğru eğildi ve bir kez daha dudaklarımı öptü. Konuşurken dudaklarını görebilmem için yüzümü yukarı kaldırdı. "Benim için çok sık ıslanacaksın ve bunun her saniyesini seveceksin."

Birkaç dakika sonra, bir yığın evrakın üzerine eğilmiş olan Jace ile lobideydik.

Tiernan, Jace'in gizli silah taşıma iznini damgalamasını izledi. Sonra kocam sessizce kimliğimi tezgahın üzerinden Jace'e uzattı ve

çenesini ona doğru salladı. "Bunu da işleme al."

Jace tezgahın diğer ucunda donakaldı. Gözleri doğum tarihime takıldı ve boğazı yutkunarak titredi.

"O, şey..." Sinirli bir şekilde yumruğuna öksürdü. "Henüz yirmi bir yaşında değil."

"Matematik bilmediğimi mi söylüyorsun, delikanlı?" Tiernan mükemmel kaşlarını kaldırdı. Jace ensesini ovuşturdu.

"Ne? Hayır, dostum. Hiç de değil. Benim hatam. O izni hemen halledeceğim."

Arabaya bindiğimizde, onu tekrar kızdırmaya karar verdim. Bu benim en sevdiğim yeni eğlencemdi.

"Neden ukala?"

"Mm?" Bileğindeki Rolex saatini çevirdi.

"Takma adım. Neden ilk tanıştığımızda, çeşmenin başında bana ukala dedin?"

Beni neredeyse öldürdüğü gece; cümleyi tamamlamadım.

"Çünkü," dedidedi dedi "seni seni seksikiç uygun uygun gelmedi."

Pencereden dışarı bakarken sııttım, New York'un güzel bölgelerinden ayrılıp Hunts Point'e girerken manzaranın solduğunu izledim.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

ON BEŞ YIL ÖNCE

Tiernan en son güneşi doksan altı gün, üç saat ve on dört dakika önce görmüştü.

Neyse ki, o her zaman ayı tercih etmişti.

Ay sabitti. Kışın ya da yazın, her gece ortaya çıkarak ona sinir bozucu güneşin asla sağlayamadığı türden bir istikrar sunuyordu.

Ve çok güzeldi. Karanlığın okyanusunda soluk ve parlak.

Ay onun arkadaşıydı. Ne olursa olsun, karanlıkta parlak bir şeyin onu beklediğine dair güvencesiydi.

Kız kardeşinin yanındaki karyolasında yatıyordu. Tierney, ikisinin battaniyesine sarılmış, derin uykudaydı. O her zaman battaniyesini ona verirdi.

"Hiç ısınacak mı?" sağından ağır aksanlı bir ses sordu.

Tiernan yavaşça başını çevirip sesin kaynağını aradı. Altmışlı yaşlarının sonlarında, solgun ve yetersiz beslenmiş bir adam, yorganının altında titriyordu. Ay sonuna kadar yaşayamayacaktı. Tiernan onun gibi insanların gelip gittiğini görmüştü. Genellikle onları sedyeye koyup, isimsiz bir mezara atmakla görevli olan kişi oydu.

"Niet," dedi Tiernan basitçe.

Sonra, meraklı olduğu için — oraya gelen yabancılara karşı her zaman meraklı olduğu için — "Buraya nasıl geldin?" diye sordu.

"Savaş esiri, diyebilirsin." Yabancı, yatağında daha dik oturdu, sırtı duvara yaslandı. "Ben Amerikalıyım. Igor'un sevkiyatını çalacak kadar aptaldım. Adım Michael."

"Tiernan."

"Kulağa pek Rusça gelmiyor." Michael çirkin yüzünü buruşturdu.

"Değil."

"İngilizce biliyor musun?"

"Niet."

Sessizlik. Biri onlara susmaları için homurdandı. Tiernan bu ricayı görmezden geldi. Alex, Novy God için uzaktaydı, muhtemelen çıtır çıtır yanan ateşin önünde havyar yiyordu.

"İster misin?" diye sordu Michael.

Tiernan soruyu düşündü. Tierney ile kaçtıklarında ailesiyle iletişim kurabilmek için İngilizce bilmek iyi olurdu. Bunu yapmaya niyetliydi. Ama İngilizce kısa vadede işe yaramazdı.

"Igor İngilizce biliyor," dedi Tiernan bir süre sonra. "Onun gözü önünde iletişim kuramam."

"Gizlice iletişim kurmak istiyorsan, Amerikan İşaret Dili'ni öğrenmelisin," dedi Michael. "Sana öğretebilirim. Karım sağlar. Bana bu dili öğretti. Arkadaşlarım bize geldiğinde ne dediğimizi anlayamadıkları için hep çıldırırlardı."

Tiernan bu fikri beğendi. Çok beğendi.

"İki haftadan fazla dayanamazsın," dedi Tiernan, yine de tonlamasız bir sesle.

"Biliyorum," diye kabul etti. "Ama iki hafta, en iyi şekilde değerlendirirsen yeterlidir."

Tiernan hızlı öğrenen biriydi. Tierney de öyle. "Tamam. Karşılığında ne istiyorsun?"

Kampta her şey takas ediliyordu. Yiyecek. İçecek. Giysi. İlaç. Büyük çocuklar seks de takas ediyordu. Ama Tiernan, Tierney'nin bir kase yulaf lapası için aptalca bir şey yapmasına izin vermedi.

"Giysilerin. Battaniyelerin. Paltoların. Bu soğukla savaşmak için ne gerekiyorsa." Adam titreyerek yumruğuna öksürdü. Mavi tenine kan sıçramıştı.

Tiernan parmağını dizlerindeki yanık izlerinin üzerinde gezdirdi. Igor, tatil için Moskova'ya gitmeden önce onu ateşle işkence etmişti.

Gördüğü kötü muamele çok tehlikeli hale gelmişti. Kaybedecek zamanı yoktu. Buradan gitmesi gerekiyordu.

"Birkaç dil dersi için bu çok fazla," dedi Tiernan.

"Ölene kadar bana yiyecek ve giyecek verirsen, buradan kaçmana yardım ederim."

Tiernan başını eğdi.

"Benim için çok geç," diye kabul etti Michael. "Ama sen hala yapabilirsin. Bu kapılardan çıkmanın bir yolunu bulursan, Yakutsk'a giden kemik yolunu kullan. Yirmi saatlik bir yolculuk, o yüzden bir araban olsa iyi olur. Oraya vardığında Lenin Meydanı'na git. Her gün, tam öğlen saatinde, Dima adında bir adam heykelin altında bekliyor olacak. O benim Rusya'dan çıkmamı sağlayacak kişi. Karım ona iyi para ödüyor. Seni buradan çıkaracaktır. Michael'ın gönderdiğini söyle."

"Ya artık oraya gelmezse?"

"İmkansız. Karım, ölene kadar ona bu işi yapması için para ödeyeceğini söyledi."

Bu riskli bir plan ve bir sürü saçmalık gibi geliyordu. Ama yine de Tiernan'ın başka seçeneği yoktu. Bu kapıların ötesine hiç adım atmamıştı. Bu çalışma kampından başka bir yer bilmiyordu.

Araba kullanmayı yeterince iyi biliyordu. Araçlarla tomrukları ileri geri taşıyordu. Ama Tierney ile bir arabaya ve biraz yiyeceğe ihtiyaçları olacaktı. Sakha haritasına. Ve tabii ki ana kapının şifresine.

"Kaçman ya da denerken ölmen gerek, Tiernan. Böyle yaşamak olmaz," dedi Michael. Dudakları o kadar çatlamıştı ki, zar zor hareket edebiliyordu.

Tiernan ceketini çıkarıp ona uzattı. Umursadığı için değil, Michael'ın ölmeden önce ona işaret dilini ve dış dünya hakkında bilinecek her şeyi öğretmesi için hayatta kalması gerektiği için.

Michael tilkinin kürküne gömüldü. "Teşekkür ederim." "En azından bunu yapabilirdim."

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM TIERNAN

KENDİNİ YOK ETMEYE 228 GÜN KALDI

"Callaghan, seni aptal herif."

Tate Blackthorn, Ferrantes'in zindanında yalan makinesine bağlıyken yorgun bir şekilde gözlerini ovuşturdu.

Sam ekranın diğer ucunda oturmuş, cevaplarını izliyordu. Ukala bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Yalan tespit edilmedi."

"Ah." Enzo, Brennan'ın yanındaki koltukta bıçağıyla oynayarak hüznü bir gülümsemeyle, "Blackthorn, Tiernan'ı gerçek sopasıyla dövmeye karar verdi. Biri ilk yardım çantasını getirsin."

"Sen sadece soruları cevaplamak için buradasın," dedi Luca, Tate'e laconically, bir sigara yakarak.

"Daha fazlası değil. *Şimdilik*."

Tate ona döndü, bir şekilde hem çok sakin hem de çok kızgın görünüyordu. "Bu saçmalık. Kayınbiraderin az önce gözlerimi morartıp dudağımı yırttı."

Suçluyum. Onun üzgün yüzünü görür görmez, Lila'nın çizimi aklıma geldi ve bir şey beni onun yüz hatlarını biraz daha asimetric hale getirmeye itti. Sanki karı arıyormuş gibi değildi. Zaten bir karısı vardı.

"Onu senden zamanında uzaklaştırdık," dedi Luca. "Burnunu kırmadı."

"Gece daha yeni başladı," dedim. Tate, Lila'ya tecavüz eden kişi ise, burnu en küçük sorunu olacaktı. Onu

onun hayalarını tavandaki et kancasına asıp, aylar olmasa da haftalarca onu öldürecektim.

Genelde uzun, işkence dolu cinayetlere girişmezdim, bunun için ne zamanım ne de sabrım vardı. Ama bir şey beni tecavüzcünün kanına özellikle susamış hale getirmişti.

Geçen hafta atış poligonunda yaptığımız o aptalca öpücük yüzünden. O lanet öpücük hayatımı mahvetti.

O andan itibaren tüm hayatım rayından çıktı. Günlerim, kanayan bir ergen gibi karımı öpmek ve ona sürtünmek etrafında planlanıp düzenleniyordu. Her gece yatakta pratik yapıyorduk. O farkında değildi, ama porno filmlerdeki gibi yüksek sesler çıkarıyordu. Onu uyarmak istemedim, çünkü işitme sorunu olduğu için zaten kendini bilinçli hissediyordu, ama bu durum Imma ile kahvaltıları çok garip hale getiriyordu.

Yeni hizmetçim, onun yetiştirdiği küçük kızla yattığını düşünüyordu.

Ancak Lila artık küçük bir kız değildi. Bir kadın olmaya hazırlanıyordu. Artık külotu ısladığında korkmayan ya da üzülmeyen bir kadın.

İkinci aşamaya doğru ilerliyorduk. Yavaşça. Onu korkutmak istemediğim gibi, kendi sorunlarımı da çözmem gerekiyordu. Zevk arayışından vazgeçmek, zırhımdan vazgeçmek anlamına geliyordu.

"Kız kardeşine tecavüz etmedim," diye Tate Luca'ya bağırdı ve beni düşüncelerimden kopardı.

Sam koltuğunda uzun boylu vücudunu yeniden ayarladı ve yalan makinesine bazı komutlar yazdı.

"Siktirip susup, ben sana soru sorana kadar beklesen nasıl olur?" diye nazikçe önerdi.

"Benim temel diyagramımı bozuyorsun."

Tate ona ölümcül bir bakış attı.

"Bu kadar alıngan olma," Enzo tısladı. "Eğer yaptıysan, ölmeyi hak ediyorsun. Bunun olabileceğini biliyordun. Bizim işimizdeki erkekler... Hayattayken ölürüz. Genç ve güçlüyken."

"O kadar da genç değil," dedi Sam, ekrana bakarak.

"Ve o kadar da güçlü değil," diye ekledim.

Tate hırladı. Yemin ederim, ona karşı alerjik bir reaksiyon gösteriyordum.

Bu piç kurusunda ne buluyordu ki?

"Bu lanet şeyin isabet oranı ne ki?" Enzo bıçağını kapattı, masadan indi ve Sam'in omzunun arkasındaki ekrana bakmak için eğildi.

"Doğru ortamda yaklaşık yüzde seksen yedi," diye homurdandı Sam.

"Doğru ortam ne demek?"

"Etrafımda geveze pislikler kavga edip, görüşme yaptığım kişiyi rahatsız etmemesi," diye cevapladı Sam.

Luca ve Enzo sessizleşti. Achilles'in Crimson Key'de olmasına sevindim. Yakında gerçekleşecek olan şey için tam bir seyirciye ihtiyacım yoktu. Lila'nın mahremiyeti benim için önemliydi.

Sam, tüm sensörlerin Tate'e doğru şekilde takıldığını tekrar kontrol etti ve arkalarına yaslandı. "Hazır mısınız?"

Tate ona yine ölümcül bir bakış attı. "Tahmin et."

"Tiernan'ın özel uçağını kaçırıp New York'a giderken rotasını değiştirmesiyle mi ilgili?" Enzo gözlerini kısarak baktı. "Çünkü hepimiz, sen de Gia için aynısını yapardın diye hemfikiriz."

"Şüpheliyim, çünkü onunla evlendikten sonra ona güvenlik görevlisi atayacak kadar öngörülüydüm," diye tersledi.

"Çok işe yaradı." Sırıttım.

Biraz daha bir yıl önce, Camorra'nın koruması altındayken karısını kaçırdım. Ama bu konuşmada beni ilgilendiren bu değildi. Tate, Lila'nın evlendikten *sonra* tecavüze uğradığını düşünüyordu. Ya da, ayrıntılı yalanının başlangıç noktasını hazırlıyordu.

Tate başını salladı ve tavana bakarak, "Özel uçağıma nasıl ulaşabildin ki?" dedi.

Kolayca. New York çevresindeki neredeyse tüm özel havaalanlarındaki herkes benim emrimdeydi.

"Sana söylersem, seni öldürmek zorunda kalırım," dedim alaycı bir şekilde. "Ve bunu yapmadan önce bazı cevaplara ihtiyacım var. Başlayalım mı?"

Sam, ona oldukça basit sorular sorarak başladı: tam adı, adresi, çocuklukta beslediği evcil hayvanların isimleri vb. Tate'in

çocukluğunda inanılmaz sayıda evcil hayvan beslemiş. Ama hiçbir yetiştirilme ulaşmamış. Hasta herif. Sam, Luca'nın düğününe katılıp katılmadığını (katılmış), kiminle geldiğini (eşiyle) ve nerede kaldığını (Ferrantes'in altı yıldızlı tatil köyü La Casa Delle Rose'da) sorarak devam etti.

Oradan, evet ya da hayır soruları ile devam etti.

"Düğünde Raffaella Ferrante'yi gördün mü?" Sam ekrana dikkatle baktı.

"Evet," diye cevapladı Tate.

"Onunla konuştun mu?"

"Hayır."

"Onunla sözsüz bir şekilde etkileşim kurdun mu?"

"Hayır."

"Gece saat 10:30 civarında onu balo salonundan dışarıya kadar takip ettin mi?"

"Hayır."

"Gece boyunca ona dokundun mu?"

"Hayır."

Tate'in sesi kesikti, duruşu ve ifadesi sıkılmıştı. Sam'in bakışlarını yakaladım.

"Ee?" diye sordum.

"Blöf yapmıyor." Sam ekranı eğdi, böylece ben de görebildim. "İğne kırıdamadı."

"Psikopatlar sürekli yalan söyler ve yalan makinesinden geçerler," diye karşılık verdim. "Ağızlarından çıkan her şeye kendileri inanırlar."

Tate'in tecavüzcü olmasını istiyordum. Angelo ise açmak istemediğim bir kutu solucan gibiydi. Luca'nın kayınbiraderini öldürmek ise Outfit ile savaş başlatmak anlamına geliyordu.

"Kalp ve solunum hızı zaten düzensiz ve tutarsızsa bu genellikle doğrudur. Tate ise son derece sakindir. Hiçbir tutarsızlık yok." Sam omuz silkti. "Bence doğruyu söylüyor."

Bunu düşünürken dişlerimi alt dudağıma geçirdim. Lila saldırganın yüzünü unuttuğunu söyledi, ama Tate'i çizmiş olması ve onun yüz hatları ona bir şey hatırlatmamış olması mantıklı mıydı?

Ayrıca, onu ne kadar sevmesem de, bana tecavüzcü izlenimi vermiyordu. Öte yandan Angelo, kendisine sunulmayan şeyleri alan türden bir pislikti. Bütün dünya ayaklarının altına serilmiş bir mafya veledi.

Başımı sallayarak onayladım ve Sam ayağa kalkarak Tate'i yalan makinesinden çıkardı. Tate tamamen hareketsiz kaldı, gözleri üçümüz arasında gidip geliyordu.

"Yani, Luca'nın düğünü sırasında mı oldu?" Bacak bacak üstüne attı, masadan Enzo'nun yumuşak sigara paketini aldı ve bir tane yaktı.

"Evet." Luca sigarasını yakmak için uzandı.

"O nasıl?" Bir duman bulutu üfledi.

"O..." *Cesur. Akıllı. Becerikli. Yetenekli. Esprili. O kadar mide bulandırıcı derecede güzel ki, birlikte olduğumuzda gözlerimi onun yüzünden ayıramıyorum.* "Seni ilgilendirmez," diye kuru bir şekilde bitirdim.

Tate omuz silkti. Luca ayağa kalkıp ona içki doldurdu. Her zamanki diplomatik tavrıyla. Vello batmakta olan imparatorluğunu kurtarmak için en ufak bir şans bile istiyorsa, Luca'yı patron olarak atamak en mantıklı seçimdi. Enzo çok iyi, Achilles ise çok kötüydü.

"O gece 10:33 ile 11:04 arasında neredeydin, Tate?" Kafamı milyardere doğru çevirdim. "Çünkü balo salonunda olmadığı kesin."

"Gia kendini iyi hissetmiyordu. Mide bulantısı vardı ve ilaca ihtiyacı vardı. En yakın markete gidip ona zencefilli şeker, Sprite Zero ve bitkisel inhaler aldım."

"Partide Sprite Zero yok muydu?"

Tate sert bir bakışla karşılık verdi. "Telefonumu geri verirsen, internet bankacılığı hesabımdan fişi çıkarabilirim."

Luca bana bir bakış attı. Ben de başımı salladım.

Luca, Tate'in telefonunu cebinden çıkardı ve ona uzattı. Tate'in başparmağı ekranın üzerinde uçarken, ben dilimle iç yanaklarımın içini yaladım. Ağzımda hala karımın tadı vardı. O, dirençli ve çivi kadar sert birine benziyordu. Onun durumunda olan çoğu kız erkeklerden uzak durur, içine çekildikleri karanlık deliğin derinliklerine doğru daha da batar, ama o öyle değildi.

Tabii ki, uykusu berbat, ama yine de her sabah yataktan kalkıyor. Bize ve Imma'ya kahve yapıyor. Odamızı topluyor. Tierney ile yemek pişiriyor. Imma ile vakit geçiriyor. Çizim yapıyor. On sekiz yıllık online alışverişini telafi ederken dairemi rastgele eşyalarla dolduruyor.

"Al." Tate kaydirmayı bıraktı, telefonunu masaya koydu ve bana doğru kaydırıldı. Telefonu yakaladım. İşlemde Luca'nın düğün tarihi, tam olarak gece on kırk beşteydi.

Sam, malikaneden markete kadar olan mesafeyi dizüstü bilgisayarında ölçtü. "Oraya nasıl gittin?"

"Yürüdüm," dedi Tate.

Sam bana döndü. "Her şey kontrol edildi, Callaghan. İstediyini yap."

Sandalyeye yaslanıp nefes aldım. Bir yanımda Blackthorn olmadığına seviniyordum. Bu kadar tanınmış birini öldürmek, bir sürü evrak işiyle uğraşmak anlamına geliyordu. Ayrıca, deli ve tamamen boktan bir yanımda, Lila'nın gerçekten *sevdiği* birkaç erkekten biri tarafından ihanete uğramasını istemiyordum, onu sevmesi gerçeği bana onu kendi sikiyle beslemek istememe neden olsa da.

Bu, şüpheli listemin tek bir kişiye kadar azaldığı anlamına geliyordu. Angelo Bandini.

Tate'i serbest bıraktık, ama önce on dakika boyunca bize, B sınıfı bir video oyunundaki gibi uçak kaçıramayacağımız konusunda sert bir nutuk attı. Sonra şöyle bitirdi: "Biliyor musun Callaghan, hala senden nefret ediyorum, ama en azından bir insan olarak olduğundan daha iyi bir koca olduğumu kanıtladın."

Bana elini uzattı. Ben de ona baktım.

"Aww," diye mırıldandı Enzo. "Annemle babam ayrılmıyorlarmış. Sarılın birbirinize, çocuklar. Mutlu anları seviyorum."

"Sen çok abartılısın," diye homurdandı Sam.

Enzo'nun yanakları kızardı. "Öyle mi? Sen de çok homofobiksin."

Sam başını eğdi. "Bu bir itiraf mı, yakışıklı?"

Luca Sam'e takıldı. "Yeter. Bebek için tebrikler, Tate. Erkek mi kız mı?"

"Oğlan," dedi, eli hala bana uzanmış halde.

"Adı var mı?" diye sordum.

"Astile."

Tabii ki, o ve karısı Jake ya da Peter gibi bir çocuk sahibi olmak için fazla özel insanlardı.

Bir iç çekerek Blackthorn'un elini tutup sıktım.

Tate Blackthorn asla benim arkadaşım olmayacaktı, ama artık düşmanım da değildi.

OTUZUNCU BÖLÜM

TIERNAN

Yalan makinesi testinden sonra, gerginliğimi atmak için Fermanagh's'a uğrayıp Fintan'la bir bardak Guinness içtim. Kendimi toparlamadan Lila'yla yüzleşmek istemiyordum. Kafamda bir sürü şey dolaşıyordu.

Rahatlama. Öfke. Anlaşılmaz bir kana susamışlık.

Tate'in tecavüzcü olmaması hem iyi hem de kötüydü. O pisliği, her kimse, bitirmem gerekiyordu. Ama eğer Angelo ise, işler çok daha karmaşık hale gelmişti.

Sonunda kendimi yukarıya sürükleyip kapıyı açtım. Lila, Imma ile birlikte kanepede oturuyordu. İkisi de Lila'nın karnını tutuyor ve okşuyorlardı. Karnı hala neredeyse düzdü, ama göğüsleri kesinlikle değişmişti. Eskisinden daha ağır ve şişmişti. En ufak bir dokunuşa bile hassastı.

"Merhaba!" Lila, içeri girdiğimde kapıda beni karşılamak için aceleyle koşarak geldi ve ciyakladı. Tatlı dudaklarını benimkilere bastırdı ve kollarını omuzlarıma attı. Ben de ona karşılık öptüm, bunun ne kadar doğal hissettirdiğine sinirlenerek.

"İyi haberlerim var!" diye işaret etti. "Bugün ilk kez bebeği hissettik. Kanat çırpıyor gibi. Sanki karnımda minik balıklar yüzüyor gibi. Sen de hissetmelisin."

Elimi tutup pembe kısa bluzunun altındaki çıplak karnına bastırdı.

Öfke damarlarımdan akıyordu.

Bu lanet olası bebekle hiçbir ilgim olsun istemiyordum. İlk başta ona karşı kayıtsızdım.

Ama o eskiden öyleydi.

Lila'nın işten daha fazlası haline gelmesinden önce.

Bebeğin muhtemelen Outfit ve Camorra soyundan geldiğini öğrenmeden önce.

Lila'nın Angelo'nun çocuğuna hamile olması mümkündü, hatta muhtemeldi. Ve eğer durum böyleyse ve Angelo'nun kimliği ortaya çıkarsa, yüzüne bir kurşun sıkılacağından şüpheliydim.

Daha büyük olasılıkla, Vello bu fırsatı değerlendirip onu Angelo ile evlendirirdi.

Umurumda değildi. Neyse oydu. Bizim dünyamızda gerçek ittifaklar yoktu. Ama Rasputinlerle olan planlarım için Camorra'ya ihtiyacım vardı. Hepsisi bu. Ne fazla, ne eksik.

Tamam. *Tamam*. Umursuyordum.

Acıtacaktı. Ölümcül bir yara değildi ama...

Artık ondan kurtulmak *istemediğimi* söyleyelim.

Ve Lila vardı, aptalın bebeğini içinde hissedebildiği için sevinçten patlıyordu. Harika.

"Hiçbir şey hissetmiyorum." Elimi çekip yüzüne bağırdım. Lila'nın ağzı açık kalmış, masmavi gözleri acı ve üzüntüyle parlıyordu.

Onu geçip mutfağa doğru yürüdüm. "Akşam yemeğinde ne var?"

Sırtıma dönmüşken bana cevap veremeyeceğini biliyordum. Ben pislik gibi davranıyordum ve onun bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Tüm güç bende idi.

O zaman neden kendimi bu kadar *huzursuz* hissediyordum?

Bebek Angelo'nunsa, bu kadını elde tutmak için çözmem gereken çok büyük bir sorun vardı.

Ve ailesine saldırganı bulup adalete teslim edeceğime söz vermiştim.

Lila'nın topukları arkamda yere vuruyordu ve günlerdir ilk kez, Imma'nın yaptığı yemeği bana servis etmedi, kollarını kavuşturdu ve bana keskin bir bakış attı.

Onu görmezden gelerek, ocaktaki tencerenin kapağını açtım, bir çatal aldım ve ayakta durarak içindeki makarnayı yedim.

O bir şey işaret etti. Ben makarnaya bakmaya devam ettim.

Görüş alanıma girdi ve elimden çatalı kaptı.

"*Senin sorunun ne?*"

Onlardan bir sürü vardı ve onun içimde uyandırdığı boktan hisler listenin en başında geliyordu.

"Sorun değil," dedim kuru bir şekilde. "Evcilik oynamak benim için sorun değil, Lila, ama şunu bil ki, karnındaki piç kurusu umurumda değil. Onu doğurmaya karar verdin. Seni engellemedim. Ama bunun benim için bir rahatsızlıktan başka bir şey olmadığını varsaymamı bekleme."

Sözlerim onu irkiltti ve silahımı çekip kendi kafama bir kurşun sıkılamamı engelleyen tek şey, bu dünyadan ayrılmadan önce Angelo'yu öldürme konusundaki sarsılmaz kararlılığımdı.

Lila'yı ilk kez gerçekten incittim — onu korkutmadım ya da sindirmedi

—*incitmişim*.

Ve bu bana hiç iyi gelmedi.

Neyse ki, herhangi bir acı veya rahatsızlığı aşmak için eğitilmişim.

"*Anlıyorum.*" Çenesi titredi ve burnu pembeleşti, ama gözyaşlarını akıtmadı. Koruyucu bir şekilde elini karnına bastırdı. "*Sanırım bu, bebeğin cinsiyetini bilmek istemediğin anlamına geliyor. Bugün NIPT sonuçlarımı aldım.*"

Mutfak tezgahına yaslanarak ona soğuk bir bakış attım.

Evet demek istedim. Umursadığımı için değil. Kim bilir, gerçekten umursamıyordum. Ama o umursuyordu ve onun kendini daha iyi hissetmesi için kendimi bok gibi hissetmeye değerdi. Normalde, tabii ki. Ama bu duygularla ilgili değildi. Bu, bir sınır çizmekle ilgiliydi.

Umursamaya gücüm yetmezdi.

Angelo'nun bebeği olduğunu öğrenirlerse, yarın ortadan kaybolabilirdi. Ve aptal olduğum için kendimden başka kimseyi suçlayamazdım. Çünkü saygın bir soydan gelen güzel İtalyan mafya prensesleri, genelev işleterek para kazanan fakir İrlandalı pisliklerle çiftleşmemeliydi.

Boşluk. O kadar boş hissediyordum ki, hala ayakta durabildiğime şaşırıyordum.

"*Bunu hayır olarak kabul ediyorum.*" Çenesini asil bir şekilde kaldırdı.

Onun arkasını dönüp uzaklaşmasını izledim. Omurgası dik, başı yukarıda.

Ve hayatımda ilk kez, hoşlanmadığım bir tür acı hissettim.

O gece, o beni dikmeden önceki halime dönüştüm.

Yatmadan önce göz bandını çıkardım. O benim yatak odama taşınmadan önce bunu her zaman yapardım. Göz bandıyla uyumak çok zordu, sürekli yeniden ayarlamak gerekiyordu ve ayrıca, ipin kafatasıma batmaması çok iyi geliyordu.

Hassas gelinimi korkutmamak için şimdiye kadar onu çıkarmaktan kaçındım. Artık bunun bir önemi yoktu. O kalmayacaktı. Angelo babasıydı. Bu yüzden Chiara'ya onunla evlenmeyi kabul edeceğini söylemişti.

Banyo ışığını kapatıp, aydınlık yatak odasına girdim. Lila, yatağın yanında duruyordu, muhteşem göğüslerini ortaya çıkaran soluk pembe bir babydoll elbise giymişti. Saçları gevşek bir Fransız örgüsüyle örülmüş, bir omzuna düşmüştü.

Bana dönüp baktı, boğazı benim korkunç gözümü görünce titredi. Ya da gözümün yokluğunu. Gözün olması gereken yerde süt beyazı bir top vardı.

Lila nefesini tuttu, dizlerinin arkası yatak çerçevesine çarptı.

Odaya yavaşça girdim. "Ne oldu canım? Hoşuna gitmeyen bir şey mi gördün?"

Dudaklarını sıkıca kapattı. Bunu istedim. Aramızdaki şeyi yok etmek için. O umudu içimden silip atmak için.

Ona doğru bir adım daha attım. O korkmadı. Kıpırdamadı.

"Senden öğreniyor musun? Seni *tiksindiriyor muyum*?" Onunla burun buruna geldiğimde durdum, çenesini tutup başını kaldırarak kardeşinin eserine bakmasını sağladım.

"O dudakları öpmeme izin verdiğin için pişman mısın?" Başımı eğip dudaklarımla onun dudaklarına dokundum. "Bu boynu emmek için mi?" Dudaklarım boğazının kenarında titredi ve ona güzel, görünür bir öpücük izi bıraktım. "Bu eti ısırarak için mi?" Dişlerimi köprücük kemiğine geçirdim.

Orada tamamen hareketsiz durdu ve Achilles, Vello, Tate, Angelo ve lanet olası *dünyaya* olan öfkemi onun üzerinde boşaltmama izin verdi.

Bir an için, ikimizin de sonunda çıldıracağını düşündüm. Birbirimizin kıyafetlerini yırtıp atıp, bu seks denen şeyin ne olduğunu keşfedeceğimizi. Bu öfke, kafa karışıklığı ve tiksintinin ateşinde, sonunda o güzel göğüsleri emip, en lezzetli yemekler gibi kokan o amcığı tadacağımı.

Ama sonra Lila beni kendinden itti, güzel mavi gözlerinde bir fırtına dans ediyordu.

"Beni senden nefret ettirmeye çalışıyorsan, zahmet etme," diye işaret dilinde konuştu. "Bu lise zorbalığı beni etkilemiyor. Kim olduğunu biliyorum. Bana nasıl baktığını biliyorum. Bugün sana ne oldu bilmiyorum, ama senden biraz uzaklaşacağım ve yarın aklını başına toplamanı umacağım."

Duvarları yıkmak istedim, çünkü Lila benim gibi yetişkin bir adamdan daha olgun, daha akli başında biriydi. Çünkü o, onu elde tutmanın tek yolunun tüm ailesini öldürmek olduğunu bildiğim halde, bizden vazgeçmeyi reddetti.

"Bu gece koltukta uyuyacağım. Imma beni kanepede görürse, sorular soracaktır." Başını salladı. *"Oh, bu arada. Oğlan olacak. Sevgili kocam, bir oğlumuz olacak."*

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

LILA

"Oğlan mı? Ne yazık. Kız olmasını umuyordum." Tierney dudaklarını büzdü. "Tiernan'ın ikinci doğum gününde ona Kalaşnikof hediye etme ihtimali daha az olurdu. Mafya adamları aşırı şovenisttir."

Yanaklarım, Tiernan'ın dünkü reddi yüzünden hâlâ acıyordu. Bütün geceyi, onunla aynı yatakta yatmayı reddederek, yatağımızın karşısındaki koltukta kıvrılmış olarak geçirdim. O ise bütün gece uyudu, göğsü karanlıkta düzenli bir şekilde inip kalkıyordu.

"*Umursamıyor,*" diye işaret dilinde kayınbiraderime söyledim, Manhattan'daki bir çocuk mağazasında pastel mavi bebek tulumlarıyla dolu rafları karıştırırken.

"Hiç şaşırmadım." Tierney pahalı bebek kıyafetlerinin asılı olduğu beş askıyı alıp süslü hasır alışveriş çantasına attı. Mağaza tamamen beyaz ve pastel renklerle dekore edilmişti, askılar havada asılı duruyordu ve beyaz rustik mobilyalar vardı.

Çok sevimliydi, ama yine de hiç heyecanlanamıyordum.

"Tiernan'ın kafası gerçekten çok karışık. Onu hasarlı olarak nitелеmek bile yetersiz kalır." Tüylü beyaz bir tavşan aldı ve sepetine ekledi.

Yüzümü buruşturdum. "*Daha iyi bir noktada olduğumuzu sanıyordum.*"

"Bir erkeğin olabileceği tek iyi yer köpek kulübesi." Omzuma hafifçe vurdu. "Bütün erkekler hayal kırıklığıdır, Lila. Ama mafya erkekleri özellikle çürümüş. Başını dik tut ve onun üzerinde sana hakim olmasına izin verme."

Alt dudağımı ısırarak, konuşmalarımızın ne kadarını onunla paylaştığını merak ettim.

"Bugün kafan başka yerde, değil mi?" Kolunu koluma takarak kasaya doğru yürüdü. "Merak etme. Bu sadece eğlence amaçlı alışveriş. Telefonuma bebek için gerekli olan her şeyi içeren bir liste hazırladım. Sana gönderirim. Listede linkler de var, onları takip edip her şeyi sipariş etmen yeterli."

Başımı omzuna yasladım. Tierney bana karşı çok iyiydi. Annemden daha iyiydi. Annem, "açıklandığımdan" beri benimle konuşmuyordu. Dürüst olmak gerekirse, artık onun arkadaşlığını pek özlemiyordum. Benim başarılı olmamdan mutsuz görünüyordu. Oysa Tiernan, ona ateş ettiğim için bana dersler vererek bir dahaki sefere daha iyi yapabilmemi sağladı.

Ugh. Tiernan.

"İyi olacaksın." Tierney omzumu sıktı.

"Teşekkürler," mırıldandım.

Tierney hesabı ödedi ve ben kasiyere kocamın siyah Centurion kartını uzattım. Tierney'e atanan iki İrlandalı asker ve Camorra refakatçisi çantaları alıp baldızımın Range Rover'ına taşıldılar. Hunts Point'e geri döndük ve bir şeyler atıştırmak için İtalyan şarküterisine uğramaya karar verdik.

Güneş binaların üzerinde yüksekte duruyordu ve hava çok sıcak olmasa da artık kutup soğuğu da yoktu, bu yüzden dışarıdaki yuvarlak bir masaya oturduk. Ben latte ve erikli tart sipariş ettim, Tierney ise şekersiz sade kahve ile yetindi. Süpermodel gibi görünüyordu, incecik ve kedimsi yüz hatları vardı. Siyah deri pantolon, sıradan bir ceket ve büyük güneş gözlükleri ile bile sokaktaki herkesin dikkatini çekiyordu.

Genelde kasada çalışan hoş adam bizim garsonumuzdu. Bize çatal bıçak takımlarını getirmek için yanımıza geldi ve gözleri sürekli benim üzerimdeydi. Tierney, ben kızarken bu sahneyi eğlenerek izliyordu. O benim tipim değildi – benim bir tipim bile *yoktu* – ama daha önce hiç hayranım olmamıştı. Ve evet, onun varlığı Tiernan'ı kızdırması şu anda pek de hoş olmayan bir durum değildi.

"Bu iyi, teşekkürler," dedi Tierney, masamızı hazırladıktan sonra. O ayrıldığında, gülümseyerek başını salladı. "Sana aşık olmuş, abla."

"Sadece nazik davranıyor."

"Tabii. Tiernan da sadece ABD Silah Satışları ve Savunma Ticaretini destekliyor." Tierney burun kıvrırdı. "Gerçek bir vatansever."

"*Tuvalete gidiyorum,*" diyerek ayağa kalktım. "Tamam.

Bir şeye ihtiyacın olursa seslen."

Dükkana girdim ve tuvalete giden dar koridora girdim, içeri girip işimi hallettim. Ellerimi yıkayıp kuruladıktan sonra kapıyı araladım ve dışarı çıktım. Nazik Adam, dükkanın depolarına giden küçük, karanlık bir koridorda, diğer ucunda duruyordu.

Kibarca gülümsedim ve onu geçmeye çalıştım. Yolumun önüne geçerek, vücudunu benimle yolun arasına soktu.

"Seni düşünmeden duramıyorum," diye itiraf etti, elini göğsüne koyarak.

Ona baktım. Boynumun arkasında bir rahatsızlık hissettim ve nefesim kesildi. Kafamı salladım, yüzük parmağımı işaret ettim ve tekrar ondan uzaklaşmaya çalıştım.

Bu sefer daha hızlı hareket etti ve büyük ellerini omuzlarıma koydu.

İçimde panik uyandı.

"Hadi ama. Bana nasıl baktığını görüyorum. Bu çekim kesinlikle karşılıklı." Göz kırptı. "Ve o pislik seni tatmin edemiyor, bunu anlayabiliyorum."

Neden bahsettiğini hiç anlamadım. Benim gözüm sadece kocamdaydı. Daha önce ona bakmış olsam bile, ki bakmadım, şimdi açıkça kaçıp gitmek istiyordum.

Ona öfkeyle baktım, yumruklarımı vücudumun yanında sıktım.

"Söylentilere göre konuşamıyorsun." Gülümsedi, elini yanağıma koydu, beni sıkıştırdı, sırtım tuvaletin kapısına çarptı. "Bu yüzden seninle evlendi. Çünkü karşılık veremiyorsun. Peki, bunu bizim küçük sırrımız yapmaya ne dersin?" Eğildi, kışımı avuçladı.

Silahım. Silahım dışarıdaki çantamdaydı. Onu yanıma almadığım için kendime lanet ettim. Ona kükreyerek ittim, ama ellerimi göğsüne koyamadan, şiddetle geri çekildi.

Tierney onu saçından tutuyordu, kafa derisinin kenarları pembeye dönmüştü, gözlerinde cinayet vardı. İkizine çok benziyordu.

O anda kardeşim, ben inledim.

"Senin neyin var?" diye bağırdı Tierney. "Hamile bir kadına saldırmak."

Ona sertçe tokat attı.

O, yanağını ovuşturarak hırladı. "Bunu kendisi istedi, haftada üç kez minik pembe bebek elbiseleriyle dolaşıyordu. Hiçbir şey almadan ortalıkta dolanıyordu."

"Aman Tanrım." Tierney dehşetle başını salladı. "Sen delisin."

"Ona dokunmadım bile!"

"*Kıçımı elledi,*" dedim.

Tierney parmaklarını göz çukurlarına soktu. "Kahretsin. Tiernan bayram edecek. Dünyadaki son saatlerinin tadını çıkar, pislik." Adamı kovdu, adam telaşla kasaya koştu, postacı çantasını aldı ve kaçtı.

"Tanrım." Elini omzuma koydu. "İyi misin?" Gerçekten iyi olup olmadığımı bilmesem de başımı salladım.

Tiernan haklıydı, bir daha silahım olmadan dışarı çıkmayacaktım. Bir dahaki sefere çantamı da yanıma alacaktım.

"Seni dışarıya çıkarayım. Çok üzgünüm." Tierney beni masamıza geri götürdü. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"*Hayır,*" dedim dürüstçe. "*Bu adam kovulacak ve onu bir daha asla görmeyeceğim. Ayrıca, bana neredeyse hiç dokunmadı.*"

Oturduğumuzda, bebek yine karnımın alt kısmında kıpırdadı. İçgüdüsel olarak elimi bastırarak ona fark ettiğimi ve burada onu beklediğimi belli ettim.

"Bu gerçek olmaya başlıyor, değil mi?" Tierney gülümsedi. Ben de başımı salladım.

"Bu konuda ne hissediyorsun?"

"*Korkmuşum,*" diye itiraf ettim. "*Heyecanlıyım. Endişeliyim. Garip bir şekilde, artık kızgın değilim. Tabii ki tecavüzcüme kızgınım. Onun acı çekerek ölmesini istiyorum. Ama bebeğe değil. Onu doğurmaya karar verdiğimde, onu önyargısız bir şekilde seveceğime söz verdim.*"

Hayatımda verdiğim en kolay karardı. Babam, hiçbir suçu olmamasına rağmen, beni olduğum kişi olduğu için hiç sevmedi.

"Ben de senin için onu seveceğim." Tierney eğilip elini karnıma koydu, yüzündeki ifade bir anda ciddileşti. "Ben asla bebek sahibi olamadım, biliyorsun."

"Elbette doğuracaksın." Gözlerim yumuşadı. *"Achilles'le kendim konuşacağım. O..."*

O geri çekildi ve başını salladı. "Boşuna nefesini harcama. Bunun kardeşinle bir ilgisi yok. On iki yaşındayken rahim ameliyatı oldum."

Ne demek istediğini anlamadığım için gözlerimi kırptım.

"Rahmimi aldılar, Lila." Dudaklarını yaladı, kucağındaki ellerine bakarak. "Aslında planlamamışlardı. Ama... Başıma kötü bir şey geldi ve komplikasyonlar oldu." Dudaklarını büzdü. "Ben ve kardeşim çok kötü şeyler yaşadık. Tiernan'ın kötü davranışlarını affetmeni istemiyorum, ama belki onu anlamanın bir yolunu bulabilirsin."

Kalbim eriyip gidiyormuş gibi hissettim. Ona sarılmak istedim. *Ona* sarılmak istedim. Ama Tierney'nin bunu acıma olarak algılayacağını ve bundan hoşlanmayacağını biliyordum.

"Çok üzgünüm."

Tierney omuz silkti ve bana rahat bir gülümseme attı.

"Önemli değil." *"Onlar kim? Sana bunu yapanlar."*

Kafasını salladı. "Bu sadece benim anlatabileceğim bir hikaye değil."

"Sen kendi kişisin, Tierney," diye ısrarla işaret dilinde söyledim. *"Kardeşinden bağımsızsın. Akıllı, güzel, nazik ve değerlisin. Bunu unutma."*

"Peki ya sen?" Kocamınkinden biraz daha açık renkli olan yeşil gözlerini bana çevirdi. "Ne kadar güçlü olduğunu hatırlıyor musun? Ne kadar dirençli olduğunu? Ne kadar iyi kalpli olduğunu? Kardeşimin kendisiyle insanlık arasında ördüğü duvarları kimsenin aşabileceğini hiç düşünmemiştim. O duvarlar

—hala da öyle—aşılmazdı. Bazen ben bile geçemiyorum. Ama sen bir şekilde geçtin. Onun kafasını karıştırıyorsun, Lila." Gülümsedi. "O duvarlar yıkıldığında sinirlendiğinde ona kızma. Enkaz çok can sıkıcı olmalı."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

LILA

Eve döndüğümde, mutfak masasında bir hediye kutusu bekliyordu.

Yemyeşil pembe satenle sarılmıştı.

Ceketimi çıkarıp kapının yanına astım. Imma evde değildi. Oğlu İtalya'dan ziyarete gelmişti, bu yüzden birkaç gün izin almıştı. O mu göndermişti?

Hediyeye doğru yürüdüm ve açmadan incelemeye başladım.

Döndüğümde, Tiernan ön cebine ellerini sokmuş, karşımda duruyordu. Yorgunluğun sisinden, gözlerinin altındaki koyu halkaları fark ettim.

"İyi uyuyamadın mı?"

Onun sessizliğini onay olarak kabul ettim. Bana doğru yavaşça yürüdü, yüzümü sert avuçlarıyla kavradı, gözlerinde hüznün parıldıyordu. Göz bandının geri takıldığını görünce rahat bir nefes aldım. Geçen gece göz çukurunu görmek beni tiksindirmedi. Ama bu, kendi akrabalarımın ona çektiği acıyı hatırlattı ve utanç ve öfke duydum.

"Dün gece iyi uyumuş gibisin."

"Ben, olmadığım bir sürü şey gibi görünüyorum." "Oh."

"Evet. Oh."

"Mesela... ne gibi?"

"Gealach." Burnunu burnuma sürttü, kokumu içine çekti, parmaklarını belime doladı. "Bir pislik olduğum için özür dilerim."

Yüzünü avuçlarımla kavradım ve dudaklarını daha iyi okuyabilmek için onu kendimden uzaklaştırdım.

*"Ben senin kum torban değilim,
Tiernan."* "Biliyorum."

Bebeğimizin cinsiyetini kabul etmesini, dün geceki konuşmamızı devam ettirmesini bekledim, ama sonunda tekrar konuşmaya başladığında, masadaki hediyeı işaret etti. "Sana bir hediye aldım."

Ona uzanmak için döndüğümde, belimden tutup beni tekrar kollarına aldı. "Ama açamazsın."

Kaşlarımı çattım. *"Nedir
o?"* "Deli çocuğun sikini."

Gözlerim dehşetle parladı ve onu ittim. *"Aman
Tanrım! Neden böyle bir şey yaptın?"*

Yüzü taş gibi sertleşti. "Tierney bana olanları anlattı. Kimse izinsiz sana dokunamaz. Ben de dahil."

"Onu kovdurmakla yetinebilirdin!"

"Sana saygısızlık etti. *Bana* saygısızlık etti. Onu uyardıktan sonra."

*"Sırf bana dokunmaya çalıştı diye bir adamın cinsel organını
kesemezsin."*

"Neden olmasın?"

Ona şaşkınlıkla baktım. *"Ceza suça uygun değil."*

"Biliyorum." Alçakgönüllülikle başını eğdi. "Ama ellerini kesmek aşırıya kaçardı. Tüm organları o küçük kutuya sığdıramazdım."

Muhtemelen kafamın patlamasını engellemek için başımı tuttum. Buna ne diyebilirdim ki?

Ailem normalden çok uzaktı, ama kardeşlerim benim yüzümden hiç bu kadar şiddetli bir şey yapmamıştı. Şimdiye kadar vicdanım tertemizdi. Ta ki şimdiye kadar.

"Bu romantik değil. Delilik." "İkisi de kabul edelim."

Kollarımı kavuşturup başımı salladım.

"Hayır mı? Peki. Bir dahaki sefere senin için insanların uzuvlarını kesmeden önce sorarım."

"Hayatta mı?"

"Bu kelimenin tanımına bağlı." Telefonunun kenarlarıyla oynadı.

"Kanamayı durdurdum, bu yüzden ölmedi. Ama

ve tabii ki işini kaybetmesi de ideal değil, çünkü şimdi tıbbi masraflar birikecek."

"Bu iğrenç."

"Aile için korkunç şeyler yaparız."

"Beni ailen olarak mı görüyorsun?" Göğsümde sıcak bir titreme hissettim.

Başını sallayarak onayladı. "Peki, sen neyi romantik bulursun?"

Hiçbir fikrim yoktu. Hiç erkek arkadaşım olmamıştı ve annemin bana kitaplar ve eski filmler aracılığıyla izlememe izin verdiği küçük romantizmler ya fantastik bir dünyada ya da savaş ortamında geçiyordu.

"Bilmiyorum. Bir kadını etkilemek için genellikle ne yaparsın?" "Ona cömertçe bahşiş veririm."

İyi bir noktaya değindin. Kaşlarımın arasındaki boşluğu ovuşturdum.

"Bir randevuya çıkabiliriz." Gözlerini ayakkabıllarının ucuna indirdi. *"Hayır, teşekkürler."*

Sorgulayan bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

"Dün aptal gibi davrandın ve sonra bana insan penisi hediye ettin."

"Bir anlaşma yapalım. Benimle çıkarsan, istediğin her şeyi alırım."

"Ne tür bir kadın iyiliklerini parayla takas eder ki?" Ona şok olmuş bir şekilde baktım.

"Çoğu kadın."

"Bu çok kadın düşmanı bir düşünce."

"Ben de erkekler hakkında aynı düşünceye sahibim. İnsanlar kolayca yozlaşır. Bu sayede işimi sürdürebiliyorum. Ee, çıkacak mısın?"

"Hayır."

"Gelirsen, tüm sorularını cevaplarım, hiçbir şey sınır dışı değil. Bir saatin var."

Bu işe yaradı. Onun sözlerine, hikayesine susamıştım. Teklifinin reddedilemeyecek kadar iyi olduğunu bilerek yüzümü dikkatle izledi.

"Adi herif."

Gülümsedi. "Ceketini al."

Fermanagh'ın yerine gittik.

Mekan sıcaktı, nemliydi ve ter, bayat alkol ve kızarmış yiyecek kokuyordu.

Müşteriler bizi görür görmez, sanki kraliyet ailesindenmişiz gibi alkışlayıp ıslık çalarak yerlerinden kalktılar. Tiernan kolunu omzuma attı ve beni yanına çekti. Gurur ve utanç karışımı bir duygu midemde kaynıyordu. Hayatım boyunca dikkat çekmemek için uğraşmıştım, ama şimdi dikkatlerin odağı olmuştum.

Kocamın gözü pub'ın uzak köşesindeki bir masaya takıldı ve masada oturan iki adam hemen bardaklarını alıp bara doğru sürünerek gittiler. Tiernan benim için bir sandalye çekti, ama ben onun koltuğunun karşısındaki uzun, kırmızı vinyl kanepeye oturmayı tercih ettim.

Yerleşmeden önce, Fintan iki yapışkan menü ve geniş bir gülümsemeyle ortaya çıktı. "Merhaba kardeşim, yengem." Abartılı bir şekilde eğildi. "Ne alırsınız?"

"Bir pint bira ve sirke aromalı cips alayım." "Tamam. Lila?" Fintan bana döndü.

"*Buzlu limonata lütfen.*" Gülümsedim.

"Buzlu limonata," Tiernan sözlü olarak tekrarladı. "Ve ona da cips."

Fintan'ın ASL bilmiyor olması mantıklıydı. İkizler ne yaşamış olursa olsun, Fintan o dönemde onlarla birlikte değildi.

"Hâlâ annenle konuşmadın mı?" diye sordu Tiernan.

Kafamı salladım, açıklamaya hazırlanırken, gözümün ucuyla bir şey fark ettim.

Pub'ın barında kırmızı güllerle dolu bir vazo duruyordu. Kanım dondu. Bana lekeli gül tacını hatırlattılar.

Kendine gel. Onlar sadece çiçek.

Ama gözlerimi onlardan ayıramıyordum. Çok tuhaftılar.

Tiernan kaşlarını çatarak yüzümün önünde elini salladı.

"Hayalet mi gördün?"

"Çok daha kötüsünü gördüm." Boğazımı yuttum. "Çiçekler."

Ona yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Evliliğimiz boyunca kocamdan çiçek alma riskim olmadığı için değil.

"Çiçekler," diye tekrarladı kuru bir sesle, başını çevirip benim baktığım yere baktı, sonra başını geri çevirdi. "Katılıyorum. Onlardan nefret ederim. Yavru köpeklerden de." Alaycı bir tavırla konuşuyordu.

"Bana o geceyi hatırlatıyorlar." Kıpırdanarak oturdum. *"Beyaz gül taçım vardı. Ama saldırıdan sonra kırmızıya döndü. Hâlâ hatırlıyorum, kumun yarısına gömülmüştü."*

Bir an sessiz kaldı. Aniden ayağa kalktı, bara doğru yürüdü ve vazoyu içe doğru itti. Herkesin başı döndü ve sohbetler, çarpışmanın nedenini görmek için durdu. Tiernan masamıza geri döndü ve hiçbir şey olmamış gibi yerine oturdu. "Nerede kalmıştık?"

Ben cevap veremeden Fintan içeceklerimizi getirerek geri geldi.

"Az önce vazoyu devirdin mi?" Kaşlarını çatı.

"Evet."

"Uh, *neden?*"

"Bu binanın içinde ve çevresinde artık çiçek olmayacak." Fintan'ın kaşları saç çizgisine kadar yükseldi. "Neden...?"

"Öyle dedim." Tiernan Guinness'inden ilk yudumu aldı ve dilini üst dudağındaki köpük kalıntılarını yalamak için uzattı. "Şimdi pencerelerden sarkan saksılarla ilgilen."

Fintan ayrıldı.

Kafamı salladım. *"Teşekkürler. Ama gülleri sonsuza kadar önleyemem."* "Meydan okumanı kabul ediyorum."

"Bir ara bunu aşmam gerekecek."

"O an bu gece olmayacak. Muhtemelen yarın da olmayacak."

Limonatamdan bir yudum aldım. Çok tatlıydı ve karnımdaki bebek takla attı. Bu da aramızdaki başka bir engeli, fil büyüklüğünde bir engeli hatırlattı bana.

"Sorularını sor," dedi Tiernan.

"Artık arkadaş olduğumuza göre bana bilgekafa demeyi keser misin?" "Bilgekafa mı?" Başını eğdi.

Telefonumda yazdım ve ekranı ona gösterebilmek için çevirdim. Gealach.

"Öncelikle, ben senin arkadaşın değilim. İkincisi, *Gealach* İrlandaca'da ay anlamına gelir." Dudaklarında neşesiz bir gülümseme belirdi.

"Ay mı?"

"Mm. Seni ilk gördüğümde, gecenin karanlığında boğuluyordun. Ben acı çekiyordum ve berbat bir ruh halindeydim. Ve sen parlıyordun. O kadar parlak parlıyordun ki, gözlerimi senden ayıramadım." Göğsü nefes alırken genişledi ve kendi kendine kaşlarını çatı. "Sanırım sen benim ilk rüyamdın."

Kalbim parçalandı, mide boşluğumda minik parçalara ayrıldı.

Gealach, ukala demek değil miydi?

Bunca zaman boyunca bana ayım mı diyordu? Çeşmenin başında, ben onun düşmanlarının kız kardeşi iken bile mi?

"*Sen tamamen uyanıktın.*"

"Teknik olarak, evet. Ama durup başımı kaldırdığımda, aya yaşamak için bir neden sordum. Onunla pazarlık geçmişimiz var." Bir süre durdu. "Sanırım bana seni verdi."

Bu sözler içime işledi. Ben de aynı şekilde hissediyordum. Var olmak artık yeterli değildi. Yaşamak istiyordum. Ve onun yanında yaşamak istiyordum.

"Neden bana bunun '*ukala*' anlamına geldiğini söyledin?" "Çünkü sen ukala birisin."

"*Bu çok kaba.*"

"Hala beni seviyorsun."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Bana bakışın." Başını salladı. "Sanki gökyüzüne *gealach*'ı asmışım gibi."

Bu doğrudu. Çünkü bir bakıma, öyle yapmıştı. Bana özgürlük vermişti.

Karar verme özgürlüğü. Normallik. Ve soyadını. "*Benim de bir itirafım var.*"

Yutkundum, aramızdaki yapışkan ahşap masaya baktım.

"*Sakladım.*"

"Neyi sakladın?"

"*Gözünü. Onun için geri geldim. Nedenini bilmiyorum.*"

Ağzında sinsi bir gülümseme belirdi. Benim karanlık yanlarımı ne kadar sevdiğini unutmuştum.

"Nereye?"

"Bir kavanozda. İzopropil ile dolu. Imma bana yardım etti." Dudaklarımı sıkıca kapattım. "Onu bahçemize gömdüm. İstersen geri alabilirsin."

"O senin." Geriye yaslanıp, bana esprili bir şekilde baktı. "Bütün organlarımı alabilirsin."

Hepsini değil. Kalbini alamam, diye düşündüm.

"Neden pub'ına Fermanagh's adını verdin?" İşaret diliyle sordum. "Soyadın Callaghan."

"Annem Fermanagh County'den geliyordu." İçkisini bir yudum aldı. "Çocukluğum boyunca onu unutmaktan korkarak geçirdim. Fermanagh benim ilk işimdi. Mahalledeki en güzel binayı, eski bir kiliseyi satın alıp dönüştürdüm."

"Ne zaman öldü?" "Ben doğmadan önce."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Tierney ve ben, annem otuz sekiz haftalık hamileyken, o hayattayken vücudundan çıkarıldık. Bizi kaçırdılar ve annemi kan kaybından ölmeye terk ettiler. Fintan'ı da geride bıraktılar."

Midem bulandı ve öğle yemeğim mideyi bulandırarak kusmak üzereydi.

"Onlar kimdi? Neden bunu yaptılar?"

"Bratva. Daha spesifik olarak Igor. Babamın eski iş rakibi. Avrupa'nın büyük limanları için rekabet ediyorlardı. İspanya. Yunanistan. Hırvatistan. Babam bir gün bir limanda pusuya düşürüldüğünü düşündü. Tabancasını çekip doğrudan kafasına nişan aldı. Onun bir Bratva askeri olduğunu sandı. Meğer Igor'un rahmetli eşi Luba'ymış. Onunla şahsen konuşmak, kocasıyla bir anlaşma yapması için onu ikna etmek için gelmişti. Öldü. Igor da ona en değerli şeyi, doğmamış çocuklarını almaya karar verdi ve bu sırada annemi öldürdü."

"Neden Fintan'ı almadı?"

"Fin dolaba saklandı ve evin boş olduğundan emin olana kadar dışarı çıkmadı. Sonra, annesinin kanı içinde oturup babamın gelmesini bekledi. Bu onu mahvetti. Tierney ve beni Sibirya'ya uçurdular, orada büyüdük ve on dört yaşında kaçmayı başardık."

Şimdi her şey mantıklı geliyordu. İkizler çalışma kampında büyüdüler. ASL öğrendiler çünkü amirleri onların özgürce konuşmasına izin vermiyordu ve anlaşılacak istemiyorlardı.

İşkence görmüşlerdi. Cinsel istismara uğramışlardı. Öldürme makinelerine dönüştürülmüşlerdi.

Komik, hep en derin, en karanlık sırrı sakladığımı düşünürdüm. Benim yolculuğumun en zor, en uzun, en karmaşık olduğunu. Tiernan'inkine kıyasla benim çocukluğum parkta yürüyüş gibiydi.

Gözlerim yaşlarla doldu. Onları akıtmadım.

"Nasıl kaçtın?"

"Igor'un oğlu Alex ile yakın bir ilişki kurdum. Yaklaşık aynı yaştaydık." Morbid bir şekilde gülümsedi. "Igor, çocuklarını kampta sertleştirmek için yetiştirdi, bu yüzden her şeyi birlikte yaptık — antrenman yaptık, aynı tabaktan yedik, aynı fiziksel ve psikolojik terörü yaşadık. Alex'in güvenini kazandım ve yavaş yavaş kaçmak için ihtiyacım olan her şeyi öğrendim. Kapıların şifreleri. Kapıların anahtarlarının nerede saklandığını. Bölgenin haritaları. Kaçış yolları. Tüm bu bilgileri toplamak ve bir plan haline getirmek yıllarımızı aldı."

"Peki, Kuzey Afrika'ya nasıl gittiniz?" Tierney'nin bundan bahsettiğini hatırladım.

"İzlerimizi silip dolambaçlı yollardan seyahat etmek zorundaydık. Ayrıca Da ve Fintan'ın nerede olduklarından emin değildik. Bizi aramadıklarını söylemişlerdi. Bu doğru değildi. Babam bizi geri getirmek için elinden geleni yaptı. Igor ona bizim bebeklik dönemini geçemediğimizi söylemişti. Ama biz onu yine de bulduk."

"Bu, Rus olarak yetiştirildiğin anlamına mı geliyor?" Kafam karışmış bir şekilde gözlerimi kırptım. *"Dili konuşuyor musun? Gelenekleri biliyor musun?"*

"Evet, evet. Rusça benim ana dilim. İngilizce ise ikinci dilim." İşaret parmağıyla pint bardağındaki köpüğü süpürerek ağzına attı. "Da ve Fin'e ulaştığımızda, İrlanda ile ilgili her şeyi öğrendik. Başlangıçta dil engeli vardı. Birkaç hafta sonra New York'a taşınmaya karar verdik. Yeni bir başlangıç. Hunts Point'e ayak bastığımda, herkes beni doğma büyüme İrlandalı sanıyordu."

"İngilizce öğrenip İrlandalı gibi konuşmak birkaç hafta mı aldı?"

"Ben hızlı öğrenirim."

"Daha çok bir dahi gibisin."

"Bu senin sözlerin, benim değil."

Duygularımdan boğulmuş, nefes alamıyordum. Artık her şey anlam kazanmıştı. Neden Igor'u öldürdüğü. Neden kafatasını ofis masasında kalemlik olarak sakladığı. Neden Alex'in sıradaki hedefi olduğu. Bratva, Rasputinler, annesini, çocukluğunu, geleceğini, mutluluğunu elinden almıştı.

"Igor'un bize bırakmasına izin verdiği tek şey isimlerimizdi," dedi Tiernan. "Bizi almaya geldiğinde Noel zamanıydı ve annem ağaçta isimlerimizin yazılı olduğu süsler asmıştı. Igor, bizi alay etmek için o süsleri sakladı."

Masadan uzanıp elini tuttum. Midem o kadar bulanıyordu ki, kalbimi kusmaktan korkuyordum.

"Bana acıma, Lila." O uzaklaştı, sözleri bir rica değil, bir emirdi. "Ben artık o çocuk değilim. Eski halimi bir yılanın derisi gibi attım, kendi trajedimin tozunda bıraktım. Benim endişelendiğim Tierney." Çenesini ileri geri hareket ettirdi. "Onun bir parçası Sibiry'a'da kaldı."

"Ne demek

istiyorsun?" "O

kendini yok ediyor."

"Sen yok etmiyor

musun?"

"Eninde sonunda ben de öyle yapacağım." Ağzının köşelerinde morbid bir gülümseme belirdi. "Ama benim özdenetimim çok daha üstün."

Bununla ne demek istedi?

Sormak için ellerimi kaldırdım, ama o başını salladı ve bileğini eğerek saatini gösterdi. "Zamanın doldu, Sindirella."

Telefonumdaki saate baktım. Haklıydı. Yetmiş beş dakika geçmişti.

"Anlaşmamızın benim tarafımdaki kısmını yerine getirdim, şimdi de seni yemeğe çıkarmama izin verir misin?" Ses tonunu duyamıyordum ama söylediği her şeyi sert bir şekilde söylediğini biliyordum. Bir yılanı öldürecek kadar zehirli bir şekilde.

Ayak bileklerimiz masanın altında birbirine dolandı. Çok kısa bir dokunuştu, ama benim için çok büyük bir anlam ifade ediyordu. Masadaki adama baktım ve ona aşık olduğumu fark ettim. Her düşüşte olduğu gibi, bir kez dengenizi kaybettiğinizde, düşmeniz an meselesi olur, düşüp düşmeyeceğiniz değil.

"Evet."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

TIERNAN

Her zaman bir kurşunun beni öldüreceğini düşünmüşümdür.

Ama sonunda, benim sonumu getiren karım oldu. Özel bir şey bile yapmadı. Kucağımda otururken bir dilim pizzayı ısırdı, ayaklarını havada sallayarak, şeytani boy farkımızı hatırlattı.

Pizzacı, gece geç saatlere kadar eğlenenlerle doluydu. Tüm kanım penisimde toplanmıştı. Ve penisimin tek istediği, karımın vajinasına gömülmekti.

Kıçına değil. Ağzına değil. *Amina*.

Eski hayatımı geri istiyordum. Seksin benim şartlarımla yaklaştığım bir şey olduğu hayatımı. Eğlence amaçlı. Seyrek olarak. Ve başkalarına ve kendime bir ceza olarak.

Tüm bu Jane Austen özlemi, yıpranmış çaresizlik saçmalığı tüylerimi diken diken ediyordu.

"*Tuvalete gitmem lazım*." Karım, oturduğum taburenin üzerinden atladı. Ayağa kalktım ve kalabalığın arasından geçerek onu takip ettim. Onu gözümün önünden ayırmamın imkanı yoktu.

Bir yabancıyı önemsemek rahatsız ediciydi.

Yetişkin hayatımın çoğunu ya insanları öldürerek ya da eskortlarla yatarak geçirdim. Hiçbir şekilde insanları kutsal bir tür olarak görmedim. Korunmaya değer, hatta korunması gereken bir tür olarak görmedim.

Ama bir noktada Lila'yı insan olarak görmeyi bıraktım. O sadece *Lila*'ydı.

Ve bir salakın pis ellerinin o on iki tonlu altın sarısı saçlara dokunduğunu düşünmek - güneş ışığı, kum, keten ve nergis rengi - beni...

Ne, pislik herif? Şimdi iyi bir koca olmaya mı çalışacaksın? Ona şiirler mi yazacaksın? Mumlar ve güllerin yanında onu becerecek misin?

Tabii ki hayır.

Onu güllerin yanına bile yaklaştırmazdım. Gülleri nefret ederdi. Bu neydi, amatör saati mi?

Lila, koltuğumuzdan tuvalete doğru düz bir çizgide yürürken kendi ayaklarına takıldı. Uykusuzluk etkisini gösteriyordu.

"Nöbet tutacak mısın?" Lila bana inanmaz bir bakış attı.

"Seninle birlikte içeri giriyorum."

Lila parmak uçlarına yükseldi ve elini yanağıma koydu. *"Bana baktığın için teşekkür ederim."* Elini uzattı ve göz bandımı öptü. Umarım hissettiğim şey ölümcül bir kalp kriziydi, lanet olası bir heyecan değildi. *"Bundan sonra ben de sana bakacağıma söz veriyorum."*

İçeri girip kapıyı arkasında kilitledi. Telefonumu çıkardım ve Tierney'e mesaj attım.

Tiernan: Hâlâ o uyku hapları sende var mı? Onları ezip Lila'nın içkisine katmam lazım.

Tierney: Ah, ondan kurtuluyor muyuz? Ona biraz bağlanmıştım. ☺

Tiernan: Onu kovmuyorum, seni aptal. Uyuması gerekiyor.

Tierney: O HAMİLE, Tiernan. Ona böyle davranamazsın. Tiernan: Bu gidişle ölecek.

Tierney: Satır aralarında endişe mi okuyorum, kardeşim? Tiernan:

O benim Camorra garantim.

Tierney: Onu sevdiğini itiraf et, ben de sana onun uyku sorununa bir çözüm bulayım.

Tiernan: Teröristlerle pazarlık yapmam.

Tierney: Müzakere etmek için taleplerimden ödün vermem gerekir. Böyle bir şey yapmam.

Kapının diğer tarafında tuvaletin sifonunun çekildiğini duydum. Vaktim yoktu.

Tiernan: Tamam. Onun ölmesini istemiyorum. Mutlu musun?

Tierney: Çok mutluyum. <Jonah Hill'in heyecanla bağırduğu GIF>

Musluk akıyordu. Tierney yazıyordu.

Tierney: Ne zaman uykum kaçsa, istekli bir kurban bulur ve orgazm olurum. SERT.

İyi bir orgazm beni her zaman bayıltırır.

Tiernan: Tavsiyen bu mu?

Tierney: Evet. Bu iyi bir tavsiye,

kardeşim. Tiernan: Senden nefret

ediyorum, abla.

Tierney: <3 <3 <3

Eve vardığımızda, Lila'ya sıcak bir banyo hazırladım ve içine pembe bir banyo bombası attım. Kanayan banyo, uçucu yağlar ve çilek kokusuyla doluydu. Kokuyu gidermek için daireyi yakmak için bir not aldım.

Tabii ki ateşe vermek gerekmiyordu. Sıcaklık zaten rekor seviyedeydi.

Lila önceki hayatında bir kertenkele olmalıydı, çünkü termostatu yetmiş altı dereceye ayarlamayı seviyordu.

Ben 49 dereceyi tercih ediyordum. 76 derecede anlaştık. Evliliğin tamamen uzlaşma olduğunu söyleyenler, hiç İtalyan prensesiyle evlenmemişlerdi.

"Banyoda uyuyakalmayın," diye emir verdim. Uykulu

bir şekilde başını salladı ve kapıyı yüzüme kapattı.

Lila banyo yaparken, kız kardeşimin deli saçması tavsiyesini dinledim. Berbat bir şeydi, ama başka seçeneğim yoktu. Anlaşılan, Lila'ya hap vermek bebeği mahvedebilirdi. Bu bana kazan-kazan durumu gibi gelse de, o şeytanın dölünü seviyor gibiydi.

Mutfağa gidip bir viski şişesi aldım, bir bardağa üç parmak kadar doldurdum, bir dikişte içip ağzımı sildim. Telefonumu çıkardım ve Rhyland Coltridge'e mesaj attım.

Coltridge, yeni yetme bir teknoloji milyarderiydi. Aynı zamanda, New York sosyetesinin yarısını para karşılığında yatağa atan eski bir eskorttu.

. Onun yatakta ne yaptığını çok iyi bildiğine dair güvenilir bir kaynaktan bilgi almıştım. Uzman tavsiyesine ihtiyacım vardı. Ağzını açmayacak birine. Tüm kusurlarına rağmen — ve lanet olsun, bunlar hakkında bir tez yazabileceğimi biliyordum — o çok sağduyulu biriydi.

Bunu biliyordum, çünkü kız kardeşim de zamanında kendi takıntılarını aşmak için onu tutmuştu.

Tiernan: Tavsiyeye ihtiyacım var.

Rhyland: Tiernan Callaghan mı?

Tiernan: ...

Rhyland: Çoğalmayın.

Tiernan: Seks tavsiyesi mi, seni düşük kaliteli jigolo.

Rhyland: Öncelikle? Çok sevimli. İkincisi? Ben emekliyim.

Tiernan: Saatte 20 bin dolar.

Rhyland: Üzgünüm, belirtmeliydim: Emekliyim VE milyarderim.

Tiernan: App-date hisselerimi sana satacağım.

Onun sağlıklı sahte flört uygulamasında hisselerimin olması, onun için bir diken gibiydi. Benimle ilişkisi olan herkes, kibar toplumda ölmüş sayılırdı.

Rhyland: Şaka yapıyorum. Geri vermek benim tutkumdur. Rhyland: Konuş benimle dostum.

Tiernan: Bakire. Çekingen. Sert olması lazım. Tam anlamıyla seks yok. Rhyland: Seni çekingen olarak tanımlayabilir miyim bilmiyorum.

Tiernan: Ben değil, seni aptal. O.

Rhyland: Oh. Vaginal ilişkiden orgazm olan kadınların oranı beşte bir, o yüzden zaten penetrasyon önermeyecektim. En iyisi onu yalamak. Klitoriste 10.000'den fazla sinir lifi var. Dilin zımpara kağıdı değilse, hata yapma şansın çok az.

İnleyerek bardağımı yeniden doldurdum. Göz kapaklarımın arkasında bir baş ağrısı oluşmaya başladı.

Tiernan: Hiç böyle bir şey yapmadım.

Rhyland: Am yalamak mı? Başın sağ olsun. Kesinlikle tavsiye ederim. 12/10.

Rhyland: Yetişkin oyuncak bebek üzerinde nasıl yapıldığını gösteren bir video göndereceğim.

Tiernan: Peki, böyle bir şeyi neden elinin altında bulunduruyorsun?

Rhyland: Geçen yıl Harvard'da ders verdim. Bilirsin, dünyaca ünlü bir am uzmanı olarak.

Rhyland: Hepimiz bu gezegende iz bırakırız. Sen nüfus artışıyla mücadele ediyorsun. Ben harika orgazmları teşvik ediyorum.

Tiernan: Bu konuşmayı bitirmeye teşvik edelim.

Rhyland: Size filmi gönderiyorum. Yarın sabah ilk iş olarak hisselerinizi satmayı unutmayın.

Tiernan: Bir şey daha var, Coltridge.

Rhyland: Evet?

Tiernan: Bu konuşma hiç olmamış olsun.

Beş dakika sonra, Rhyland'ın plastik bir bebeği aşırı bir coşkuyla tatmin ettiğini izliyordum. On dakika sonra yatak odamıza girdim. Lila çoktan yatağa girmiş, ıslak saçlarını havluyla kuruluyordu.

Yatağın ucunda durdum.

"*Ne oldu?*" Kan çanağına dönmüş gözleri bulutlandı. Tanrım, ne zamandır düzgün bir uyku çekmemişti?

"Uyumana yardım edeceğim." Dilimin ucuyla dişlerimi yaladım, alkolün tadını aldım. "Eğer izin verirsen."

Hiç izin istemedim. İstedğim şeyi aldım.

Şimdi izin istedim.

O, daha dik oturdu, yüzünde temkinli bir ifade vardı. "*Bunu nasıl yapacaksın?*"

"Seni çok mutlu edecek bir şekilde dokunabilirim. Aynı zamanda çok uykulu da."

Alt dudağını ısırarak teklifimi düşündü. Bir okul çocuğu gibi orada durup onun sözlerini bekledim. Bana hizmet etmeme izin verip vermeyeceğini duymak için bekledim. Onun tapınağında diz çöküp onu yalamak için.

Acınası bir durum.

"Ya kazara bana zarar verirsen?" Düğme burnunu ovuşturdu. "O canavar öyle yaptı. Hâlâ hissedebiliyorum bazen. Bacaklarımın arasında. Onun sert parmaklarını. İçimde olan şeyini."

Gözlerimi kapattım ve nefes aldım. Bu yüz­süz alete olan kana susamışlığım sonsuzdu. Onun hayatını Alex'inkinden daha çok istiyordum.

"Sana asla öyle bir şey yapmam." Sesimi buldum ve gözlerimi açtım. "İstesem bile. Sen yalvarsan bile. Beni aldatsan bile. Beni öldürsen bile." Ve sonra, çok acı, çok gerçekçi geldiği için ekledim: "Seni korumak şu anda benim için bir zorunluluk. Karanlık seni korkutuyorsa, gecenin çökmesini engellerim, Lila."

Bu da nereden çıktı? Hiçbir fikrim yoktu, ama yalan da değildi.

O anda kendimi açığa çıkmış hissettim. Sanki elinde dolu bir silah vardı ve beni öldürmek için net bir atış yapabilirdi. Bundan, ondan ve *bu durumdan* nefret ediyordum. Ama zorlama konusunda sorun şu ki, başka seçeneğin yoktu.

Lila başını salladı. "Sana güveniyorum. Vücudum senin."

Geriye yaslandı ve ipeksi beyaz geceliğinin ilk iki düğmesini açtı. Göğüsleri, dolgun, yuvarlak ve mükemmel bir şekilde ortaya çıktı. Soluk renkli meme uçları elmas gibi parlıyordu.

Bana ona ne yapmayı planladığımı sormadı.

Onu sikip, yalayacak, karnının üstüne yatırıp kışını süreceğim olsam bile.

Lila bana tam yetki verdi.

Şaka ona döndü, çünkü ben bununla ne yapacağımı hiç bilmiyordum

ne yapacağımı hiç bilmiyordum.

"Eğer çok fazla olursa, saçımı çek," dedim. "Ve hemen "

Şükranla gülümsedi.

Şimdi ne yapacağım? Hazırlık yoktu. Ön sevişme yoktu. Onun külotunu yırtıp atıp ziyafete başlayamazdım. Belli ki bunu yeterince planlamamıştım. Tanrım, yüzündeki ifade. Gözlerinden parıldayan umut. Artık geri çekilmek için çok geçti.

İlk öpüşmemizden beri bu anı erteliyordum, çünkü bunu mahvetmek istemiyordum. Ve şimdi ben burada duruyordum, o da orada oturuyordu ve ikimiz de hareketsizdik, ağır ağır nefes alıyorduk ve çok, çok sessizdik.

"Penisini görebilir miyim?" Lila dudaklarını yaladı ve gerginliği bozdu.

Ciddiyetle başımı salladım.

Bir elimle kemerimi çözdüm, pantolonumun düğmesini açtım ve fermuarımı indirdim. Armani marka külotumu aşağı indirdim. Penisim mor ve tamamen ereksiyon halinde ortaya çıktı. Öfkeli bir damar, kökünden tepesine kadar penisin üzerinde dalgalandı.

O, avuç içlerine doğru eğildi ve daha iyi görebilmek için yatak üzerinde sürünerek ilerledi. Beni bir heyecan ve dehşet dalgası sardı.

Yüzü artık penisime birkaç santim uzaklıktaydı ve hayatım boyunca hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Tanrım, ona bak. Toplumda çok yanlış bir şeyler vardı, bu sahnenin yaşanması yasal olduğu için.

O. Bakire, masum, diş ağrısı verecek kadar tatlı.

Ben. Katil. Psikopat. Sapık.

Lila başını eğdi ve sanki ortaçağ tablosuymuş gibi benim aletimi inceledi.

"Hepsi aynı boyutta mı?" Başını kaldırdı, soluk mavi gözleri benimkilerle buluştu.

"Hayır." Sesimdeki gerginliği duyamadığına sevindim. "Boyut, uzunluk ve genişlik değişir."

Kaşlarını çattı, düşünceli bir şekilde dudaklarına dokundu.

"Mantıklı." "Neden?"

"Çünkü eğer... o... seninki gibi bir penisi olsaydı, hayatta kalamazdım."

Onun sözleri beni bir anda harekete geçirdi.

Eğildim ve onu susturmak için dudaklarını dudaklarımla kapattım. Ağzıma nefesini verdi ama daha fazlası için ağzını açtı. Dillerimiz birbirini buldu. Yatağa uzandım ve onu yatırdım. Üstüne çıkmadan kollarımı başının iki yanına dayadım. O pisliği düşünmesini istemedim.

Öpüşmemiz derinleşti ve Lila aramızdaki sikime uzandı. İpeksi elinin dokunuşuyla, sikim seğirdi ve nabız gibi attı, avucuna sızdı. Ağzıma inleyerek, sanki bir köpeğin kafasıymış gibi okşadı. Umurumda bile değildi. Mükemmeldi. O mükemmeldi.

Oynak, kendinden emin ve korkusuzdu. Artık olanların hızını ben belirlemiyordum. Fatih fethedilen oldu.

Ve ben, eğlenceli, karanlık bir kesinliğiyle, tamamen, trajik bir şekilde, sefil bir şekilde ona ait olduğumu biliyordum.

Serbest eliyle yüzümün yanını tuttu, parmaklarını elmacık kemiğim boyunca okşadı. Ağzı benim ağzımın üzerinde hareket etti, öpücüğümüzü derinleştirmek için farklı açılar aradı. Bu sırada, benim aletimi okşayan eli, onu yukarı aşağı okşadığında, aletin içgüdüsel olarak ona doğru itildiğini keşfetti. Ben kafamda Rhyland'ın aptal videosunu izleyip, doğru hareketleri hatırlamaya çalışırken ve hiçbir şey hatırlayamıyorken, o bunu yaptı.

Lila benim sikimi bırakıp geceliğini tamamen aşağı çekti. Kumaşla uğraşıyordu. Dizlerimin üzerine geriye doğru eğildim ve onu izledim.

Seni aptal herif. Bunu ona yapman gerekirdi. "Yapmalı mıyım..." Boğazımı temizledim. "Yani, yapmalı mıyım?"

Az önce mırıldandın mı, pislik herif?

Alt dudağını ısırды ve başını salladı.

Geceliğinin düğmelerini açtım, yüzünde rahatsızlık belirtisi var mı diye dikkatle baktım.

Karım endişeli ve biraz bunalmış görünüyordu, ama sözde balayımızdaki gibi beni bıçaklayıp vurmak istiyor gibi değildi.

"Penisini ağzıma sokmanı istiyorum. Neden bu kadar çok sevdiğini anla."

"Hayır," diye homurdandım, biraz fazla hızlı, biraz fazla sertçe. "Bu benimle ilgili değil. Seninle ilgili."

"İkimizle ilgili olması gerekmez mi?"

Yine yüzüme uzandı ve yavaşça göz bandımı çıkardı. Nefesimi tuttum, bakışlarımı kaçırmamak ve saklanmamak için kendimi zorladım.

"Bence sen çok güzelsin," dedi yüksek sesle, mesajını net bir şekilde iletmek için. *"Ve tekrar bir koca seçmem gerekse, yine seni seçerdim."*

Eğildim, sağ meme ucunu ağzıma aldım ve iyice emdim. Tatlı ve sıcaktı, hindistancevizi vücut losyonunun kokusunu taşıyordu. Lila daha fazlasını isteyerek sırtını kavisledi ve ben sol elimle diğer meme ucunu okşadım, parmağımın izini takip ettim, nazikçe okşadım ve çektim, farklı basınçları denedim, ayak parmaklarını kıvrmasına neyin neden olduğunu görmek için.

Göğüsleri... Ah, lanet olsun, bunun için bir kelime var mıydı? Doyamıyordum. Dilim sağ göğsünün her santimini yaladı, sonra sola geçti. Bu sırada o kıvranıyor, pelvisini yukarı doğru itiyor, anlamadığı bir şey için yalvarıyordu ve ben ona bunu nasıl vereceğimi bilmiyordum.

Vücudunun göğüs kısmına doğru öperek indim, Rhyland'ın videoda bunu yaptığını hatırladığım için değil - kendi kanayan adımı bile hatırlayamıyordum, öğreticiyi hatırlamam imkansızdı - ama vücudunun her köşesinin tadının nasıl olduğunu bilmek istediğim için. Dilimi belinin kıvrımları boyunca gezdirdim, elleriyle nefes nefese kıvrılırken kalçalarını sıktım -gıdıklanıyor, not aldım- kalça kemiklerini öptüm, burnumu külotunun içinden amına soktum, derin nefes aldım. Kokusu afrodizyak olduğunu fark ettim; sikim çarşafların üzerine ön sıvı sızdırdı.

Külotunu parçalara ayırıp, tadı nasıl bilmeden amını yalamak istedim. Ama ona karşı dikkatli olmam gerekiyordu.

Hayır, ona karşı dikkatli olmak *istedim*. Ona sahip olabileceğim en değerli şeyi kazanmıştım - güvenini - ve bunu mahvetmeyecektim.

Ellerimi bacaklarında gezdirerek masaj yaptım, yukarı doğru ilerledim; dizlerimin üzerine oturdum, sağ bacağını ayak bileğinden tutup külotunu çıkardım.

Amcığı bir sanat eseri gibiydi ve ben Batı dünyasındaki çoğu müzeyi gezmiştim.

Acı verecek kadar küçük bir üçgen, saçından bir ton daha koyu altın rengi buklelerle korunuyordu.

Kimse ona ağda yapmayı, kesmeyi, tıraş etmeyi, baştan çıkarmayı öğretmemişti. Yine de o, gördüğüm en seksi şeydi.

Göz teması kurarak her bir ayak parmağını öptüm. O da tembel bir kedi gibi mırıldanarak yatakta uzandı. Ayak bileğinin içini öptüm, aşağıya, dizinin arkasına doğru ilerledim, iç uyluklarını öptüm ve yaladım, yavaşça, yavaşça, bana durmamı, fikrini değiştirmemi söyleme şansı verdim.

Durmadı.

Onun amına yaklaştıkça ağızım sulandı. Sikim kontrolsüzce seğirdi.

Onun merkezinde durdum, kık çatlağından klitorisine kadar yavaşça, içtenlikle yaladım.

O kadar yüksek sesle inliyordu ki, Nebraska'daki insanları uyandıracak sandım.

İç uyluklarını okşayarak yalamaya başladım, boş olan elimle onun zor bulunur küçük klitorisini aramaya başladım. Tamamen umutsuz değildim. Genel olarak nerede olduğunu biliyordum. Onu bulduğumda masaj yapmaya başladım.

Karımın tadı inanılmazdı. Temiz ten, şekerli su ve hiç deneyeceğimi düşünmediğim bir bağımlılık. Dilim daha derine indi, ona nüfuz etti, başparmaklarım onu daha da genişletti. Gergin bir yay gibi gerildi.

"Tiernan," diye boğuk bir sesle adımı söyledi, tatlı, yumuşak sesiyle. "Ne yapıyorsun?"

"Yemeğimle oynuyorum," diye mırıldandım, dudaklarımdan okuyamadığını bilerek.

Saçıma uzandı. Güçlü ve ciddi bir şekilde çekti. Donakaldım, başımı kaldırıp ona baktım.

"Siktir. Bu çok mu fazlaydı?" Kendimi gerçekten kanayan bir şekilde kızardığımı hissettim. Neyim vardı benim?

Lila yastıktan başını kaldırdı, yüzü pembe, gözleri odaklanmamış. Parmaklarını saçımdan çekip, saçımın büyük bir kısmını kopardı.

"*Neden durdun?*" Keskin hareketlerinden ses tonunu anlayabilmem eğlenceliydi.

"Saçımı çektin. Bu bizim güvenlik kelimesiydi."

Kaşları birbirine çattı. "*Neredeyse boşalacaktım.*"

"Öyle mi?"

"*Evet. Ve nasıl bir his olduğunu görmek istedim. Devam et.*" Başımı aceleyle bacaklarının arasına itti ve ben güldüm.

İşe geri döndüm ve hızımı artırdım. Dilimi her içlerine soktuğumda, kasları sıkışarak onu içinde tutmaya çalışıyordu. Ve parmak ucum klitorisin hemen altını her okşadığında, kıvranıyor ve inliyordu.

Yine orgazma yaklaşmıştı. Ben de öyle.

Farkında olmadan, sürtünme arayışında penisimi yatağa srtyordum. Lila yine saçıımı çekti. Bu sefer durmadan önce yukarı baktım. O çılgınca kıvranıyor ve inliyordu. Ben devam ettim.

Kalçaları, dilimden, dudaklarımdan, parmaklarımdan kaçmaya çalışarak sarsıldı ve ben bir elimi beline doladım, onu yatağa sabitledim.

Sıvı bir sıcaklık dalgasıyla dilime sertçe çarptı. Bunu biliyordum, çünkü onu amından zar zor ıkarabiliyordum. Artık damlayan bir am.

Ona olan arzum şiddetliydi.

Onu yaladım, kendimi yatağa daha hızlı sürtünerek. O zevkle inledi, bacağını uzattı.

Bu seferki orgazmım farklıydı. Bir kale gibi, tuğla tuğla, gökyüzüne doğru kıvrılarak, her şeyin üzerinde yükselerek, sonunda sadece zevk, onun kokusu ve eti kalana kadar büyüdü.

Elimin içine o kadar sert boşaldım ki görüşüm bulanıklaştı. Vücudumdaki her kas gerginleşmişti. Her santimi terle kaplıydı. Yüzümü dizinin kıvrımına gömdüm, kokusunu içime çektim.

"Oh, *lanet olsun*." Diz kapağını öptüm, kıkırdayarak, dudaklarım onun pürüzsüz bronz teninde kayıyordu. "Tanrım. Bu... mükemmeldi."

Empatik bir insan değildim, ama karımın nasıl hissettiğini bilmeden sefil hayatlarını yaşayan diğer erkeklere acıyordum. Ayağa kalktım ve ellerimi yıkamak için banyoya gittim. İki dakika sonra geri döndüğümde, karım ipek yastığa başını dayamış, ağzı hafifçe açık bir şekilde uyuyordu.

zerine yorganı çektim, alnını öptüm ve ışığı kapattım. Yine banyonun önünde bir nanosaniye durdum, sonra o kadını derimden silip atmamın imknsız olduğuna karar verdim.

Bunun yerine, odanın köşesindeki koltukta onun "kızgın" yerini aldım ve arkama yaslanarak onun uyumasını izledim.

Gecenin sekiz saati boyunca.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ON DÖRT YIL ÖNCE

Hazırlardı.

Son on iki ay boyunca ikizler kaçışlarını özenle planladılar, kimse onları görmesin veya duymasın diye gecenin köründe ASL ile iletişim kurdular.

Haritaları vardı. Olga'nın arabasının yedek anahtarları. Tahta kalasın altında sakladıkları yiyecek stoğu. Temiz şişe su.

Babalarının ve kardeşlerinin tam isimleri vardı. Igor'un masasından çaldıkları İrlanda'daki bir adres.

En önemlisi, bir planları vardı.

Bu planda tek bir şey eksikti: Onları özgürlükten ayıran ana kapının şifresi.

Artık on dört yaşındaydılar ve yaşlarına göre olgunlaşmışlardı.

Kaçışlarının Alex'e ne yapacağını bilecek kadar olgun.

Bu konuda tartışmalar olmuştu. Tierney, Lyosha'ya güvenmeleri gerektiğini söyledi. Tiernan ise Tanrı dahil kimseye güvenilemeyeceğini savundu.

Şimdi Tiernan, Igor'un ofisinin dışındaki kırmızı kan birikintisinde kendi yansımasına bakarak parmaklarıyla saçlarını geriye doğru düzeltiyordu.

Igor Amerika'daydı, bu da Alex'in ofisine erişimi olduğu anlamına geliyordu.

Tiernan kapıyı çalmadan açtı.

Alex, babasının tahtı andıran koltuğunda oturuyordu, kucağında on altı yaşındaki bir kız tutsak vardı. Tutkuyla öpüşüyorlardı.

Öfke Tiernan'ın kanını kaynatıyordu. Daha önce hiç bir kızla öpüşmemişti. Birçok kıızı ve erkek çocuğu kışından sıkmişti. Igor'un kendi sapkın, çarpık eğlencesi için ona söylediği her şeyi yapmıştı.

Kız kardeşinin diğer mahkumlar tarafından soyulmasını izlemek zorunda kalmıştı. Onlar tarafından kullanıldığını.

Olga, yerel bir veterineri arayıp rahmini aldirmaktan başka çaresi kalmayana kadar, onun kanamasını izlemek zorunda kaldı.

Alex tüm bu korkunç olaylara maruz kalmadı. Kendi hızında büyümesine izin verildi.

"Orada öyle durma," diye fısıldadı Alex güzel kızın dudaklarına. "Otur, izle ve not al."

Tiernan kıpırdamadı. "Dışarıdaki kan kimin?"

"Bu kızın erkek arkadaşı bizim ilişkimizden hoşnut değildi." Alex güldü.

"Konuşmamız lazım."

Bu Alex'in dikkatini çekti.

"Git." Kızın onu itti. Kız komik bir şekilde poposunun üstüne düştü, dudaklarını bükerek ofisten çıkıp gitti.

"Ee?" Alex, elinin tersiyle dudaklarını sildi, tıpkı on dört yaşındaki bir çocuk gibi görünüyordu. Babasının paketinden bir sigara çıkardı, sonra bir kibrit çaktı. "Ne var?"

Alex'in arkadaşlıklarında bir sorun görmemesi Tiernan'ı şaşırtıyordu. Babası Tiernan'ın annesini öldürmüş ve onu evinden kaçırmış olmasına rağmen, bu olasılık dışı bağı kabul edebiliyordu.

Ama Tyrone, Alex'in annesine de aynı şeyi yapmıştı, o henüz yeni doğmuş bir bebekken.

"Giriş kapısının şifresine ihtiyacım var," dedi Tiernan kuru bir sesle.

Alex kibriti sigaranın ucuna yaklaştırdı, yakıp alevi söndürdü. "Öyle mi?"

"Evet."

"Beni bırakıyor musunuz?" Bir nefes çekti ve dumanı ağzının köşesinden dışarı bıraktı.

"Suya dalmak istiyoruz." "Ne zaman?"

"Ne zaman istersek. Tierney depresyonda." Yalan değil.

"Ameliyatından sonra bir çıkış noktasına ihtiyacı var."

Alex bunu düşündü.

"Ben de gelebilir miyim?"

"Tabii."

"O zaman şifreye ne için ihtiyacın var?"

"İstediğimiz zaman gelip gitmek istiyoruz. Sana bağlı kalmak istemiyoruz.

Ayrıca, sen her zaman burada değilsin." Lyosha bunu düşündü.

"Beni burada bırakmayacağına söz veriyor musun?" "Söz veriyorum," dedi Tiernan yalan söyleyerek.

Bu, onun söylediği ilk ya da son yalan değildi, ama açık ara en haklı olanıydı.

"Beni ihanet edersen seni affetmem." Alex sigarasını küllükte söndürdü. Elleri titriyordu.

"Ben de ihanet etmem."

"Seni seviyorum," dedi Alex kederli bir sesle. Gözleri Tiernan'ın kollarıyla buluştu. "Bir kardeş gibi. Belki de bir kardeşten daha fazla. Çünkü sen benim seçimimisin. Slava ve Jeremie ise değil."

"Seni terk etmeyeceğim, Lyosha," dedi Tiernan yumuşak bir sesle. "Asla. Bana güvenebilirsin."

Alex ona şifreyi verdi.

Ertesi sabah ikizler gitmişti.

Dört gün sonra Yakutsk'taydılar.

Yolculuk, donma ve karanlık içinde bulanık bir anı olarak kaldı.

O ve Tierney, Olga'nın eski Lada Niva'sını sırayla sürdüler. Tierney kaçtıkları gece ateşi yükseldi ama deli gibi yoluna devam etti, benzin almak dışında durmak istemedi. Boş su şişelerine işediler. Sırayla yediler ve uyudular.

Şehre vardıklarında, buldukları ilk satıcıya arabayı sattılar. Titrek, kararsız parmaklarıyla rubleleri ellerinde tuttular. Daha önce hiç para görmemişlerdi.

Saat sabah dokuzdu ve Dima'yı beklemek için çok erkendi, bu yüzden bir lokantaya girdiler. Orada yumurta, jambon, kızarmış domates, mantar, kasha ve tereyağlı ekmek sipariş ettiler. Kahve, çay ve şekerli kızılıcak da. Ödemeyi yaptıktan sonra, yedikleri her şeyi kusmak için dışarı koştular. Mideleri, doyurucu bir kahvaltı için çok küçüktü.

Lenin Meydanı'na yürüdüler ve saat 11'de vardılar. Heykelin altına oturdular ve yakalanmamak için endişeyle çevrelerini kontrol ettiler.

Dima, onlar B planını konuşmaya başladıkları sırada, öğlen altı geçe geldi. Meydanda onlardan başka tek kişi oydu.

Tiernan ayağa kalktı. "Michael beni gönderdi," dedi. "Bizi buradan çıkarmanı istedi."

Pasaportları yoktu. Doğum belgeleri yoktu. Sadece annelerinin on dört yıl önce Noel süslerine yazdığı isimler ve üstlerindeki vardı.

"Moğolistan," dedi Dima kararlılıkla. "Önce oraya gideceğiz, sonra batıya geçeceğiz. Belki Kuzey Afrika'ya. Yolculuk sırasında babanızı takip edeceğiz. Şimdilik trene binelim."

Tren harikaydı. Tierney vagona girdiklerinde sevinç gözyaşları döktü. Elli yaşlarında, gri saçlı, tilki gibi bir adam olan Dima çok az konuştu.

Akşam yemeği, büfeden alınan piroshki idi. Bir saat sonra gece oldu ve Dima ile Tierney uykuya daldı.

Tiernan arabanın arkasına kaydı, pencereyi açtı ve kafasını dışarı çıkardı.

Ancak o zaman, Igor Rasputin'in pençelerinden gerçekten kurtulduğuna inanmaya başladı.

Başını kaldırıp aya baktı. Ay da ona bakıyordu.

Birbirlerine gülümsediler, bir sırrı paylaşıyorlardı.

Sonunda özgürdü.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

TIERNAN

Gealach: Sana bir şeyim var.

Telefonumdaki mesajdan başımı kaldırıp, yanımda yatakta uzanan kadına dikkatimi verdim.

Hâlâ inanılmaz derecede minik görünüyordu ve nasıl bir insan doğurmayı planladığını merak ettim. Onun gibi inatçı bir kız için bile bu çok iddialı bir plan gibi görünüyordu.

Kaşlarımı kaldırdım. "Evet?"

"Tierney, ikinizin hiç doğum gününüzü kutlamadığınızı söyledi." "Tierney çok konuşuyor."

"İkinizin de annenizin öldürüldüğü günü kutlamaya değer bir şey bulmadığınızı söyledi."

Bu bir soru olmadığı için cevap vermedim.

"Bunu değiştirmeliyiz." Lila kararlı bir ifade takındı. *"Sizi Aralık ayında kutlamaya zorlamayacağım, ama şimdi iyi bir zaman. Gerçek tarihten birkaç ay var."*

Telefonumu yanıma koydum ve onun açıklamasına bekledim.

"Sana bir doğum günü hediyesi aldım."

"Ben Temmuz ayında doğmadım."

"Evet, ama doğdun ve bu kutlanmaya değer. Tierney'e de bir şey aldım."

Kız kardeşimin onu neden sevdiğini anladım. Lila, çevresindeki insanlara kendilerini görülmüş hissettiriyordu. Muhtemelen hayatı boyunca göz ardı edildiği içindi.

Yatağının başucundaki komodine uzandı ve çekmecedен küçük bir mücevher kutusu çıkardı, bana uzattı. Kutuyu açtım ve içindekileri soğukkanlılıkla inceledim.

İçinde bir haç kolye vardı. Onun gösterişli kardeşlerinin on bin dolarlık gömlekleri ve elmas küpeleriyle takacakları türden bir kolye. Kutuyu kapatıp ona geri verdim.

"Ben ateistim."

"*Ben değilim.*" Kaşları çatıldı. "*Onu takmanı ve bu dünyada senin için dua eden biri olduğunu hatırlamanı istiyorum.*"

Ben takı takmazdım ve kendimi kanayan bir kahve fincanından daha fazla Katolik olarak görmezdim. Ancak, daha önce hiç doğum günü hediyesi almadığım için, bir hediye reddetmenin adabını bilmiyordum.

"Takmayacağım." "*Asla asla deme.*"

"Şu anda söylüyorum."

"*Çok huysuzsun.*"

Dudaklarını bükerek, "Çok ısrarcısın." dedi.

Hafif bir gülümseme takınmaya çalıştı, ama hayal kırıklığına uğradığını anlayabiliyordum. "*Peki. Giymiyorsan giyme. Ama sakla.*"

Onu komodin çekmecesine attım ve ayağa kalkarak güne hazırlanmaya başladım.

OTUZ ALTI. LILA

Birkaç kısa hafta boyunca hayat neredeyse mutluluk doluydu.

Imma ve ben evimizi düzenledik, doktor randevularına gittik ve yemek pişirdik. Tierney haftada iki kez çay getirerek beni ziyaret etti. Hem egzotik yerlerden gelen bitki karışımları hem de yeraltı dünyasının önemli isimleri hakkında mafya dedikoduları. Annem haftalar önce gönderdiğim mesaja hala cevap vermemişti, ama artık oturup tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi ona bakmıyordum.

Uyku ve ben nihayet yeniden tanıştık. Hepsi kocam sayesinde.

Her gece vücudumu taparcasına sevdi, meme uçlarımı emdi, bacaklarımın arasını öptü ve yaladı, bazen parmaklarını da oraya soktu ve beni ruhumu parçalayan orgazmlara ulaştırdı, ardından da bir bebek gibi uyudum. Vücudumu yorarak bana, hiçbir hızlı yürüyüşün ya da egzersizin başaramadığı huzurlu bir uykuyu armağan etti.

Tiernan hala bebeğe, tekmelemelerine, ultrason resimlerine veya sağlığına ilgi göstermiyordu. Hamilelik, başımızın üzerinde asılı duran kara bir bulut gibiydi. Aramızdaki en kalın, en yıkılmaz duvar gibi görünüyordu. Ama her zaman aynı sonuca varıyordu: Tiernan beni gerçekten seviyorsa, çocuğumu da kabul ederdi.

Çünkü ben? Onun getirdiği her şeyi ve herkesi memnuniyetle kabul ederdim.

Kardeşlerim beni sık sık ziyaret ediyordu. Enzo ve Luca ile öğle yemeği yiyordum, onlar da benimle ASL pratiği yapıyorlardı. Achilles bile, komşusundaki sözde *yatırımını* kontrol etmeye geldiğinde uğradı. Tierney'nin dairesine sevgilisinin izlerini aramak için her uğradığında, bana deli'den bir şeyler getirmeyi ihmal etmezdi. Calzone

ya da dondurma. Onun ziyaretleri beni en çok şaşırttı. Çünkü Achilles'in kimseyi etkilemeye çalışmadığını biliyordum, ben dahil, bu yüzden benimle vakit geçirmeyi seçtiyse, bunun nedeni beni gerçekten tanımak istemesi idi.

Annem ise Enzo ile bana bir şeyler gönderdi. Beğeneceğimi düşündüğü kitaplar, pişirdiği kurabiyeler ve benim için aldığı hamile kıyafetleri.

"Benimle konuşmayarak neyi başarmaya çalışıyor? Sırrım zaten ortaya çıktı," diye Enzo'ya bir gün, ikimiz de kanepemde *Parks and Recreation* izlerken içimi döktüm.

"Sen onun kontrol edebileceği tek şeydin." Enzo omuz silkti, tam da altın çocuk gibi görünüyordu. Kardeşlerin en yakışıklısı. En nazik olanı. *En gizemli olanı.* "Seni sevdiğini biliyorsun. Sadece, artık kendi hayatın olduğu için ne yapacağını bilemiyor."

"Angelo ile evlenmek istemediğim için mi?"

"Sanmıyorum," diye itiraf etti Enzo. "Tiernan'la konuştuktan sonra bu konuyu bir an önce kapatmak istedi."

"Bana saldıran kişinin aranması nasıl gidiyor?"

Tiernan'ın bu konuda çalıştığını biliyordum, ama sormadım. Kendi yarama dokunmak istemedim. Ama onu ne zaman bulduklarını da bilmek istiyordum. Bu konuyu kapatmam gerekiyordu.

"Tiernan'ın önünde birkaç engel var," dedi Enzo belirsiz bir şekilde, ensesini ovuşturarak. "Ama üzerinde çalışıyor. Daha fazla kişiyi sorguya çağırmadan önce somut kanıtlara ihtiyacı var. Neyse, annene dönelim." Konuyu değiştirdi. "Seni deli gibi sevdiğini unutma, tamam mı?"

"Benim için mutlu olmalı."

"Senin için kötü sonuçlanacağını düşünüyor. Tiernan'ın pek iyi bir itibarı yok."

"Peki sen ne düşünüyorsun?"

Enzo çenesini parmak eklemleriyle okşadı. "Bence Tiernan Callaghan'ın kalbi olarak bilinen buzdağını eritebilecek biri varsa, o da sensin kardeşim."

Mutlu şans serim bir sabah aniden sona erdi. Tiernan bana bir fincan kahve doldururken, Imma kaşlarını çatmış, zaten tertemiz olan mutfak adasındaki aynı yeri öfkeyle ovuşturuyordu.

"Bugün anneni ziyaret etmelisin," dedi Napoliten lehçesiyle, sert bakışıyla tartışmamam için beni uyardı. "Bugün onun doğum günü ve seni çok özleyor."

Telefonumu aldım ve ASL bilmediği için Imma'ya mesaj attım. Beni bu kadar özleyorsa, beni ziyarete gelebilir. Mektup yazabilir. Hatta e-posta bile yazabilir. Artık bir adresim var.

Imma mesajı okudu, kaşlarını daha da çatarak başını salladı. Bronzlaşmış yüzünü çevreleyen gümüş rengi saçlarını üfleyerek uzaklaştırdı.

"O gururlu bir kadın ve tüm hayatını seni korumak için harcadı. Sen şımarık davranıyorsun."

Okula gitme şansımı elimden aldı. Eğitim alma şansımı. Arkadaş edinme şansımı.

"O zaman doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptı."

Tiernan kahvemi tezgahın üzerinde kaydırıldı ve bana sorgulayan bir bakış attı.

"Evde resmi bir akşam yemeği var. Bu akşam saat yedide," dedi Imma. "Gitmelisin."

Bunun üzerine arkasını dönüp mutfaktan çıktı ve telefonunu bırakarak cevap vermemi engelledi. Kapının arkasında kaybolan sırtını izledim. Tamamen mantıksızdı. Normal bir hayat yaşamak istediğim için *beni* reddeden annemdi. Tersine dönmüş bir dünyada yaşıyormuşum gibi hissettim.

Tiernan yanımdaki tabureye oturdu. Sırıltısı, itüzümü kadar tehditkardı.

"*Komik olan ne?*" Ona kaşlarımı çattım.

"Tavrın." Meyve kasesinden bir elma aldı ve sulu bir ısırık aldı. Beyaz dişlerinin elmanın etine batması bile içimi arzu ile doldurdu. "Asi bir genç gibi davranıyorsun. Küstahça cevap veriyorsun. Büyüyorsun lan."

Onun küçümseyici sözlerini sevmiyordum, ancak içten içe onun benden çok daha yaşlı olduğunu kabul ediyordum. Aramızdaki on yıllık yaş farkının ötesinde. O bir çalışma kampında şekillenmiş, yetim ve hayaletler tarafından takip edilen bir çocuktur. İşletmeler kurdu, hayatları mahvetti, tüm operasyonları yönetti.

Bu arada ben, yüksek öğrenim görebilmek için lise diplomasını nasıl alacağımı hala düşünüyordum.

Kahvemi yudumlarken, onun yorumlarını umursamadan omuz silktim. "Neler oluyor?"

Fincanımı masaya koydum. "*Imma bugün beni annesinin doğum günü yemeğine götürüyor.*"

"Öyle mi?" Bana alaycı bir bakış attı. "Belki de yardımcının emirlerini dinlemeyi bırakmalısın."

"*Bence gitmeliyiz.*"

"Ben her halükarda gidiyorum," diyerek beni şaşırttı. Bana ne düşündüğümü sormadı ya da beni de davet etmedi. Bu da bana, benim bedenimi taparcasına sevse de, geri kalanımla hiç ilgilenmediğini bir kez daha hatırlattı.

"*Bu benim için yeni bir haber.*"

"Brennan da orada olacak. Bratva ile ilgili konuşmamız gereken bazı şeyler var.

Tierney de Keatonları getirecek."

Beni almadan gitmeyi planlıyordu. Bu beni çok kızdırdı. O *benim* ailemdi. Annem hakkında ne hissettiğimi biliyordu.

"*Nasıl benim arkamdan ailemle planlar yaparsın?*" "Dikkatli ol, Lila."

Kahve fincanını masaya koydu. "Bu asla anlaşmamızın bir parçası değildi."

"*Senin yüzüne oturmaktan başka bir şey kabul ettiğimi hatırlamıyorum.*" Öfke yanaklarımı pembeye boyadı. "*Bu kapsamın dışındaki her şey müzakereye açık.*"

Dişlerini dilini gezdirerek gülümsemesini bastırdı.

"*Bu, senin karın olmak da dahil, bu arada. Kuralları ilerledikçe belirliyoruz. Bunlardan biri, sosyal takvimini benimle paylaşman. Her zaman.*"

Geriye yaslanarak, neredeyse gururlu bir baba gibi görünüyordu. "Harika bir omurga, *Gealach*. Bu gece annene bunu kullanmanı öneririm. Ancak ben kimseden emir almam. Hele de bir genç kızdan hiç."

"*Yani yapmayacak mısın?*"

"Hayır."

Cevabı göğsümde bir delik açtı.

"O zaman bir sonraki hamlemi beklemelisin." Zorla bir gülümseme takındım. *"Ona bir hediye götürmeliyiz."*

Ancak onun reddedilmesinin acısını bir türlü atlatamadım. Beni dahil etmeden planlar yapmasından nefret ediyordum. Daha da endişe verici olan ise Bratva ile ilgili haberlerdi. Bu, Alex'in Amerika topraklarına geri döndüğü anlamına mı geliyordu? Yakında bir mafya savaşı mı çıkacaktı?

"Ben hallederim." Tiernan hızla ayağa kalktı, kahvesini aldı, bir shot gibi bir dikişte içti ve hafif ceketini omuzlarına attı.

Çıkarken bir an durdu ve o değerli mücevher gibi gözleriyle beni değerlendirdi. Başını eğdi ve dudaklarını benim dudaklarıma yapıştırdı. Hemen inleyerek öpücüğe teslim oldum, elinin yazlık elbisemin altındaki çıplak dizimi kavradığını, yukarı doğru tırmandığını, külotumun üzerinden çok nazikçe dikişini okşadığını hissettim. Bir çığlık daha kaçtı ağızımdan.

Daha fazlasını arzulayarak, otomatik olarak bacaklarımı onun için açtım. Ağız benimkinden ayrıldı, boğazımın yanından aşağı doğru kayd, iç çamaşırımı yana doğru çekerek ısırp çiğnedi, sert parmakları girişimi okşayıp tahrik etti. Imma'nın diğer odada olduğunu ve her an içeri girebileceğini bilerek tüm vücudum titredi. Onun için bacaklarımı açmış, giyinik halde, sanki onun kişisel oyuncağıymışım gibi benimle oynamasına izin verdiğimi görmesini.

Orta parmağı yarıklarımı okşadı, yarıya kadar içime girdi, başparmağını ise klitorisime bastırdı. Bana dokunuşunu çok sevdim. Beni okumasını. İpuçlarımı alıp onları takip etmesini. Her hücresiyle bir suikastçiydi. Hedefinin en hafif nefesine bile dikkat ediyordu. Sırtımı kavisledim, elbisenin içinden gergin, sertleşmiş meme uçlarımı ona sundum.

Tiernan serbest eliyle elbisenin üst kısmını çekti. Göğüslerim dışarı fırladı, o kadar ağır ve doluydu ki, kendi göğüslerim olduğunu zar zor tanıdım. Meme uçlarım da iki ton daha koyulaşmıştı.

Kocam eğilip meme uçlarımdan birini emdi, dilinin ucuyla meme ucunun çevresini yaladı, bacaklarımın arasında hızını artırdı, iki parmağını içime sokup çıkardı

. Daha yüksek sesle inledim, kıvrandım, utanmaz ve uygunsuz davrandığımı ve Imma'nın bizi duyabileceğini biliyordum.

Ve umurumda değildi.

O benim kocam olduğu için kendimi mazur gösterebilirdim. Ama gerçek şu ki, o sadece bir tanıdık olsa bile, yine de onunla birlikte olurdum.

Orgazmın ilk titremeleri vücudumda yangın gibi yayıldı ve onu tehlikeli bir sıcaklığa ısıttı.

"Yaklaştım," diye nefes nefese, ellerimi yüzüne koyarak, ağzını açıkta, çıplak ve soğuk hissettiğim diğer meme ucuma doğru hareket ettirdim.

Kalın, sıkı bir zevk düğümü göbek deliğimin altında çözülerek vücudumu parçalamak üzereydi. Orgazmlarım her zaman *çok şiddetliydi*.

"Evet." Saçlarını sertçe çektim. "Evet, evet, evet."

Artık onun iki parmağını sürüyordum. Parmak eklemleri kadar içime girmişti ve daha fazlasına hazır olduğumu biliyordum. Onun tüm penisini *istiyordum*. Ve onun da bunu istediğini biliyordum. Bana oral seks yaptıktan sonra bile, her zaman benim merkezime biraz fazla açgözlü bir şekilde bakıyordu. Sanki kalbine çok değer verdiği bir yerden ayrılıyormuş gibi.

Aniden, Tiernan ağzını ve parmaklarını bir anda çekip aldı.

Boğazımın derinliklerinden bir protesto çığlığı çıktı.

"Bir daha beni tehdit etme, tatlım." Başını ağzıma doğru eğdi. Bana verdiği öpücük kirli, sert ve cezalandırıcıydı. Dilsizdi. Alaycı bir sırıtışla parmaklarındaki ıslaklığı yanağımın kenarına sürdü. "Seni beş buçukta alacağım."

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

TIERNAN

Karım benimle dalga geçiyordu.

Annesinin doğum gününe şeffaf lavanta rengi bir mini elbise giymişti. Elbise göğüslerini ve belini sıkıca sarıyor, göbeğinin hemen üstünde genişleyerek büyüyen karnını örtüyordu. Kısa boyuna rağmen süper model gibi bacakları, üç saatlik banyosundan sonra sürdüğü kremlerle parıldayarak, sonsuz bir şekilde sergileniyordu.

Lila hem muhteşem hem de çok kızgın görünüyordu.

Long Island'a giderken yol boyunca bana tek kelime bile etmedi. Her zamanki gibi beni selamlamadı da. Yatak odamızda, bacaklarını açmış, her gün ona yaşattığım en az üç orgazmdan ilkinin bekliyordu.

Her gece birkaç saatimi, tek amacım karımı zevkten çılgınlaştırmak için harcamak benim için sağlıklı mıydı? Sanmıyorum. Ama eğlenceliydi. Ve eğlence, Lila tatlı küçük amını hayatıma sokmadan önce benim için yabancı bir kavramdı.

"Daha ne kadar somurtacaksın?" Dudaklarımı okuyabilmesi için bir anlığına gözlerimi yoldan ayırdım. Bakışları penceresine sabitlenmişti ve beni görerek bana sessiz kalmaya karar verdiğini biliyordum.

Bu sabah ona orgazm olmasını engellemem iyi miydi?

Hayır. Bu lanet dünyanın sonu muydu? Hayır, o da değildi.

Lila, benim asla kabul etmeyeceğim taleplerde bulunmaya başladı. Örneğin, nerede olduğumu, ne zaman ve ne kadar süreyle orada kalacağımı ona tam olarak bildirmemi istiyordu. Bu tür saçmalıklara boyun eğmek benim doğamda yoktu, ayrıca çoğu zaman detayları bilmesinin onun için güvenli olmadığı da bir gerçektir.

Elbette, ona hiçbir şey söylemeden geçiřtirmek yerine, dūřūncemi daha nazik bir řekilde ifade etmenin yolları vardı.

Ne yazık ki, hiç de nazik hissetmiyordum. Özellikle de karnındaki bebeği hatırladığımda.

Hamile karnı her zaman aramızda duruyordu ve bana, bařka birinin benim olan řeye dokunduęunu, onun içine tohumunu dktūęūnū hatırlatıyordu.

Sıradan trafiğin içinden geçerek Ferrantes'in kapılı siteye vardık. Yoğun devriye ve keskin nişancılardan, Keatonların çoktan burada olduğunu anladım.

Ev būyūklūęūnde kurřun geçirmez araçlarla çevrili çeřmenin yanına park ettim. Aracın etrafından dolařarak karıma kapıyı açtım, ama o uzattıęım eli görmezden gelip 7,5 cm topuklu pembe ayakkabılarla havalı havalı dıřarı ıktı. Kalçaları muhteřemdi, saçları o kadar yumuřaktı ki içine gmūlmek istedim ve onu takip ederken yumruęumu ısırmamak için kendimi zor tuttum, pantolonumun içinde řiřiyordum.

Hizmetçiler bize kapıları açtı ve řampanya kadehlerinin tıkırdadıęı mum ıřıklı salona gtūrūldūk. Antika mobilyalar yumuřak altın tonlarında parlıyordu. Surround sistemden klasik mūzik geliyordu. Lila'nın tadını çıkaramadıęı bir bařka lūks daha.

Bařkan Keaton'ın odanın uzak köřesinde Vello ve Luca ile oturup sohbet ettięini fark ettim. Karısı Francesca, kucaęına uzanmıřtı. Bir bařkan ve first lady için oldukça bayaęı bir grūntūydū. Yine de Keaton'ların dūnyanın onlar hakkında ne dūřūndūęūnū hiç umursamadıkları açıktı.

Chiara, Enzo'nun yanında duruyordu. Achilles, Tierney, Sam ve Sofia odanın karşı tarafındaydılar.

Aisling Brennan'ı değerlendirdim. Uzun siyah saçları ve keskin, elf gibi yūz hatları vardı. Kesinlikle çok gūzel bir kadın değildi, ama doktor olması ve Amerika'nın en zengin mirasçıları arasında yer alması nedeniyle Sam bu hayal kırıklığını gğsleyebilirdi.

Tabii böyle bir hayal kırıklığı hissediyorsa. Ona odadaki en gūzel kadınmış gibi bakıyordu.

Tabii ki bu doęru olamazdı, ūnkū karım birkaç dakika önce içeri girmiřti.

Bu arada, benim kūūk gūmūř ayım neredeydi?

Başımı çevirip, sahip olmadığını bildiğim bir özgüvenle annesinin yanına doğru ilerlemesini izledim. Ancak bu, Lila'nın sorunlarıyla yüzleşmesini asla engellemedi.

Annesi'ne "*Mutlu yıllar*" işareti yaptı ve ona daha önce satın aldığım hediyeği uzattı: 1870 Napoli'ye ait, el boyaması bir majolika sürahi. Tıpkı karım gibi güzel, nadir ve aşırı pahalıydı. Onun gibi, bu da pek de uygun olmayan bir yolla elde edilmişti.

Kayınvalideme pahalı ve kitsch bir mücevher alabilirdim. Ama karımla ilişkisi kurtarılabilir durumdaysa, bunu düzeltmeyi denemek istedim.

Chiara soğukkanlılıkla teşekkür etti ve Enzo'ya döndü. Neyse ki Enzo, kız kardeşini sıcak bir kucaklamayla teselli edecek kadar sağduyulu davrandı.

Elini kız kardeşinin beline koyduğunu izlerken, omurgamdan yukarı doğru bir yanma hissi yayıldı.

Onun kardeşi olduğunu
biliyordum. Umurumda
değildi.

İnsanların eşyalarım dokunmasından hoşlanmazdım. Ve özellikle de söz konusu şey karım olduğunda hiç hoşlanmazdım.

Lila'yı annesiyle olan garip konuşmadan kurtarmayı düşündüm - ya da en azından düşmanca saldırıları bana yöneltmesini engellemeyi - ama sonra kendi acil işlerim olduğunu hatırladım ve Brennan'ın yanına doğru yürüdüm, yolumun üzerinde gümüş tepsili bir garsondan şampanya aldım.

"Callaghan."

"Brennan."

"Karım Aisling ile tanış."

"Memnun oldum," diye yalan söyledim. Elini sıkmadım. Bileğimi seviyordum ve Sam'in de benim gibi başkalarının kadınına dokunmasından hoşlanmadığını sezmiştim.

"Karın çok güzel," dedi Aisling inanamayan bir şekilde, bakışlarını ikimiz arasında gidip gelirken. Evet, Achilles yüzünden bu aralar pek iyi görünmüyordum, ama Lila bundan hiç rahatsız görünmüyordu.

Yatağa girdiğimde her zaman göz bandımı çıkarmamı sağlardı ve cildimde bıraktığı izleri başparmağıyla nazikçe okşardı.

"Çok şanslısın," diye ekledi Aisling.

"Şansın bununla hiçbir ilgisi yok." İçkimi bir yudum aldım. "Bütün ülkeyi yakmak zorunda kalsam bile onu benim yapardım." Saçma sapan sözlerimi düşünerek kaşlarımı çattım. "Kanada'yı da."

Sonunda onu gün ışığında görürdüm. Onu fark ederdim. Onu gördüğümde, onu benim yapardım.

Yolumdaki her bir Ferrante'yi çıplak ellerimle öldürmek zorunda kalsam bile.

Onu izlemek zorunda kalsa bile.

O bir takıntıydı. Bir zorlama. Şehitler daha önemsiz nedenler için ölmüştü.

Onu sevmiyordum. Ama ikimizin de yararına olacak şekilde birbirimizi değiştirdiğimizi inkar edemezdim. Onun şefkatine ihtiyacım vardı. Karşılığında o da gerçekte olduğu gibi davranabilmek için sınırsız bir özgürlük kazandı — biraz kafası karışık, biraz şiddet eğilimli, sık sık ve sert bir şekilde tatmin edilmeyi hak eden, tamamen cinsel bir kadın. Benimle birlikteyken bir genç kız gibi davranabilirdi. Dağınık. Duygusal. Kafası karışık.

Sonuçlarını düşünmeden küçük hatalar yapabilirdi.

"Bir ara karına bakmayı kesecek misin?" Sam endişeli bir bakış attı.

"Mantık öyle diyor, evet." Elimi ön cebime soktum. "Ama buna bahse girmezdim, Brennan."

Birkaç dakika sıkıcı bir sohbete daldık, çoğunlukla karısının önünde medeni davranmaya çalışan Sam konuşuyordu, sonra Achilles, "Bu saçmalık yeter. İş konuşalım." dedi.

"Bu benim gitme zamanımın geldiğini gösteriyor." Aisling gülümsedi, kocasının dudaklarına bir öpücük kondurdu ve Keatonlara doğru yürüdü. Sam onun arkasından baktı, gözleri sanki son gün batımına veda ediyormuş gibi karardı.

Ona döndüm. "Ee?"

"Alex geri döndü." Konuya doğrudan girdi ve tamamen yeni bir kişiliğe büründü. "On bir saat önce Vegas'a indi. Takviye kuvvetlerle birlikte."

"Kaç kişi var?" diye sordum.

"En az beş. Ama kimliklerini teyit edemedim."

Muhtemelen onun gulagından. Eğittiği yeni savaşçılar, sonra da onları Amerika'da serbest bırakmayı planlamıştı.

"Doğuya doğru hareket ediyor mu?"

Sam başını salladı. "Bu iyi haber. Bence intikam almaya kalkışmadan önce dört, belki beş haftamız var. Kendini toparlaması, işlerini yoluna koyması gerekiyor. Limandan tüm uyuşturucu sevkiyatı çalındı, önce bununla ilgilenmesi gerekecek. Sonra, kendi saflarında ortadan kaldırması gereken birkaç hain var. Muhtemelen bu işleri hallettikten sonra saldırıya geçecektir. Pakhan olarak yerini aldığı anda kafanı bir tepside görmek isteyecektir. Duyuruyu yaparken kafatasını elinde tutması hoş bir jest olur."

"Hiç şüphesiz." Şömine rafındaki gül dolu vazoyu kazara devirdim. Bir grup hizmetçi aceleyle oraya koştu, çiçekleri süpürüp kırık camlarla birlikte çöp kutusuna attı.

Artık ölmek için hiç acelem yoktu. Özellikle de yakında yapmayı planladığım, güzel karımın amına sikimi sokmadan önce.

"Bu, askerleri onun topraklarına gizlice sokmak için birkaç haftamız olduğu anlamına geliyor. Silahları da," diye düşündüm.

"Ve biz onun hayatını ondan daha iyi biliyoruz," diye işaret etti Achilles. "Mülklerinin ve depolarının planları. Birinci sınıf askerlerinin isimleri ve adresleri. Alex ve kardeşlerinin peşine düşerken onları aynı anda ortadan kaldırabiliriz."

"Küçük kız kardeşi de öldürecek misin?" diye sordu Sam. Katya on sekiz, belki on dokuz yaşındaydı ve görünüşe göre zararsızdı.

Başımı salladım. "Rasputin'i geride bırakmayacağız."

"Tiernan, sence kaç tane askere ihtiyacımız olacak?" Achilles bana döndü.

"Sen ve ben hariç yirmi."

Bazı Camorristileri kaybedecektik. O da biliyordu, ben de. Vello, kızıyla evlendiğimde kabul ettiği fedakârlıktı bu.

"Sadece biz olmayacağız," dedi Achilles. "Babam, ya Enzo ya da

Luca geleceğini geleceğini söyledi. Ben eğilimli eğilimliyim Enzo'ya O henüz pek çok savaşa katılmadı.

Bu onun için iyi bir deneyim olacak." Ferrante kardeşlerin en küçüğüne bir bakış attım. Lila ile işaret diliyle konuşuyordu. ASL'de de İngilizce'de olduğu kadar cahildi

ama ilk etapta bunu ciddiye alan tek kardeş oydu. Ve Lila ona en çok düşkün olanı gibi görünüyordu.

"Hayır." Achilles'e döndüm. "Luca'yı götüreceğiz."

"Luca'nın karısı hamile."

"Benimki de," dedim ciddi bir ifadeyle. "Enzo burada kalacak."

Bana bir şey olursa Lila'ya bakması için ona en çok güvendiğim kişi oydu. Luca güvenilir biriydi, ama kendi işleriyle çok meşguldü. "Luca ve Sofia'nın sorunları olduğunu sanıyordum."

"Görünüşe göre yatakta değil." Achilles bir sigara yaktı. "Özel uçağı kullanacağız. Denemek istediğim bazı silahlarım var."

Achilles'in başka bir yüzyılda doğmamış olması ne yazık. Çok verimli bir tiran olurdu.

"Onların da epey silahı var," diye uyardı Sam. "Ama bizim sürpriz unsurumuz var. Alex, düşmanlarının onu hâlâ Rusya'da sandığını düşünüyor. Vegas'a inmeden önce, önce Almanya'ya, sonra Peru'ya giden karmaşık bir rota izledi. Başarısız olan sevkiyatı halledip, hangi adamının işi batırdığını bulduktan sonra seninle ilgilenecek."

Çenemi okşayarak sordum, "Lila hakkında ne kadar bilgisi var?"

"Yeni bir karın olduğunu, onun hamile olduğunu ve tüm gecelerini dairenizde geçirdiğini, yani artık fahişeleri ziyaret etmediğini biliyor. Eminim ondan hoşlandığını da anlamıştır," dedi Sam düz bir sesle. "O kötü, aptal değil."

Achilles bana kötü bir bakış attı. "Kız kardeşimle yatıyor musun, Callaghan?"

"O benim *karım*, seni aptal."

"Bu yeterli bir mazeret değil," diye karşılık verdi. "Ona dokunmaman için sana para ödüyorum."

"İki aydır sana parayı geri gönderiyorum."

Kız kardeşinin amcığı paha biçilemezdi. Bütün bir Navy SEALs birimini kullanarak bile beni ondan uzaklaştıramazdı.

"Şimdi sana da aynısını yapmak zorundayım." Bana kötü bir bakış attı.

"Beni sikmenin tek yolu, benim ceset olmam," dedi Tierney, mükemmel bir zamanlamayla, kalçalarını sallayarak, elinde pembe şampanya kadehi ile yanımızdan geçip gitti. "Çünkü nefes aldığım sürece, senin beni sikmene izin vermem."

"Bu iş için hayatta olman gerektiğini hiç söylemedim, Cumcake," dedi Achilles yumuşak bir sesle. "Senin içinden geçen pisliklerin sayısına bakılırsa, muhtemelen öldüğünde daha sıkı olursun."

Achilles'in kulakları kızardığında üstünlüğün kendisinde olduğunu bilen Tierney güldü.

Sonra bir grup hizmetçi kapıda belirdi ve akşam yemeğinin hazır olduğunu duyurdu.

Chiara Ferrante, iki milyon dolardan fazla değeri olan bir kolye takmış ve memnuniyetsiz bir ifadeyle kocasının sağında oturdu.

Kaşlarını çatması kızına yönelikti.

Söz konusu kız, yanımdaki sandalyeyi görmezden gelerek kucağıma oturdu ve zaten acı veren ereksiyonuma tatlı küçük kıcını dayayarak bir şey anlatmaya çalıştı. Anlatmak istediği şey neydi? Onu asla tatminsiz bırakma ve bitirme niyetim olmayan bir şeye başlama.

Lila kucağıma oturur oturmaz sohbet kesildi. Tüm başlar bize döndü. Başkan Keaton hariç.

"Caprese harika," dedi, çatalla domatesi şişleyerek. "Kim yaptı bunu?"

"Özel etkinlikler için şef Ambrose Casablancas'ı tutuyoruz," diye övündü Vello. Zayıflamış adam çirkin bir yavru kuşa benziyordu. Pembe ve tüysüz, kel kafasından rastgele çıkan beyaz saçları vardı.

Keaton kaşlarını kaldırdı. "Beyaz Saray'daki bir etkinlik için onu işe almaya çalıştım. Politikacılarla ilişki kurmadığını söyledi. Suçlulara aynı küçümsemeyi göstermediğini görüyorum."

"Suçluların en azından günahlarını itiraf etme nezaketine sahip olduklarını söylüyor," diye açıkladı Vello. "Ben de aynı fikirdeyim."

"O bir aşçı, lanet olası papa değil," diye homurdandı Başkan Keaton.

"Yüzüne karşı aşçı de." Enzo içkisine gülümsedi. "Bak bakalım ne olacak."

Bu sırada Lila, doğrudan benim sikimin üzerinde yeniden pozisyonunu düzeltir gibi yaptı, su bardağına uzanmak için öne eğildi ve bacaklarını, benim sikimin uzunluğunu aralarına sığdıracak kadar açtı, sonra sıkıca sıktı.

İnlememi bastırdım, çenemi sıktım.

İkinci tur mezeler masaya getirildi. Tierney ve Achilles, kim önce göz kırpar oyununa dalmışlardı. Havada şiddetli bir gerginlik vardı. Kalçalarımı öne doğru ittim, Lila'nın açıklığını giysilerimizin üzerinden okşayarak bir parça kalamar aldım ve ağzıma attım.

"Bir kadının yemek masasında bir erkeğin kucağına oturması yakışık almaz," diye Chiara sonunda kızına işaret dilinde söyledi.

Lila ona yavaşça kışkırtıcı bir gülümseme attı. *"O sıradan bir erkek değil anne. O benim kocam. Masadaki herkesin, her gece beni deli gibi siktiğini bildiğinden eminim."*

"Görmek için ne berbat bir gün." Enzo bir parça ekmekle boğuldu ve yumruğuna öksürdü. "ASL öğrenmeye başladığımda neden doğrudan müstehcen kısımlara geçtim ki?"

"Çünkü sen bir sapıksın?" Luca kayıtsızca cevap verdi.

"Çünkü zihinsel olarak on bir yaşındasın," diye tahmin etti

Achilles. "Bekle, ne işaret etti?" Luca kaşlarını çatı.

Enzo gözlerini devirdi. "ASL öğrenmeye daha fazla zaman ve çaba harcayıp öğren, *stronzi*."

Vello, lazanyasının üzerine düşecekmiş gibi görünüyordu.

"Nasıl benim evimde bana böyle konuşursun?" Chiara'nın koyu renkli gözleri iki yanan kömür gibi parlıyordu.

"Sana kötülük mü ettim?" Lila başını eğdi ve masumca gözlerini kırptı. *"Hiç hoş bir his değil, değil mi? Son on sekiz yılın benim için nasıl geçtiğini bir düşün."*

"Yakıcı." Enzo yumruğuna öksürdü.

"Daha yavaş işaret dili kullan. Bunların hepsini İngilizceye çevirmeye çalışıyorum." Luca, somurtarak telefonunda kaydırdı.

"Belki de başka bir konuya geçsek daha iyi olur," dedi Francesca Keaton samimi bir şekilde.

"Katılıyorum." Enzo boğazına yemek tıkiştıarak başkana döndü. "Dostum, karın senden on beş yaş küçük değil mi?"

Tanrım. Ferrante ailesi tam bir felaketti. Ben de kendi ailemin berbat olduğunu düşünüyordum.

Keaton, orduları yok edebilecek bir bakışla Enzo'ya baktı. "Senin ağabeyin senin eski kız arkadaşını sikmedi mi?" diye karşılık verdi.

Achilles şarap kadehinin arkasından sırttı. "O kadar iyi becerdim ki, sevişirken onu terk etmek için aradı."

"Haksız bir avantajın vardı, Achilles." Tierney şampanyasını kaldırarak kadeh kaldırdı. "Senin tüm kişiliğın sikmekten ibaret."

Bu noktada Vello, en iyi yolun yeni bir konuşma başlatmak olduğuna karar verdi. Herkesin konuştuğu bir dilde ve çocuklarının seks hayatları hakkında olmayan bir konuşma.

"Başkan Keaton. Görünüşe göre bu evde bir... *böcek* sorunumuz var." Don, boğazını vurgulu bir şekilde temizledi. Ona, bu yerin dinlendiğini bildirme şekli buydu.

"Bu çok talihsiz bir durum." Keaton arkalarına yaslandı, bir kolunu karısının sandalyesinin arkasına attı.

Francesca Rossi üç çocuk annesiydi. Hayırsever, güzel ve son yirmi yılın en popüler First Lady'siydi. Aynı zamanda medyada birçok eleştiri yazısının konusu olmuştu. Bunun nedeni kısmen, o henüz genç bir kızken, otuzlu yaşlarındaki kocasıyla evlenmiş olmasıydı. Ama asıl nedeni, onun bir mafya prensesi olmasıydı.

Keatonlar, Chicago Outfit ile olan bağlantılarını hiçbir zaman inkar etmediler. Keaton, çoğu zaman, amacına ulaşmak için itibarı pek iyi olmayan kişilerle anlaşmalar yapardı. Bir keresinde, Hunts Point'in sokaklarını seks işçilerinden temizledim ve bunun yerine, çalışanların uyuşturucu ve cinsel yolla bulaşan hastalıklar için test edildiği ve düzenli, adil bir maaş aldığı, kayıt dışı genelevler açtım.

Genel olarak, Amerikan halkı mutluydu. Ekonomi güçlüydü, suç oranı nispeten düşüktü ve dünya cehenneme dönmemişti.

"Bu konuda ne yapılabilir?" diye sordu Vello, Lila ise ustaca çatalını düşürdü. Onu almak için eğildi ve kıyafetlerimizin üzerinden amını benim sikime sürttü.

Nabzım boynumun yanından atıyordu.

Küçük oyunumuzu kaybetmeye çok yakındım.

Ne yazık ki hiç kaybetmedim ve on sekiz yaşındaki bir kız - ne kadar güzel, ne kadar çekici, ne kadar iyi iğne, tabanca, penis kullanıyor olursa olsun - bunu değiştiremezdi.

"Pek değil." Wolfe arkalarına yaslandı, sesinde en ufak bir özür bile yoktu. Karısının kahverengi saçlarının bir tutamını oynuyordu ve karım odadayken diğer erkeklerin diğer kadınları çekiciymiş gibi davranmaları beni tiksindiriyordu. "Haşere kontrolünü denedin mi?"

Tabii ki Brennan gibi insanları kastetmişti. Eski tamirciler, bazen kirli federaller, artık tek işleri Vello ve benim gibi insanlar için çalışarak evlerimizin dinlenmediğinden emin olmak olan insanlar.

"Denedim. Hepsi işe yaramaz." Vello şarap kadehini eline aldı ve kırmızı sıvıya bakarak, "Senin yapabileceğini umuyordum..." dedi.

Wolfe kaşlarını kaldırdı.

"Evimi istila eden böcekleri *yok etmeni*." Wolfe'un ağzı, zorlukla bastırıldığı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Tarih yüksek riskli başkanları ödüllendirirken, ben FBI başkanına işini nasıl yapması gerektiğini söyleyerek bu teoriyi test edecek kadar aptal değilim," dedi Keaton açıkça.

Luca başkana düz bir bakış attı. "Bize bir ipucu ver."

"Sen lanet olası bir iskeletin tamamını istiyorsun," dedi Wolfe, sesi bıçak sırtı gibi keskinleşti.

Karısı elini onun elinin üzerine koydu. Yüzündeki ifade hemen yumuşadı. "Ancak, oturma odasındaki kanepeyi değiştirmenizi öneririm," Wolfe'un sesi bir oktav düştü. "Şu anki kanepe perdelerle uymuyor. Ve belki de ofisinizdeki tüm satranç taşlarını da yenilemenizi öneririm."

A memnun bir yüzünde yüzünde dondurma dudak dudaklarını. "Ne mükemmel öneriler. Buraya biraz yenilenme iyi gelir."

"Bütün evi yakman gerek, o zaman bile yine de tatsız olur," diye içkimi yudumlarken mırıldandım.

Brennan az pişmiş bifteğini yerken boğuldu. Wolfe gözlerimi yakaladı ve sırıttı.

"Peki ya sen, Tiernan?" Başkan, parmaklarını bembeyaz masa örtüsünün üzerine yaydı. "Evlilik hayatın nasıl gidiyor?"

"Daha kötüsü de olabilirdi."

"Ne kadar da içten bir onay." Keaton sıırttı. "Biliyorsun, duygularına teslim olduğunda her şey o kadar da kötü değil."

Lila bana sırtını dönmüştü, ben gülümserken, elini muhteşem saçlarının üzerinde gezdiriyordu. "Oh, ben can sıkıcı duygulara pek meraklı değilim. Karım, en iyi ihtimalle, zararsız bir hobidir."

Chiara'nın çatalı tabağında gürültüyle çınladı.

Sandalyesi yerde sürtündü.

Vello omzuna uzanarak ona yerinde kalması için işaret etti. O da geriye yaslanarak ona ölümcül bir bakış attı.

Ne zaman tetiği çekip onu zehirleyeceğini merak ettim.

Umarım bu gece olurdu. Doğum günü yemeği biraz eğlenceye ihtiyaç duyuyordu.

Yemek masasına daha fazla yemek getirildi. Herkes şenlik havasındaydı. Ama ben değildim. Hâlâ beni unutulmaz bir şekilde kuru seks yapmaya devam eden Lila'ya odaklanmışım. Son gülenin o olmaması için kararlıyım, umursamıyormuş gibi davranarak yemek yedim, içtim ve Sam, Achilles ve Keaton ile sıkıcı bir sohbet ettim.

Sorun, Lila'nın beni doruğa ulaştırmak için sikişmeyi taklit edecek kadar uzunluğumu ve başımı okşayan bir ritim bulmasıyla başladı.

Kalçalarını benim penisimin üzerinde sürtünme şekli, pantolonumun içine boşalmamı imkansız hale getiriyordu. Acıyla iniltiyi bastırmak için çenemi sıktım.

Penisimin ucunda ön sıvı birikti ve penisimden bir sıcaklık dalgası geçti. *Siktir*. "Affedersiniz." Karımı nazikçe kaldırıp koltuğuma oturttum.

Sakin bir adam görüntüsüyle tuvalete doğru yürüdüm. Yemek odasının yanındaki kabini geçip, birinci katın diğer ucundaki tuvaleti seçtim. Kapıyı arkamdan kapatıp tuvalete pantolonumu indirmeye hazırlanırken, küçük bir el kapıyı düzleştirdi.

Karımdı.

Neşeyle gülümsedi. "*Yemeğin tadını çıkarıyor musun?*"

Onu içeri çekip kapıyı arkamdan kilitledim, sonra çölde su bulmuş gibi dudaklarına yapıştım. O geri çekildi ve gözlerimin içine baktı.

"Bana iki şey vermeden buna izin veremem."

O anda bir öpücük almak için ona başkanın testislerini tatlı olarak vaat ederdim.

Yine de gözümü kırpmadım. Geri adım atmadım. Sadece sakın bir şekilde geri çekildim, ona direnebileceğimi ve direneceğimi gösterdim. "Bunu yaptığında çok tatlı oluyorsun."

"Neyi?"

"Bu evlilikte gücün varmış gibi davranmak."

Başka herhangi bir kadın bu noktada bana keskin nesneler fırlatırdı. Lila değil. O oyunu öğrendi. Ve eline mütevazı bir kart dağıtılmış olsa da, yine de bundan en iyi şekilde yararlandı.

"Egonun iyi bir orgazmın önüne geçmesine izin verme, Tiernan."

Bu saçmalığa katlanacaktım, çünkü bana zorluk çıkaran oydu.

"Şartların nedir?"

"Birincisi, seks'i bana karşı bir silah olarak kullanma," diye işaret etti. "Bana her zaman dokunmak zorunda değilsin, ama dokunursan, beni kasten bekletme. Bu iğrenç ve çocukça."

On sekiz yaşındaki birinden ders alıyordum. Bu gece beni alt eden ve bana bir ders veren birinden.

En kötüsü de, öğretmenimin gözdesi olmak istememdi.

"Kabul edilebilir," dedim laconically. "Diğer isteğin nedir?" *"Bana her zaman planlarını söyle. Nereye gittiğini. Kiminle olduğunu."*

Bu daha büyük bir sorun oluştuyordu, çünkü bazen yüksek riskli yerlere gidiyordum. Onun o yerlerin yakınında olmasını istemiyordum.

Ama aramızdaki bu şeyin bitmesine hazır değildim. Her neyse artık.

"Tamam," dedim boğuk bir sesle.

O memnuniyetle başını salladı ve sonra, kuduz bir porsuk gibi üzerime atladı, yüzümün her yerine çılgınca öpücükler kondurdu, ta ki benim hiç kıpırdamadığımı fark edene kadar. Ben bekledim. O geri çekildi. İlk kez reddedilen güzel bir kadının hissedebileceği gururlu bir incinmeyle bana baktı. Zavallı Lila.

"Ne oldu?"

"Benim de bazı taleplerim var."

"Tamam."

İnsanlar muhtemelen masadan uzakta ne yaptığımızı merak ediyorlardı ve bu, Vello'nun böcekli taşlarıyla satranç oynamak değildi.

"Bir daha beni hayal kırıklığına uğratma." O başını salladı.

"Ve asla, *ama asla* benim bulunduğum yere gitme, senin için güvenli olduğunu bildiğin bir yer olmadığı sürece - Fermanagh'ın evi, ailenin evi, kardeşlerinin evi vb."

"*Yani beni aldatabilir miydin?*" Bana öfkeyle kaşlarını çatı.

Neredeyse gülecektim. Ne yazık ki, tüm kanım şu anda penisimde olduğu için gülecek enerjim kalmamıştı.

Aramızdaki mesafeyi yarım adımda kapattım ve yüzünü benimkine doğru kaldırdım. "Bana kıskandığını söyle, sana söz veriyorum bir daha başka bir kadına dokunmayacağım. Bu, ilk kez sözümü tutacağım anlamına geliyor, ama senin için yapacağım." Bakışlarım, onun dolgun, pembe dudaklarına kaydı.

Kimseye dokunmamıştım. Becky ile geçirdiğim o geceden beri. Ama burada çıldırmış olanın sadece ben olmadığımı kabul etmesini istiyordum.

Çenesini kaldırdı ve gözlerini kısarak beni inceledi.

"*Beni kıskandırırıyorsun.*" Boğazı yutkunmakla doldu. "*Beni kıskançlıktan o kadar hasta ediyorsun ki, başka insanlarla konuştuğunda bile dayanamıyorum. Giydiğin kıyafetleri kıskanıyorum. Kullandığın sabunu kıskanıyorum. Soluduğun havayı kıskanıyorum. Seni sevdiğim için kendimden nefret ediyorum. Ama gerçek şu ki... seni seviyorum.*"

Kendine sadık bir şekilde, söylediklerinde hiçbir ihtiyatlılık ve ölçülü davranış yoktu.

Cesur ve dolaysızdı, benden çok daha cesurdu. En azından bu konuda.

Ve ben de konuşmaktan bıktım artık.

Ağzım sertçe onun ağzına yapıştı, yumruğum içgüdüsel olarak arkadan saçlarını sıktı. Kolları boynuma dolandı. Öpücük şehvetli ve çaresizdi. Ağgözlü, ıslak ve dağınıktı, kalbim hızlandı ve kanayan varlığım bütünleşti.

Bu kadın yüzünden arzudan başka bir şey kalmamıştı ve şimdi bir ergen aptal gibi başkalarının tuvaletlerine gizlice girip çalıntı öpücükler alıyordum.

Onun kıcını tutup kaldırdım, bacaklarını bana doladım. Hamile olmasına rağmen neredeyse hiç ağırlığı yoktu ve yine

ona saldırı düşüncesi zihnime dolaştı.

Bu düşünce her zaman kafamın bir köşesindeydi.

Kurtulamadığım bir takıntı. Alex ve kardeşlerini öldürme ihtiyacımın yerini alan bir açlık.

Ve yine de, Angelo'ya karşı somut kanıt bulmayı erteliyordum, bunun yerine daha az olası diğer seçenekleri araştırarak oyalanıyordum. Çünkü Angelo onu benden alabilirdi.

Daha doğrusu, deneyebilirdi.

Ve o zaman Outfit, Camorra ve Bratva ile savaşmak zorunda kalırdım.

İdeal bir senaryo değildi, ama ben buna yüzde yüz hazırdım.

O benimdi. Değiştirilemezdi. İade edilemezdi.

"Seninle seks yapmak istiyorum." Sözleri ağzıma fısıldadı, düzensiz, sert nefeslerimiz ortada buluştu. "Şimdi."

Tanrım, sesini seviyordum. Sanki güneş ışınları su üzerinde dans ediyor gibiydi. Lanet olsun, *parıldıyordu*.

Onu reddedemezdim. Hem de hiç istemiyordum.

Ama ikimizin de ilk seferinin, hizmetçilerin tuvaletini yaptığı banyoda olmasını izin veremezdim.

"Yukarıdaki yatak odan. Şimdi." Alt dudağını ısırdım.

Onu bir an için bıraktım. Elimi tuttu, kapının kilidini açtı ve beni merdivenlerden yukarı, odasına çekti. Onun çocukluk tapınağında ilk kez bulunuyordum.

Tesadüf eseri, annesinin benim dairemde hazırladığı odanın aynısıydı.

Çocukça. Mütevazı. Bebeğimsi.

Flamingo tüyü lambalar, bir yığın battaniye ve yıldızlarla parıldaayan bir tavan.

Ve her şey lanet olasınca *pembeydi*.

Ancak ortamın önemi yoktu. Arkamızdaki kapıyı kilitledim, başının arkasını tuttum ve bu sefer yavaş ve şefkatle onu öptüm, o benim kıyafetlerimi tırmalarken, gömleğimi pantolonumdan çekip çıkarırken, kemerimi çözüp tırnaklarını derime batırırken onu yatağına doğru götürdüm.

Öpüşmeyi bıraktım ve başparmaklarımla çenesini kaldırarak bana bakmasını sağladım. "Bunu gizli tutmalıyız."

"Neden?"

Neden, gerçekten? Kardeşlerinin gözümü oymasına karşı, Ferrante ailesinin tüm üyeleri, misafirler ve hizmetçiler dahil, benim onların değerli kızlarını kirletmemi dinlemelerinden daha iyi bir intikam olabilir miydi? Ama bir noktadan sonra, Ferrante erkeklerini eziyet etmek, Lila'nın kendisinden biraz daha az tatmin edici hale geldi.

Ve tamam, belki ona saygı duyuyordum. Onun mahremiyetini korumak için yeterince.

"Çünkü sen benimsin. İnemelerin. Zevkin. Sözlerin. Başka hiç kimse bunları duymamalı."

Lila hevesle başını salladı, dudaklarımızı tekrar birleştirdi, yatağa düştü ve beni de kendisiyle birlikte yere yatırdı. Bacaklarını benim için açtı. İç çamaşırı giymemişti.

Elimi elbisesinin altına soktuğumda, tamamen ıslanmış küçük bir iç çamaşırı buldum.

"Dantel," diye onaylayarak ağzına doğru homurdandım. "Senin güzel iç çamaşırların olduğunu hatırlamıyorum."

"Kız kardeşin beni alışverişe götürdü. Ona seni baştan çıkarmak istediğimi söyledim."

Sanki beni baştan çıkarmaya ihtiyacı varmış gibi. Domuz pisliğine bulanmış olsa bile, onu baştan aşağı yalayıp temizlerdim.

Bacaklarının arasına uzanarak, küçük parmağımın ucuyla elbisesini yavaşça, şehvetle yukarı çektim. Lila'nın nefesi kesildi ve ikimiz de soluk bir üçgeni kaplayan küçük, dantelli beyaz bir tanga ortaya çıkmasını izledik. Am dudaklarını kapatan kısım pamuktu ve onun sıvılarıyla sıırılsıklamdı. Yavaşça iç çamaşırını çıkarıp, düzgünce kesilmiş küçük amını ortaya çıkardım.

Yukarı baktım. Karımın yanakları kızardı. *"O da bana orayı da tıraş etmemi söyledi."*

Tierney'e en sevdiği funnel cake'i ismarlamak için zihnimde bir not aldım.

Ve belki de Miu Miu mağazasının tamamını.

"Bunu istediğinden emin misin?" diye sordum, cümlenin ortasında sesimin titrediğini duymadığına sevindim.

"Eminim."

Bana bedenini emanet etti.

Sırlarını.

Kalbini.

Bunu yapan ilk kişi. Bunu hak etmek istedim. Hak etmek istedim.

Elbisesi çıkardım ama topuklu ayakkabılarını çıkarmadım, soğukkanlı görünmeye çalışıyordum. İşimi bitirdikten sonra tüm kıyafetlerimi çıkardım. Lanet olası çorapları bile. Bunun... *doğru* olmasını istedim. Sonra onun önüne geçtim ve her şeyi sindirmesi için birkaç saniye bekledim. Buz gibi mavi gözleri vücudumu taradı ve yutkundu. Sonra dizlerinin üzerine çöktü ve yatakta sürünerek ilerledi, sikimi avuçlayıp okşadı. Onu ilk kez yaladığım gecedan beri ilk kez dokunuyordu.

Acıdan tısladım ve başka yere baktım. Yine de onun keşfetmesine izin verdim.

Önce ucuna dokundu, alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı, sonra ince parmaklarını boyunca gezdirdi ve testislerimi avuçladı. Gözlerimi kapattım ve iç geçirdim. Lanet olası işi sik emmek olan sayısız kadın tarafından sikim emilmişti, ama hiçbirisi bu kadar erotik, bu kadar tatmin edici, *bu kadar... heyecan verici* olmamıştı.

Lila penisimin ucunu öptü ve ben daha fazla dayanamadım. Onu nazikçe aşağı ittim ve bacaklarının arasına yerleştirdim. Sıcak. Islak. Davetkar. Ve daha içeri bile girmemiştim.

Onu içime çektim, ilk kez tekrar iki gözüm olmasını diledim, böylece onu daha fazla görebilirdim. Yeterli değildi. Bu kadın için yeterli değildi. Onu öpmek için eğildim ve o da bana doğru eğildi, ağzıma iç çekerek, parmaklarıyla omuzlarımı, göğüs kafesimi, sırtımı okşadı. Sakinleştirici bir şekilde, bunun benim için de onun için olduğu kadar yeni ve korkutucu olduğunu biliyormuş gibi.

Onun tüm vücudunu benim vücudumla kapladım, içine girmeden önce ona tüm ağırlığımı hissettirdim. Ona fikrini değıştirmesi için bir şans daha verdim. Penisim onun sert, yuvarlak karnına sıcak bir şekilde yapıştı ve ben hızla zihnimi içindeki bebekten uzaklaştırdım.

Bunu mahvetmek istemiyordum.

Sakın.

Sakın.

Sakın.

Sakın.

Tiernan.

Donakaldım, gulag'da geçirdiğim ilk günleri hatırladım. Bir kadını sadece cezalandırır gibi becerebildiğimi, sanki şakağıma bir silah dayalıymış gibi. Nefesim kesildi ve dişlerimi sıkarak, bunu yapamadığım için kendimden nefret ettim.

İnsan doğasında en doğal şey.

"Bana bak." Yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni bu ana bağladı. İkimizin de kalbinin deli gibi attığını duyamadığına sevindim. Ve sesini kullanmayı seçtiğine sevindim. Bu... beni sakinleştirdi. "Bunu yapabilirsin. Cehennemden kaçtın. Şimdi buradasın. Ve bir daha asla bunu yaşatmayacağım."

Ben fazla düşünmeden, Lila işi kendi eline aldı, kalçalarını salladı ve benim aletimi içine aldı, tek bir akıcı hareketle içeri kaydırıldı.

Bir inilti kaçtı ağızımdan.

O, cennetsel, mutluluk verici bir şekilde dardı. Sıcak, ıslak ve *tam doğruydu*.

İkimiz de şaşkınlıkla birbirimize baktık, bu hissi alışmaya çalıştık.

Kendimi buna kaptırdıkça, daha da ilahi bir his uyandırıyor.

Ama henüz tamamen içine girmemiştim ve o zaten rahatsız görünüyordu.

Çok dikkatli bir şekilde daha derine bastırdım. Bir santim, sonra bir santim daha. Boğazı yutkunmak için çalıştı. Öpmek için eğildim. "Şşş, tatlım. Neredeyse bitti. Benim için hepsini içine al, tamam mı?"

Gözleri parlayarak başını salladı. Bir santim daha.

Sonunda, içini tamamen doldurdum, testislerim onun sıkı rektumuna değiyordu.

Cennet.

Onun içinde hareket etmeye başladım. Eve dönmüş gibi hissettim. Onu dikkatle izledim, acı veya sıkıntı belirtileri arıyordum. Ama tek bulduğum, erotik bir tutku girdabında, kızarmış, çılgınca mutlu bir su perisiydi.

Kendi sesini duyamayan ve kendini bırakarak inleyen bir su perisi.

"Üzgünüm, hayatım, yapmam gerek." Saten yastıklarının arasından pembe bir oyuncak ayı aldım ve inlemelerini bastırmak için ağzına bastırdım

İnlemelerini bastırmak için onu ağzına bastırdım. O da onu sertçe ısırdı, gözleri yuvalarından fırladı.

Hızımı artırdım, testislerim gerildi, alnım terle kaplandı. O da ben de doruğa yaklaşmıştık. Her daldığımda yatak sallanıyor, başlık duvara çarpıyordu.

O beni sıkıca kavradı, orgazmımı sonuna kadar sömürdü ve ben de kendimi kontrol etme yeteneğimi, tanrının unuttuğu ruhumun derinliklerinden çıkardığım şövalyelik duygusunu tamamen yitirdim ve çılgına döndüm.

Onu yatağa çivilemiş gibiydim, tekrar tekrar içine giriyordum. Daha derine, daha hızlı, daha sert. Bakışlarımız kilitlendi, aramızda aptal bir oyuncak ayı vardı. Onu bir kenara attım. Onu tutkuyla öptüm. Aminin duvarlarının benim sikimin etrafında deprem gibi titrediğini hissettim. Onu izlemek için yüzümü geri çektim. Yine yüksek sesle inliyordu. Onu sessiz tutmak için avucumu dudaklarına bastırdım.

O sıırttı, tuzlu etimi yaladı.

Siktir.

Ben de sıırttım. *Hissediyorum... hissediyorum.* Utangaç, neredeyse. Çocukça. Onları keşfetmek için doğru yaştayken hiç hissetmediğim tüm o duygular.

Birbirimize baktık, dünyayı fetheden iki aptal gibi sıırtarak.

Çünkü ikimiz de asla mümkün olmayacağını düşündüğümüz bir şeyi başarmıştık.

Birbirinizin korku ve travmalarını siktirin.

Biz kazandık. Tecavüzcüler, istismarcılar, Igor ve o gece onu kaçırın yüz­süz pislik kazanmadı.

Biz. Kazandık.

Böyle kaldık — itip kakarak, kıvrılarak, yalayarak, gülerek, ta ki Lila ciddileşene kadar. Gülümsemesi kayboldu. Başını geriye attı ve keskin bir inilti çıkardı. Kollarımda kasılmalar yaşadı, kasları gerildi, mükemmel ipeksi teninde tüyler ürperdi.

Bu, sonunda kendimi bırakmam

için bir işaretti. "Geliyorum, tatlım."

O sevgi dolu bir gülümsemeyle şakaklarımı okşayarak başını salladı. Onun içine boşaldım, bunu yapmanın tatmini çok *acımasızdı*.

Bitirir bitirmez yanına yuvarlandım ve yüzümü kolumla kapattım. Birkaç dakika sessiz kaldık. Sadece nefes nefese kalmış, korkunç, pembe, yıldızlı tavana bakıyorduk.

Bana ilk dönen oydu. "*Ne zaman tekrar yapabiliriz?*"

Gülmemi zorlukla bastırdım. "Eve döner dönmez, önümüzdeki kırk sekiz saatlik programımı iptal edeceğim, böylece pratik yapabiliriz."

Yüzü aydınlandı. "*Güzel. Çok eğleneliydi.*"

Katılmak istedim ama çok şaşkındım. Dudaklarını yaladı, aniden emin olamadı. "*Hoşuna gitti, değil mi?*" Tanrım, *Gealach*, keşke bilseydin.

"Evet, beğendim," diyebildim sadece.

Elimi ağzıma kapatarak onu görmesini engelledim ama sesli olarak konuştum.

"Seni aptal piç. Sen boku yedin."

Masaya döndüğümüzde, sohbetler kesildi ve tüm gözler bize çevrildi. Onun odasından çıkmadan önce saçımı ve takım elbisemi stoik bir mükemmelliğe getirmiştım, ama Lila, inlemelerini bastırmak için çocukluk oyuncak ayısının poposunu ısırırken sert ve hızlı bir şekilde becerilmiş bir kadın gibi görünüyordu. Saçları tamamen dağınıktı, elbisesi bacaklarının üzerine düzensiz bir şekilde atılmıştı, dudakları şişmişti ve makyajı akmıştı.

Onur kırıcı bir sessizlik içinde yerlerimize oturduk ve çatal bıçaklarımızı aldık. Yemekler soğumuştı, kenarları kıvrılmıştı ve tazeliğini kaybetmeye başlamıştı.

"Şey, bu..." Enzo nefesini vererek, iyi niyetli bir şekilde güldü. "Kesinlikle *Deathless* lakabını sınava sokuyorsun. Ne halt ediyorsun, Callaghan?"

"Kız kardeşin," dedim, şarabımdan bir yudum alarak. "Bu konuda anlaşmıştık sanıyordum."

Chiara bayılacak gibi görünüyordu. İyi. Karımı izleyen bir kişi eksildi.

"Ugh." Enzo şarabını bir dikişte içti. "Yirmi dakika önceki halimi özlüyorum."

"Bu gerçekten birkaç saat bekleyip eve gelene kadar bekleyemez miydi?" Luca kaşlarını çatı.

Lila, çatalına spagetti dolayarak onu yalayıp yuttu, sohbeti görmezden gelerek dikkatini tabağına verdi.

"Karım ne isterse, karım onu alır."

"O şey yemek masasında yatan ölü bir koca olsa bile mi?" Achilles düşündü.

Ona sert bir bakış attım. "Kekelediğimi hatırlamıyorum."

Lila kıkırdadı, köpüklü su bardağına uzandı ve göğsüm aptalca, iğrenç bir gururla doldu. Çünkü onu güldürdüm. Onu orgazm ettim ve güldürdüm. Beni sevse iyi olur, yoksa...

"Meryem Ana, onu gerçekten kaybettim." Chiara dev elmas kolyesini sımsıkı tuttu. "Bu... önümdeki bu *sürtük*, birkaç ay önce bu adamın ellerine teslim ettiğim tatlı çocuğa hiç benzemiyor."

"Karımı bir kez daha sürtük olarak adlandırırsan," diye meydan okudum, sakın bir şekilde yemeğimi yemeye devam ederek, "onun güzel pembe elbisesi kırmızıya dönecek."

"Chiara, kes sesini," diye bağırdı Vello. "Callaghan, benim mülkümdeyken bir daha ortadan kaybolma, anladın mı?"

"Anlaşıldı." Ona ruhsuz bir sırıtış attım. "Bir dahaki sefere burada kalıp bunu senin önünde yapacağım."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

ON ÜÇ YIL ÖNCE

Büyük kaçışlarından üç ay sonra, ikizler Londra'da aileleriyle yeniden bir araya geldi.

Tyrone uzun boylu, asil ve kırılmış bir adamdı. Onların hayal ettiklerinden daha yaşlıydı. Yakışıklıydı, ama her şeyini kaybetmiş bir adamın sahip olduğu bir tür bitkinlik vardı üzerinde. Tiernan, ilk görüşte babasının annesini hiç unutamadığını ve asla unutamayacağını anladı.

Ailenin geri kalanını zorlu durumdan kurtarmak, on dört yaşındaki sıksa omuzlarına düşmüştü. Aileyi yeniden bir araya getirmek ve aile işini devralmak.

Tiernan'ın babasından duyduğu birçok hayal kırıklığından biri, babasının onlara hiç benzememesiydi. Babasının saçları koyu, gözleri ise ela rengiydi.

Bu yüzden Fintan'ı hemen sevmişti. Ağabeyi, aynı kızıl saçları ve yeşil gözleri ile, biraz daha yaşlı ve dolgun bir versiyonu gibiydi.

Doğrudan Amerika'ya uçtular ve Tyrone'un ortaokul arkadaşı, Hunts Point'te bir iş kurmasına yardım etti.

İkizler birbirleriyle ASL dilinde konuşuyorlardı — Rusya'yı ve orada yaşadıkları anıları geride bırakmak umuduyla. İngilizceyi pek bilmiyorlardı ve Fintan onlara sabırla İngilizce öğretiyordu.

Fintan durmaksızın konuştu, sesini, aksanını, telaffuzunu ve argo kelimelerini duymalarını sağladı. Onlara Guinness'i doğru şekilde, pint bardağı hafifçe eğik tutarak nasıl dökeceklerini, İrlandaca küfür etmeyi ve "Amhrán na bhFiann"ı öğretti. Onlara kitaplar okudu. Ulysses, Dorian Gray'in Portresi ve Gulliver'in Seyahatleri. Onlara Father Ted dizisinin tüm bölümlerini izlettirdi, sonra da ezberlettirdi.

Onlara kart oynamayı, hile yapmayı ve kazanmayı öğretti. Yemek yapmayı, çamaşır yıkamayı, ılık çalmayı ve hatta eğlenmeyi öğretti. Araba çalmayı öğretti. Polisler tarafından yakalandıklarında onlara nasıl sırtarak gülümsemeyi öğretti.

Tiernan'a flört etmeyi, kalpleri çalmayı ve kırmayı öğretti.

Tamamen işlevsel bir babanın yerine, Tiernan kardeşi ile olan ilişkisine yaslandı. İrlandalılığını benimsedi ve kendini o kadar ürkütücü bir şekilde benzer hale getirdi ki, kimse kardeşlerin farklı ülkelerde büyüdüğünü tahmin edemezdi.

Fintan'ı çok şiddetli bir şekilde seviyordu. Tierney'e duyduğu sevgiden farklı bir sevgiydi bu. Tierney'e duyduğu sevgi endişe, kaygı ve onu korumak için aşırı bir çaresizlikle doluydu. Fintan'a duyduğu sevgi daha özgürdü. O sadece vermekle kalmadı, aldı da.

Tiernan'ın aksine, ikiz kardeşi hayatta kalan akrabalarını olanlar için affedemedi.

Kendini New York'un sireni olarak yeniden keşfetti. Aksanı Amerikan aksanıydı, tüm sesler burundan çıkıyordu ve tonlaması rahattı. Kıyafetleri İtalyan ve Fransız markalardı. Fintan ve Tyrone'a karşı samimiydi, ama sadakatini sadece Tiernan'a saklıyordu. Ferns'te dolanan nadir bir çiçek gibi açmıştı. Ailesindeki erkeklerden tamamen farklı bir türdü. Flörtöz, umursamaz ve savurgan. Sadece ölümcül bir silahın öfkelerini tatmış bir kadının sahip olabileceği bir şekilde etkileyiciydi.

Hepsi onun için endişeliydi, ama makyaj ve tasarımcı kıyafetleriyle ustaca gizlediği yaralarını deşmemeye karar verdiler.

Her şey yolundaymış gibi davranmasına izin verdiler, bir gün kendisinin de buna inanacağını umarak.

Sonraki üç yıl boyunca Tiernan, kendi travmasının boyutunu yavaş yavaş keşfetti. Bu, uzun bir yolculuğun ardından iltihaplı, bulaşıcı bir yarayı açığa çıkarmak gibiydi. İlk kez irin ve pıhtılaşmış kanı, kanlı parçaları ve sürünen kurtçukları görmek gibiydi.

Kızlardan hoşlanmıyordu. Hayır, bunu silin. Tüm insan ırkından nefret ediyordu. Igor'un ona öğrettiği şekilde, arkadan, kışından, acı çekerken kadınlardan zevk alabiliyordu. Bir tomar para karşılığında sunulmayan şeylere hiç ilgi duymuyordu. Ve samimi sorular sorulmasına izin verecek kadar derin bir ilişki kurmamıştı.

O mükemmel bir asker, keskin nişancı, müzakereci ve infazcıydı; Fintan'ın disiplin ve karakter konusunda eksik olduğu her şeyi fazlasıyla telafi ediyordu. Ama soğuktu ve her geçen gün daha da soğuklaşıyordu.

Ve hayatta kalmak için iyi bir neden bulamıyordu.

Tek hissettiği şey acıydı. Her yerdeydi ve ona hala nefes aldığını hatırlatıyordu.

Nefes almak bir angarya haline gelmişti ve o zaten yeterince angaryadan bıkmıştı.

O, hiç gülmeyen, hiç kahkaha atmayan, alkolden, müzikten, yemekten, tutkulu bir sevişmeden hiç zevk almayan on sekiz yaşında bir gençti.

Asla gelmeyen mutluluğu ve rahatlamaı bekleyip durdu, ta ki bir gün beklemeı bırakana kadar.

Kendi canına kıymaya karar vermesi, depresyon ya da büyük, morbid duygulardan yoksun, pragmatik bir karardı.

Tiernan anlamsız şeyleri sevmezdi ve kendi hayatının anlamsız olduğunu düşünüyordu. Tierney dışında kimse onu gerçekten istemiyor ya da ona ihtiyaç duymuyordu. Son zamanlarda Tierney de kimseye çok ihtiyaç duymuyor gibi görünüyordu.

Her şeyde olduğu gibi, farklı intihar yöntemlerini düşündü ve kafasına bir kurşun sıkmaya karar verdi. Boğulmak gereksiz yere acımasızdı ve kendini bir uçurumdan atmak da çok güvenilmezdi. Önümüzdeki elli yıl boyunca hastanede bitkisel hayatta kalmak istemiyordu. Sadece bir çıkış yolu arıyordu.

45 kalibrelik bir silah seçti ve Fermanagh'a gitti, Da'nın yeni malikanesinde ortalığı kirletmemek için yeterince düşünceli davrandı. Bir şişe viskiyle dönüştürülmüş kilisenin dik çatısına çıktı. Kendini daha derin bir uyuşukluk haline sokacak kadar içti.

Hava karanlıktı, yağmur yağıyordu ve yeterince iç karartıcıydı. Kendi canına kıymak için iyi bir geceydi.

Silahını kılıfından çıkarıp şakağına dayadı.

Dişli parmağı tetiğı çekmeye başladığında tanıdık bir ses duydu.

"Sakin yapma, evlat." Fintan.

Ağabeyi dik çatı üzerinde sendeleyerek yürüdü, kemikleşmiş gibi görünüyordu. Fintan, Tiernan'ın şakağından silahı çekip

tokatlayarak uzaklaştırdı. Silah çatıdan kayarak oluklara düştü. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Sen gelene kadar oksijen görevimden kurtuluyordum."

Fintan onu gömleğinin yakasından çekerek kaldırdı. O pek bir dövüşçü ya da gangster değildi, ama Callaghanlar gibi yapılıydı. Uzun, geniş omuzlu, kaslı, doğuştan güçlü. Tiernan dönüp ona öfkeyle baktı.

"Gerçekten bu kadar mutsuz musun?" Fintan'ın yüzü hafifçe kırışti.

"Ben gerçekten o kadar umursamıyorum," diye düzeltti Tiernan hırılayarak. "Hiçbir şeyin anlamı yok."

"Saçmalık."

Fintan, küçük kardeşinin ensesini yakaladı ve alınlarını birbirine yapıştırdı. Nefes nefeseydi. Tiernan da öyle olduğunu şimdi fark etti.

"Yaşamak için her şeye sahipsin kardeşim." "Öyle mi? Ne gibi?"

"Örneğin intikam. Igor'un kazanmasına izin veremezsin."

Ama o çoktan kazanmıştı. Tiernan'ı, kendisinin bile tahammül edemediği bir canavara dönüştürmüştü.

Tiernan hiçbir şey söylemedi. Fintan onun yanaklarını kavradı ve yüzüne doğru hırladı. "Onu öldürmeden önce ölemezsin, çünkü sadece kendi acını değil, Tierney'nin ve annemin acısını da intikam almak senin görevin. Babamın onuru. Onu alt edebilecek tek kişi sensin."

Fintan haklıydı.

İntikam, yaşamak için yeterince iyi bir sebepti. Ve Igor ölmeyi hak etmişti.

"Hala ölmek istiyorsan, Igor'u öldürdükten sonra yapabilirsin," diye pazarlık etti Fintan. "Ölümün hiçbir yere gitmiyor, tabiri caizse."

Tiernan ona hüzünlü bir gülümseme attı.

"Kim bilir? Belki onu öldürdüğünde, yaşamak için başka bir neden bulursun." Fintan omuz silkti.

Olası değil, diye düşündü Tiernan. Hiçbir şey onun yaşama arzusunu yeniden alevlendiremezdi. Tabii, eğer doğuştan bu arzuya sahip olsaydı.

Yine de Tiernan, Fintan'ın tavsiyesini dinleyip planını değiştirmeye karar verdi.

Önce Igor'u öldür. Sonra öl.

Bu moral verici konuşmadan sonra, Fintan birkaç ay boyunca kardeşini yalnız bırakmadı.

Tiernan, huzur içinde işeyebildiği için şanslıydı.

Kardeşi baskıcıydı, ama planı işe yaradı.

Tiernan siperlerden geçerek tek parça halinde dışarı çıktı.

Fintan, Tiernan ilk Bratva askerini öldürdüğünde onu köpek yavrusu gibi takip etmeyi bıraktı.

Gözlerindeki ışıltı her şeyi anlatıyordu.

Yaşamak için bir neden bulmuştu.

Ve o şey Igor'un ölümüydü. Tiernan

kendisiyle bir anlaşma yaptı.

Önce Igor'u öldürecek, sonra kendine tam olarak bir yıl süre tanıyarak yaşamak için bir neden bulacaktı.

*Üç üç altmış altmış gün beklemek beklemek
bir bir şeyin gelmesini beklemek.*

Ve son gün, kendini öldürecekti.

Ancak, bu kadar güzel bir şeyin asla bulunamayacağını biliyordu. Onu kurtaracak kadar güçlü bir sihir yoktu.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

LILA

İki hafta sonra, Tiernan ve ben bir restorana giderken onun kumarhanelerinden birine uğradık. Haftada üç kez benimle randevuya çıkıyordu ve bunun nedenini, kendimi genç gibi hissetmem ve rahatlamam gerektiğini söyleyerek açıklıyordu. İçeri girer girmez beni aşağı kata, ofisine götürdü.

"Burada bekle." Dudaklarımdan öptü ve kart odasına çıkmak için yukarı çıktı.

Paltomdan ve saçımdan yağmur damlalarını silkeledim ve pencereden berbat havayı izledim. Bulutlar gri, yoğun ve yağmur yağıyordu.

Onun lüks koltuğuna oturdum ve ceketimin ceplerini karıştırdım, sinir bozucu bir şekilde telefonumu arabada unuttuğumu fark ettim. Hamilelik beyni gerçek bir şeydi. Her türlü şeyi unutmaya başlamıştım.

İç çekerek, kocamı aramak için merdivenlerden kart odasına çıktım. Onu blackjack masasına eğilmiş, hararetli bir kart oyununu izlerken buldum. Sağında birkaç İrlandalı asker vardı, ona bir şeyler anlatıyorlardı. Solunda ise... *Becky'den* başkası değildi.

Onu görünce kalbim patladı, vücuduma, kollarıma yayılan bir sıcaklık hissettim ve yumruklarım sıkıştı. Bu, hayatımda ilk kez yaşadığım gerçek, güçlü, ateşli kıskançlığın ilk darbesi idi ve beni o kadar tüketti ki, nefesimi kesti.

Sahte göğüslerini onun koluna sürterek kulağına fısıldadı.

Dudaklarını şahin gibi izledim.

"Benim yaptığım bir şey miydi?" Neredeyse sızlandığını *görebiliyordum*. Siyah deri mini etek ve kırmızı straplez kalp şeklinde bir korse giyiyordu. Uzun çizmeleri ve çok fazla sprej sıkılmış kabarık saçları vardı, umarım gaz salınımından ölür diye düşündüm.

"Becky, sen bir fahişesin. Bir yüzük ve Paris'te balayı mı bekliyordun?" Tiernan'ın gözleri yeşil tüylü masadan hiç ayrılmadı.

"Senin en sevdiğin kişi olduğumu sanıyordum."

"Bu yüzden sana düşünmek için değil, sevişmek için para ödüyoruz."

"Artık buraya hiç gelmiyorsun." Alt dudağı somurtkan bir şekilde kıvrıldı. "Fintan burayı gayet iyi yönetiyor."

"Kızlar onu sevmiyor. Birincisi, onların hizmetlerini hiç kullanmıyor. İkincisi, meraklı kız arkadaşı etrafta dolaşıp, içki içmediğinden ve kumar oynamadığından emin olmak için herkesin işine burnunu sokuyor."

"Ben artık piyasada değilim." Tiernan dirseklerini masaya dayadı. "Ne zamana kadar?" diye ısrar etti.

"Ölene kadar ve ötesine."

Sözleri beni sakinleştirmede. Onunla konuşuyor olması bile kafasını masaya vurmamak istememe neden oldu.

Bir adım öne çıktım ve boğazımı temizledim.

Tiernan'ın gözleri bir anda bana çevrildi. Beni fark edince göz bebekleri büyüdü.

"Hayatım."

Canım olmuş, hadi oradan. Becky ile olan konuşması bana onun varlığını hatırlattı ve onu evimize getirip, *benim* elbisemi giydirip, mutfağımda onu becerdiğini.

Arkamı döndüm ve hızlıca çıkışa doğru yürüdüm. Hemen yanımda belirdi, adımları benimkinden daha hızlıydı. Bana bir şeyler söylüyordu ama ne dediğini görmek için ona bakmadım. Kapıda iki İrlandalı asker vardı ve bizim yaklaştığımızı, patronlarının da hemen arkamızda olduğunu görünce, dışarı çıkmamı engellediler. İçlerinden biri elini omzuma koyarak beni kulübe geri itti. Tiernan buna karşılık, bileğini bükerek tek bir akıcı ve korkutucu derecede ustaca hareketle kıldı.

"Ölümcül hata," dudaklarının hareket ettiğini gördüm. "Kimse karıma dokunamaz."

Gözlerimi devirerek kapıdan geçip arabaya doğru yürüdüm. Mercedes'in yolcu kapısı ile kaldırım arasında ayaklarımın dibinde bir su birikintisi vardı. Bir kez ona, sonra kadife Jimmy Choos ayakkabılarıma baktım ve iç geçirdim.

"Senden nefret ediyorum, ama bu mükemmel ayakkabıları mahvedecek kadar değil." Bu hafta havanın bozulması kimsenin suçu değildi. Becky'nin bile.

Tiernan paltosunu çıkardı ve pembe ayakkabılarımı kirletmemem için yere serdi.

Sonunda, ona sinirli bir bakış attım ve ceketinin üzerine bastım.

"Aptal paltonun yünü topuğuma takıldı."

Kocamın soğuk, ifadesiz yüzü bir anlığına yumuşadı. Bir şekilde ne yaptığımı ve neden yaptığımı tam olarak anlamıştı. Seyircilerimiz vardı.

Becky. Askerleri. Müşterileri.

Benim gururumu geri kazanmak için kendi gururunu feda etmesi gerekiyordu.

"Benim hatam, tatlım." Kolumu omzuna attı ve diz çöktü, benim için kelimenin tam anlamıyla diz çöktü ve bacağımı kaldırdı. Dizimi kaslı uyluğuna koydu ve başparmağıyla topuğumdaki tüylü yünü ovuşturdu.

"Bir dahaki sefere kaşmir giyeceğim." *"Bunu mutlaka yap."*

Tüm kulübün şaşkınlıkla bizi izlerken, bakışlarının ensemizde bir delik açtığını hissedebiliyordum.

"Neden onunla konuştun?"

"O bir çalışan."

"Seninle yatmak istedi."

"Ne olmuş? İnsanlar her zaman sahip olamadıkları şeyleri isterler." *"Onu bizim evimizde becerdin."*

"Üzgünüm." Samimi görünüyordu. *"Benim elbisemle."*

"Onun senin yerine geçmesini istedim. Sana dokunamayacağımı biliyordum, ama başka biriyle birlikte olma düşüncesi pek... heyecan verici gelmiyordu."

"Sonra da o aptal resepsiyonist vardı." Gözlerimi kısarak baktım.

"O sadece yemdi. Ona hiç dokunmadım."

"Sen korkunç bir insansın."

"Evet, ama izin verirsen çok iyi bir koca olurum."

"Bana bu kadar acımasız davranan birini affedebilir miyim, bilmiyorum."

"Sorun değil, ben artık o kişi değilim." Omuz silkti. "Beni tamamen başka birine dönüştürdün."

Omzunun üzerinden, Becky'yi gördüm. Beni, kocamın tasarımcı paltosunun üzerinde durup ona bağırırken görünce şaşkın bir ifadeyle bakıyordu.

"Onu kovmamı ister misin?" diye sordu, gözleri benimkileri arıyordu. "Söyle, yaparım. Hepsini kovarım. Çalışan tüm kadınları. Başka kimse yok, Lila," dedi. "Asla olmadı."

Sakinleşerek dudaklarımı yaladım. *"Hayır. Asla sebepsiz yere birinin işini elinden almam. Ve egom da yeterli bir sebep değil."*

"Fintan'ın bu kulüple ilgilenmesini sağlayacağım," diye söz verdi. "Onu bir daha asla görmeyeceğim."

"Sadece sen ve Fintan'ın bu kızlara iyi davranacağınıza söz verin."

Şaşırmış ve biraz da sinirlenmiş görünüyordu. "Tabii ki. Nakit ödeme alıyorlar. Çılgın bahşişler."

"Peki müşteriler?" "Kulübün kurallarına uyacaklar."

Onu somurtarak inceledim, beklemek onu içten içe değiştirirken.

"Artık beni restorana götürebilirsin."

Arabayla yola çıktığımızda, Becky'nin girişte dolaşıp bana öfkeli bir bakış attığını gördüm ve ona orta parmağımı gösterdim.

KONUŞMA LILA

Yaz yavaşça çekip gitti ve yerini soğuk sonbahar günlerine bıraktı. Yapraklar önce sarıya, sonra turuncuya, en sonunda da kahverengiye döndü.

Karnım şişti ve gerildi, bebek içinde neşeyle tekmeliyor ve taklalar atıyordu. Artık kendi oyunlarımız vardı. Onu dürttüğümde, o da yumruk atıyor ya da tekmeliyordu. Ben şarkı söylediğimde, o da kıpırdanıyordu. Yemek yerken, uyurken, çizim yaparken ve okurken benim arkadaşımdaydı.

Babasının onu sevmemesini telafi etmek için onu çok daha fazla sevdim. Tiernan beni haftada iki kez atış poligonuna götürüyordu.

Bunu, beni korumama yardım etmek için mi, yoksa benim bu konuda çok kötü olduğum için mi yaptığını bilmiyordum. Belki de her ikisi için.

Bir gün, Tiernan bizi iki haftada bir yapılan antrenmana götürürken, şehirden çıkıp otoyola girdi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Açık hava atış poligonu. Hareketli hedefleri vurmaya öğrendin. Gerçek hayatta, öldürmen gereken kişi oturup senin tetiği çekmeni beklemeyecek. Hazırlıklı olmalısın."

Bu, benim bir hedef olduğumdan endişelendiğini sessizce söyleme şekli miydi? Aptal değildim. Bratva ile hesaplaşmasının hızla yaklaştığını biliyordum.

Yolculuk, Scarborough'un hemen ötesindeki ormanlık alana doğru, tepeler ve dağlar boyunca kıvrılan uzun, dolambaçlı yollardan oluşuyordu. Bir noktada, evler, sokaklar ve elektrik direkleri yerini vahşi doğaya bıraktı. Ta ki, berrak, bulutsuz gökyüzü ve tepelerin ötesinde, sonunda tek başına duran bir ev görene kadar.

Oraya vardığımızda, buranın bir tür kulübe olduğunu fark ettim. Resmi bir atış poligonu gibi görünmüyordu. Daha çok birinin evi gibiydi. Botlarımız, bitki örtüsüyle kaplı arazideki boş ahırlara doğru ilerlerken, kocama meraklı bir bakış attım.

"Güvenli ev," diye açıkladı Tiernan, elimi tutup parmaklarımızı birbirine geçirdi. Kalbim trilyonlarca kelebekle doldu.

İçimdeydi, beni öpmüştü, her yerimi yalamıştı, ama yine de bu... bu... beni ayak parmaklarımın ucuna kadar kızartmıştı. Bu basit dokunuş, şehvet çığlığı atmıyordu, ama samimiyet fısıldıyordu.

"Ne için?" diye sordum, elini bırakıp işaret diliyle konuşmaya hazır değildim.

"Bazen saklanmamız gerekir. Diğer zamanlarda ise insanları ülkeye sokup çıkarırız. Her zaman gözden uzak bir yerin olması iyidir. Hatta cep telefonu bağlantısından uzak bir yer olması daha da iyidir, böylece izlenemezsin."

Alt dudağımı ısırarak bunu sindirdim.

"Eğer işler sarpa sararsa, yani annen baban, kardeşlerin Tierney, Fintan ve ben ölürsek, buraya gel. Evin arkasında katranla kaplı gevşek bir tuğla var. Altında bir notta bir telefon numarası yazıyor. Üç kez arayıp kapat. Seni ülke dışına çıkaracaklar. Anladın mı?"

Neden bana bunu şimdi söylüyordu? Neye hazırlanıyordu? Ve neden bugün sadece atış poligonuna gitmediğimizi, aynı zamanda işler ters giderse diye burayı tanımam için geldiğimizi hissediyordum?

"Anladığınızı söyle, Lila." Bir süre sonra elimi sıktı.

"Evet," dedim boğuk bir sesle.

Evin arka bahçesinde durduk, bahçe bölünmüş çitlerle çevriliydi.

Tiernan yakındaki bir kulübeye girdi ve bir kil atış makinesi çıkardı. İşe koyulduk.

Beklendiği gibi, hareketli hedefleri vurmakta sabit hedefleri vurmakta olduğu kadar kötüydüm. Aslında daha da kötüydüm.

Günün antrenmanı bittiğinde, elini omzuma koydu ve gözlerimin içine baktı.

"Biraz daha pratik yapacağız, ama bu arada çok önemli bir kuralı hatırlamanı istiyorum, *Gealach*. Hedef hareket halindeyken, net bir atış fırsatı beklemelisin. Panik içinde ateş ederek hayatta kalmak için tek şansını kaybetmeyeceğine söz ver bana."

"Panik yapıp ateş etmeyeceğim. Söz veriyorum."

"Aferin kızım." Başını eğip beni öptü, bir eli belimde, diğer eli ensemdedi. "Şimdi bu alanı kutsayalım. İçine girmeyeli dört saat oldu."

Parmakları saçlarımda, ağzım ağzındaydı, tırnaklarım derisine batıyordu ve dokunuşları her yerdeydi, aynı anda her yerdeydi — tabii ki karnım hariç. Asla karnım hariç.

Nemli, büyümüş otların arasında yuvarlanarak düştük.

Öfkeyle alt dudağını ısırdım, kanattım, emdim ve hayal kırıklığımı ağzına inleyerek aktardım. O ise sadece güldü ve beni daha sert öptü.

"Benim küçük şeytanım," diye mırıldandı, dudaklarımın kenarından kendi kanını yaladı.

O, sanki dünyanın sonu gelmiş gibi, hızlıca, hızlıca, hızlıca giysilerimin düğmelerini açarken, içimdeki şehvetli bir şeyi serbest bıraktığını fark ettim.

Hiçbir şeyin ve hiç kimsenin asla hapsedip kilitleyemeyeceği bir şey.

Ve her ne kadar görücü usulü evlenmiş olsam da, kendimi...

Özgür hissettim.

Tiernan Fermanagh'ın önünde durduğunda, arabayı park etmedi.

"Harlem'de kardeşlerinle ve Sam'le buluşacağım." Güneş gözlüklerini çıkarmadı.

"Bu Ruslarla mı ilgili?" Cevap,

onun sessizliğinde yatıyordu.

Kalbim sıkıştı. Vegas'a gitmesini istemiyordum. Bu *aptalca* şey için hayatını tehlikeye atmasını istemiyordum.

"Neden? Igor sana korkunç şeyler yaptı, ama Alex sana gerçek bir dosttu," diye işaret ettim.

"Alex intikam almalı. O yeni pakhan. Ayrıca, ben ona ihanet ettim. Ölmektense onu öldürmeyi tercih ederim."

"Vegas'a ne zaman

gideceksin?" "Bu hafta."

"Bu hafta mı?" Kalbim mideme düştü. "Bana ne zaman söyleyecektin?"

"Kesin bir tarih belirler belirlemez." Dikkatini orta konsoldaki telefonuna çevirdi. Mesajlarını kontrol etmek için ekranı yukarı çevirdi.

"Ölmeni istemiyorum," diye patladım.

Korkuyordum. Korkmak normaldi. Korkak olmak normal değildi.

Ve bir korkak, duygularını itiraf etmezdi.

Bu, kocamın dikkatini çekmiş gibiydi. Telefonunu indirdi ve başparmağını çeneme koydu, parmakları enseme sardı.

"Bana Deathless demelerinin bir nedeni var."

"Koshchei, değil mi?" Hatırladım. Tabii ki hatırladım. Onunla ilgili her şeyi hatırladım. "Igor sana bu ismi vermişti."

"Evet."

"Hikayeyi okudum," diye üzgün bir şekilde işaret dilinde ifade ettim. "Ölüm Tanrısı sonunda göğsünden mızraklanıyor." Gözyaşları alt kirpiklerime yapıştı. "Acı verici, şiddetli bir ölümle ölüyor. Ve bir kötü adam olarak ölüyor."

"Ben bir kötü adamım," dedi Tiernan, hiç pişmanlık duymadan. "Ben bencilim. Ruhsuzum. Sapkınım. Birkaç yumuşak öpücük ve sert sevişmeler bunu değiştirmede. Hiçbir şey değiştiremez, tatlım."

Bu sözler, son birkaç haftaya bir kova buz dökülmüş gibiydi. Ben ona karşı hisler beslediğim için onun da bana karşı hisler beslediğini düşünmek ne kadar aptalcaydı. Annem haklıydı. Bacaklarımı açtım ve bu adama kendimi kaptırdım. Tıpkı onun beklediği gibi.

Yutkundum. "Fikrini değiştiremem, değil mi?"

Ciddiyetle başını salladı.

"Peki, o zaman." Kapıyı açıp dışarı çıktım. "Kendi cenazeni planlarken iyi eğlenceler, Tiernan."

KONUŞMA LILA

Arabadan binamıza kadar olan mesafeyi yürürken, İrlandalı askerler her taraftan beni kuşatmışlardı, düzgün göremiyordum.

Dairede Imma ile yüzleşmeye hazır değildim, bu yüzden Fermanagh'ın yerine girdim. Burası her zamanki gibi doluydu. Sarhoş yaşlı adamlar ve seks işçileri bolca vardı. Tiernan gibi imkânları olan ve hamile karısını gerçekten seven bir adamın, onun böyle bir yerde yaşamasını istemeyeceği söylenebilir. Artık gözlerimdeki pembe gözlükleri çıkardığına göre, bunu kendime itiraf edebilirdim.

Barın arkasına doğru ilerleyerek, köri cipsi ve bir kola aldım ve merdivenleri tırmanarak Tierney'nin kapısını çalmak için kendimi zorladım.

Imma'yı seviyordum, ama o benimle hiç ilgilenmiyordu. Onun gözünde Tiernan mükemmel bir kocaydı. Bana kredi kartı verdi ve vücudumda morluklar yoktu. Geri kalan her şey onun için sadece gürültüydü.

Mafya savaşları?

Sefil mahalle?

Söylenmemiş

duygular?

O bana lüks kıyafetler giydirip güvende tuttuğu sürece, benim endişelenmemem gereken tüm o sinir bozucu kadınsı incelikler.

Telefonum cebimde titreşti, bir mesaj gelmişti. Çıkardım.

Tiernan: Harika bir işitme uzmanı buldum. Koklear implantlarda uzman. Salı günü onunla görüşeceğiz.

Salı, üç gün sonraydı.

Bu, beni sakinleştirmek için kullandığı bir yöntemdi ve hiç işe yaramadı. Karnımda, onun kabul etmeyi reddettiği bir bebek vardı ve kocam

birkaç gün sonra Vegas'a uçup yarı otomatik silahlarla katliam yapmaya gidecekti. Üstelik benim iki *kardeşimi*, kendi kanımı ve canımı da yanında götürüyordu. Şu anda işitme kaybım en küçük sorunumdu.

Kendi düşüncelerimin ağına takılmış bir şekilde kapıyı açtım ve botlarım pürüzsüz ve kaygan bir şeye basmıştı. Ayağımı kaldırdım ve ona kaşlarımı çatarak baktım.

Bir zarf.

Bana gönderilmiş bir zarf.

Alıcı: Raffaella Ferrante

Adım el yazısı ile yazılmıştı. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve onu almak için eğildim, şişmiş karnım bunu neredeyse imkansız hale getiriyordu.

Curry cipslerini masanın üzerine koydum ve parmaklarımın arasında basit beyaz mektubu inceledim.

Buraya hiç posta almamıştım. Tüm tıbbi ve mesleki terapi yazışmalarım ailemin evine geliyordu. Ve *kişisel* posta almamıştım, nokta. Bu bir faturaya benzemiyordu.

Ve boğazımın arkasını safra ile yakıp kavuran başka bir şey daha vardı.

Ferrante.

Artık Ferrante değildim. Callaghan'dım. Bu kasıtlı ve kötü niyetli bir hareket gibi görünüyordu. Evliliğimin aşk değil, çıkar evliliği olduğunu hatırlatmak için bir yol.

Mührü kırarak içindeki mektubu çıkardım.

Raffaella,

Senin kirli sırrını biliyorum. Senin ve kocanın dünyadan saklamaya çalıştığınız sırrı.

Gizli çocuğunu biliyorum.

Evliliğinin devam etmesini ve sırrının saklı kalmasını istiyorsan, gelecek hafta benim seçeceğim bir yerde benimle buluş.

*150 bin dolar nakit
para getir. Yalnız
gel.*

*Yerle ilgili talimatları bekle ve kocana SÖYLEME.
Dediğimi yapmazsan, sen ve bebeğin öleceksiniz.*

Sırtım duvara çarptı ve nefesimi tuttum, panikle ciğerlerim yanıyordu.

Bunu yazan kişi hayatlarımızı çok iyi biliyordu.

Luca'nın düğün gecesi bana olanları çok az kişi biliyordu. Ve bir saniye öncesine kadar, hepsinin müttefikim olduğuna sanıyordum.

Bunu kim bilebilirdi? Bu tür bilgilere kim ulaşabilirdi?

Tiernan, düşmanlarının her hareketini izleyen casusları vardı. Rakiplerinin de aynısını yapmadığını nereden biliyordum?

Gönderenin adresi yoktu. Bu da mektubun postayla değil, kapının altından atıldığını doğruluyor gibiydi. Bu beni daha da tedirgin etti. Bu yere kim girebilirdi ki? Burası yirmi dört saat İrlandalı askerlerle doluydu.

Bunu yazan kişi, İrlandalı ve İtalyan operasyonlarının derinliklerine erişimi olan, yetenekli ve teknik sahibi biriydi.

Ve haklıydılar. Karnımdaki bebeğin Tiernan'dan olmadığı ortaya çıkarsa, beni terk *edecekti*. Etmek zorunda kalacaktı.

Ama... neden ölüm riski alıp bu mektubu teslim etmişti? Daha da önemlisi, neden şimdi?

Neden ilk evlendiğimizde yapmadık?

Hamilelik yakında sonuçlanacaktı. Bebek neredeyse doğmak üzereydi. Tiernan ve benim için bu ilişkinin artık bir anlaşmadan daha fazlası olduğu açıktı. Artık ikimizin de kaybedecek bir şeyi vardı: birbirimizi.

Elimi karnıma bastırdım. Bebek sertçe tekmeledi, kalbimin hızlı atışlarına, vücudumu saran paniğe karşı isyan ediyordu.

Tiernan bu mektubu beğenmeyecekti.

Yılın en hafif tabiri. Bütün dünyayı paramparça edecekti.

Bu, tüm dikkatini gerektiren Ruslarla olan operasyonundan dikkatini dağıtacak.

Yine de, bunu tek başıma halledemezdım.

...ya da yapabilir miydim?

Durum basit görünüyordu. Rüşvet, yeraltı dünyasında her zaman olan bir şeydi.

Ve 150 bin dolar ulaşılabilir bir miktar bile değildi. Enzo bana hiçbir soru sormadan nakit olarak verecekti. Tek yapmam gereken parayı ödemek ve o kişinin çenesini kapatmaktı.

Ama bunu yapar mıydılar?

Başım dönmeye başladı. Yere çöktüm ve yüzümü ellerimle kapattım.

Bir plana ihtiyacım vardı.

Ve sonra bir B planına ihtiyacım vardı.

Ama onları kaybetmeyecektim.

Ne bebeği, ne de kocamı.

Onları korumak için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

KONUŞMA LILA

Üç gün sonra, işitme uzmanını ziyaret ettik.

Dr. Castile, altmışlı yaşlarında, Noel Baba'nın beyaz sakalı ve kaşları, pembe yanakları ve sağlam bir vücudu olan bir adamdı. Kulaklarımı kontrol ederken ve kan tahlili ve test sonuçlarımı incelerken büyük özen gösterdi.

Tiernan, korkutucu bir gangster gibi bacaklarını açarak oturmuş, ateş mangası gibi sorular soruyor ve beni ne zaman operaya götürebileceğini öğrenmek istiyordu.

Bu, hayatımın en önemli ve en mutlu anlarından biri olmalıydı, ama zihnim milyonlarca kilometre uzaktaydı.

Çantamda yanıp tutuşan mektup yüzünden.

Onu kaybetme ihtimaliyle. Bu durumu idare edememe ihtimaliyle.

Kocamın, koruyucumun, benim... şey, *aşkımın* tehlikenin beklediği Vegas'ta.

Ona aşıktım.

Onun sözlerine, düşüncelerine ve çarpık mizah anlayışına aşıktım. Onun, aşılmaz bir zırh gibi giydiği şiddetine ve karanlığına. Sadece benim görebildiğim bir zırh.

Onun damarlı ellerine, geniş sırtına, boynuna öpücüklerine, Latin dövmelerine, arkadan sarılmalarına ve hiçbir şeyi kaçırmayan, nadiren kırpışan altın benekli yeşil gözüne aşıktım.

Ve onu kaybetmeye hiç bu kadar

yaklaşmamıştım. Bratva'ya.

Sırrımıza.

Rahmimdeki bu bebeğe.

İşitme yeteneğimin olmaması beni eksik yapmazdı — ben hala bütün, eksiksiz, üç boyutlu bir insandım. Yeteneklerim, zayıflıklarım, sevdiğim ve sevmediğim şeylerim vardı.

Ama Tiernan'ı kaybetme ihtimali? Bu beni mahvederdi.

"Peki, Bayan Callaghan, size koklear implant için mükemmel bir aday olduğunuzu bildirmekten memnuniyet duyarım," dedi doktor, masasındaki kağıtları toplayarak. "Sizde sensörinöral işitme kaybı var ve konuşmayı çok iyi anlıyorsunuz. MRG'niz de kulak anatominizin koklear implant ile uyumlu olduğunu gösteriyor."

"Bu, duyabileceği anlamına mı geliyor?" Tiernan küçük parmağındaki yüzüğü çevirdi.

"Hayatta hiçbir şeyin garantisi yoktur, ama tüm işaretler son derece olumlu," diye tekrarladı doktor.

"Öyle mi?" diye sordum.

Dr. Castile nazik bir gülümsemeyle cevap verdi. "Öyle, sanırım."

Bunca zaman boyunca işitme cihazı kullanabilirdim ama annem bana bu seçeneği bile sunmadı. Şaşırtıcı bir şekilde, yeni bir öfke uyandırmak için çok yorgundum. Gerçekte kim olduğumu dünyaya göstermeye karar verdiğim anda kızıyla ilişkisini kesen bir kadın hakkında daha ne söylenebilir ki?

"Tabii ki, bu bebeğiniz doğana kadar beklemek zorunda," dedi doktor.

"Elbette." Tiernan'ın ağzı, neşe içermeyen çarpık, karanlık bir gülümsemeye büründü. "Bebek önce gelir."

Hiçbir şey değişmemişti. Hâlâ bu bebeği istemiyordu.

Bebek doğduktan sonra, bebeğe duyduğu nefretin bana duyduğu sevgiden daha ağır basmayacağını garantiye yoktu.

İstediğimi sandığım şeyi elde edecektim.

Müzik dinlemek. Kahkahaların tadını çıkarmak. Her zaman merak ettiğim tüm seslerin içinde yüzmek. Kuşların cıvıltıları. Kilise çanlarının sesi. Kıyıya vuran dalgalar.

Ama ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim tek şeyi kaybedebilirim.

Yine de ona mektubu anlatacaktım. Vegas'tan sonra. Akli başındayken.

Onu kaybetmek anlamına gelse bile, ona yalan söyleyemezdim. O daha fazlasını hak ediyordu.

Klinikten çıktığımızda, kocam elini belime koydu. Bana kapıyı açtı.

"Mutlu olacağını sanmıştım." Garip bir ifade takındı. "Bu senin hayalin, Lila. Müzik eşliğinde dans etmek."

Hayalim değişmişti. Şu anki hayalim, kocam ve oğlumla sonsuza kadar mutlu yaşamaktı.

Birbirlerine tahammül etmeleri halinde bonus puan kazanacaktım.

"*Ne zaman gidiyorsun?*" Konuyu değiştirdim.

Dişlerini diliyle yaladı. "Uçak yarın akşam kalkıyor."

Gözlerimi kapattım ve ciğerlerimin dibine kadar ulaşmayan bir nefes aldım.

"Vals yapacaksın, Lila," diye tekrarladı. "Sık sık. Ve çok iyi. Her balonun güzeli olacaksın. Bunun için elimden geleni yapacağım."

Hüzünlü bir gülümsemeyle gülümsedim.

"*Dans edecek kocam yoksa vals yapmanın ne faydası var?*"

KONUŞMA TIERNAN

KENDİNİ YOK ETMEYE 132 GÜN KALDI

Achilles ve Luca ile Vegas'a uçuşum sabah, kız kardeşimin dairesine uğrayarak Lila'ya bakmasını rica ettim. Da ve Fintan'a da benzer ricada bulundum. Babamın bir akvaryum balığına bakabilecek durumda olduğunu söylemiyorum, ama en azından kendini dahil hissedirdi.

Camorra ve İrlandalı askerler çoktan Vegas'a gelmiş, cephane ve ulaşım araçlarını hazırlıyorlardı.

Gitmek istemiyordum.

Ama başka seçeneğim de yoktu.

Alex'in beni öldürmek için her türlü sebebi vardı. Bu ironikti, çünkü ilk kez yaşamak için bir neden bulmuştum.

Küçük sonlandırma projem başarılı olmuştu. Fintan haklıydı. Yaşamak için bir neden bulmuştum. Umarım aptalca bir şey yaparken ölmezdi.

Her zamanki gibi Tierney'nin dairesine girdim.

Düşün çalıştığını duydum ve kız kardeşim bitirene kadar oturma odasında bekledim. Onun evi benim zevkime göre fazla süslüydü. Sanırım, sidik kokulu yataklarda uyuduğumuz zamanların telafisiydi. Kendime rahatça bir tur attım, satın aldığı yeni sanat eserlerini inceledim.

Emilia Spencer'ın gerçek bir tablosunun altındaki kredenzada bir şey dikkatimi çekti. Vazonun altından görünen buruşuk bir kağıt parçası. Üzerinde bir telefon numarası ve bir isim vardı.

Tom Rothwell.

Burun deliklerim
genişledi. O aptal.
Lanet olası aptal.

"Selam." Tierney, koridordan çıkıp geldi, üzerinde ipek siyah bir bornoz vardı. Havluyla saçındaki kırmızı telleri kuruladı. "Ne haber?"

Ona doğru dönerek, kağıdı işaret parmağımla orta parmağım arasında tuttum. "Sen söyle."

Pembe yanakları soldu, dudakları sert bir çizgiye dönüştü.

"Vay canına, bir kağıt parçası." Gözlerini devirip gülerek kendini topladı. "Basını ara."

"Tom Rothwell federal ajan."

26 Federal Plaza'da olan biten her şeyi bilmek benim için önemliydi. Binaya giren ve çıkan herkesi 24 saat gözetim altında tutuyordum.

Herhangi bir suçlu, iki devlet kurumundan kaçınmak için çok çaba sarf ederdi: FBI ve IRS. Tierney'nin federal polisin numarasını isteyerek saklaması tek bir anlama gelebilir.

"Dünyada birden fazla Tom Rothwell var." Savunmacı bir tavırla kollarını kavuşturdu. "Belki New York'ta bile."

"Saçmalamayı kes, Tierney." Burnumun köprüsünü sıktım. "Ne halt ediyorsun, federal ajanlarla konuşuyorsun? Gerçekten bu kadar mı battın?"

İkimiz de berbat durumdaydık, ama ben her zaman kendimi toparlamıştım. Ben yokken karımı korumak için bu kadına güveniyor olmam beni endişelendiriyordu, çünkü kendi kıcını korumakta bile berbat bir iş çıkarmıştı.

"Peki." Tierney omuz silkti. "Onunla konuşuyorsam ne olmuş? Bunun bizimle hiçbir ilgisi yok."

"Her şey bizimle ilgili."

"O İrlandalıları umursamıyor. Biz önemsiziz. Onun peşinde olduğu Camorra," diye ısrar etti. "Eğer ona yardım edebilirsem..."

"Yardım edemezsin," diye bağırdım. "Ferrantes, sen harekete geçmeden önce bunu öğrenecek. Tabii henüz öğrenmedilerse."

Vello'nun emrinde kirli federal ajanlar çalışıyordu. FBI'yı onların kendilerini tanıdıklarından daha iyi tanıyordu.

Onu boğazlamamak için tüm irademi kullanarak şakaklarımı ovuşturdum. Bu gece Bratva'yı alt etmek için uçağa bineceğim insanları ispiyonlayacaktı. Kız kardeşim delinin tekiydi.

"Sakin ol, sadece *bir kez* kahve içtik. O hiçbir şey bilmiyor ve sen Vegas'taki işleri halledene kadar ona hiçbir şey söylemeye niyetim yok."

Şimdi düşününce, son zamanlarda çok somurtkan davranıyordu. Kız kardeşim asla mutlu olmakla suçlanamazdı. Ama son zamanlarda, resmen mutsuzdu. Karımın amına o kadar sarhoş olmuştum ki, buna dikkat etmemiştim.

"Ne demek istiyorsun?" diye homurdandım.

Yanakları kızarmıştı. "Anlamazsın." "Dene bakalım."

"Bu hayattan bıktım, Tiernan. İnsanların zayıflıklarından ve bağımlılıklarından yararlanmaktan bıktım. Partilerden ve olmadığım biri gibi davranmaktan bıktım. Sosyete kızı. Popüler kız. Güzel bir yerde emekli olmak istiyorum. Kıyı şeridinde. Avrupa'da. Kirli martini ve temiz bir vicdan istiyorum. İyi kitaplar ve belki her akşam yemek pişirecek nazik bir koca. Fazla bir şey değil..." Parlak siyah boyalı ayak parmaklarına sertçe baktı. "Ama benim için yeterli."

"Tanıdığın herkesi feda etmeden de tüm bunları elde edebilirsin," diye fısıldadım.

"Hayır, yapamam." Sibirya'daki küçük kız gibi görünüyordu. Telaşlı, korkmuş ve kararsız. "Achilles senin ensende nefes alıp, geleceğini avucunda tutup, gözünün önünde sallandırmıyor."

"Neden bahsediyorsun?" Ona inanamadan baktım. "Ben mafya babasının *kızıyla* evlendim."

"Hadi ama, Tiernan." Benim elimi salladı, ben onun bileğini tuttuğumu fark etmemiştim. Mutfağa doğru kaydı. "Sen en başından beri Lila'yı istedin. Ona yüzük takmadan önce ona aşık oldun. *Onun hayatını bağışladın*," son kısmı fısıldayarak söyledi. "Sen birini öldürmekten asla çekinmedin."

"Ona aşık değilim," diye alaycı bir şekilde düzelttim. "Achilles'in senin için seçeceği kişiyle nasıl geçineceğini öğreneceksin gibi, biz de birbirimizle geçinmeyi öğrendik."

"Onun benim için *herhangi birini* seçmesine izin vermen, bana ne kadar az değer verdiğini gösteriyor. Ferrantes'lerin sana verdiği güç

seni yozlaştırdı." Buzdolabından açık bir şarap şişesi çıkardı ve bir yudum aldı.

"Yozlaşacak hiçbir şey kalmamıştı." Dirseklerimi aramızdaki kahvaltı köşesine dayadım.

"Ayrıca, Ferrantes ailesi Doğu Kıyısı'nı yönetiyor. Achilles'i reddetmek savaş demekti. Zamanımı beklemem gerekiyordu. İşlerin nasıl gelişeceğini görmek için."

Bu çok bėyėk bir yalandı. Onu bu anlaşmadan kurtarmaya hiç çalışmadım. Tierney'nin, onun tuhaflıklarından korkmayan biriyle birlikte olmasının mutlaka kőtė bir şey olduğunu dőřėnmėyordum. Achilles iyi bir seçim yaparsa - ki bana öyle yapacağına söz vermişti - kardeşim sonunda huzur bulabilirdi.

Tierney şarabı tezgahın ėzerine koydu ve parmaklarını açarak bordo renkli tırnaklarına baktı. "Bu piçi mahvedeceğim Tiernan, bu hayatta yapacağım son şey olsa bile. Sana söz veriyorum, hiçbir şey bize geri dőnmeyecek. Dokunulmazlık kazanacağız."

"Tanrı aşkına." Elimi saçlarımın ėzerinden geçirdim. "Kendini bir dinle. Ferranteslar seni yakalarsa, sana yardım edemem. Senin havalı sanatçı ve politikacı arkadaşların da edemez. Ve bu bir şekilde Lila'yı da etkiler ise..." öfkemi kontrol etmek için uğraşarak, aramızda bir parmağımı uyarı olarak kaldırdım. "Sadece Ferranteslar için endişelenmen gerekmeyecek. Ben şahsen kafana bir kurşun sıkacağım."

"Neden?" Gözleri zaferle parladı. "Onu sevmediğini söylediğini sanıyordum."

"Sevmiyorum," diye karşılık verdim. "Ama onu korumaya yemin ettim. O benim karım." "Onu gerçekten korumak istiyorsan, dokunulmazlık anlaşması yap..." "Cėmleni bitirme."

Kız kardeşim, bu sefer kazanamayacağını anlayınca öfkeyle nefes aldı. "Neyse, buraya neden geldin?"

"Aslında karım için." Ona sırtımı dőndėm, onun sırtışını gőrmemek için duvarındaki bir tabloyu inceliyormuş gibi yaptım. Ellerimi ceplerime soktum. "Ben Vegas'tayken ona göz kulak olmanı istiyorum."

"Tabii ki," dedi gayretle. "Senin aksine, Lila'yı sevdiğimi itiraf etmekten çekinmiyorum."

"24 saat gėvenlik hizmeti alacak," dedim, onun imasını görmezden gelerek. "Ayrıca, Ransom Lockwood'un şirketini mahallede devriye gezmesi için tuttum

, bu yüzden tek ihtiyacım olan şey, ona eşlik etmen ve onu kadın doğum uzmanı randevusuna götürmen."

"Anladım."

"Achilles konusunda ne yapabileceğime bakacağım."

Arkamı döndüm ve yüzünü inceledim. Yorgun görünüyordu, ama aynı zamanda çok da sert.

"Tamam," dedi sessizce.

"Ama ciddiym Tierney. Federallerle uğraşma. Eğer uğraşırsan, seni kurtaramam. Bu sefer kurtaramam."

Dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Biliyorum."

Bir sonraki durağım bir seks dükkanıydı.

Sadece birkaç günlüğüne gidecektim, ama Lila uyumaya ihtiyaç duyuyordu ve en az iki orgazm olmadan bunu yapamıyordu.

Son birkaç aydır her gece onu dilim ve penisimle tatmin ettikten sonra yatağına yatırıyordum. O buna bağımlı hale gelmişti. Bir noktada bu alışkanlığı bırakmamız gerekiyordu. Ama o nokta, Rasputinleri öldürdükten ve onu tecavüz eden kişiyi bulduktan sonra gelecekti.

Ayrıca, daha kötü işler de yapmıştım.

Mağazadan bir emme vibratörü ve bir masaj aleti satın aldım. Devasa boyutlardaki dildolardan uzak durdum. Onun içinde başka bir şey olduğu düşüncesi bile gözümü seğirtti. Bebeğin onun amından çıkacağı gerçeğini zar zor kabullenebiliyordum.

Bebek.

Doğumuna birkaç hafta kalmışken, aklımda türlü türlü düşünceler dolaşmaya başladı.

Bu düzenlemeyi iyice düşünmemiştik.

Ya başka bir ırktan olursa? Yarı Asyalı? Siyah? Pasifik Adalı? Babasının ben olmadığımı ele veren bir işaret? Şüpheli listemdeki herkes Kafkasyalıydı, ama İtalyan Kafkasyalılarla İrlandalı Kafkasyalılar arasında büyük fark vardı.

Ya tüm sevgisini ve ilgisini bebeğe verip beni unutursa?

Evet, doğmamış bir bebeği kıskanıyordum.

Hayır, ben böyle düşüncelerin üstünde değildim.

Eve geri dönerken, seks dükkanından aldığım gizli poşeti sıkıca tutarak neredeyse ayaklarımla yere vurarak yürüdüm. Eve girdiğimde, Imma'yı mutfakta makarna yaparken ve İtalyanca olarak detone bir şekilde şarkı söylerken gördüm.

"Imma," diye bağırdım. "Bu akşam izin al."

Kaynayan domates sosundan başını kaldırıp şaşkınlıkla bana baktı. "Nereye gideyim?"

"Ben tur rehberi gibi mi görünüyorum?" Yüzümü işaret ettim. "Şoförüm seni sinemaya götürsün. Ya da seni arabayla sokaklarda dolaştırsın. Umurumda değil."

Bana hoşnutsuz bir bakış attı ama tartışmadı.

Lila'yı yatak odamızda çizim yaparken buldum. Ben içeri girdiğimde çizim defterinden başını kaldırdı. Kalemını bıraktı ve çizim defterini komodinin üzerine çevirdi.

"*Ne zaman gidiyorsun?*"

Sadece el hareketlerinden bile onun onaylamayan ses tonunu duyabiliyordum. Bu kadar iyi tanıdığım tek kişi Tierney'di.

"Yaklaşık bir saat sonra. Uçağın motoru çalışmaya başladı bile."

Kardeşlerini bekletiyordum ama umursamıyordum. Yatağımın dışında olanlara ve yatağımın içindeki kadına giderek daha az önem vermeye başladım.

Duvardan iterek ona doğru ilerledim.

"*Çantada ne var?*"

"Ben geri dönene kadar seni idare edecek bir şey." Yatağın kenarına oturdum, çenesini tutup yüzünü yukarı doğru çevirdim. "Ve geri döneceğim, Lila. Bu bir söz."

Gözlerini benden ayırdı, çantayı aldı ve içindekileri karıştırmaya başladı. Lila vibratörü çıkardı, kaşlarını çatarak kutuyu her açıdan inceledi, sanki içinde antik kalıntılar varmış gibi.

"Uyumana yardım etmek için burada olmayacağım." Boğazıma ne takılmıştı ve neden yutamıyordum? "Bu yüzden sana eşlik etmesi için bunu aldım."

Karımın ifadesine bakılırsa, vibratörü kafama fırlatmaya hazırды. Şokunun geçmesini bekledim, sonra "Nasıl kullanıldığını göstereyim mi?" diye sordum.

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonunda, *"Ben internete erişimi olan 18 yaşında bir kızım, Tiernan. Vibratörün nasıl kullanıldığını biliyorum. Muhtemelen bir milenyum kuşağının hayatı boyunca Friends dizisini izlediğinden daha fazla porno izlemiştir."* dedi.

Ona boş boş baktım. Sonra, inanılmaz bir şekilde, gülmeye başladım. Ve *gerçekten* gülmeye başladım. Karnının derinliklerinden gelen ve vücudundaki her kasını kullanan türden bir kahkaha.

Hiç gülmedim. Lila gelmeden önce neredeyse hiç gülümsemedim bile. Gururlu bir gülümsemeyle beni izledi, zaferinden zevk alıyordu.

"Ayrıca, tüm bu zamanlar boyunca orgazm yüzünden uykuya dalmadım." Başını salladı. *"Uykuya daldım çünkü kollarımdaydım ve sonunda kendimi güvende hissettim."*

Sözleri içimde var olduğunu bilmediğim bir yeri vurdu, bu yüzden konuyu değiştirmeye karar verdim.

"Bu, çevrimiçi alışverişine seks oyuncakları da dahil olduğu ve benim bunu boşuna satın aldığım anlamına mı geliyor?" Aramızdaki vibratörü işaret ettim.

Kafasını salladı. *"Hiç oyuncağım yok. Ben... sen her zaman hazırsın."* Nasıl söyleyeceğini düşünerek durakladı. *"Uyumak istediğimde."*

"Güçlü şekerlemeler için de beni kullanmaktan çekinme."

"Hediye seninle karşılaştırıldığında nasıl olduğunu sana haber veririm."

"O zaman sana ne kadar iyi olduğumu hatırlatsam iyi olur."

Ağzım onun ağzına çarptı, dilim dudaklarının arasına daldı ve onun ıstırabını, belki de sonsuza dek ayrılmamdan kaynaklanan üzüntüsünü tadabildim.

Bu beni ona karşı daha da vahşi hale getirdi. Pembe elbisesinin önünü çektim, gümüş düğmeleri açtım, elbise dökülüp belinin etrafında bir su birikintisi gibi yayıldı, ama öpüşmemiz kesilmedi.

Sütyenini açtıktan sonra, onu kollarının üzerine düşürdüm ve göğüslerini avuçladım. Eğilip meme uçlarından birini tattım. Sıcak sütle ıslanmıştı. İkel bir zevk şoku, vücudumdaki her bir kılın diken diken olmasına neden oldu.

Elimi omurgasına bastırdım — sırtı inceydi, her omuru belirgindi — onu kendime yaklaştırdım, dilimi meme ucunda dolandırdım, dişlerimle alaycı bir şekilde çekip durdum. Başını geriye attı ve inleyerek saçlarımı yumrukladı.

Nefesi hızlandı. Dilimi göğüslerindeki mavi damarların üzerinde gezdirdim. Diğer meme ucunu emdim. Dilimde yine tatlı, ılık süt patlaması oldu. Elim belinden aşağıya doğru kayd, bacaklarının arasına girdi, külotunu bir kenara itti. Onun merkezini buldum, uyarılmasını dudaklarına ve klitorisine yaydım ve iki parmağımı kullanarak onu açarak dairesel hareketlerle ovuşturdum.

Lila'nın ağzı boğazıma yapıştı, açgözlülükle emdi ve iz bıraktı. Dişlerini batırdı, sonra dudaklarını nabzımın üzerinde sessizce gezdirdi, söylediklerini anlamayacağımı düşünüyordu.

Beni mahvediyorsun ve ben çoktan kendimi kaybetmiş durumdayım.

Onu kendime çekip yanağından öptüm, kendimi kontrol altında tutmak için. Tadı benim tatlı yıkımım, mutlak çöküşüm gibiydi, ama yine de onu deli gibi yuttum, daha fazlasını arzulayarak. Yapamayacağım bir şeyin eşiğindeydim.

Kalmak. Kalmak istedim.

Hiçbir zaman hedefimden sapmamıştım. Şimdi başlamak tehlikeli bir emsal oluşturunurdu.

Şakacı bir şekilde dilimi kulağına sokup yaladım, sonra kulak memesini ısırardım. Kıkırdadı ve kıvrandı.

"Tiernan..."

İki parmağımı içine soktum, onu her zaman çıldırtan o noktayı gıdıklamak için parmaklarımı kıvırdım. Başparmağımı klitorisine bastırdım, vücudunu öperek aşağı doğru indim. Köprücük kemiği. Göğüsler. Kaburga kafesi. Bel. Bacaklarını açtım, dizlerinin arkasından tutup, külotu hala bir tarafa çekilmiş, parmaklarım hala içindeyken dilimi amına bastırarak işe koyuldum.

"Tanrım..."

"Hayır. O bile karıma dokunamaz."

O ilk orgasmını yaşayana kadar onu yaladım, okşadım ve emdim, sonra onu yukarı itip öptüm ve bir elimle sikimi serbest bıraktım.

"Bana tutun, tatlım," diye fısıldadım ağzına, santim santim içine girerken. O kıvrıldı ve inledi, tatlı nefesi yüzümde kayıyordu. Kasları etrafımda sıkıştı, tanıdık bir sıcaklık dalgası sikimi kapladı. Keyif alıp almadığımı bile anlayamıyordum, onu ikinci kez orgazma ulaştırmaya o kadar odaklanmıştım ki.

Bu gece iyi uyuması gerekiyordu.

Önemli olan tek şey buydu.

Onun sevdiği şekilde, önce uzun, kontrollü ve derin vuruşlarla ona girdim. Sonra, onun titrediğini ve tekrar nefes almaya çalıştığını hissettiğimde, hızımı artırdım.

Ancak kollarımın içinde parçalanıp düştükten sonra, hareketlerimi hızlandırdım, ağızlarımızı kirli, dil dolu bir öpücükle birleştirdim, onu tekrar titretmeye başlayan, içindeki sihirli noktaya ulaştım. Testislerim gerildi ve omurgamdan aşağıya doğru bir sıcaklık patlaması yayıldı. O kadar sert boşaldım ki yıldızlar gördüm. Onun yanında, yatağın üzerine yığıldım. Lila hala nefes nefeseydi, bana o tatlı, masum ifadesiyle göz kırpiyordu.

Aramızdaki bu şeyin bu kadar iyi olması gerekmiyordu. Odaklanmamı, önceliklerimi ve hayatımı mahvediyordu.

"Ne düşünüyorsun?" İşaret diliyle değil, konuşarak sordu. Sadece kendini çok rahat ve sakin hissettiğinde böyle yapardı.

Bacaklarının arasına uzandım, işaret parmağımı ıslak amına soktum ve karışık spermlerimizle uyluklarının üstüne tek bir kelime yazdım: *benim*.

Parmağımı ağzıma soktum ve diş etlerimde onun amının kalıntılarını sanki pahalı kokainmiş gibi ovuşturdum. Sattığım şeyi hiç denememiştim - sert uyuşturucular benim için kırmızı çizgiydi - ama bunu inkar etmenin bir anlamı yoktu. Ben bir bağımlıydım. Karıma bağımlıydım. Bir sonraki dozu almak için eğilemeyeceğim kadar alçak bir seviye yoktu.

İkimiz de uzun bir süre o sahiplenici kelimeye baktık, sonra o tekrar konuştu.

"Hamile olmasaydım, el yazını sonsuza kadar orada tutmak için üzerine dövme yapardım."

"Bir dövme sanatçısının sana dokunacağı düşüncesi beni çok kışkırtırmasaydı, izin verirdim."

Tam bir saniye boyunca duşu girmeyi düşündüm, ama sonra şunu hatırladım: (a) Ferrantes'in küçük kız kardeşinin amcığı gibi kokmak, kardeşlerinin hak ettiği bir cezaydı, ve (b) Lila'nın kokusunun benimde kalması bana garip bir şekilde rahatlık veriyordu.

"On dakika içinde çıkmam gerek. Şoförüne arabayı hazırlamasını mesaj attım." Giyinme odasına doğru yürüdüm, askıdan temiz bir gömlek aldım ve yatak odasına dönerken düğmelerini ilikledim. Lila elbisesiyle kendini örttü ve yatağa oturdu, gözyaşlarıyla kaplı gözlerle bana bakıyordu.

Onu nadiren ağlarken görmüştüm.

O, tüm askerlerimin toplamından daha cesurdu.

Diğer gözümü sık sık özlemiyordum. Ama özlediğimde, bunun nedeni her gece karımın varlığının her atomunu izlemek için iki kat daha fazla zaman harcamamdı. Otuz üç güzellik lekesini saymak için - evet, kulağının arkasındaki de dahil. On dört çili, hepsi de melek gibi burnunun üzerinde serpiştirilmiş. Saçındaki yirmi farklı sarı ve gümüş tonu.

"Gitmeden önce sana vermek istediğim bir şey var."

Yatağının başucundaki komodeye uzanıp eskiz defterini aldı, bir sayfayı yırttı ve bana uzattı. Onun parmaklarının arasından sayfayı çekip çevirdim.

Oradaki bendim.

Daha doğrusu, benim portrem.

Çok benim benim benim o çizdiği Tate'in Tate'iama bir şekilde... daha iyi.

Daha keskin. Çizimde gerçek hayatta olduğumdan daha canlı görünüyordum.

Sanki mermer ve alevlerden dövülmüş gibiydim.

Ve ilk kez kendime bakıp gördüğüm şeyi beğendim.

Yutkundum, bunun beni ne kadar savunmasız hissettirdiğini nefret ederek. Gözlerimi ona diktim. "Şerefe."

Tanrım, sesim mi kısıldı? Neyse ki o duyamadı.

Ama onun duyması umurumda değildi.

Omuz silkti, önemsizmiş gibi. *"Tate'in portresi konusunda çok hassastın; sana nasıl hissettiğimi söylemeden seni gönderemezdim."*

Şimdi tehlikeli bir durumdu. Evcilik oynamakla, lezzetli karını sikmekle, ona gerçekten aşık olmak arasında bir fark vardı.

"Peki sen nasıl hissediyorsun?" diye sordum yine de. Normalde pervasız bir pislik değildim. O benim bu yönümü ortaya çıkardı.

"Ben... Sanırım seni seviyorum," diye patladı. Bakışlarımız çarpıştı.

İki durumda, birinin sözlerine asla inanmazdım —kafasına silah dayandığında ya da orgazm olduğunda. Lila üç tane orgazm olmuştu.

Bana çılgınca bakarak yüzümü inceledi, gözleri o kadar büyük, o kadar mavi, o kadar uzun kirpikliydi ki, kalbim bir an durdu. Bu mütevazı yaratık beni ne kadar kolay alt etmişti.

"Lütfen gitme," diye ekledi boğuk bir sesle.

Ben hiçbir şey söylemedim.

"Hayır. Gitmene izin vermeyeceğim," dedi ve başka bir yöntem denedi, yatağa yumruk attı.

Gidiyordum çünkü geri dönmek istiyordum.

Ve geri dönmek istiyordum çünkü onunla birlikte olmak istiyordum.

Tek çıkış yolu, bunu yapmaktı. Rasputinlerle hesaplaşmadan onun yanımda kalmasına izin versem, kendimi asla affedemezdim. Onur kuralları, kadınların ve çocukların intikamın dışında tutulduğunu belirtiyordu, ama tüm varlığım bunun aksini kanıtlıyordu.

Bu kuralı kendim de birkaç kez çiğnemiştım. Onunla ilgili konularda kimseye güvenmiyordum.

Komodın çekmecesini açıp Lila'nın bana hediye ettiği haç kolyeyi çıkardım ve boynuma taktım. Gözyaşlarıyla kaplı gözleriyle bana bakıyordu ve bu o kadar acı vericiydi ki, gömmek için gözlerimi kapatmayı düşündüm.

Eğildim, yanaklarını avuçladım, alnını öptüm ve gözlerine baktım.

"Beni takip etme."

Özel havaalanına giden yol sessizdi. Arabadan pistteki uçağa kadar olan yolculuk bir sis gibiydi. Çizim ön cebimde bir delik açmıştı ve tek istediğim, gözlerim kanayana kadar ona bakmaktı, çünkü onu o çizmişti.

Uçakta stoik Luca ve sinirli Achilles ile karşılaştım. Diğer askerler çoktan Vegas'a varmıştı.

Luca, şarküteri tabağından kırmızı bir üzüm kopardı ve baskın yapacağımız deponun planlarını inceledi. Achilles, onun karşısında bir koltukta uzanmış, kaşlarını çatarak telefonunu karıştırıyordu.

Luca ilk başını kaldırıp beni fark etti. "Tanrım, buraya gelirken bir kurt sürüsü tarafından parçalanmış mısın?"

Çiziklere, aşk ısırıklarına ve seks sonrası dağınık saçlarıma atıfta bulunuyordu.

Onun karşısındaki koltuğa oturdum ve kendime bir esrar yaktım. Genelde sigara içmezdim. Ama şimdi içiyordum. Gerginliğimi atmam gerekiyordu.

"Seni kim öldürmeye çalıştı?" diye sordu Achilles. Yüzü asık görünüyordu. Muhtemelen suikast girişiminin başarısız olmasından dolayı sinirlenmişti.

"Kız kardeşin." Ağzımdan duman çıktı, havada süzülerek onun alanına girdi. "Bir şampiyon gibi sevişir. Bunu sana açıkça söylememe izin verdiğin için teşekkürler."

Kendinden emin gülümsemeleri kayboldu.

Yolculuğun geri kalanı keyifli bir sessizlik içinde geçti. Las Vegas'ı kırmızıya boyama zamanı.

KONUŞMA TIERNAN

Ve işte oradaydı.

O orospu çocuğu.

Çocukluğumu, masumiyetimi, anılarımı benden alan adamın oğlu.

Alex Rasputin, ekranımda yavaşça hareket eden kırmızı bir noktaydı.

Vegas'tan Indian Springs'e giden Bratva'nın dört Mercedes minibüsünün her birine bir takip cihazı takılmıştı. Achilles ve ben kendi minibüsümüzün ekranının önünde toplanmış, bize doğru hareket eden kırmızı noktaları izliyorduk.

"Alex'in hangi minibüste olduğunu biliyor muyuz?" diye Sam'e telsizden sordum. O İsviçre'ye dönmüş, karısıyla evcilik oynuyordu. Sam ayak işlerini ve hacklemeyi yapıyordu, ama artık gerçek savaflara katılmıyor ve kendini tehlikeye atmıyordu. *"Bakmam gereken çok fazla çocuk var. Ve ben, ölürsem karımın yeniden evlenmesine izin verecek kadar özverili biri değilim,"* diye açıklamıştı bir keresinde.

"Üçüncü minibüs," diye cevap verdi hattın diğer ucundan. "Ve sizin tarafınıza doğru geliyorlar. On dakika içinde orada olurlar."

Nevada çölünün ortasında, her iki yanında altın rengi kum tepeleri dışında hiçbir şeyin olmadığı tek şeritli bir yoldu. Minibüslerimiz, yolun virajını gizleyen büyük bir tepenin arkasına park edilmişti.

O tepenin üzerinde Luca ve diğer üç keskin nişancı, M16'larını yola doğrultmuş bir şekilde gizleniyorlardı.

Alex ve ekibi silah depolarına doğru gidiyorlardı. Bizim de onlara eşlik edip alışveriş yapacağımızı bilmiyorlardı.

"İhtiyacın olan her şey var mı?" diye sordu Sam, şifreli telsizin statik uğultusu arasında.

Achilles, oturduğumuz yarı otomatik silahlar ve el bombalarından oluşan dağların etrafına bakındı. "Bütün Strip'i havaya uçurmaya yetecek kadar cephane var." Bana dönerek burnunu kırıştırdı. "Duş almayı hiç duydun mu, Callaghan?"

"Tabii ki duydum." Balaklavamı yüzümden aşağı çekip, dolu bir şarjörü AK-74'üme taktım. M16'ya tercih ettim, çünkü kampta kullanmayı öğrendiğim tüfek buydu.

"Ee?"

"Ve kız kardeşinin sıvılarını, New York'a dönüp onunla tekrar sevişene kadar yıkamayacağım."

"Kız kardeşim..." Achilles gözlerini kısarak hırladı. "Şimdi de kığına el bombası fırlatıcısını sokmam için yalvarıyorsun."

"Ne zamandan beri umursuyorsun?" Sam'in sesini kesmek için Bluetooth'uma bağlı mikrofonu iki kez dokundum. "En son baktığımda, beni bulduğunda onu düşmanca komşun olan psikopata teslim etmek için can atıyordun."

Achilles düşünceli bir şekilde boynunun dövmele tarafını kaşıdı. "Biliyordum."

"Neyi biliyordun?"

"Onun zihinsel engelli değil, sağır olduğunu."

"Ne?"

Omuz silkti. "On iki yaşındayken *Savaş ve Barış*'ı okurken yakaladığımda öğrendim. Ischia'da onu ve annemi görmeye gelmişim. Onlara sürpriz yapmak istemişim. Onu okurken yakaladığımda, arkanı dönüp uzaklaştım."

"Neden?"

"Okuma bildiğini bilmemi isteseydi, bana kendisi söylerdi diye düşündüm."

Bu mantığı suçlayamazdım, ama bu konuda hiçbir şey yapmayan pisliği suçlayabilirdim.

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Neden annenin pençelerinden kaçmasına yardım etmedin?"

"Yardım ettim." Parmaklarını kırdı. "Senin evliliğini destekledim. Bu onun için mükemmel bir çıkış yolu. O ve annem

. Chiara tüm travmasını Lila'ya yansıtıyor."

Bu, bana söylediği en anlamlı sözdü, ama yine de tüm dişlerini ağzından söküp atmak istedim. Orada oturup Lila'nın acı çekmesini bekledi, sonra da ona yardım etti. Ne tür bir kardeşti bu?

"Ayrıca." Silah kılıfını açarak kendi tüfeğini gösterdi. "Gözünü oyduğum gece, onu çeşmede öldürmediğini duyduğumda, onun seni avucunun içinde tuttuğunu anladım. Bu benim için her şeyi belirledi. O senin istisna."

"Benim istisnam mı?"

O başını salladı. "Senin Achilles topuğun. Herkesin bir tane vardır."

Onunki neydi diye sormak istedim, ama umurumda değildi.

"Kız kardeşlerden bahsetmişken." Derginin alt kısmına vurarak kilitlendiğinden emin oldum ve onu çekerek çıkardım. "Benimki, onun peşini bırakmanı istiyor."

"Ben de James Dean'in yüzünü istiyorum. Hepimiz ulaşılabilir olanı isteriz." M16'sını aldı, tetiğin çekildiğinden emin oldu, sonra yüzünü örten balaklavayı indirdi. "Güneşin altında başka ne var ki?"

"Saçmalamayı kes, Ferrante. Onu bırakırsan Harlem'i bırakırım," dedim, kız kardeşimin mutluluğu için bundan çok daha fazlasını feda etmeye hazır olduğumu çok iyi bilerek. "O bu işten çıkmak istiyor. Uzaklaşmak istiyor. Yeni bir başlangıç yapmak istiyor."

"Yeraltı dünyası sıradan bir iş değil. İki hafta önceden istifa edemezsin." Achilles koruyucu yeleğini boynuna kadar kapattı. "Tierney, Camorra hakkında çok fazla şey biliyor, onu öylece bırakamayız."

"Söz veriyorum..."

"Bu konuşma bitti. Benim için o pazarlık konusu değil. Eğer bu seni rahatlatırsa, onun mutlu olmasını sağlayacağım. Kimsenin onu mutlu edemeyeceği kadar mutlu."

Konuşma henüz bitmemişti. İşler kötüye giderse, Achilles'in boğazını kendi ellerimle keserdim. Ancak, şu anda bununla uğraşmanın zamanı değildi.

Ekrandaki kırmızı noktalar daha parlak, daha yakın bir şekilde parlıyordu. Bluetooth'umun yan tarafına dokunarak Sam'i tekrar hatta bağladım.

"Pekala çocuklar. Gösteri zamanı," dedi Sam kulaklıklarımızdan. "Onları mahvedin ve bana bir hatıra getirmeyi unutmayın."

İşaretle birlikte, Camorra askerleriyle dolu iki kurşun geçirmez minibüs motorlarını çalıştırdı, kumulların arkasından yola çıktı ve Alex'in kamyonunun önünü kesti.

Minibüsümüz en arkada, iki kamyonun arkasına park etti ve Rusların geçemeyeceği bir başka barikat oluşturdu.

Kapıyı açtım ve dört Bratva askerinin ilk minibüsten inip araçlarımıza bir dizi mermi ateş ettiğini gördüm. Kumulda bulunan Camorra keskin nişancıları onları soda kutuları gibi indirdiler.

Pop, pop, pop, pop.

Mermi onlara isabet ettiğinde komik bir şekilde sarsıldılar ve yere düştüler.

Başka bir grup asker Bratva'nın minibüslerinden atladı. Sıradaki son minibüs hızla geri geri gitti, tekerlekleri gıcırdadı, ama Luca ön tekerleklerine iki kurşun sıktı ve minibüs beton yola gürültüyle çöktü.

Silahımı doğrultarak minibüsten atladım ve başımı üçüncü minibüse doğru çevirdim. Achilles beni takip etti.

Bratva askerleri minibüslerden dökülerek gelişigüzel ateş etmeye başladılar ve kaos çıktı. İki, belki üç dakika içinde şarjörlerinin çoğunu boşalttılar. İki Camorra askerinin giyotinle kesilen koyunlar gibi kumuldan düşmesini izledim. Luca'nın onlar onu yakalamadan önce kaçtığını gördüm, ama kontrol edecek vaktim olmadı.

Üçüncü minibüs hareketsiz durdu ve kilitli kaldı. Kimse içeri girmedi. Kimse dışarı çıkmadı.

Bingo.

İkimiz de Alex'in minibüsüne doğru yöneldik.

Achilles, M16'sıyla bir el ateş etti, Rus askerlerine kurşun yağdırdı ve kurşun, onun zırhına isabet etti.

"*Vafammoc.*" Yere tükürdü.

"Yaralandın mı?"

"Hayır, Enzo ile bana dokunamayacaklarına dair iddiaya girdim." Omzundaki barutu kayıtsızca silkeledi.

Minibüse doğru giderken, arkamdan saldırmaya çalışan iki Bratva askerinin kafasına kurşun sıktım. Üçüncü asker çok yakındaydı, bu yüzden onu tüfeğimin kabzasıyla vurarak kafatasını parçaladım.

İstediğim araca ulaştığımda, cebimden bir delici yumruk çıkardım ve sürgülü kapının aralığına yerleştirdim. Kamyonete ateş ederek girmeye çalışmanın bir anlamı yoktu. Kamyonet kurşun geçirmezdir, camları da dahil.

"Beni koru," diye Achilles'e emrettim, çünkü sırtım kargaşaya dönüktü. O sırtını bana dayadı ve bize doğru hareket eden her şeye ateş ederken, ben sürgülü kapıyı açtım. Kapı tıklayıp, cebimden el bombasını çıkarıp pimi çekip içeri atıp kapıyı kapatmam için yeterli kadar açıldı. Achilles'i yakasından tutup, şarapnelden kaçmak için yol kenarındaki kumulların arkasına sürükledim. Yarı yolda, "eğil!" diye bağırdı ve ben bu kelimeyi anlamaya fırsat bulamadan, başımın arkasını tutup beni karnımın üstüne yatırdı.

Bir mermi kafamdan bir milim uzağa düştü.

Bir saniye sonra, Achilles kumulların altından yükseldi, kumulların üzerinde yerini almış olan Bratva keskin nişancısını hedef aldı ve onu tam alnının ortasından vurdu.

"Siktir," diye inledim. "Ucuz atlattık." "Seni kurtardım."

"Şaşırtıcı bir şekilde."

"Yok. Kız kardeşimi mutlu ediyorsun." Esnedi. "Maalesef bazen *fazla* mutlu."

El bombası patladı ve arkamızdaki minibüsü salladı. Kapı ve pencerelerden siyah dumanlar yükseldi. Havada yanmış etin keskin kokusu yayıldı.

Alex'in öldüğünü düşünmek garipti. Onu kendim öldürdüğümü düşünmek ise daha da garipti.

Birkaç saniye boyunca, orada durup minibüse baktım.

Çevremizdeki gürültü, yola yayılmış iki düzine Bratva askeriyle birlikte kesildi. Birkaç İrlandalı ve Camorra askeri de ayaklarımızın dibinde cansız yatıyordu.

"Tamam, aşkçı çocuk. Eserimizi görelim bakalım." Achilles, Alex'in minibüsüne doğru ilerledi. Kapıyı açtı ve kafasını içeri soktu. Katliamı incelemek için yüzündeki balaklavayı çıkardı.

"Hmm," dedi, sesi düz. Onun sırtını inceledim, garip bir şekilde öne çıkıp kendim görmek istemiyordum. "İlginç," diye düşündü.

"Beni kandırma," diye homurdandım. "Hasar ne kadar?"

Arkasını döndü ve yolun ortasında yarı ölü bir Bratva askeri yanına rahatça yürüdü. Yaralı gangster hala asfaltta inliyordu, boynundaki yaradan fışkıran kanı durdurmak için çaresizce çabalıyordu. Achilles bir sigara yaktı ve savaş pantolonunun fermuarını açtı. Rus'un yüzüne işedi. "Ben gidip kardeşim yol kenarında kan kaybından ölmüyor mu diye bakarken sen de bir bakmaya ne dersin?" Achilles sigarasını içerek sordu, Bratva askeri ise idrarından boğulup öksürüyordu.

Üst bedenimi minibüse soktum. Yüzümden balaclava'yı çıkardım ve terli alnıma dayadım.

Katliam.

Her yer kan içindeydi.

Vücut parçaları etrafa saçılmıştı — şoför ve yanındaki adam en büyük darbeyi almış, uzuvları oyuncak bebek parçaları gibi etrafa saçılmıştı.

Etler metale erimiş. Yanmış, tanınmaz yüzler. Kan. İç organlar. İdrar. Dışkı.

Ve sonra Alex vardı. Onu korumak için ceset yığınının altında yatıyordu. Silahı kurulmuş ve bana doğrultulmuştu.

Hayatta, iyi ve çok kızgındı.

Tamamen yarasız kurtulmamıştı.

Alnı yarılmıştı, yanaklarında kesikler vardı ve sol kolu garip bir açıyla duruyordu, kırılmış olabileceğini düşündürüyordu.

Birkaç saniye boyunca hareketsizce birbirimize baktık. Ateş etmedi.

Ben de öyle.

Sonunda içeri atladım ve botumun tabanını onun nefes borusuna bastırdım.

"Vay vay vay." Sırıttım. "Seni burada görmek ne güzel, Lyosha."

Alex, Bratva tarafında bu çileyi sağ salim atlatan tek kişiydi. Onu minibüslerimizden birine itip attıktan sonra, tarafımızdaki hasarı değerlendirmek için ceset sayımı yaptık. Altı Camorra askeri, iki

İrlandalı. Onları başka bir minibüse yükledik ve Bratva cesetlerini Nevada'nın sıcağında pişmeye bıraktık.

"Depoya varmamıza ne kadar var?" Luca, Alex'in yanındaki koltuğa çöktü ve kolunu titizlikle sardı.

Alex'in elleri plastik kelepçeyle bağlanmıştı, ağzı bantlanmıştı ve bana öfkeyle bakıyordu.

"Waze'e göre yirmi dakika daha," dedim, onun bakışlarını görmezden gelerek.

"Orada herhangi bir sürprizle karşılaşmayacağımızdan emin miyiz?" Luca gözlerini kısarak sordu.

"Sam, Slava ve Jeremie'nin Alex'i beklediklerini söyledi." Achilles bir şişe suyu bir dikişte içti. "Belki girişte birkaç asker vardır, ama hepsi bu kadar olmalı."

"Onları bulduğumuzda kardeşlerini öldürecek miyiz?" Luca bana döndü.

Alex hiç kıpırdamadı, ama ben bunu kayıtsızlık olarak yorumlamam gerektiğini biliyordum.

"Ben söylemeden
olmaz." "Peki ya kız
kardeşi?"

"Evde kaldım. Yarın onunla ilgileneceğim." Kadınları öldürmek benim için sorun değildi. Özellikle de Rasputin kadınlarını.

Kimse bakmıyorken Lila'nın çizimini çıkardım. Alex hariç kimse bakmıyordu. Ama bu utanç verici durumu kaldırabilirdim, çünkü onun kafasına kurşun sıkmam için bir saat kadar zamanım vardı.

Portre kanla lekelenmişti — muhtemelen Bratva'nın kanı — ve çok buruşmuştu. Yine de burnuma bastırıp kokladım, kısa bir süre önce onun elinde olduğunu, beni çizerken beni düşündüğünü düşünerek zevk aldım.

Yolculuğun geri kalanı sessiz geçti. Luca kırık bacağını tedavi etmekle meşguldü, Achilles dalgın dalgın pencereden dışarı bakıyordu ve ben de telefonumla uğraşıyordum, Alex'in acımasız bakışları altında tüylerim diken diken olmuş gibi görünmemek için çaba sarf ediyordum.

Bir şeyler ters
gidiyordu. Bu çok
kolaydı.
Çok kolay.

Ruslar bundan daha yetenekliydi. On dört yıl boyunca onlarla antrenman yaptığım için bunu biliyordum.

"Sofia Sofia nasıl?" Ben penetrated sessizliği
sessizliği Luca'nın başını kaldırdı.
Sersemlemiş görünüyordu.

"Ha?"

"Karın. Hamile," diye hatırlattım. "Nasıl?" "İyi, sanırım."

Onun nesi vardı böyle? Bir sperm lekesinden bile daha fazla duygu algılamıştım.

"Tahmin mi ediyorsun, yoksa biliyor musun?" diye ısrar ettim.

Luca bana soğuk bir bakış attı. "Kibirli davranmayı bırak, piç kurusu. Birkaç ay önce, kız kardeşime tecavüz etmemesi için sana para ödemek zorunda kaldım. Evlilik konusunda sana söz hakkı yok."

"O kadar sefil misin?"

Luca çenesini ileri geri hareket ettirdi. "Hiç bilmiyorsun dostum."

Minibüslerimiz yirmi dakika sonra depoya ulaştı. Yarısı parçalanmış Alex'i araçtan sürükleyerek çıkardım, kafasına dolu silah doğrultup bizi geçirmemeleri halinde kafasını uçuracağımı söyleyerek tehdit ettim, böylece birinci ve ikinci güvenlik hatlarını oldukça hızlı bir şekilde geçtik.

İçeri girdikten sonra, Camorra ve İrlandalı askerler Bratva silahlarını açıp, alabileceğimiz şeyleri aramaya başladılar. İki kadın her köşesini, yukarıdan aşağıya kadar aradılar, her şeyi kontrol etmek için yerleri ve duvarları sıyırdılar.

"Kardeşleri bulup bana getirin," diye Luca ve Achilles'e emir verdim ve Alex'i metal merdivenlerden yukarı iterek çıkardım. "*Canlı olarak.*"

Onlar Jeremie ve Slava'yı aramaya giderken, ben Alex'i ikinci kattaki ofisine götürdüm. Kırık kolu şişmeye ve alnındaki yara yeniden açılmaya başlamasına rağmen, soğukkanlı ve sakin bir şekilde işbirliği yaptı.

Onu bir sandalyeye oturttum, sandalyeye bağladım ve ağzındaki bandı yırttım.

"Beni gördüğüne sevindin mi?" Silahımın ucuyla çenesini kaldırarak gözlerimizi birbirine kilitledim.

O, kanlı dişleri ve parçalanmış yüzüyle içten bir gülümsemeyle gülümsedi. "Her zaman, *Koshchei.*"

KONUŞMA LILA

"Kadın doğum uzmanı randevuma geldiğin için teşekkürler." Mercedes'in arka koltuğunda Tierney'nin elini tuttum. Şoförüm bizi götürüyordu, yolcu koltuğunda İrlandalı bir asker oturuyordu.

Tierney elimi sıktı. "Tabii ki. Artık biz bir aileyiz ve seni seviyorum. Ayrıca Tiernan burada değil. Desteğe ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

"Aslında, o sadece ilk randevuma geldi," itiraf ettim, kulaklarımın uçlarının kızardığını hissederek. *"Bebeği doğurmamı istemediği için bana sembolik olarak orta parmağını gösterdi."*

"Ne pislik herif." Tierney şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Bir dakika, peki şimdiye kadar kiminle gittin? Annenle konuşmadığını biliyorum."

"Çoğunlukla tek başıma gittim." Enzo iki kez, Luca ise bir kez gelmeyi başardı. *"Tabii, korumalarımın oluştuğu haremimle birlikte. Ama sorun değil. Kindle'im vardı. Kitapların yanıdaysa, asla gerçekten yalnız kalmazsın."*

Ama o gittiğinden beri kendimi yalnız hissediyordum. Tabii ki, hiç uyuyamadım. Onun aptal vibratörünü bile denemedim. Beni uykuya daldıran orgazmlar değildi, seks sonrası beni kucaklamasıydı. Onun da benimle aynı dairede olduğunu bilmek. Kendi hayatını feda etse bile beni koruyacağını bilmek.

"Endişeli görünüyorsun," dedi. *"Endişeliyim,"* diye itiraf ettim.

"Söyle hadi, küçük ay," Tierney, Tiernan'ın bana *Gealach* dediğini biliyordu. Nedense bu, göğsümü sıcak bir gururla doldurdu. "Bana bir şey sormak istediğini biliyorum."

"*Sence o iyi olacak mı?*"

"Alex ve Tiernan ile birlikte büyüdüm ve tek söyleyebileceğim, ikisinin de öldürülemez olduğu. Ayrıca ikisinin de birbirlerine ateş edeceğini hayal edemiyorum. Yani, kazalar olabilir, ama..." Diye iç geçirdi. "Bilmiyorum. Bence Tiernan bu durumdan kurtulacak."

Otoyola bağlanan bir kavşakta durduk.

"*Sence bebeği kabullenecek mi?*" diye sordum. "*Onu benden daha iyi tanıyorsun. Bizim için umut var mı?*"

Tierney'nin gözleri yumuşadı ve ağzında küçük bir gülümseme belirdi. Işık yeşile döndü ve aracımız kavşağa girdi. "Bence..."

Arabamız aniden yana doğru savruldu, daireler çizerek başka bir araca çarptı. Vücudum Tierney'e çarptı.

Sıcak metal gövdemin yan tarafını yaktı ve ben acı içinde çığlık atarak karnımı kucakladım.

Çarpıştık. Başka bir araba kırmızı ışıktaki kavşağa hızla girdi ve bize çarptı.

Hava yastıkları açıldı ve yolcu koltuğunda oturan korumamın kemerini çözüp arka koltuğa doğru sürünerek gittiğini gördüm. Tierney kanlar içindeydi — güzel yüzünün her tarafı sıcak, kalın, bakır rengi bir sıvıyla kaplıydı — ama o umursamadı bile. Önce benim kemerimi çözmeye çalışıyordu.

Kalbim o kadar hızlı ve sert atıyordu ki, kulaklarımın arasında sesini duyabiliyordum. Bu, duyduğum ilk sestiydi ve şimdiden unutmak istediğim bir sestiydi.

Aşağı baktım ve karnımın dizlerimin arasında ezilmiş, doğal olmayan bir açıyla sıkışmış olduğunu gördüm.

Her şey kırmızıya boyanmıştı.

Her şey.

Elbisem. Kollarım. Bacaklarım. Kalbim.

Bir zamanlar beyaz olan güller. Çiçeklerden yapılmış taç.

Bunu yapan saldırganımdı. Bunu biliyordum.

Kan kaybettiğimi fark edince titremeye başladım, ama *nerenden* kanadığımı bilmiyordum. Her şey uyuşmuştu ve başım dönüyordu. Gözlerim yuvalarından fırladı.

Tierney omuzlarımı tutup beni salladı, dudakları hareket ediyordu.

Çığlık atıyordu. Ben
hiçbir şey
duymuyordum.

Sonunda Tierney çığlık atmayı bıraktı ve yanıma yığıldı.

Gözlerim kapandı. Gözlerimin arkasında, yaklaşan polis ve
ambulansların kırmızı ve mavi ışıklarını gördüm.

Bebek...

Bebek...

Benim

bebeğim...

KONU 46

TIERNAN

"Beni öldürmek için buradaysan, yap şunu *Koshchei*. Uzun konuşmalar bizim tarzımız değildir."

Alex soğuk bir sesle Rusça konuştu. Uzun zamandır Rusça duymamıştım, neredeyse unuttuğuma kendimi ikna etmiştim.

Silahımı masasına bıraktım, cebimden kör bir bıçak çıkardım ve parmağımın ucuyla bıçağın kenarını okşadım. "Beni incittin Lyosha. Yakınlaşmak isteyeceğini düşünmüştüm."

Kanayan dudağının köşesini yaladı, beni tecavüze uğradığım ve işkence gördüğüm o buz gibi gözleriyle bana baktı. Açlıktan ölmek üzereyken buzlu suya batırılmışımdı.

"Yıllar boyunca seni takip ettim. Bilinmesi gereken her şeyi biliyorum," dedi Alex soğukkanlılıkla. "Seninle görüşmeme gerek yok. Senin hayatını senden daha iyi biliyorum."

Ağzımın bir köşesi yukarı kalktı. "Öyle mi?"

"Öyle." Koltuğuna asil bir şekilde uzandı. "Örneğin, yakın zamanda evlendiğini biliyorum. Bölge, ittifak ve Camorra'yı savaşıma çekmek için onunla evlendiğini biliyorum." Günde bir paket sigara içen sesinde ton yoktu. "Aşık olmayı planlamadığını biliyorum, ama yine de oldu. O ilk gece, omzuna kurşun sıktığında, o zaten senin sistemine girmişti."

Sırıtişım değişmedi, ama kulaklarımda alarm zilleri çalmaya başladı.

Bunu nasıl biliyordu? Bu çok özel bir bilgiydi. Kimseyle paylaşmadığım bir bilgi.

Alex boynunu çatırdatarak devam etti. "Babanın zar zor işlev gördüğünü biliyorum. Sana ve kız kardeşine olanlar için kendini asla affetmedi. Operasyonu senin yönetmene izin veriyor, ama sen

eşit birisi, bir danışman, strateji geliştirebileceğim birisi vardı. Fintan hala alkol ve kumar ile mücadele ediyor. İyi bir adam ama işe yaramaz. Tierney'nin SSA Tom Rothwell ile samimi olduğunu biliyorum. Bu konuyla ilgilenmelisin. Bir şeye dişlerini geçirdiğinde, ondan kurtulmak imkansızdır.

Nabzım boynumun yanında atıyordu. Lyosha bizi tamamen mahvedebilecek şeyler biliyordu ve o sadece... bu bilgiyi sakladı mı? İmkansız.

Bu bilgilere nasıl ulaşmıştı? Aramızda bir köstebek vardı. Onu bulmam gerekiyordu. Eğer çok geç kalmamışsam.

"Her yılan çukurunda arkadaşlarım var, Tiernan." Eğlenerek yüzümü inceledi. "Seninkiler de dahil. Aç köpekler asla sadık olmaz."

"Askerlerim iyi ödüllendiriliyor."

"Parasal olarak, belki." Altın rengi, kalın kaşlarını kaldırdı. "Ama karanlık var, sadece ihanetle beslenebilen ahlaksızlık. Casuslarımı bulduğumda kullandığım şey bu. Dünyanın yanmasını isteyen insanlar."

Onun sözlerini onaylamak ya da reddetmek yerine, "Görünüşe göre benim biyografimi yazmakla meşgulmüşsün. Hayranlarımla tanışmayı seviyorum," dedim.

"O kişiyi yakından tanıyorsan, bu hayranlık değildir. Seni kardeşim gibi sevdim, Tiernan."

"Öyle mi? Peki, sen bana evcil hayvan gibi davrandın." Yere tükürdüm.

"Hayır, babam yaptı. Igor kin tutmakta hiç iyi değildi. Hatırlatayım, Tyrone ben birkaç haftalıkken annemi öldürdü."

"On dört yıl boyunca her gün bunu hatırlattılar bana."

Alex, sanki huysuz bir çocukmuşum gibi bana kayıtsızca baktı.

"Bu kadar sakinmiş gibi davranma." Ona doğru adım attım, silahı ona doğrulttum.

bıçağımın bıçağını boynunun ortasına dayadım. "Babanı öldürdüm. Senin pakhanını. Kafatasını hatıra olarak sakladım. İkimiz de eski güzel günleri yad etmek için burada değiliz."

"Babamı öldürdüğünü biliyorum. Onu senin yoluna yönlendiren bendim. Onu yakaladığın beyefendiler kulübünde olmaması gerekiyordu."

Bıçağın ucunu onun cildinde gezdirmeyi bıraktım ve kaşlarımı çattım. "Yalancı."

Telefonum cebimde titredi. Çıkardım. Ekranda Fintan'ın adı belirdi. Onu sesli mesaja yönlendirdim.

Alex başını salladı. "Onu kulübün arka sokağında bekleyeceğine dair sıcak bir ipucu aldın, çünkü onun baskılardan kaçmak için oradan çıkacağını biliyordun."

Ama onun versiyonu da diğerleri kadar mantıklı görünüyordu. Igor o hafta sonu New York'ta olmamalıydı. Federal ajanlar peşindeydi, ensesindeydi. O gece onu öldürebileceğimi fark ettiğimde ne kadar şaşırdığımı hatırladım, planladığım gibi gelecek yıl değil.

Kaşlarımı kaldırdım. "Ve sen bunun olmasına izin mi verdin?" Alex omuz silkti. "Igor benim babamdı, ama gerçek babam değildi." "Ve?"

"Üstelik o aynı zamanda boktan bir pakhan'dı. Ölümcül bir kombinasyon," diye bitirdi. "Onun yerini almamın zamanı gelmişti. Bratva parçalanıyordu. Son birkaç ayımı Moskova'da on yıllardır süren hasarı telafi etmeye çalışarak geçirdim. Sibiry'a'daki gulag artık yok. Yıkıldı. Tüm mahkumları serbest bıraktım." Duraklama. "Olga hariç. O kaltağı kendim öldürdüm. Onu hiç sevmedim."

Onun sözleri ile içimden bir taş kalktı. Bir gün oraya geri dönüp bunu kendim yapmayı hayal etmişim.

"Igor yanlış insanlara bahis oynadı. Dişsiz yaşlı köpeklerle ittifaklar kurdu. Bizi zayıf ve savunmasız hale getirdi. Ve federallerle iyi geçinmedi, bu da bizi büyük bir acıya sürükledi," diye şikayet etti Alex.

Bu benim için yeni bir haber değildi. Sadece Alex'in babasını katletmek için o kadar hasta bir piç olduğunu düşünmemiştim.

"Rusya'dan takviye kuvvetler getirdin," dedim.

"Evet," diye onayladı Alex. "Ama seni ortadan kaldırmak için değil. Yeni askerlerimi eğitmek için onlara ihtiyacım vardı. Senin için gelmeyecektim Tiernan," dedi, sanki hava durumunu konuşuyormuşuz gibi sakın ve soğukkanlı bir sesle. "En azından seni öldürmek için değil. Her şeyi açıklığa kavuşturup yollarımızı ayırmak istedim."

Fintan arıyordu. Yine.

Aramayı kapattım. *Yine.*

Kapının ötesinde, Camorra ve İrlandalı askerlerin M16'lar ve derinlik bombaları bulmayı tartıştıklarını duydum.

Ruslar neden derinlik bombalarına ihtiyaç duysun ki?

"Rakipler için uyuşturucu taşıyan kargo gemilerini ortadan kaldırmak için," Alex aklımdan geçenleri okudu.

Neredeyse gülümseyecektim. Eskiden sürekli birbirimizin aklını okurduk.

"Hayatımla ilgili tüm bu pislikleri bildiğini, ama bugün senin peşine düşeceğimi bilmediğini mi söylemek istiyorsun?" Bıçağı cebime soktum. Onun ölümünü uzatmayacaktım. Bana hiçbir şey yapmamıştı. Benim derdim onun babasıyla idi.

"Oh, biliyordum. Sadece benim minibüsüme el bombası atacak kadar pislik olacağını düşünmemiştim. Özellikle de gulag'daki ihanetten sonra." Neredeyse dudaklarını büküyordu. "Biraz incindim. Tüm kelime oyunları kasıtlı." Çenesini kırık koluna doğru salladı.

"Yani, onlarca adamını öldürmem başından beri senin planın mıydı?" Ağzımın bir köşesi eğlenerek yukarı doğru kıvrıldı.

"Sen düşük rütbeli adamları öldürdün. Yeni askere alınmışları. Önemsizleri. Sana pek direnmediklerini fark etmedin mi?" Başını eğdi. "Bu arada, Jeremie ve Slava, piyade arkadaşlarımızla birlikte gizli yeraltı sığınağında bekliyorlar. Askerlerini karşılamaları gerek..." Rolex saatine bakmaya çalıştı, ama kelepçeli olduğunu hatırladı. "*Şimdi.*"

Aşağıdan güçlü bir darbe sesi geldi. Rusça ve İtalyanca bağırışlar yükseldi. Seslere bakılırsa ağır makineli tüfeklerle ateş açılmıştı. Adamların yere düşerken çıkardığı sesleri duydum. Achilles İtalyanca küfretti. Bir el bombası patladı.

Alex güldü. "Hiç eskimez."

Başımı salladım. Alex'in zekâsına her zaman hayran olmuşum. Başka bir hayatta, hâlâ arkadaş olacaktık.

Beni öldürebilirdi. Bugün bunu yapmak için her türlü fırsatı vardı. Üstünlük ondaydı. Pusuya düşürüldüğünü biliyordu.

"Yirmi askerini öldürmeme izin mi verdin?" Kafamı salladım.

Alex sağlıklı omzunu sıktı. "Bunu içinden atman gerekiyordu. Ve gerekirse seni ve o İtalyan pislikleri ortadan kaldırabileceğimi biliyordum. Ayrıca." Kurnaz bir gülümseme yüzünü kötü bir şekilde bozdu. "Igor'dan kurtulmam gerekiyordu

Igor'dan kurtulmam gerekiyordu ve Julius Caesar tarzı bir suikast, tahmin edebileceğin gibi, ele geçirmeyi inanılmaz derecede zorlaştırırdı."

Siktiğimin piçi.

Bu, benim ancak hayal edebileceğim bir kurnazlık seviyesiydi.

Sonunda, başımı sallayarak gülümsedim. "Sen bir piçsin." Alex omuz silkti. "Eh, hain olmaktan iyidir."

"Öyle olmak istemedim," dedim dürüstçe. "Ya öyle olacaktım ya da ölecektim."

"O zamanlar senin için ölürdüm," dedi ciddiyetle. "Sen benim seçtiğim ailemdin. Sen *isteseydin*, senin için her şeyi yapardım."

Özür dilemekten kendimi alıkoymak için çenemi yumruğumla sıktım, çünkü onun doğruyu söylediğini biliyordum ve yine de, ne geçmişte ne de şu anda, ona gerçek planlarımı söyleme riskini göze almak istemiyordum. Durum böyleydi. Her yeniden doğuş bir ölüm gerektirirdi. Benim fedakarlığım, kardeşim olarak gördüğüm kişiyle olan dostluğumdu.

Yine de, Alex'in hayatını almayı kendime yakıştıramıyordum, tıpkı Tierney veya Fintan'a bunu yapmayı kendime yakıştıramadığım gibi. Ne kadar zaman geçerse geçsin, o hala benim kardeşimdi.

"Hadi, fermuarımı aç da bu sorunu çözelim," diye homurdandı Alex. "Kolum çok ağrıyor."

Bıçağımı çıkardım ve sandalyesinin etrafından dolaşarak bileklerindeki kablo bağını kestim. Ayağa kalktı ve masasına doğru sendeledi, ben de kolunu tutup masaya yatırdım. Alex gömleğini göğsünden yırttı ve koluna geçirmek için omzuna sardı. Omzunda benimkiyle aynı dövme vardı.

Oderint Dum Metuant.

On dört yaşındayken Tierney ile birlikte yaptırıldık. O ve ben kaçmadan önceki gece.

Telefonum çaldı. Yine Fintan'dı.

Alex'e baktım. "Çabuk bitirmeliyiz."

Koluna bakmakla meşguldü. "Minibüslerimi havaya uçurdun, askerlerimi öldürdün, cephanemi çaldın ve pakhanımı katlettin. En iyi teklifini yap, seni hayatta bırakmaya değer mi bakayım. Kendi itibarımı korumam lazım."

"En iyi teklifim, kafana kurşun sıkmamak," dedim cömertçe. "Baban çocukluğumuzu, masumiyetimizi, ailemizi, *annemizi* çaldı. Bir milim bile geri adım atmayacağım. Bu bir prensip meselesi."

Aşağıda, ateşler arasında bir duraklama oldu, *şarjörlerin* şarjör değiştirme sesleri arasında bir duraklama oldu.

Alex başını kaldırdı. "Üzgünüm, biliyorsun." "Senin hatan değildi."

"Bu benim üzüntümü azaltmıyor."

Dışarı çıktık ve metal merdivenlerden zemin kata indik. Camorra ve İrlandalılar ters çevrilmiş masaların arkasına barikat kurmuşlardı, Bratva ise tam teçhizatlı olarak onlara doğru ilerliyordu.

Jeremie ve Slava'yı gördüm, ikisi de 1,90 boyunda ve kaslıydılar. Igor'un ikinci karısına çekmiş olmaları, çünkü saçları sarı değil siyahtı ve gözlerinin mavisi Lyosha'ninkinden birkaç ton daha koyuydu.

"Alex ayakta ne halt ediyor?" Achilles, kırık koluna rağmen bir mermi ateş ederek masanın arkasında öfkeyle bağırdı.

"Bu boku düzeltiyorum," diye bağırdı Alex İngilizce. "Ateşkes. Hemen."

Her iki taraf da silahlarını indirdi. Luca ve Achilles masaların arkasından kayarak çıktılar, alınlarında şaşkınlık izleri vardı.

"Bir anlaşmaya vardık," diye duyurdum.

"Bunu sen belirleyemezsin." Luca tüfeğinden şarjörü çıkardı, alnını silerek kaç mermi kaldığını kontrol etti. "Bizi zaten başlamış bir savaşın içine sürükledin. Artık kararları sen veremezsin."

"Bratva ile doğal bir sınırimız yok," diye mantıklı bir açıklama yaptım. "Ve onlar taviz vermeye hazırlar. Öncelikle, bugün burada bulduğumuz tüm mühimmatı alıyoruz, her ne kadar onlar bizi alt etmiş ve pusuya düşürmüş olsalar da."

"Doğru." Alex, Ferrante kardeşlere küçümseyerek baktı. "Hadi hepimiz, onları büyük savaşçılar olmaktan alıkoyan şeyin yeterli mermi olmaması olduğunu varsayalım."

Camorra ve Bratva doğal düşmanlardı. Karşılıklı nefretleri, her iki soyda da yüzyıllardır süregeliyordu.

"Ölüler büyük düşmanlardır. Yaşayanlar ise pek değil." Achilles yere tükürdü, bakışları Alex'ten hiç ayrılmadı. "O bir sorunlu kişi, Callaghan. Onlardan hoşlanmam."

"New York ile ilgili bazı temel kurallar belirleyeceğiz. Bu pislikleri ortadan kaldırıp, birinin onların intikamını almasını beklemekten daha iyi bir anlaşma," diye kısa ve öz bir şekilde cevap verdim ve Alex'e döndüm. "Sözüne güveniyorum."

"Ben güvenmiyorum," dedi Achilles. "*Bir şey, birini garanti olarak alacağım.*" Jeremie ve Slava'ya baktı. Gözleri Jeremie'de durdu. Jeremie yaralı ve kanıyordu, ama son derece gururlu görünüyordu. İyi bir asker. Savaşta yanında olmasını isteyeceğin türden. "Bu. Hep bir tank istemişimdir."

"*Te pokhozh na litso so shramom,*" dedi Jeremie gülümseyerek. "Ne dedi lan?" Achilles gözlerini kısarak baktı.

"Zevkle yaparım dedi," diye tercüme ettim.

Aslında, söylediği şey "*Scarface'e benziyorsun*" idi. Ama o gün yeterince kanlı olay yaşamıştım.

"Onu al ve ona ne yapacaksın, tam olarak?" Alex dişlerini sıkarak sordu.

"Neden, ona evlenecek güzel bir İtalyan kız bulmak için. İttifaklar böyle kurulur." Achilles taktiksel siyah pantolonunun yanını okşayarak bir sigara çıkardı.

Alex ona donuk bir bakış attı. "İtalyan bir kız olmaz."

"Neden olmaz ki?"

"Baş ağrısı çekiyor ve kredi kartının limiti var." Odadaki tüm Bratva askerleri güldü.

Achilles sakın bir şekilde sırıttı. Gülümsemesi acı vaat ediyordu.

"Gerçek bir korkak gibi görünüyor. Merak etme. Onu bir erkek yapacağız."

Telefonum tekrar çaldı. Tanrım, Fintan çalışma saatleri kavramını öğrenmesi gerekiyordu. Telefonumu çıkardım.

Ancak bu sefer ekranda farklı bir isim gördüm.

Lila.

Karım bariz nedenlerden dolayı beni asla aramazdı. Mesaj atardı.

Parmağımı ekranın üzerinde kaydırdım ve telefonu kulağıma dayadım. Konuşmadım. Bunun anlamı bir anda kafama dank etti.

Eğer biri onu kaçırdıysa...

"Tiernan." Telefonun diğerk ucunda Fintan'ın sesini duydum. Sesi boğuktu, sanki New York'tan Vegas'a koşmuş gibi nefes nefeseydi. "Lila ve Tierney. Bir kaza oldu." Nefes nefeseydi. "Lila'nın durumu kötü."

Yüzümdeki tüm kan çekildi. Telefonumu neredeyse parçalara ayrılacak kadar sıktım.

"Nerede o?"

"Şu anda hastanede. Tierney de..."

"Hangi hastanede?" Luca'ya uçağı çağırması için işaret vermek için döndüm.

Luca arkasını döndü ve telefonu açtı. Achilles sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. Ben her zaman soğukkanlı bir yaratık olmuştum, ama şu anda, o kadar çok yanıyordum ki, vücudumun her santimini parçalamak istiyordum. Dizlerimin üzerine çöküp kanlar içinde kalmamamın tek nedeni, ona ne olduğunu düzeltmem, onun iyi olduğundan emin olmam gerektiğiydi, yoksa kendimi parçalara ayırırdım.

"Beşinci Cadde'deki Saint Andrews. Birisi onlara T-boned yaptı. Bebeğin tehlikede olduğunu söylüyorlar." Fintan'ın sesi panikle kalınlaşmış ve kısılmıştı. "Kanama..."

"Bilinci açık mı?"

"Hayır."

Gözlerimi kapattım. Oda zaten dönüyordu. Beni karanlığa çeken bir kara delik. Nefes alamıyordum. Daha da kötüsü, nefes almanın bir anlamı yoktu.

Lila.

Lila.

Lila.

Ne yapacağımı unuttum. Ne soracağımı. Nasıl davranacağımı. "Şu anda orada mısınız?" diye boğuk bir sesle sordum.

"Evet."

"Doktorunu telefona ver."

Fintan ile bir erkek doktor arasında ayak sesleri, garip açıklamalar ve karşılıklı konuşmalar duydum.

"Ben Dr. Delgado. Bayan Callaghan'ın kocası mısınız?"

"Evet."

"Anladığım kadarıyla şehir dışındasınız? Vegas'ta mı?" "İki saat içinde orada olurum."

"Nasıl..."

"Sadece söyle lan. Ne olduğunu söyle." Zaten kapıya doğru koşuyordum, iki mafya örgütü arasındaki aktif savaşı geride bırakarak.

Birdenbire her şey çok sıkıcı gelmeye başladı.

Rasputinler. Bratva. Onur. Kendi acıklı çocukluk travmam.

Daha fazla para, daha fazla bölge, daha fazla silah, daha fazla uyuşturucu. Daha fazla, daha fazla, daha fazla, ama bunların hiçbiri önemli değildi. Hiçbiri beni mutlu etmiyordu. Sadece o mutlu ediyordu.

"Bayan Callaghan'ın araba kazasında dalağı yırtıldı. Araç, onun tarafındaki araca çarptı. Şu anda kan kaybını kontrol altına alıyoruz. Ayrıca çok sayıda kesik ve beyin sarsıntısı da var."

"İyi olacak mı?"

Ferrante kardeşler, minibüsümüze doğru yürürken benim hızıma yetişmeye çalıştılar.

"Biraz kan kaybı yaşadı ve beyin sarsıntısını yakından takip ediyoruz. Ama iyileşeceğine inanmak için her türlü nedenimiz var."

"Peki ya bebek?"

Hattın diğer ucunda sessizlik uzadı. O anda bu bebeğin ölmesini istemediğimi fark ettim. Ya da daha doğrusu, yaşamamasını istemediğimi. Lila ona çok bağlıydı. Karnını okşarken yüzü ışıldıyordu. Ve eğer ona başına gelen berbat şeyleri simgeleyen bir şeyi sevebiliyorsa, o zaman Tanrı şahidim olsun ki, benim zavallı kığım da sevebilirdi.

Dr. Delgado boğazını temizledi.

"Eşinizin hayatta kalması bizim önceliğimizdi, Bay Callaghan. Artık durumunu stabilize edip iç kanamayı durdurduğumuza göre, bazı testler yapacağız. Şu anda dünyaca ünlü bir kadın doğum uzmanı onu muayene ediyor."

"Hemen oraya gidiyorum. Beni haberdar edin." Telefonu kapattım.

Arkamı döndüğümde, Luca ve Achilles endişeyle bana bakıyorlardı. Jeremie, Achilles tarafından kanlı gömleğinin yakasından tutulmuştu.

"Bize olanları anlat," dedi Luca.

"Lila ve Tierney bir trafik kazası geçirdiler. Durumları kötü. Hastanede yatıyorlar."

"Durumları iyi mi?" Luca göğsünü yumrukladı. "Lila'nın durumu stabil. Bebek hakkında henüz bir şey bilinmiyor."

"Uçak hazır." Luca çenesiyle minibüsü işaret etti. "Yola çıkalım."

Minibüse bindik, şoförümüzü ve bir düzine kadar askeri kendi hallerine bıraktık. Luca sürmek istedi.

"Peki ya Tierney?" Achilles, uzun bir sessizliğin ardından, Luca depodan çıkıp özel havaalanına giden açık yola girerken sordu. Altın rengi kum bulutları arkamızda dönüyordu.

Sersemlemiş bir şekilde ona döndüm. "Ne?"

"Tierney," diye tekrarladı, burun delikleri genişleyerek. "Lanet olası kız kardeşin, Tiernan. Onun hakkında bile sormadın, değil mi?"

Siktir. Neyim vardı benim?

Telefonumu çıkardım ve Fintan'a mesaj attım. Bir saniyeden az bir sürede cevap verdi.

"Durumu stabil, bilinci açık, Lila'nın yanındaki odada."

"Senin neyin var lan?" Achilles ağzını bükerek arka koltuktan bana hırladı. "O senin kız kardeşin."

Telefonum bir mesajla aydınlandı.

Fintan: Sen gelene kadar yanlarından ayrılmayacağım. Merak etme dostum.

Tiernan: Lila'nın odasının dışında her zaman iki asker bulunduğundan emin ol. Ben gelene kadar içeride kal. Sağlık personeli dışında kimse içeri girip çıkmasın.

Fintan: Anlaşıldı.

Kafamı koltuğun arkasına vurdum. Bana ne oluyordu böyle?

Çocukluğumdan beri kendimi kontrol etmek için yetiştirilmiştim. Duyguların tohumlarını fark edip, büyümeden hemen zehirlemek için eğitilmiştim. Otuz yıl boyunca zihinsel ve fiziksel sınırlarımı tanımayı, onları test etmeyi, zorlamayı ve kitle imha silahı kadar ölümcül olmayı öğrenmek için uğraştım.

Hiç *hissetmedim*. Duygular bana yabancıydı. *Sezgiyle hareket ederdim*. Saldırma zamanının geldiğini sezerdim.

Vurma
nın.

Kaçma
k için.

Yine de karımın tehlikede olduğu düşüncesi beni çaresizliğe sürükledi.

Beni en çok etkileyen şey pişmanlıktı.

Hamileliği v arken bunu hiç kabul etmemiş olmanın suçluluğu.

Onun bu kadar çok sevdiği bir şeyi nasıl nefret edebilirdim?

Edemezdim. Gerçek buydu.

Eğer o bu çocuğu seviyorsa, ben de onu sevmeyi öğrenirdim. O sadece tecavüzcünün çocuğu değildi. Aynı zamanda onun da çocuğuydu.

Yüzde ellisi saf altındı. Benim babası olmamı istiyordu.

Ve ben onu hayal kırıklığına uğrattım.

Eğer bebeği kaybederse, kendimi asla affetmem.

Alex haklıydı. Ben *Koshchei*'ydim. *Ölümsüz*. Tıpkı Rus folklorundaki kötü adam gibi, ben de ölümümü korumak için bir şeyin içine sakladım.

O şey Lila'ydı.

O benim varlığıma dolanmıştı, dağınık, kaba dalları ruhumun her bir lifini kavramıştı.

Beni yok etme gücü vardı. Ve ben ona izin verirdim.

Bu kadın için seve seve yanardım, sırf o benim ateşimin sıcaklığını hissedebilsin diye.

Onu sevmemeye çalıştıkça, o benim derime daha da derinlemesine yerleşiyordu.

Artık mücadele etmekten vazgeçmiştim. O artık benim tanrının unuttuğu ruhumun bir parçası olmuştu.

Ve artık bunu bilmesinin zamanı gelmişti.

KONU 47

TIERNAN

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

Luca'nın sesi, öfkeyle dolu beynimi arkamdan delip geçti.

Ona dönüp bakmaya tenezzül etmedim. "Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?"

"Kendine tek yönlü bir hapishane bileti alıyorsun. Beş ila yedi yıl, sanırım," dedi Luca düz bir sesle.

"Pilotun kafasına silah dayayıp, sanki hayvanat bahçesindeki dönme dolap gibi 'daha hızlı git' demek," diye iç geçirdi Achilles. "Senin standartlarına göre bile pislikçe bir hareket."

Aşağıya baktığımda pilotun titrediğini ve alnının terden sıırılsıklam olduğunu gördüm. Kasığında koyu renkli bir idrar lekesi vardı. Lanet olası amatör. Silahımı kılıfına soktum ve botumun ucuyla pilotu koltuğundan tekmeledim ve onun yerini aldım.

Achilles kafasını kokpite soktu. "Ne halt ediyorsun sen?"

"O çok yavaş. Ticari uçakların operasyonel lojistiği bizi kısıtlamıyor. Yakıtı bitirirsem de umurumda değil. 700 mil hızla gidiyoruz."

"Sınır 600 mil" dedi Luca.

"Eğer lanet olası hava polisi bize ceza keserse, faturayı ben öderim."

Elim baş üstü anahtar paneline uzandı, gücü artırdı ve irtifayı korumak için kademeli olarak eğim açısını düşürdü.

"Ne yaptığını bildiğini söyle." Luca yorgun bir şekilde yüzünü ovuşturdu.

"Ne yaptığımı biliyorum." "Ciddi misin?"

"Hayır."

Havacılık kursu almıştım, ama hiç uçuş saati yapmamıştım. Bu konudaki bilgim biraz paslanmıştı. Ama hey, hala havadaydık, değil mi?

"Hepimizi öldürecek misin?" Achilles kayıtsızca sordu. "Öyleyse, uçuş görevlisinin kışını tekmeleyeceğim, böylece en azından sevdiğim bir şeyi yaparken ölebilirim."

"İşte." Ayağa kalktım ve pilotu yakasından tutup koltuğuna geri attım. "Böyle daha iyi. Artık maksimum hıza ulaştığımıza göre, hızı düşürmemek için silahımı şakağına dayayayım mı? Böylece sağlık ve güvenlik konusunda bana sızlanıp durmazsın, ne dersin?"

O da yutkunarak başını salladı.

Özel havaalanına vardığımızda, Ferrantes'in Escalade'ine atladım ve Manhattan trafiğine girer girmez arabadan atladım. Kırmızı ışıktaki bekleyen araçların arasından ön tarafa doğru ilerledim ve bir motosikletçiye Ducati'sinden indirdim. Lila'nın hayatı pamuk ipliğine bağlıyken, ben durup durup boş boş oturacak değildim.

Hastaneye doğru gazı kökledim. Çift park yerine girdiğimde, bir GMC kamyonet yanımdan hızla geçerek sol tarafıma çarptı ve beni bir elektrik direğine çarptı. Sağ dizim betona çarptı. Hastaneye topallayarak girdim, bacağımı sürükleyerek, dehşete kapılmış bakışları ve yardım etmek isteyen iyi kalpli insanları görmezden geldim.

Kendime ve psikotik krizime yer açmak için birkaç hemşireyi lobideki asansörden ittim. Asansör kapısı açıldığında, dizim lanet olası bir basketbol topu kadar büyümüştü. Koridoru sürünerek geçtim, Enzo ve onun küçük yordakçılarını geçtim. Enzo, kapının önünde durmuş, telefonuna İtalyanca bağıryor ve kanayan kayınbiraderini görmezden geliyordu.

En iyi halim miydi? Hayır.

Umurumda mıydı? Hayır.

İki askerim kapısının önünde bekliyordu. Kendimi dikleştirdim ve içeriye sendeledim.

Bip.

Bip.

Bip.

Ve Lila oradaydı. *Benim* Lila'm.

Çok güzeldi. Çok solgundu. O kadar melek gibiydi ki, bazen bu çirkin dünyaya ait olup olmadığını sorguluyordum.

Gözleri kapalıydı. Yüzü morarmıştı. Karnı... sağlam mıydı?

Hamilelikler hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bebek hala içinde gibi görünüyordu. Ama bu, kalbi attığı veya hayatta olduğu anlamına gelmiyordu.

Yan tuvaletten sifon sesi geldi ve Fintan pantolonunun fermuarını çekerek dışarı çıktı. "Kardeşim."

Birbimize sarıldık. Küçük bir kız gibi ağlamamak için tüm gücümü kullandım. Fintan ilk ayrılan oldu.

"Gidip doktoru çağırayım, tamam mı? Bir haberleri olduğunu söyledi."

Başımı salladım, Lila'nın yatağına doğru ilerledim ve elini tuttum. Soğuktu. Zayıftı. Bir sürü tüp ve kabloya bağlıydı.

Bunu ona kimin yaptığını bulmam gerekiyordu. Onlara çarpan kamyonu kimin sürdüğünü. O kişiyi, henüz icat edilmemiş kadar acı verici bir şekilde öldürecektim.

"Hayatım." Çömelip, elini dudaklarıma bastırdım. "Bu, seni on dakikadan fazla yalnız bıraktığım son sefer olacak. Bu aptalca fikir kimin fikriydi?"

Kapı tekrar açıldı. Fintan, Dr. Delgwhatever ile birlikte içeri girdi. Yaşlı bir su aygırı kadar zarif ve dengeli, aşırı kilolu, kel bir adamdı.

"Bay Callaghan. Nasılsınız?"

"Siktiğimin Einstein'ı, bir tahminde bulun." Karımın elini, patlamasını istemediğim bir el bombası gibi tuttum. "Bana haberleriniz mi var?"

"Daha önce kendine geldi. şu anda uyuyor. Bazı bilişsel testler yaptık ve uyanık ve tutarlı görünüyor. Bildiğiniz gibi ameliyat başarılı geçti."

"Peki bebek?"

Boğazını temizledi ve tedbiren bir adım geri attı. "O iyi. Kalp atışı güçlü. İkisini de izliyoruz."

O anda hissettiğim duyguyu ifade edecek bir kelime İngilizce sözlükte yoktu.

Rahatlama. Sevinç. Hayal edilemez bir huzur.

Igor'un cehenneminden kaçmak, buna kıyasla sıradan bir Salı günüydü.

"Bu iyi," dedim. "Bu odadaki herkesin bu çileyi sağ salim atlatmasını istiyoruz."

Fintan bana endişeli bir bakış attı. Evet, aslında, üniformalı bir doktora tehdit ettim.

"Elbette," diye mırıldandı doktor. "Başka sorunuz olursa lütfen bana bildirin."

"Yakında uyanacak mı?"

"Bir saat önce uykuya daldı, yani biraz zamanınız var," dedi doktor.

"O zaman kız kardeşimi görmeye gideyim."

"Yan odada uyanık," dedi Fin, gülümsemesi biraz titriyordu.

"Önceliklerin değişmiş," dedi Tierney boğuk bir sesle.

Kız berbat görünüyordu.

Yüzü şişmiş, dudağı patlamış, vücudunun her yeri mor ve maviye boyanmıştı.

Yatağının yanına oturup elini tuttum. İnkâr etmedim.

Önce Lila'ya geldim.

Ve gerekirse yine aynısını yapardım.

Sessiz itirafıma hüznünlü bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bebeğin iyi olacağını duydum."

"Fiziksel olarak, evet," diye yavaşça cevap verdim. "Onun babası olacağım, bu yüzden diğer konularda onun için çok fazla umut yok."

"Öyle mi?" diye sordu uykulu bir sesle, göz kapakları sanki açık tutmak için Herkül gibi bir çaba gerektiriyormuş gibi titriyordu. "Onun babası olacağım demek istedim. Plan şuydu... tam olarak ne demiştin? Doğum yapar yapmaz onu *bırakmak*."

"Planlar değişir."

Görünüşe göre, ben de öyle.

Tierney sessizce başını salladı, siyah gözünden bir damla yaş süzöldü.

"Ne oldu?" Öne eğildim, parmağımla gözyaşını sildim. "Daha fazla morfin mi lazım? Yemek? İçecek bir şey?"

Kafasını salladı, alt dudağı titriyordu. "Artık senin için bir numara Lila, ben değilim."

Hiçbir şey söylemedim, çünkü onun değerlendirmesi doğruydu. Reddedilmeyi bekledi, ama reddedilmeyince devam etti. "Olması gerektiği gibi. Ama beni ilk sıraya koyacak birine ihtiyacım var."

"Eminim bulursun..."

"O kişi benim."

Uzun zamandır Tierney'i kendi kızım gibi korudum. Artık düşünmem gereken bir eşim vardı. Bir oğlum da yoldaydı. Tierney federal polise giderse, Lila'yı tehlikeye atarsa ve beni ikisi arasında seçim yapmaya zorlarsa, ne yapacağımı biliyordum. O da biliyordu.

"Tier." Elini kalbimin düzenli atışlarına bastırdım. "Bu gemiyi döndürmek için henüz çok geç değil. Savaşmayı bırak. Sakinleş. Güçlü bir adamla evlen. Bırak o sana baksın, canım. Hayatın boyunca savaştın. Artık bırakmanın zamanı gelmedi mi?"

Achilles'in onunla evlenmesine izin verirdim. Bu cadalozla başa çıkabilecek erkeklerin sayısını bir elin parmaklarıyla sayabilirdim ve o da onlardan biriydi. Ona iyi bakardı. Onu güvende tutardı. Ve zamanla, ona içindeki tüm kırık parçaları bile gösterebilirdi. Onları bir araya getirebilirlerdi. Lanet olası 5.000 parçalık bir yapboz gibi.

Kız başını salladı.

"Kaza sonucu olmayan araba kazalarından bıktım. Barut kokusundan ve kan tadından bıktım. Gerçekten değer verdiğim kişilerden değil, hayatta kalmama yardım edebilecek kişilerle ittifak kurmaktan bıktım. Bu dünyadan kendi istediğim şekilde çıkmak istiyorum. Ben büyük bir kızım. Kendime bakabilirim."

Hayatta kalmak. Bu kelimedenden nefret ediyordum. şans ve bir dereceye kadar mağduriyet anlamına geliyordu.

"Hiçbir şeyden hayatta kalmadın tatlım; karşılaştığın her şeyle savaştın ve üstesinden geldin. Bu fırtınayı da atlatacaksın."

"Yapamam." Gözyaşları yüzünden hızlı ve düzenli bir şekilde akıyordu. "Artık savaşacak gücüm kalmadı. Yorgunum."

"Tierney..."

"*Lütfen*," diye fısıldadı. "Seni, Lila'yı ve yeğenimi güvende tutacağıma güven. Çünkü her zaman öyle yapacağım. Hepinizi çok seviyorum. Kendimi kurtarmak için Ferrantes'leri feda etmeme izin ver. Tek istediğim bu."

Elini avucumda sıktım. Sessiz
bir evet.

Sonra onu bıraktım.

KONU 48
TIERNAN

~~KENDİNİ YOK ETMEYE 130 GÜN KALDI.~~

Yaşamak istedim.

Amacımı buldum.

Geçmişim ve kabuslarımla yaşamaya değer muhteşem bir şey.

O.

KONU 49

LILA

Uyandığımda ilk gördüğüm şey, kocaman omuzları arasında başını eğmiş, yanımda oturan kocamdı.

Katlanmış parmaklarına bakıyordu, dayanıksız plastik sandalyede komik bir şekilde dev gibi görünüyordu.

Göğsümde bir sıcaklık hissettim. O buradaydı.

Hayatta kalmıştı.

...ben de öyle.

Uyanık olduğumu ona haber vermek için eline dokundum. Başını birden kaldırdı. Gözleri keder ve endişeyle doluydu. Gözlerindeki hüznün, kazadan daha çok kalbimi parçaladı.

"Nasılsın?" diye sordu.

Zayıf bir gülümseme zorladım. *"Sadece bir çizik. Ben ve bebek iyiyiz."* Bebeği duymak istediği için değil. *"Alex'i öldürmediğini söyle, Tiernan."*

"Kimin umurunda..."

Onu durdurmak için avucumu kaldırdım. *"Evet. Bana olanları düşünmeni istemiyorum, en azından şimdilik. Dikkatimi başka yere çek. Vegas'ta neler olduğunu anlat."*

Kocam kimseye emir almazdı. Hele ki 50 kiloluk bir gence. Yine de beni memnun etmek için kabul etti.

Çenesini sıktı ve dilini düz üst dişlerinin üzerinde gezdirdi. "O hayatta. Bratva ile bir anlaşma yaptık. Achilles, kardeşi Jeremie'yi hatıra olarak aldı. Her şey halloldu."

Yüzüm ağrıyor olsa da gülümsedim. *"İyi."*

"Ağrın var mı?"

"Hayır," yalan söyledim. Doktorlar bana minimum dozda morfin reçete ettiler, ama ben bebek için almamayı tercih ettim. Her nefes aldığımda ağrıdan başım dönüyordu.

"Yaralandın mı?"

"Hayır."

"Bize çarpanın kim olduğunu biliyor musun?" Bunun bir kaza olduğuna inanmayacak kadar akıllıydım. Özellikle de diğer araç kaçmayı başarmışken.

"Araştırıyorum."

"Tierney iyi mi?"

"O iyi." Sesinin ne kadar sert çıktığını fark edince, "Uyanık ve sinirli, yani normale döndü," diye ekledi.

Birbirimize baktık, kulaklarımda sessizlik hiç olmadığı kadar yüksek sesle yankılanıyordu.

"Ne oldu sana?" Kafamı eğip kaşlarımı çattım.

Bebeğin ölmesini mi istedi? Bebeğin hayatta kalmasına hayal kırıklığı mı duydu?

"Söyleyecek bir şeyim var."

Oh, hayır. Bu hiç iyiye işaret değildi. Bekledim. O hiçbir şey söylemeyince, gergin bir şekilde şaka yaptım: "*Şimdi birbirimizin konuşma iznini mi bekliyoruz? Çünkü biliyorsun, ben inatçıyım.*"

Tiernan gülümsemedi. Her zamanki gibi çok hareketsizdi. Heykel gibiydi. Damarlarında buz akıyordu. Onun bakışlarını takip ederek aşağı baktım.

Elleri titriyordu.

Ve sonra hiç göz kırpmayan adam, gerçekten göz kırptı. Kendini bırakmasının nadir bir anıydı. Kapıda bıraktığı yıkılmaz soğukkanlılığını unuttuğu bir an.

"Seni seviyorum."

Ve hayatımda ilk kez, duyamadığım için yıkıldım. Çünkü onun *sözleri, bu sözleri*, kulaklarımda, kalbimde, damarlarımda duymak istiyordum.

"Seni gezegenleri ve evrenleri yok edebilecek bir güçle seviyorum, Lila." Yüzü kendini nefretle buruştu. Yüzümdeki ifade sevincimi ele vermiş olmalıydı, çünkü iç geçirdi. "Bununla gurur duymamalısın, *Gealach*. Çok, çok korkmalısın. Senin için kırmızı çizgim yok. Mantiğim yok. Bu bebeği kendi çocuğum gibi seveceğim, çünkü senden doğacak her şey

senin içinden doğan her şey mükemmel olmak zorundadır. O benim olacak. Ve onun için öldürürüm. Onun için ölürüm." Bu sözler tenimi okşadı, orgazmlarımın bile veremediği bir zevkle onu ısıttı. Beni hayata döndürdü.

"Ama sakın yanılma," diye devam etti Tiernan. "Seni her zaman daha çok seveceğim. Ondan daha çok. Kendimden daha çok. Bu dünyadan daha çok. Sana olan aşkım güzel, süslü ya da romantik değil. Ama gerçek ve sonsuz."

Gözlerim yaşlarla doldu. Ağzımı yumruğumla kapatarak, ağlamayı kontrol etmeye çalıştım.

"Yani beni göndermek istemiyor musun?"

"Hayatım, seks yapmadan önce tuvalete bile tek başına gitmene izin vermiyordum." İnanamıyormuş gibi başını salladı ve koltuğunda öne doğru eğildi. "Sonsuza kadar yanımda olmanı istiyorum."

"Peki ya bebeğim..."

Parmaklarımı bileklerime dolayarak beni durdurdu. *"Bizim bebeğimiz." "Bizim bebeğimiz... Onu seveceğini nereden biliyorsun?"*

"Çünkü o senin bir parçan ve ben seni oluşturan tüm parçaları seviyorum."

"Elbette, benim tüm benliğim değil." O'nun beni şımartacağını bilerek dudaklarımı büzüştürdüm.

O her zaman benimle aynı noktada buluşurdu. Ve engelliliğim yüzünden kendimi asla yetersiz hissettirmezdi.

"Hepsini." Elimi tuttu ve iğne batırılmış tarafına dokunmamak için avucumun her yerine öpücükler yağdırdı. "En kötü halinle bile, bana başıma gelen en güzel şeysin."

Gözünden tek bir damla yaş süzüldü. Şaşkınlıkla yanağına dokundu, sonra tavana bakarak sızıntı olup olmadığını kontrol etti.

"Korkarım ilk gözyaşını döktün, kocacığım."

"İmkansız." Somurarak, "Otuz beş saattir seninle birlikte olmadığım için, muhtemelen vücudumun diğer deliklerinden spermim sızıyordur." dedi.

Sevinçle kahkaha attım, ama hemen pişman oldum, çünkü köprücük kemiğim kırılmıştı.

Evet, birkaç saat önce biri beni öldürmeye çalışmıştı ve evet, tecavüzcüm hala dışarıda bir yerlerdeydi ve beni tehdit ediyordu. Belki de bu iki şey birbiriyle bağlantılıydı. Ama artık birbirimize sahiptik ve bu, önümüze çıkan herhangi bir engelden daha güçlüydü.

"*Gealach.*" Tiernan beni gerçeğe geri döndürdü. "Annen dışarıda. Seninle konuşmak istiyor. Ona beş farklı dilde defolup gitmesini söyledim, ama hala orada. Cannoli ile birlikte."

"*Gerçekten mi, beş mi?*" Etkilendiğim için kaşlarımı kaldırdım.

"İngilizce, İrlandaca, Rusça, İtalyanca, Napoliten," diye saydı. "Ama buna ASL'yi de ekleyebilirim." Kaşlarını çattı ve dalgın dalgın avucuma birkaç öpücük daha kondurdu. "Meseleyi netleştir."

Gülümsedim. "*Sorun yok. Onu içeri al.*"

"Emin misin?" Çok hevesli görünmüyordu. "Stres senin ve bebek için iyi değil."

Artık bebeği önemseydiği gerçeği, kendimi bulutların üzerinde yürüyormuş gibi hissettirdi.

"*Eminim. O dizine dikkat etmelisin.*"

Bacağını işaret ettim. Dizi futbol topu büyüklüğündeydi ve pantolonundan kan sızıyordu.

"Odada kalabilirim."

"*Onunla ben ilgilenirim. Bu konuşma çoktan yapılmalıydı. Onu içeri gönderin.*"

Elimi nazikçe vücudumun yanına koydu ve ayağa kalktı, ama hemen gitmedi.

"Ne?" Ona bakarak gözlerimi

kırptım. "Hiçbir şey."

"*Tiernan.*"

"Sen de beni sevdiğini söylemedin."

Dudaklarımı sıkıştırdım, gülmek üzereydim. Doğduğum günden beri bu kadar hafif ve mutlu hissetmemiştim. Bu duygu beni sarhoş etmişti.

"*Seni sevdiğimi zaten söyledim.*"

"Sana üç kez orgazm yaşattıktan sonra. O sayılmaz."

"*Mükemmel anı bekliyorum. Beni aceleye getirme.*"

Bana soğuk, ölü, etkilenmemiş kötü adam ifadesinden birini gösterdi, ama elmacık kemiklerinin üstünde hafif bir pembe renk belirdi. Kızarıyordu. Ve bu kadar acı çekmiyor olsaydım, ayaklarımla tekme atardım.

"Peki. Gidiyorum. Ama annen kötü davranırsa buraya dalıp ona fikrimi ve yumruğumu söyleme hakkımı saklı tutuyorum."

"*Vay canına. Bana çok kızgınsın.*"

"Son birkaç aydır her gece üç kez bunu açıkça belirttim sanıyordum."

Gülümseyerek, "*Git. Merak etme. Taburcu olduğumda her şeyi hallederiz.*"

"Sen ve ben, dünyaya karşı." Eğilip alnıma dudaklarını değdirdi. "Ama şansımızı seviyorum, hayatım."

Birkaç dakika sonra, hastane odamın kapısı açıldı ve annem başını içeri soktu.

"Girebilir miyim?"

Ben başımı salladım ve o, tasarımcı topuklu ayakkabısının arkasıyla kapıyı kapatırken, içinde cannoli dolu gümüş tepsiyi dengede tutmaya çalışarak içeriye süzülerek girdi. Her zamanki gibi şık elbiselerinden birini giymemişti ve saçları da bir kez olsun yapılmamıştı.

Yorgun görünüyordu. Alçakgönüllü. Ve yirmi yaş daha yaşlı.

Tepsiyi hastane yatağımın yanındaki sehpaye koydu ve yanıma oturdu. Terini silmek için avuç içlerini uyluklarında yukarı aşağı gezdirdi.

Dudakları hareket ederken benimle göz teması kurmadı. "Tiernan, senin ve bebeğin iyi olduğunu söyledi."

"*Evet.*" Onun için kolaylaştırmayacaktım. "Çok sevindim, *bambina mia.*"

Sadece bakakaldım.

"Bana zaman ayırdığın için teşekkür ederim. Tanrı biliyor ki bunu hak etmiyorum."

Ona şefkatli davranacak halim yoktu. Omuz silktim.

"Sana çok kötü bir anne oldum, değil mi? Sadece hamileliğin boyunca değil. Doğduğundan beri."

Ben dil dudaklarımı dudaklarımı Ben hiçbir hiç söyleyecek söyleyecek söyleyecek söyleyecek çünkü buna tamamen katılıyorum. Geriye dönüp baktığımda, o benden çok şey çaldı.

Ve son birkaç ayda...

"Sen Vello'nun değilsin," diye patladı.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Bir déjà vu hissi beni sardı. Tam olarak şaşırdığımı söyleyemezdim. Şaşırmam gerekirdi.

Ailemin diğer üyelerinden ne kadar farklı göründüğümü fark edemeyen tam bir aptaldım. Ama büyürken annem her zaman bir sorun olmadığını ısrarla söylerdi. Çok açık tenli, gizemli bir Fransız büyükanne benzediğimi söylerdi.

"Babanla evlenmek hiç istemedim." Başını salladı. "Aslında, bu hafif bir ifade. Secondigliano'da, annem donla evliydi. Erkek çocukları yoktu, sadece ben vardım, bu yüzden işi devralacak biriyle evlenmek bana düşüyordu. Babam, Vello ile evlenmem için erkek arkadaşımın ayrılmasını istedi. Onun sağ koluydu."

Gözlerini benden ayırıp yere baktı. "*Annen bu konuda hiçbir şey söylemedi mi?*" diye sordum.

Annem gülmedi, gözleri yaşlarla parlıyordu. "Öldüğü için onunla savaşıması zordu." Bir süre sessizlik oldu. "Annem intihar etti. Yıllarca babamın istismarından sonra yatakta kendi bileklerini kesti. Babam ona çok vururdu. Vurmadığı zamanlarda da onu aldatırdı. Annem yine de onu sevmeye devam edecek kadar aptaldı. Babam her gün onun kalbini kırıyordu. Onu bulan bendim."

Bunun nereye varacağını anlayabiliyordum. Annem, mafya evliliklerinin tam bir felaketten başka bir şeye dönüşmediğini görmüştü, bu yüzden başka bir seçeneğin var olduğunu düşünmüyordu.

"Babanın kim olduğunu birazdan anlatacağım." Çantasından bir mendil çıkarıp, çökmüş gözlerini sildi. "Neyse, babam beni Vello ile evlendirdi. Onu hiç sevmiyordum. Ondan da hoşlanmıyordum. Benden on iki yaş büyüktü ve çok kaba biriydi. Ne o ne de babam benim isteklerimi hiç umursamadı. Evlendiğimiz gece Luca gebe kaldı." Ağzı sert bir çizgiye dönüştü. "Bana tecavüz etti ve ben direnmeye çalıştığımda bana tokat attı. Luca'nın hayatının ilk dört yılında, ona her baktığımda, unutmak istediğim o geceyi görüyordum."

Göğsümün içinde bir şey çatladı ve bir sempati seli akmaya başladı. Elini tutup sıktım. Bu, benimle yaptığı tüm hataları ortadan kaldırmadı, ama onun çarpık, sapkın mantığında, sosyal yoksunluk içinde bir hayat sürmenin, babam gibi bir adamla evlenmekten daha iyi olduğunu anlamaya başlamıştım.

"Aşil'in doğumu da aynı hikayeydi. Acı vardı ve kan vardı. Vello, Luca'dan sonra bir süre beni rahat bıraktı. Zaten hamilelikten sonra vücudumu beğenmiyordu. Bu yüzden bir metresi oldu."

"Her çocuk doğurduğunda sana tecavüz mü etti?"

Safra boğazıma kadar yükseldi. En kötü zamanlarımızda bile - ve Tanrı biliyor ki yanlış bir başlangıç yapmıştık - Tiernan asla benim isteğim dışında benimle birlikte olmadı. Luca'nın düğün gecesi bana tecavüz eden canavarla aynı çatı altında, aynı masada, *aynı yatak odasında* yaşamayı düşünemiyordum.

"Hayır, hepsi değil. Enzo... spontane bir olaydı. İschia'da bir yaz, ikimiz de sarhoş ve neşeliydik. İster inan ister inanma, ama bazen Enzo'nun bu hale gelmesinin sebebinin bu olduğunu düşünüyorum - bu kadar sıcak ve sevgi dolu olması. Sert mizaçlı kardeşlerine hiç benzemiyor."

"Vello evliliğiniz boyunca seni aldattı mı?" Konuşmanın hangi noktasında onu artık baba olarak değil de Vello olarak görmeye başladığımı bilmiyordum, ama o zihinsel engeli aştığımda geri dönüşün olmadığını biliyordum.

Annem acı bir kahkaha attı ve burnunu sildi. "Tabii ki. Bir sürü metresi vardı. Luca'yı doğurduktan kısa bir süre sonra, onlardan birinden de bir çocuğu oldu. Hâlâ oğlunu sık sık görüyor. Onunla hiç tanışmadım. Tanışmak da istemiyorum. Ama görünüşe göre, annesini gerçekten sevmiş."

Vello'ya hiç bu kadar nefret duymamıştım. Aslında onun babam olmadığı için rahatlamıştım.

"Enzo'dan sonra depresyona girdim. Ne yemek yiyordum ne de uyuyordum. Sonunda bir arkadaşım beni country kulübümüzdeki bir sanat kursuna yazdırdı. Çıplak model resim kursuydu. Heyecan vericiydi. Her şeyini sevdim. Boya kokusu, boş tuvaler, sanatçılar, modeller..." Düşüncelere daldı ve alt dudağını ısırды. "Öğretmen."

Annem bir ilişki mi yaşamıştı? Hem kusmak hem de havaya yumruk atmak istedim. Ama bu durumun hoşuma gitmeyeceğini hissediyordum.

"Hugo İsveçli bir ressamdı. Hiç parası yoktu. Ama bir erkekte aradığım her şeye sahipti. Sessiz, nazik, sevgi dolu. Bir ilişki yaşamamızın ikimizi de öldürebileceğini biliyordum. Ama lütfen..."

Anla Lila, o zamana kadar hayatımda hiç bencilce bir şey yapmamıştım. Her zaman başkaları için yaşamıştım. Hugo ve ben, ilişkimizin beşinci ayında sana hamile olduğumuzu öğrendiğimizde, her şeyi bırakıp gitmek istedim. Luca'yı, Achilles'i, Enzo'yu ve seni alıp, Camorra'daki korkunç hayattan kurtarmak istedim. Tabii ki, baban bunu öğrendiğinde, başka planları vardı.

Oh, eminim ona cehennemi yaşatmıştır.

Onunla mantıklı bir şekilde konuşmak söz konusu bile olamazdı. Sağlıklı, güçlü üç oğlunu benden asla almama izin vermezdi. Onlar onun geleceği, mirasıydı. Bunun yerine kaçmayı planladım. Kardeşlerini ülke dışına çıkaracaktım. Ama askerlerinden biri bunu öğrendi. Ona haber verdi. Bir gece, Hugo ile buluşmak için gizlice evinden çıktığımda, onu kendi yatağında bıçaklanarak öldürülmüş halde buldum." Titrek bir nefes aldı. "Vello onu öldürdükten sonra gözlerini bile kapatmadı."

Babam ölmüştü.

Gerçek babam iyi, nazik, şefkatli ve sanatsal biriydi ve Vello onu öldürdü.

O kadar çok duygu içindeydim ki, ne yapacağımı bilemedim.

"Vello seni benimle kalmana izin verdi, ama sana hiç ısınmadı. Önemli değildi, çünkü ben ısınmıştım. Bu hayattaki son umudummuşsun gibi sana sarıldım. Bir zamanlar, kısa da olsa mutlu olduğumun kanıtıydın. Tanrı bu anlamda bana karşı iyiydi. Seni Hugo'nun tıpatıp aynısı olarak yarattı. Ona çok benziyorsun, Lila. Aynı sarı saçlar. Aynı mavi gözler. Geçtiğimiz on sekiz yıl boyunca, beni çökmekten alıkoyan tek şey sendin. Şimdi bunun sana ne kadar haksızlık olduğunu anlıyorum, ama sen sevgilimin en güzel anısıydın. Gerçekten bir armağandın." Gözyaşlarına boğuldu. "Sen mükemmel bir bebektin. Mutlu ve bakımı kolay. Ve senin sağır olduğunu öğrendiğimizde, bunun kader olduğunu düşündüm. Seni yakınımda ve yanımda tutmanın bir yolu.

"Anne, ben dünyaya gerçek kimliğimi göstermeyi seçtiğim için beni reddettin," diye hatırlattım ona.

Ama ifadem yumuşaktı. Bu kadar çok acı çeken bir kadına karşı öfke duyamazdım.

"Senin için çok korktum." Yüzünü buruşuk mendile gömdü, sadece dudaklarını okuyabilmem için nefes almak için başını kaldırdı. "Tiernan

Callaghan'ın adı ölüm ve kaosla eş anlamlıdır. Senin de benim ve annem gibi olmanı istemedim. Tecavüze uğramış, istismar edilmiş, aldatılmış. Son otuz yıldır göğsümde bir yük olarak taşıdığım tüm bunları sana anlatmak için neredeyse bir araba kazasında seni kaybetmem gerekti.

"Bunları bana daha önce de söyleyebilirdin."

"Hazır değildin. Seni bilerek yaşımdan daha genç tuttum. Doğum günü yemeğimde, artık benim tatlı, itaatkar kızım olmadığını fark ettim. Birkaç ay içinde bir şekilde bir kadına dönüşmüştün ve ben bunu görecektim bile değildim."

Burununu kırışik mendille silerek hıçkırdı. "O seni mutlu ediyor mu?"

"Evet, anne. Çok."

"Sana hiç zorla sahip oldu mu?"

Başımı salladım. *"Düğün gecemizde bile bana dokunmadı."*

"Çünkü kardeşlerin ona rüşvet verdiler," diye itiraz etti.

Onun sözlerini düşündüm. *"Tiernan'ın parası bol. Bana tecavüz etmek isteseydi, para onun önünde engel olmazdı."*

Bana şaşkınlıkla baktı. "Seni aldatıyor mu?"

Aklım hemen Becky'ye gitti. Ama buna gerçekten aldatma denebilir miydi? Bu, biz birlikte olmadan önceydi. Öpüşmeden önce. Ona kim olduğumu açıklamadan önce.

"Hayır."

Gözle görülür bir şekilde rahatladı.

"Ama ona olan hislerim beni korkutuyor. Onun için ölürüm ve bu doğru gelmiyor. Bu adamın ellerinde çok kan var ve ben tüm bunları görmezden geliyorum. Bir canavar ne zaman canavar olmaktan çıkar, anne?"

"Oh, *bambina*, onu sevdiğinde."

Acı bir gülümsemeyle gülümsedim. Kocama aşık olmak korkunç bir rahatsızlıktı.

"Senin adına mutluyum, Lila. Gerçekten. Uzun süre berbat bir anne oldum. Evliliğini desteklemediğimi açıkça belirtirsem, bana geri döneceğini düşündüm. Bu bebeği birlikte büyütebileceğimizi, belki İtalya'da, ve burayı terk edebileceğimizi.

Şimdi doğru kararı verdiğini anlıyorum. Ve buna saygı duyuyorum." Birdenbire kararsız, neredeyse utangaç göründü. "Eğer kalbinde beni affetmeye karar verirsen, sana bunu telafi edeceğime söz veriyorum."

"Seni affediyorum. Şu anda olan her şeyi unutacak değilim, çünkü bu çok zor bir şey, ama ilişkimizi düzeltmek için kesinlikle çaba göstereceğim." Ellerimi indirip, düşünmeye başladım. *"Ve rahmetli babam hakkında daha fazla şey duymak istiyorum. Senin resimlerini ve onun resimlerini görmek istiyorum. Ailemizde çizim yapmayı seven tek kişinin ben olmam her zaman bana garip gelmiştir."*

"Sana onun hakkında her şeyi anlatacağım. Seni telafi edeceğim," diye söz verdi. "Ve hemen şimdi başlayacağım."

ELLİ. LILA

Üç gün sonra hastaneden taburcu oldum.

Tiernan dayanılmazdı. Kazadan önce beni güvende tutmak için aldığı önlemler, şu anda katlanmak zorunda olduğum şeylere kıyasla hiçbir şeydi.

"Hunts Point kapatıldı. Kimse girip çıkamaz," diye askerlerine duyurdu, ben taburcu edilmeden önce. Fermanagh'ın evine vardığımızda, mahalle barikatlarla çevrilmişti. Medya sorular sormaya başlayınca, Tiernan'ın NYPD'deki arkadaşları bunu uyuşturucu baskını olarak nitelendirdiler.

Ben hep Tiernan'ın yanıdaydım ve *etrafımız* her zaman yeterince askerle çevriliydi. Daha da kötüsü, artık dört araçlık bir konvoyla seyahat etmek zorundaydık. Kazaya neden olan kişiyi bulana kadar beni bir balonun içine sarmak zorunda kalmıştı.

"Hepsi birbiriyle bağlantılı," dedi Sam, hastaneden döndüğüm gün.

Hepimiz dairemizin küçük oturma odasındaydık. Achilles, Luca ve Fintan da dahil. "Araba kazasından sorumlu olan kişi, muhtemelen Lila'ya o mektubu gönderen kişidir."

Tiernan ve ben hastaneden döndüğümüzde ilk yaptığım şey, ona aldığım mektubu göstermekti. Bu yüzden bu buluşmayı yapıyoruz. Ben hiçbir zaman erkeklerin arasına girmiş biri olmadım.

Hiçbir zaman önemli bir toplantıya dahil edilmemiştim.

Şimdi ise kocamın kucağında oturmuş, söylenen her şeye kulak misafiri oluyordum.

"Sence ona saldıran adam mı?" Achilles kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Evet, ve bence o adam çok korkmuş," diye ekledi Sam. "O mektup mu? Dikkatsizlik kokuyor."

Erkeklerin bana olan bu kadar travmatik bir olayı bu kadar açık bir şekilde tartışmaları garipti. Ama yine de, hepsi yardım etmeye çalışıyordu. Tiernan kollarını bana dolamıştı, bu da beni yenilmez hissettiriyordu.

"Neden şimdi?" Luca kaşlarını çatı.

"Bebek neredeyse doğmak üzere." Fintan bir yudum aldı. "Şimdi senden para sızdırmanın tam zamanı."

"Onu öldürmeye çalıştı." Tiernan dişlerini gösterdi. "Ya da onu uyarmaya çalıştı," diye karşılık verdi Fintan.

"O liste..." Sam çenesini okşadı. "Listeden bir sürü ismi elemeyi başardık. Liste dışında kimse olamaz, özel bir adada özel bir etkinlikti. İnsanlar öylece içeri sızamaz. Potansiyel saldırganları birkaç kişiye indirdik. Ve Blackthorn listeden çıktı. Yani."

Bekleyen bakışlarını Tiernan'a dikti.

"Bana bakma. En başından beri Angelo olduğunu düşündüğümü söylemiştim. Onun bir nedeni vardı — Chiara ona kötü davranıyordu. O gece erken saatlerde Lila'ya dans etmeyi teklif ederken görülmüştü. Lila, ona kızı için yeterince iyi olmadığını hissettirmişti. Düğünümüzde de şüpheli davranıyordu. Odadan uzun süre ortadan kayboluyor ve geri geldiğinde bir ayı ile dövüşmüş gibi görünüyordu."

Luca ve Achilles birbirlerine baktılar. Aralarında konuşulmayan bir şey geçti. Luca başını salladı.

"Angelo hakkında bir kanıtla geri dönmen gerekmiyor muydu?" diye sordu Luca.

"Hiçbir şey bulamadım," dedi Tiernan.

"Yani vazgeçtin mi?" Achilles başını eğdi ve kaşlarını çatı. "Sana göre bir şey değil."

"Tabii o pisliği gerçekten bulmak istemediysen," diye düşündü Luca. "Neden aramayı bıraktın?"

"Bırakmadım," dedi Tiernan dişlerini sıkarak. "Listedeki diğer pislikleri de kontrol ettim. Ama şimdi sen söyleyince, annenin Angelo'nun karımı *tecavüz etmesi* halinde onu Angelo ile evlendirmek istemesi pek de teşvik edici bir durum değildi."

Bu yüzden mi saldırganımın kimliği konusunda aylardır yeni bir gelişme olmadı?

Çünkü bunca zaman Tiernan beni yanında tutmak mı istedi?

"Evet, artık kimse onu senden almaya çalışmıyor," diye Luca onu teselli etti.

"Kimsenin bunu deneyecek kadar aptal olmadığını çok iyi biliyorum." Tiernan kollarını bana daha sıkı doladı.

"Ama şunu bir açıklayın." Achilles Tiernan'a döndü. "Zengin ve başarılı olan Angelo neden bu arı kovanına burnunu sokup Lila'ya mektup göndersin ki? Paraya ihtiyacı yok."

"Haklı." Sam omuz silkti. "Angelo yapmışsa, seninle arasına olabildiğince mesafe koymaya çalışırdı."

"Tabii bakış açımız tamamen yanlış değilse." Fintan kaşlarını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu Tiernan.

"Belki de bu iki olay birbiriyle bağlantılı değildir ve onun araba kazasıyla hiçbir ilgisi yoktur. Belki de Lila ile buluşup işleri yoluna koymak istiyordur. Onun konuşmamasını sağlamak için. Yani, onun yüzünü hatırlamadığını biliyoruz. Hatırlamıyor. Onu yalnız başına yakalamak istiyor ki, korkutup susturabilirsin. Kaybedecek çok şeyi var."

"Peki ya kaza?" diye sordu Achilles.

Fintan omuz silkti. "Düşmanlarımızdan herhangi biri olabilir ve seçebileceğimiz çok fazla kişi var. Belki de arabada Tiernan olduğunu sandılar, içindeki iki kadını gördüler, paniklediler ve kaçtılar."

"Her halükarda." Sam evlilik yüzüğünü çevirdi. "Bütün yollar Angelo Bandini'ye çıkıyor."

Luca dişlerini sıktı. "Fintan'ın matematiği doğru."

Achilles omuz silkti. "Siktir et. Başka ipucumuz yok."

"Kim olursa olsun, mektuba bakılırsa onun yalnız gelmesini istiyor. Bence ya Angelo'dan önce davranıp onu öldürmelisin," dedi Fintan. "Ya da süreci güvenip, onu bırakıp ne istediğini görmelisin."

"Olmaz," dedi Tiernan, sesini duyamıyor olsam da, tonunun ölümcül olduğunu ben bile anlayabiliyordum. "Korunmasız bir şekilde hiçbir yere gitmeyecek."

Sam'in bakışları kocam ve kardeşlerim arasında gidip geldi. "Tiernan'ın Harlem'i ele geçirmesi için bu kadar ısrarcı olduğunu bilmiyordum."

"Artık mesele Harlem değil." Tiernan beni daha sıkı tuttu. "Bütün şehir yanıp kül olsa bile gözümü bile kırpmam. Mesele karım, adalet ve onun güvenliğini sağlamak. Onun için dünyayı paramparça ederim ve onlar da bunu biliyor."

Luca parmaklarını şıklattı. "Kayınbiraderimi getirin. Onunla hesaplaşmamız var."

Tiernan akşamın geri kalanında huzursuzdu.

Sanki her an paramparça olacaktım gibi bana şefkatle davrandı.

"Biraz daha buzlu çay ister misin?" Bir sürahi ve birkaç kurabiyeyle yatak odamıza girdi. Imma annemlerin evine gönderildi. O kadar dayanılmaz bir paranoyak hale geldi ki, etrafımda kimseyi istemiyordu. Hatta pub'ı bile kapattı.

"*Hayır, teşekkürler.*" Değirmeni dehşetle izledim. "*Bebek mesaneme baskı yapıyor. Onu gördükçe işemek istiyorum.*"

"Peki ya kurabiyeler?" "*Mide ekşimesi.*"

"İtalyan çorbası? Imma'dan kalanlar var..."

"*Tanrı aşkına, otur.*" Gözlerimi devirdim. "*Hamileyim, ölmüyorum. Ve yemek ya da içmek istemiyorum. Sadece seninle biraz zaman geçirmek istiyorum.*"

Anlatmak için yanımdaki yatağı okşadım. Hâlâ ikna olmamıştı. Gözlerimi devirdim, avuç içlerimle öne doğru eğildim ve yüzüm onun kasıklarına değene kadar yatakta süründüm. Siyah gömleğinin üzerinden karnına dokundum. Kaslı karın kasları parmaklarımın altında hemen kasıldı.

O bir şey söyledi. Dudaklarını okumaya zahmet etmedim.

Aniden, tek istediğim şey ağızımda onun penisiydi. Bunun daha önce olmaması bana inanılmaz geliyordu. Onun vücudunu seviyordum. Her santimini.

Pantolonunun fermuarını çekerken inlemesini hissettim. Yukarı baktım ve yüzü neredeyse acı çekiyormuş gibi görünüyordu. Dudakları hafifçe aralanmıştı. Bana bunu yapmak zorunda olmadığını söylemek için dilinin ucunda olduğunu biliyordum.

Ama aynı zamanda, o sözleri söyleyecek kadar centilmen olmadığını da biliyordum.

Aşık olsa bile, kocam kimsenin hikayesinde bir kahraman değildi. O bir kötü adamdı. Ve ben onun başka türlü olmasını istemezdim.

Onu pantolonundan ve boxerından kurtardığımda, penisi serbest kaldı, karnına çarptı ve belirgin karın kaslarına bir damla ön sıvı bıraktı.

Nefesim penisinin başının üzerinde kaydı. O da düzensiz bir iç çekişle nefesini hızlandırdı. Elimi penisinin tabanına doladım ve ne kadar sıcak ve kadifemsi olduğunu görünce şaşırdım. Başımı eğip, deneme amaçlı penisinin ucunu yaladım, dilimin ucunu başka bir sıvı damlasının beklediği yere doğru çevirdim. Tuzlu, topraksı ve lezzetliydi.

Penisinin altını avuçlayarak, ağırlığını dilimin üzerine bıraktım. Ağzımı onun etrafına sıkıca kapattığım anda, sinirlerimi bozan o sahte nezaketi ile birlikte, son kalan özdenetim kalıntıları da buharlaştı. Saçımın arkasını yumrukladı — acıtacak kadar sıkı, ama beni irkiltecek kadar değil — ve yüzümü onun uzunluğuna doğru daha da aşağı itti, beni iki santim daha almaya zorladı. Boğazımın arkasındaki bir kas seğirdi ve öğürme refleksimi tetikledi. Gözlerimiz buluştuğunda, yüzümü yukarı doğru yönlendirdi ve penisini ağızımdan çıkarmama izin vermedi.

Dudakları çok yavaş hareket etti. "Şimdi senin güzel ağzını sikacağım, tatlım, sert ve hızlı. Eğer fazla gelirse, uyluğumun yanına vur, tamam mı?"

Ben başımı salladım ve o tamamen bıraktı. Kalçaları birden hareket etti ve içime tamamen girdi. Midem bulandı ama yutmayı başardım. Ucu boğazımın arkasına değdi ve ağzımın onunla dolması bana verdiği heyecanı çok sevdim.

Dört ayak üstündeydim, o hızı ve ritmi kontrol ederken, başımın arkasını tutarak ağzımın içine girip çıkıyordu. Her içeri girdiğinde, onu orada tutmaya çalışarak derin ve açgözlü bir şekilde emiyordum, dilimi penisinin alt kısmında gezdiriyor, burnumdan nefes alıyordum. Damarlı göğüslerimden birini avuçladı ve meme ucumu sertçe çekiştirdi.

Bacaklarımın arasında ıslaklık birikmişti ve sırılsıklam olduğumu biliyordum. Onun penisinin beni doldurmasını çaresizce istiyordum. Yatağa süründüm, bir elimle

Elimle onun penisini okşarken, diğer elimle de onun uyluğunu okşadım, o ise içime daha derin ve daha sert giriyordu.

Ağzımın içine boşalacak mı diye merak ediyordum ki, aniden içimden çıktı ve köprücük kemiğime dokunmamak için beni nazikçe yatağın aşağısına yönlendirdi. Nefesim kesildi, kalın penisi aramızda zıplarken onun açgözlü bakışlarını yakaladım, dizlerimi ayırdı ve külotumun ıslak kısmını okşayarak beni daha da çılgına çevirdi.

İnleyerek, sırtımı sunmak için kavisledim. Sabırsızca külotumu bacaklarımdan aşağı çekti ve dizlerinde toplanmış pantolonunun cebine tıktırdı.

Zevk dalgaları içimde çalkalandı, daha bana dokunmadan orgazm olacağımı hissettirdi.

"Seni güzelce sikme zamanı geldi, *karıcığım*."

Yuvarlak karnım aramızda duruyordu, bu yüzden sadece yüzünü ve omuzlarını görebiliyordum. Son zamanlarda, üstüne çıkmadığım sürece seks yapmak zorlaşmıştı.

İki parmağını içime soktu, ıslaklığımın içine daldı ve parmaklarını çıkarıp emerek temizledi. "Hazırım."

Beni belimden kaldırdı ve başucuna dönük dört ayak pozisyonuna getirdi. Dizleri arkamdaki yatağa çöktü. Tiernan bir anda içime girdi ve ben inleyerek başımı geriye attım.

Daha önce beni hiç böyle almamıştı, her zaman hassas ruhumu ve travmamı gözetirdi. Keşke öyle yapmasaydı. Bu pozisyonda çok heyecan verici bir şey vardı. Yüzünü göremediğim, dudaklarını okuyamadığım, ona işaretler yapamadığım gerçeği. O arkamdan girerken, beni tamamen onun merhametine bırakmıştım.

Hızını artırarak eğildi, altı paket karın kasları sırtıma çarptı ve başımı yana eğerek bana kirli, iz bırakan bir öpücük verdi. Kalçalarının her çarpışında, ağzına inleyerek, sıvılarımız iç uyluklarımdan aşağı damlıyordu.

Ağız sulandıran bir sıcaklık dalgası içimi kapladı. Vücudumdaki her kas yanıyor ve geriliyordu. Sıkı iplerle bağlanmış bir kukla gibiydim. Sırtımı kavisleyip orgazmın beni ele geçirdiğini hissettiğimde, görünmez ipler koptu. Yatağa gevşek bir şekilde yığıldım. Kocam hamile karnımı korumak ve beni sabitlemek için arkamdan belimi tuttu.

karnımı korumak ve beni dengelemek için belimden tuttu. İçimde sıcaklığını hissetmeden önce birkaç kez daha içime girdi, sonra çıktı.

Döndüğümde, o çoktan sakinleşmiş, gömleğini pantolonuna sokmuş ve fermuarını çekmişti. Saçında tek bir tel bile yerinden oynamamıştı.

Tiernan komodinden telefonunu aldı. Mesajlarını kontrol etti. Kaşlarını kaldırdı.

"Angelo, ailenizin bodrumuna geliyor. Meğer o bölgedeymiş." Eğilip başımın üstüne öpücük kondurdu. Cildimin her santimi hala orgazm sonrası titremelerle titriyordu. "Giyin. Gidiyorsunuz."

Kaşlarımı çattım. "*Ben de geliyor muyum?*"

"Az önce geldin. Ama evet, benimle birlikte ailenin yanına geleceksin." "*Saat dokuz buçuk.*"

"Evet."

"*Ve bu binada dolaşan yaklaşık kırk İrlandalı asker var.*" "Evet."

"*Büyük olasılıkla, bana zarar vermek isteyen tek kişi, Angelo, seninle aynı bodrumda olacak.*"

Kızgın eğlence dokunmuş onun kaşlarını çatmasına

"Bu bir bir küçük konuşmanın bir

anlamı var mı, *Gealach?*"

Kafam daha da karışmış bir şekilde başımı salladım. "*Neden beni orada istiyorsun?*"

"Çünkü seni seviyorum." Bana inanamayan gözlerle baktı. "Bu yetmez mi?"

Göğsümde küçük bir deprem oldu, dalgaları tüm vücudumu titretti.

"*Onu görmek istemiyorum.*"

"Görmeyeceksin," diye beni teselli etti. "Sen annen ve Imma ile yukarıda olacaksın. O ise aşağıda, iç organlarıyla yakalamaca oynuyor olacak."

Elbisemi çıkardım ve dolaba girip yeni bir elbise ve yeni bir külot seçmek için sendeledim. İç çamaşırı çekmecemi açtığımda, güçlü, erkeksi bir el omzumun arkasından uzanıp çekmeceyi kapattı.

"Hayır." Dudakları kulağımın kabuğunda hareket etti. "Benim spermimi sızdırarak dolaşmanı istiyorum."

Elleri omuzlarımdan göğüslerime kaydı, onları avuçladı, başparmakları sıkı, koyu renkli meme uçlarımı okşadı. Başımı göğsüne yaslayıp inledim. Elleri daha aşağıya, karnıma indi. Donakaldım.

Evlendiğimizden beri ilk kez Tiernan karnıma dokundu.

Gözlerim ve burnum yaşlarla doldu. Minnettarlık, mutluluk gözyaşları ve bir sevinç dalgası içimi kapladı.

Parmaklarını yuvarlak, sert karnımın üzerinde gezdirirken, dudaklarını omzumun kıvrımına doğru kaydırды.

"Dağınıklık için üzgünüm, ufaklık."

Karın kaslarım kasılırken içimden daha fazla sperm aktığını hissederek burnumdan soludum. Ona döndüm ve kollarımı omuzlarına doladım.

"Tiernan," dedim.

"Karıcığım." Belimi kucaklayarak beni kendine çekti.

"Söyleyeceklerim var."

"Dinliyorum."

"Seni

seviyorum."

Bu, yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeyi sildi.

"Yine orgazmın mı konuşuyor, yoksa sen misin?"

"İkisi de...?" Burnumu kırıştırdım.

"Yanlış cevap, haylaz." Burnuma hafifçe vurdu. Güldüm. "Sadece ben."

"Bir daha söyle." Gözleri karardı, sevgiye olan açlığı gözlerinden parlıyordu.

"Seni seviyorum."

Gözlerini kapattı. Sözcükleri bedenine çekerek. "Şimdi imzala."

Kollarımı omuzlarından indirerek, "*Seni seviyorum*" diye işaret ettim. "Şimdi öp."

Parmak uçlarımda yükselerek, dudaklarını dudaklarımla kapattım, bedenimle ona ne hissettiğimi ve bu hissin şiddetini anlattım. Yumuşak, yavaş ve romantikti, her zamanki şehvetli açlığımızdan yoksundu.

Alnı alnıma değdi. İkimiz de zor nefes alıyorduk.

Ve hayatımda ilk kez, yakalanması zor, güç sarhoşu bir duygu beni sardı.

Dokunulmazdım.

BÖLÜM ELLİ BİR TIERNAN

Enzo, Angelo'yu saçından tutup, yüzünü içine soktuğu su kovalarından çekip çıkardı. "Merhaba. Yine ben." Kayınbiraderim tembel bir gülümseme attı. "Yalan makinesi çalışmadığı için üzgünüm, eski usul yüzünü sikmek zorunda kaldık."

Angelo'nun donmuş mavi yüzü ona öfkeyle baktı. Koyu sarı saçlarından buzlu su damlıyordu.

"Özrün kabul edilmedi," diye tısladı. "Buraya geldiğimizde makineyi benim gözümün önünde bozdun."

"Bu bir kazaydı," Enzo sırtıttı. "Sen o lanet şeyi *vurdun*."

Enzo omuz silkti. "Nişan almam kötüdür. Kimseye sorabilirsin." "O berbat," diye onayladı Achilles.

"Sen de öyle."

"Sana zaten söyledim, ben yapmadım," Angelo sözleri tükürdü.

"Tekrar soracağım." Achilles, Angelo'nun bağlı olduğu sandalyenin etrafında dolaştı. Angelo, bir kova su bulunan masanın önüne bağlanmıştı. "O gece 10:33 ile 11:04 arasında neredeydin, Bandini?"

Durumu daha az garip hale getirmek için Luca kendini bu durumdan kurtarmıştı. Karın hamileyken kayınbiraderini öldürmek kötü bir davranış olurdu. Karından çok balıkçı yaka kazakları seviyor olsan bile.

"Onunla değildim," diye acı içinde fısıldadı Angelo.

Enzo sinirli bir şekilde gözlerini devirdi ve Angelo'nun kafasını tekrar kovaya soktu. Suyun yüzeyinde gürültülü sesler ve kabarcıklar belirdi. Duvara yaslanıp bacak bacak üstüne atarak saatime baktım. Bu iş bittiğinde saat sabahın ikisine yaklaşmış olacaktı. Lila isterse öğleden sonraya kadar uyuyabilirdi, ama yine de

bu geveze yüzünden karımın geç saatlere kadar kalması fikrini sevmiyordum.

Enzo, Angelo'nun yüzünü tekrar sudan çıkardı. Kırk dakika geçmişti ve hala ondan hiçbir şey öğrenememiştik. Bu hiç de şaşırtıcı değildi. Çete üyeleri kolay kolay pes etmezdi.

"Ee? 10:33'ten 11:04'e kadar?" Enzo, küçük parmağındaki yüzüğü çevirdi. "Malikanedeydim," diye ısrar etti Angelo.

"Onun vücut parçalarını kesmeye başlayalım derim." Kollarımı açtım ve duvardan iterek sabrımı yitirdim. "Parmaklarından başlayıp yukarı doğru devam edelim. Belli ki ona... *teşvik verilmesi* gerekiyor."

"Motivasyonumun çok yüksek olduğuna inan bana," diye hırladı Angelo. "Sana gerçeği söyledim. Malikanenin içindeydim. Başka ne söylememi istiyorsun, bilmiyorum."

"Gerçeğe ne dersin?" diye önerdi Achilles. "CCTV görüntülerini kontrol ettik. O saatlerde balo salonundan çıkmışsın."

"E-evet." Angelo'nun dişleri, mavi, uyuşmuş dudakları arasında takırdadı. "Malikanenin içindeydim dedim, *bal*o salonunda değil."

"Malikanenin *içinde* neredeydin?" diye sordu Achilles, cebinden telefonunu çıkararak.

"Tüm büyük odaların görüntülerine erişimimiz var."

Angelo dudaklarını sıktı, başını geriye eğdi ve derin bir nefes aldı. Kendi kafasına ateş edip bu işi bitirmeye hazır gibi görünüyordu.

"Görüntüleri bulamazsınız." Sesi çatladı.

"Öyle mi?" Achilles şaşırmış gibi yaptı. "Neden peki?" "Çünkü yatak odalarından birine girdim."

"Parti o kadar çılgındı ki, biraz kestirmek mi gerekti?" Enzo alaycı bir şekilde üzgün bir yüz ifadesi takındı.

"Öyle bir şey," Angelo alaycı bir şekilde gülümsedi ve bakışlarını bana çevirdi. "Bak dostum, bana bu tür bir sorgulama yapılmasına neden olan her ne olduysa, içtenlikle özür dilerim. Kadına ne oldu

"Karıma," diye sertçe düzelttim.

"*Karın*, oldukça kötü olmalı. Ama sana söylüyorum, yanlış adama sataşıyorsun."

Achilles ve ben birbirimize baktık. Bir kez başımı salladım. Achilles silahını çekti ve Angelo'nun masanın üzerinde açılmış parmaklarına ateş etti,

küçük parmağını havaya uçurdu.

"*Siktir!*" Angelo geriye doğru tekmeledi, bacakları bağlı olduğu koltukta kıvranarak acı içinde bağırdı.

"Her neyse." Achilles silahını kılıfına sokarken kayıtsızca dedi. "Ne diyordun, yatak odasında mıydın?"

Angelo şiddetle başını sallayarak, zorlukla nefes alıyordu. "Evet, evet." "Orada ne yapıyordun?"

"Orada... biriyle birlikteydim."

"Ne şanslısın." Achilles'in ağzı sırtarak kıvrıldı. "Kim olduğunu söylemek ister misin? Onu arayıp, senin mazeretini doğrulayalım."

"Söyleyemem." Angelo yere kan tükürdü.

"Neden?"

"Çünkü bu onun hayatını mahveder," diye inledi. "Ve benimkini de."

Enzo, güneş ışığı ve oyuncak ayılar gibi gülümsedi. "Evli mi?"

"Hayır."

"Nişanlı mı?"

Angelo düşünmek için durdu, sonra başını salladı.

"O zaman bize adını söylemen o kadar da önemli değil," diye sonuçlandırdı Achilles. "Yani, seninle yattığını itiraf etmek zorunda kalmanın utancını yaşayacaktır, ama biz onun sırrını saklayacağız."

"Öyleyse." Parmak eklemlerimi Angelo'nun diğer tarafındaki masaya bastırarak, onu yukarıdan inceledim. "Şanslı bayan kim?"

Gözlerini kapattı. Başka yere baktı. Kafasını salladı.

Achilles iç geçirdi, silahını tekrar çıkardı ve yüzük parmağını vurdu.

Angelo masayı tekmeledi ve çığlık atarak yere düştü. "Lanet olsun!"

"Onu korumayı bırak." Kollarıma kadar kollarımı sıvadım, bu işi bitirmeye hazırdım. "Bu bodrumdan 60 parçadan az bir şekilde çıkıp sevgilinle yeniden bir araya gelmenin tek şansı, bizimle işbirliği yapman. Ve şüpheli listemizde tek geçerli isim sen olduğun için, bu zaman diliminde nerede olduğunu bize ikna etmek *sana* düşüyor."

Masayı dolaştım, onun önünde durdum ve asker botumun tabanını kasıklarına bastırdım. "Şimdi, taç mücevherlerini yok etmeden önce

mücevherlerini yok etmeden önce..."

"O senin kız kardeşin!" İtiraf ağzından döküldü.

Arkamda, Achilles'in silahının yere düştüğünü duydum. Arkama baktım. Pislik, Diş Perisi'nin Noel Baba ve Paskalya Tavşanı tarafından toplu tecavüze uğradığını gören bir çocuk gibi görünüyordu. Yüzündeki ifade şeytaniydi.

"Ne?" diye sordum.

"Duydun beni," diye inledi Angelo, onu oturur pozisyona geri çekerken. "Tierney'le birlikteydim. Bu yüzden sana söylemek istemedim. Çünkü sen onun kardeşisin. Ve çünkü..." Sesi kesildi, bakışları Achilles'e kaydı.

Onun bakışlarını takip ettim ve tam da Achilles'in Angelo'ya saldırıp onu kükreyerek yere düşürdüğü anı yakaladım. Üzerine çullandı, kafasını tutup parke taşlı zemine vurmaya başladı. Enzo ve ben üzerine atladık, ikimiz de birer kolunu yakalayıp Luca'nın kayınbiraderini öldürmeden Angelo'dan uzaklaştırdık.

Kız kardeşim bekardı, yetişkindi ve istediği kişiyle yatabilirdi.

"Sizi de öldüreyim, yoksa ikinizi de öldüreceğim," diye bağırdı Achilles.

Bizimle mücadele etti, kurtulmaya çalıştı. İki kez kaçmayı neredeyse başardı, ama biz onu merdivenlerden yukarı çekip dışarı attık. Zindanı kilitledik, sonra Angelo'nun yanına dönüp onu düzelttik.

Enzo bir sigara yaktı ve şakaklarını ovuşturdu. Ben kendime bir viski doldurdum.

"Tierney ile birlikte olduğunu söylemiştin," dedim, sırtımı ona dönerek.

"Evet," dedi Angelo, kanını tükürmeden önce boğazını temizledi.

Aslında kız kardeşimin kiminle yattığı umurumda değildi. Angelo Bandini ile bir ilişki yaşamak onun hakkıydı. Beni rahatsız eden şey, Angelo'nun doğruyu söylüyorsa - ve yalan söylemesi için bir neden yoktu, çünkü tam iki dakika sonra ona soracaktım - bu, tecavüzcünün kimliğinin hala bir sır olduğu anlamına geliyordu.

"Bütün zaman boyunca onunla mıydın?"

"Evet." Angelo artık açıkça ağlıyordu. Yakışıklı bir çocuktı, ama onu bu kadar çekici kılan şeyin ne olduğunu anlayamıyordum. "Bütün zaman boyunca. Sen

ona sor."

Tierney'nin gece yarısı bizden ayrıldığını hatırladım. Aslında, gecenin çoğunu Vello'nun kart odasında geçirmiş, zar oyununda herkesin cüzdanını boşaltmışım.

Telefonumu aldım ve kız kardeşimi aradım. İlk çalınıştta cevap verdi.

"Luca'nın düğün gecesi Angelo ile yattın mı?"

"Sana da iyi akşamlar kardeşim," diye alaycı bir şekilde selamladı.
"Ben iyiyim, sen nasılsın?"

"Soruya cevap ver lan, abla," diye uyardım.

Bir an tereddüt etti. Onu Achilles'in başına bela etmek istemiyordu. Bu yüzden, listeyi birlikte tartıştığımızda, saldırganın o olduğu fikrinden bizi vazgeçirmeye çalışıyordu.

"Ne diyor?" diye dikkatlice sordu.

"Lila kaybolduğunda seninle birlikte olduğunu iddia ediyor."

Bir başka duraklama. "Eğer doğruyu söylersem, Achilles'in onu öldürmesine izin veremezsin."

"Engelleyeceğim."

"O zaman, evet. Onun mazeretini doğrulayabilirim. Bütün gece benimle birlikteydi."

Telefonu kapattım. Telefonumu masaya koydum.

Enzo elini ağzına götürdü. "Siktir, ama 'o *chiattillo* doğruyu söylüyor. Bu da demek oluyor ki..."

Bu da, başlangıç noktasına geri döndüğümüz anlamına geliyordu. Sadece umut verici bir ipucu yoktu.

Angelo tecavüzcü değildi.

Bunu öylece bırakamazdım. Gururumdan ya da Lila'nın gururundan değil. Kim olursa olsun, o Lila ve bebeğimizin peşindeydi. Tek tesellim, Bratva ile olan sorun çözüldüğüne göre, bu piçi bulmak için kendimi tamamen bu işe verebilecektim.

Gerekirse o konuk listesindeki herkesi tek tek öldürsem bile bu pisliği öldürecektim.

"O orospu çocuğunu çöz," dedim Enzo'ya, Angelo'ya sırtımı dönüp merdivenlere çıkarken.

Yeniden başa dönüyoruz.

Lila'yı yatağına yatırıp Angelo'nun saldırgan olmadığını söyledikten sonra, Tierney ve Fintan ile aşağıda birer bira içmek için buluştum.

"Achilles'in odasında tavşanlar gibi sevişiyorduk." Tierney, karşımda çapraz bacaklı oturmuş, soğuk beyaz şarabının sapıyla oynuyordu. "O, yakışıklı bir çocuk için şaşırtıcı derecede çevik ve vahşi, biliyor musun?"

"Tanrım. Sanki yoğun terapiye ihtiyacım yokmuş gibi," diye mırıldandım Guinness'ime.

"İkiniz arasında hâlâ bir şey var mı?" diye sordu Fintan.

"Hayır. Achilles'in benim var olmayan namusumu korumaya ne kadar ciddi yaklaştığını fark edince ilişkimizi bitirdi." Dudaklarını bükerek, "Bu arada, Angelo gerçeği itiraf ettiğinde Achilles'in orada olmasını umarım," dedi.

"Öyleydi," diye onayladım, onun acısını tatmasına izin vererek. "Ve sevgi dolu ruhunu kaybetti."

"Gerçekten mi?" Gözleri heyecanla parladı.

Ben başımı salladım. "Enzo ve ben, zavallı herifi ondan ayırmak için neredeyse kollarını koparıyorduk."

"Sana çok düşkün, kardeşim." Fintan, kadehini kaldırarak şerefe dedi.

"Biliyorum." Tierney şarabını karıştırdı, yüzünde uzaklara dalmış bir ifade vardı. Morlukları makyajla titizlikle kapatılmıştı. "Onun hayatını mahvetmek için sabırsızlanıyorum."

"Angelo'nun iki parmağını kesti," diye kışkırttım.

Kız, acı çekmiş gibi yüzünü buruşturdu, sonra da umursamaması gereken soğuk bir kaltak olduğunu hatırladı.

"Yazık." Vinil bankta kamburunu çıkardı. "Yetenekli parmakları vardı. Onları her zaman sevgiyle hatırlayacağım."

"Hey." Ona bir cips attım. Ağzıyla yakaladı ve çiğnerken kaşlarını oynattı.

"Bunu, var olmayan terapistinle konuşacakların listesine ekle." Güldü. Sessiz kaldık, kardeşler her biri kendi içkisini yudumlarken.

Saldırganın kim olabileceğine dair birkaç olasılık kafamda dolaşıyordu.

"Da nasıl?" Tierney sessizliği bozdu.

"Harika, evet." Fintan çenesini okşadı. "Depresyonu kontrol altında gibi görünüyor. Yeni ilaçlar harika işe yarıyor."

Babamın tüm kariyeri boyunca depresyonla mücadele ettiği, en iyi saklanan yeraltı dünyasının sırrıydı. On beş yaşındayken onun işini devraldım ve bir daha geriye bakmadım. Sanki Tierney ve benim gelmemizi beklemiş, böylece annem öldürüldüğünde yaşadığı çöküşe nihayet kapılabilmiş gibiydim. Onu hiç anlamadığımı hatırlıyorum. Umutsuzluğunu, ilerleyememesini, devam edememesini, topluma yeniden katılamamasını.

Ama şimdi her şey bana çok net geliyordu.

Ben de Lila olmadan kendimi düşünemiyordum.

Kendini öldürmeden bu kadar uzun süre dayanması başlı başına kahramanca bir davranıştı.

"Peki ne yapacaksın?" Fintan bana döndü. "Angelo yeterli bir mazeret sağladığına göre."

Hayatımda ilk kez kardeşlerime karşı açık davranmadım. Onlara gerçeği söylemedim. Sadece dünyanın düşünmesini istediğim şeyi söyledim. Artık kimseye güvenemiyordum. "Eğer bir daha onunla iletişime geçerse, onu onunla buluşmaya göndereceğim. Sonra da ona istediğini vereceğim ve defolup gitmesini sağlayacağım. Eğer istediği para ise, alabilir."

Fintan başını salladı. "Seni suçlayamam."

Tierney bana inanamayan gözlerle baktı. "Ya ona zarar verirse?"

"Neden yapsın ki?" diye sordum. "Bunu yapmak için sekiz ayı vardı. Bizim dairemize kadar geldi. İstesaydı, kız onun altında yatarken işini bitirebilirdi."

İkisi de bana rahatsız edici bakışlar attı.

Masaya parmaklarımla vurdum. "Bir tur daha?"

BÖLÜM ELLİ İKİ TIERNAN

Üç gün sonra, Lila'ya saldıran kişi ortaya çıktı.

Onun zamanını beklediğini, bizi izlediğini, Angelo Bandini meselesinin nasıl gelişeceğini görmek istediğini hissediyordum. Angelo artık dışarıda, iki işe yaramaz ayağıyla yürüyordu - birkaç parmağı eksik olsa da - onu şüpheliler listesinden çıkardığımız açıktı.

Diğer, henüz kontrol edilmemiş adaylar son derece olasılık dışı olsa da, hiçbirini elemeye niyetim yoktu.

"Bu sefer mesajı doğrudan telefonuma gönderdi." Lila bana söz konusu telefonu uzattı. *"Neden acaba?"*

Mesajda şöyle yazıyordu:

Hayatta kalmak istiyorsan, bu gece saat 11'de Fort Market limanında benimle buluş.

Yalnız gel. Kocanı/güvenlik ekibini atlat. 150 bin dolar nakit getir.

Nedeni basitti. Artık fark edilmeden binaya mektup sokma riskini göze alamıyordu. Orası artık Beyaz Saray'dan daha güvenliydi.

Telefon numarasını aldım ve Sam'e analiz etmesi için gönderdim, her ne kadar o pisliğin %100 kullanılmış bir telefon kullandığını bilsem de.

"Orada olacağını onayla." Telefonu ona geri verdim. "Onu kendim görmeye gideceğim."

Kafasını kaldırdı ve bana sert bir bakış attı. *"Ben de geliyorum."* "Gelmiyorsun."

"Tiernan, bana bunu yapan adamla yüzleşmek istiyorum."

"Neden?" diye soğuk bir şekilde sordum. "Sana neden bu kadar acımasızca tecavüz ettiğine dair anlamlı bir açıklama mı bekliyorsun? Çünkü makul bir

bir mazeret bulamazsın."

"Onun acı çekmesini istiyorum..."

"Acı çekecek," diye söz verdim. "Yavaş, kanlı ve dayanılmaz bir şekilde. Doğduğu günü pişman olacak."

"Bunu kapatmak için buna ihtiyacım var." Bana öfkeyle baktı.

"Sen gelmeyeceksin, bu kadar." Peacoat'ımı giydim. Birkaç saat içinde 150 bin doları nakde çevirmem gerekiyordu. Benim için hiç sorun değildi, ama Lila gibi korunaklı bir genç için büyük bir engeldi. Bütün bu operasyon beceriksizce yapılmıştı. Amatörceydi. Bu mutlaka iyi bir şey değildi. Aptal insanlar en tehlikeli düşmanlardı. Kötü bir fikir yüzlerine kürekle vursa bile bunu anlayamazlardı.

"Bir düşün." Lila ayağa fırladı ve beni çok küçük dairede kovalamaya başladı. Onun geniş bir malikanesi, uygun bir çocuk odası ve içinde kaybolabileceği bir giyinme odası olmamasına çok kızırıyordum.

Lüks bir ortamda büyümüş olmasına rağmen, bundan hiç şikayet etmemişti.

"Sırrımızı herkese anlatmakla tehdit etti. Oraya kendim gitmezsem, senin gerçek babası olmadığını açıklayacağını söyledi."

"Öncelikle, bunu yapacak kadar hayatta kalamazdı." Akıllı ayakkabılarımı giydim. "İkincisi, bunu söylese bile, hiçbir şey değişmezdi. Hala seninle evli olurdum ve bebek hala benim olurdu."

Bu onu yatıştırmış gibi görünüyordu, kapının yanında durup ellerini omuzlarıma koydu.

"Söz veriyor musun?"

Ona dehşetle baktım. "Sadece benden kurtulmaya çalış, Lila."

Bu, en sevdiğim kızdan değerli bir gülümseme kazandım.

"Teşekkür ederim,"

dedi. "Seni seviyorum."

"Aferin sana."

Hâlâ kızgındı. Onu kendime çekip burnunun ucunu öptüm. "Hey. Sen de söyle."

"Tamam, ben de seni seviyorum. Bununla birlikte, orada olmak istiyorum, lütfen."

Eğildim ve dudaklarını tatlı bir öpücükle dudaklarımla yakaladım. Gelen tüm mesajlarını ve aramalarını benim telefona yönlendirdiğimi öğrendiğinde çok kızacak. "Asla olmaz. İyi günler, *Gealach*."

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

LILA

Saat on buçuk olduğunda eskiz defterimi bırakıp kanepeden kalktım.

Kocam tecavüzcümle hesaplaşırken ben oturup parmaklarımı ovuşturamazdım.

Öfke ve kızgınlık içimi kapladı. Tiernan'ın beni korumak istediğini biliyordum ve onun koruyuculuğunu takdir ediyordum, ama ben kendi başımın çaresine bakabilen bir insandım ve saldırganla yüzleşmek istiyordum. Ona aklımdan geçenleri söylemeyi hak etmiştim. Hatta ona her şeyi sözlü olarak anlatmayı hayal ettim. Konuşabildiğimi fark ettiğinde şokunu izlemeyi hayal ettim.

Tiernan, onu asla takip etmeyeceğime, kendimi tehlikeye atmayacağıma dair söz verdirdi, ama onun hayatının tehlikede olduğunu bildiğim durumlarda bu kuralı hiç tartışmamıştık. Beni tecavüz eden adamı hafife alıyordu. Elbette, şimdiye kadarki eylemleri biraz kaotikti, ama sonuçta, hamileliğin bu kadar ayını kimse fark etmeden gizlice geçirmişti.

Belli ki doğru bir şey yapıyordu.

Kocama verdiğim sözü bozacaktım. Sadece bu seferlik.

Pembe tabancamı aldım ve pembe hamile elbisemi bir arada tutan saten kurdeleye sıkıştırdım. Elbisenin kalın kumaşı arasında kolayca gizlenebilirdi. Telefonumu çantama koyup merdivenlerden aşağı inerek pub'a gittim. Fintan ve Tierney orada değildi ve pub hala halka kapalıydı. Korkutucu görünümlü İrlandalı askerlerden oluşan bir kalabalık, bira bardaklarından ve kart oyunlarından başlarını kaldırdı. Onlara sert bir bakış attım ve sesli mesaj uygulaması kullanarak telefonumun tuşlarına bastım.

"7-Eleven'a gidip çikolata almak istiyorum."

Aralarında tereddütle birbirlerine baktılar. Ben aceleci kararlar veren biri değildim ve tatlıya düşkün de değildim. Ve korumalarım beni hiçbir yere götürmelerini istemedim. Aslında, genellikle onların varlığını yok sayardım.

Flynn adında iri yarı bir adam ayağa kalktı. "Bize bir liste ver, olur mu? Ne istersen onu alırım."

Kafamı sallayarak telefonuma yazdım, metnimi kelimelere dönüştürdüm.

"Ne istediğimi bilmiyorum. Oraya gidip bakmam lazım."

"Geç oldu," diye itiraz etti.

Omuzlarımı silktim.

"Ve soğuk," dedi başka biri.

Gözlerimi devirdim.

"Tiernan, seni gözümüzün önünden ayırmamamızı söyledi," dedi üçüncü bir asker, boğazını yutkunarak. Adamın, evden hiç çıkmayan minik bir kadını korumak için elli asker görevlendirmesine inanamıyordum. Bu, kocam için bile aşırı bir önlemdi.

"O zaman benimle gelmen iyi oldu," dedi telefonum şarkı söyler gibi.

En iri asker içini çekerek koltuğundan kalktı ve Guinness'inin son yudumunu içti. "Hemen dönerim."

"Ben de geliyorum." İkinci bir asker ayağa kalktı. Sonra üçüncü ve dehşetle gördüğüm kadarıyla dördüncü.

Tanrım, hepsini alt edemezdim.

"Hepinizle birlikte arabaya binmeyeceğim," dedi telefonum robotik bir sesle.

"Patron, güvenliğin için en az dört asker gerektiğini söyledi," diye cevapladı devasa asker.

"Bir grup iri adamla kapalı bir alanda bulunmak beni rahatsız ediyor. Beni rahatsız eden adamlara ne olduğunu biliyor musun?" Kaşlarımı kaldırdım.

Odadaki herkes yine sinirli bir şekilde birbirine bakiştılar.

"Ah, lanet olsun." En yüksek rütbeli olan devasa asker, kabinin arkasından ceketini yırttı ve kapıya doğru yürüdü. "Çabuk olun."

Onu takip ettim, o arabayı garajdan çıkarırken ve pub'ın önüne getirirken bekledim. Sürücü koltuğunun hemen arkasına, arka koltuğa oturdum.

Sokağın aşağısına doğru sürmeye başladı ve bir kavşaktan sağa döndü.

Kalbim çarparken, belimden silahımı çıkardım ve onu, tıraşlı kafasının arkasına dayadım. Donakaldı. Silahı ateşlemeye hazırladım.

Diğer elimle telefonumun ekranını yüzüne doğru iterek, saldırganın bana o gün erken saatlerde gönderdiği adresi gösterdim. "Gazla," dedim yüksek sesle.

Yutkundu ve bir kez başını salladı.

İki saat gibi gelen on dakika sonra, o tam durmadan arabadan atladım, hala tabancayı ona doğrultmuş haldeydim. Beni kovalamak için yapabileceği pek bir şey yoktu. Silahlıydı, ama bana bir saç teli bile dokunursa Dante'nin cehennem çemberlerine düşeceğini biliyordu.

Gecenin sessizliğinde hareket ettim. Liman, terk edilmiş bir limanda bulunan terk edilmiş bir depo kümesiydi. Havada bayat ot, idrar ve insan çürüğü kokusu vardı. Beni buraya davet eden kişi, Hunts Point'i bu stratejik konumu seçecek kadar iyi tanıyordu. Binaların hepsi düz çatılı, iki katlı ve U şeklinde düzenlenmişti. O U'nun ortasında durursanız, açık bir hedef olursunuz.

Kocam bunu biliyordu, bu yüzden onu hemen fark ettim. Binaların duvarlarına yakın bir şekilde akıcı hareketlerle ilerliyor, köşelerde kayboluyor ve sakın bir şekilde çevresini kontrol ediyordu. Saldırganın Tiernan'a kendini göstermeyeceği mümkündü, ancak bu sefer Tiernan'ın radarından kaçması son derece olası değildi.

Kocamın bana öğrettiği gibi etrafımı tarayarak saklanacak bir yer aradım ve limanın kenarında duran bozuk bir arabanın arkasına yerleştim. Araba paslanmıştı ve içi eski alışveriş poşetleriyle doluydu. Ama Tiernan'ı iyi görebiliyordum. Önemli olan da buydu.

Kocam bir oyukta durdu ve telefonunu çıkarıp kontrol etti.

Akıllı çocuk.

Onun hayatta kalmasına ihtiyacım vardı.

Bebeğim karnımda tekmeledi, hızlı kalp atışlarımdan hoşnut olmadığını gösteriyordu. Aptal değildim. Tiernan'ın saldırganla iletişim kurmak için mesajlarımı kendisine ilettiğini anladım. Muhtemelen şu anda mesajlaşıyorlardı.

Saldırganımın istediği paranın bulunduğu çantanın U'nun ortasında durduğunu fark ettim.

Tiernan'ın başının üzerindeki çatıda bir gölge dans ediyordu. Gözlerim ona takıldı. Bir kişi. Baştan aşağı siyah giyinmiş, balaklava takmış. Elinde bir tüfekte çatıda emekleyerek ilerliyordu. Ayağa kalkmadığı için Tiernan onu göremiyordu.

Ama ben görebiliyordum.

Kişi silahını Tiernan'a doğrulttu, ama açısı çok kötüydü. Kocam kendini savunmasız bırakmamayı iyi bilirdi. Yine de, bu kişi deneyimli bir keskin nişancıysa, oyun biterdi.

Çatıda Tiernan olsaydı, ateş edip onu bir saniyede öldürürdü.

Bu senin saldırganın, Lila. Sahip olduğun en değerli şeyi elinden alan adam. Masumiyetini.

Çatıda duran kişi, sinirli bir şekilde balaklavasını kaşdı, öne doğru kayarak kocama daha iyi nişan almaya çalıştı.

Nefesim kesildi, kendi tabancamı çekip çatıdaki kişiye doğrulttum. Tiernan'dan daha yakındı bana, ama yine de zor bir atış olacaktı. Karanlıkta. Birkaç metre yukarıda hareket eden bir hedef varken.

Ama tek atış hakkım vardı.

Özellikle de bu adam ne yaptığını biliyorsa.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki midem bulandı.

Tiernan'ın tüm talimatlarını kafamda tekrar ettim.

Eller sabit.

Geniş duruş.

Dominant gözünü kullan.

Nefes verirken sık. Paranızı, ciğerlerin boşaldığında çek.

Rüzgarı incele.

Kirli atış yapın.

Derin bir nefes aldım.

Çatıda duran kişi öne doğru kaydı ve tüfeğini doğrulttu. Tiernan bu sese başını kaldırdı.

Ciğerlerimdeki tüm oksijeni dışarı verdim.

Sonra ateş ettim.

Pembe silah ateşlendi, mermi havada bir nanosaniye döndükten sonra saldırganın kafasına isabet etti. Çatıdan düşerek yere çakıldı.

Tiernan başını benim yönüme çevirdi. Ben barış işareti olarak ellerimi kaldırdım. O gölgelerin içinden çıktı, kaşları karışmış bir şekilde, silahını bana doğrulttu.

Kızgın görünüyordu.

O zaman onun beni tanımadığını fark ettim. Kim olduğumu bilmiyordu.

Bana saldıran kişi bu olaydan sağ çıkamadı. Ama ben de çıkamadım.

BÖLÜM ELLİ DÖRT TIERNAN

Pembe bir elbisenin parıltısını görmeden bir saniye önce tetiği çektim.

Her şey karardı.

Silahımı yana doğru salladım, vücudumun her hücresi, merminin hedefimden yeterince uzaklaşmasını umuyordu.

Hiç ıskalamam.

Ama *şimdi* ıskalamam gerekiyordu.

Küçük figür, hurda arabanın kırık camının arkasına saklandı, atışımın sesi havada yankılandı, burnumda ve dilimde kükürt kokusu vardı.

Bütün dünya bir ipin ucunda asılı kalmıştı ve karımı öldürürsem onun kaybının yasını tutacak zamanım olmayacağını biliyordum. Çarpışmada kendimi öldürürdüm.

O kadar hızlı onun yönüne ateş ettim ki, mermiyi neredeyse geçecektim, kalbim boğazıma kadar çıkmıştı.

Lila.

Lila.

Lila.

Karım paslı arabayı atlattı ve yaralanmadığını gördüm. Ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Dizlerim büküldü. Dört ayak üstüne düştüm, korkudan nefes nefeseydim.

Ölebilirdi.

Onu *öldü*rebilirdim.

Birkaç saniye sonra, narin parmaklarını omuzlarımda hissettim. Önümde diz çöküp beni kollarına aldı. Onu itip, hızla ayağa kalktım, öfkeden deli gibiydim.

"Ne *oluyor lan?*" Bağırışım havada yankılandı. Omuzlarından tutup onu sertçe salladım. "Burada ne işin var? Buraya nasıl geldin?"

Aklımı, zihnimi ve kontrolümü kaybediyordum. Birinin ona zarar vermiş olabileceği, o kişinin *ben* olabileceğim düşüncesi...

Onun büyük mavi gözleri çılgınca yüzüme yapıştı. Onu daha sıkı, daha sert bir şekilde tuttum.

"Seni korumakla görevli her lanet olasıyı deşip içini boşaltacağım."

"*Silahla bir askerinizi tehdit ettim.*" Tabii ki yapmıştı.

Normal bir kıza aşık olmak çok büyük bir istekmiş.

Melek gibi görünen, eğlence için kan yalayan ve insanları vuran çılgın Camorra prensesine aşık olmak zorundaydım.

"Sana asla güvenli olmayan yerlere gitme demiştim."

Ayağa kalkarak tozlu dizlerini silkeledi. "*Ölebilirdin!*"

"Bu, benim almaya hazır olduğum bir riskti. Senin ölmen ise değildi."

"*Aslında, senin ölmen benim almaya hazır olmadığım bir riskti.*" Yüzünde öfkeli bir ifade vardı. "*Bu arada, hayatını kurtardığım için teşekkür etmek için çok garip bir yol bu.*"

Lila'nın anlamadığı şey, onun küçük bir kağıt kesiği ile acı çekmesini görmektense, gezegen patlayana kadar günde iki kez parçalanarak ölmeyi ve dirilmeyi tercih edeceğimdi. Hayatımı kurtardı mı? Hayır. Çatıda o salak herifi gördüm ve silahımı ona doğrulttum. Onu öldürmeden önce ondan bilgi almayı umuyordum.

Ama mesele bu değildi.

Mesele, onun umursamasıydı.

Hayatını riske atacak kadar umursamasıydı.

Bu zahmete girecek kadar önemsiyordu.

Şimdiye kadar yaşadığım her ilişkide sorumlu yetişkin bendim. Babam, kardeşim, kız kardeşim, Alex, tüm İrlanda operasyonu. Kararları ben verirdim, kimin yaşayacağına ve kimin öleceğine ben karar verirdim.

Ve bana kalp krizi geçirttiği için onu hala boğazlamak istesem de, sırf beni kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye attığı gerçeğinin beni etkilemediğini iddia edemezdim.

"Yaralandın mı?" diye sordum. Somurtuyordum. Aşık olmanın bir başka yan etkisi. Tanrım, sanki tedavi edilemez bir hastalığa yakalanmış gibiydim.

Kaşlarını kaldırdı, kollarını göğsünde kavuşturdu. *"Öfke nöbetin bitti mi?"*

"Neredeyse." Avuçlarımla yanaklarını tuttum. "Önce bunu yapmam lazım."

Eğildim ve onu deli gibi öptüm. Öpücüklerin tarihindeki diğer tüm öpücükleri gölgede bırakan bir öpücük. Dil, dişler, inlemeler ve homurtularla. Adrenalinle dolu bir aciliyetle, sadece kendi ölümlülüğünün neden olabileceği şeyleri hatırlayarak.

Bir adım geri çekildim ve üzgün bir ifade takındım. "Bu senin resmi teşekkürün. Bunu söyledikten sonra, bir daha *asla* yapma."

İkimiz de döndük ve depo çatısının altında yatan cansız bedeninin yanına doğru yürüdük. Betonun üzerinde uzanmış, balaklavasından koyu renkli kan akıyordu. Kafasına isabet eden net bir atış. Göğsüm gururla doldu. O iyi bir öğrenciydi.

Onun önünde diz çöktüm ve konuşurken ona döndüm.

"Yüzünü görmek ister misin?"

O başını salladı. *"Onu öldüren kişi ben olduğum için mutluyum. O, aylar önce benim bir parçamı öldürdü. Bunu hak etmişti."*

Yüzündeki balaclava'yı yırttım ve önümdeki manzaraya gözlerimi kısarak baktım.

O...

Lanet olası bir *hiç*.

Tanıdığım kimse değildi, İrlandalılar, Camorra veya Outfit'ten de kimse değildi.

En azından kafam karışık.

Lila arkamdan kolumu çekti ve ben ona dönüp baktım. *"Onu tanıyorum."* Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. *"Roger. En az on yıldır Crimson Key'de en az on yıl çalıştı. Ailemin kır kulübünde ve bazen de büyük etkinlikler olduğunda malikanede. Eminim Luca'nın düğününde de personel arasındaydı."*

Hiçbir şey söylemedim.

"Bittiğine sevindim." Ben hala çömelmişken kollarıma düştü. *"Yorgunum Tiernan. Sürekli açılan bu yarayı kurcalamaktan yoruldum."*

açılıp kanayan bu yarayı kurcalamaktan yoruldum. Bu piçin getirdiği şiddet ve sefaletten yoruldum. Onun varlığını unutmak ve hayatıma devam etmek istiyorum."

Dalgın dalgın sırtını okşayarak, ben olay yerinden olası kanıtları temizlerken onu arabada beni beklemeye gönderdim. Mercedes'e binip kapıyı kilitleyene kadar onu dikkatle izledim.

O gittikten sonra, pantolonundan cüzdanını çıkardım — bu pisliği buraya gönderen kişi benim onu bulmamı istediği için orada olacağını biliyordum — ve Sam'i aradım. Gördüklerim beni ikna etmemişti.

"Brennan," diye cevapladı.

"Roger Carsodo. Adını sisteminde ara," dedim. Parmak uçlarımla ehliyetini tuttum. Asla kanıt bırakmazdım ve bu dava benim için kişisel olduğu için şimdi de bırakmayacaktım.

"Pfft. Unut gitsin," Sam şüphemi doğruladı. "Aile babası. Gaziler. Çocukları, karısı, evcil hayvanları, düzenli bir işi var. Kızının nadir görülen bir akciğer hastalığı olduğu ve nemin ona iyi geldiği için Crimson Key'e yerleşmiş. Sana onun tam özgeçmişini gönderiyorum."

Aramayı sonlandırdım ve Sam'in şifrelenmemiş sohbet uygulamama gönderdiği dosyayı gözden geçirdim.

Roger Carsodo profile uymuyordu.

Ellili yaşlarının sonlarındaydı, zayıf ve nispeten kısaydı.

Daha da önemlisi, evde bir eşi ve dört çocuğu vardı.

Bir kıza bu kadar acımasızca ve şiddetle saldırmayacak kadar zayıf, eteğini kaldırıp ona tecavüz etmek için gereken saniyeler içinde sertleşip hazır olamayacak kadar yaşlıydı.

Evet, düğünde garsonluk yapıyordu, ama yıllardır Crimson Key'de çalışıyordu. Dindar bir Katolik ve aile babası olarak biliniyordu.

Görünüşe göre gerçek saldırgan Cardoso'nun eline para sıkıştırmıştı. Suçu üstlenmesi için ona para ödemişti. Öldür ya da öl. Roger bunu kabul etti, muhtemelen gecikmiş sağlık faturaları birikmeye devam ettiği için. Ailesinin iyiliği için kendini feda etti.

Ama Roger gibi fakir insanlar bile birkaç dolar için böyle bir şey yapmazdı. Ailesinin bakılacağından emin olması gerekiyordu,

Bu da Lila'ya saldıran kişinin parası olduğu anlamına geliyordu.

Hem de çok fazla.

Lila bu çile yüzünden dehşete kapılmış ve bitkin düşmüştü. Bunların hepsini onunla paylaşmayacaktım. Onun için bu iş bitmişti. Bitti. Tecavüzcüsünü öldürmüştü ve bundan memnundu.

Ama bu onun gerçeğiydi. Benim değil.

O sinsî pislîği bulacaktım. Bu, yapacağım son şey olsa bile.

BÖLÜM ELLİ BEŞ

LILA

"*Harlem artık senin oldu, şimdi ne yapacaksın?*" diye sordum, ailemin evinde düzenlenecek bebek partisine giderken.

Son dakika kararıyla yapılan bir toplantıydı, ama annem kaybedilen zamanı telafi etmemiz gerektiğini ısrarla söyledi.

Hastanede konuştuğumuzdan beri mükemmel bir anne örneği olmuştu, bize yemek ve kıyafet getiriyor, bazen Tiernan ve beni doktorun haftalık muayenelerine eşlik ediyordu.

Tierney ve Sofia ile vakit geçireceğim için heyecanlıydım. Aslında, Vello dışında herkesi göreceğim için heyecanlıydım.

Onun biyolojik babam olmadığını öğrenince rahatladım ve annemden farklı olarak, onunla ilişkimizi düzeltmek için hiçbir neden görmedim. Onun çocuğu olmamam benim suçum değildi ve onun beni sevmesini sağlamak da kesinlikle benim görevim değildi. Eğer bizim yabancı kalmamızı istiyorsa, tam da öyle olacaktık.

"Hiçbir şey," dedi Tiernan, gözlerini yoldan ayırmadan.

"*Yani, her şeyi olduğu gibi bırakacak mısın?*"

"Yani, Harlem'i almayacağım."

Başımı geriye atarak kaşlarımı çattım. "*Vello anlaşmanın kendi kısmını yerine getirmeyi reddetti mi?*"

Bu beni şaşırtmazdı. Adam tam bir baş belasıydı.

"Bana vermeyi denedi. Ben reddettim."

"*Neden?*" diye inanamadan sordum.

"Çünkü o pisliği bulmak, uzun zaman önce bölge ve prestij meselesi olmaktan çıkmıştı."

Damarlı, iri eli sabırsızca direksiyona vuruyordu. "Ve neden burada olduğumu asla sorgulamamı istemiyorum. Ayrıca, Harlem artık ilgimi çekmiyor. Alex ve benim daha büyük planlarımız var. Ortabatı geniş ve keşfedilmeyi bekliyor. Federal ajanların gözü de daha az bu bölgede."

"*Senin olanı almalıydın.*" Ama bunu söylerken bile, Harlem'i bana olan bağlılığını göstermek için bıraktığını bilmekten duyduğum mutluluğu inkar edemedim. "*Beni sevdiğini zaten biliyorum.*"

"Benim olanı aldım." Avucunu karnımın üzerinde gezdirdi, göğsüme doğru çıktı, çenemi parmağıyla okşadı. "O benim yanımda oturuyor ve onu asla bırakmayacağım."

Otuz dakika sonra, ailemin evinin önüne park ettik. Ön bahçe mavi, beyaz ve altın rengi balonlardan yapılmış kemerlerle süslenmişti. Kapıya giden Arnavut kaldırımlı yolun kenarlarında küçük leylek işaretleri diziliyordu ve *üzerinde "Oğlan!" yazıyordu.*

Kalbim küt küt atıyordu. Tiernan bebeği kabul etmekle kalmamış, annem de kabul etmişti. Hayatımdaki en önemli iki kişi.

Tiernan arabayı döndürdü ve benim için yolcu kapısını açtı. Bana elini uzattı ve içeri girerken avucumu avucunda tuttu.

Ailem bizi karşıladı. Tierney de oradaydı, muhteşem vücuduna yapışan cesur siyah Balmain elbisesiyle, siyah dantelli eldivenleriyle ve inci gerdanlığıyla özellikle güzel görünüyordu.

Bu şekilde devam ederse, Achilles'i asla peşinden bırakmayacaktı.

Bir parçam, onun durmasını istemediğini düşünüyordu.

"Çok güzelsin, *bambina mia.*" Annem parıldayan gözlerle yanaklarımı öptü. "Işıl ışıl."

"Teşekkür ederim." Onun bileklerini tutup, onu öptüm.

"Ve pembe giyiniyorsun." Tierney'nin sırtışı komplo kurar gibiydi. "Mavi temalı bir partiye. Bu tam da... *sana göre.*"

Luca, Achilles ve Enzo da bana sarıldılar. Sofia ve ben birbirimizin karnını okşayarak kıkırdadık. Onun yüzünde ilk kez gerçek bir gülümseme gördüm. O gülümsemenin Luca

ve onun arası düzeldiği için olduğunu düşünmem gerektiğini biliyordum. O hala Chicago'da, Luca ise New York'ta yaşıyordu.

Vello gelmemiştir. Annem onun kendini iyi hissetmediğini söyledi, ben de ısrar etmedim. Açıkçası, o yokken daha rahat hissettim.

Yiyecekler, cupcakeler, alkolsüz kokteyller, kahkahalar ve bir bilgi yarışması vardı. Annem bir ara ağır silahlarını çıkardı. Benim bebeklik fotoğraflarımın olduğu kalın, tozlu albümler. Tiernan ve Tierney onları incelerken nefesimi tuttum, çünkü onların bebekliklerinde bebek fotoğrafları, pasta savaşları, renkli bisikletler ve Barbie temalı yara bantları yoktu.

Bir ara, tuvalete gitmek için izin istemek zorunda kaldım. Her on dakikada bir tuvalete gitmek, altı kiloluk bir insanın mesanenizi yastık olarak kullanmasının talihsiz bir yan etkisiydi. Tuvalete girdim, işimi hallettim ve ellerimi yıkadım. Çıktığımda, Achilles ve Tierney'i koridorun karanlık bir köşesinde birbirlerine sokulmuş halde gördüm. Donakaldım. O duvara yaslanmış, Achilles ise onu sıkıştırmış, kolları omuzlarının iki yanında duruyordu. Akşam boyunca ilk kez ona ilgi gösteriyordu. Akşam boyunca ona bakmayı reddetmişti. Bunun, Angelo ile yattığının ortaya çıkmasıyla bir ilgisi olduğunu düşündüm. Achilles'in kalbi kırık olduğunu düşünmek zordu. Ama yine de, onun yanında davranışları her zaman çok tuhaftı.

Kapının arkasına çekilip onları inceledim, Tierney'nin yardıma ihtiyacı olup olmadığını görmek için bekledim.

Kardeşimi seviyordum, ama yengemi savunmak ve korumak için tamamen hazırdım.

"Metresime dokundun mu?" Achilles'in yüzü hiçbir şey belli etmiyordu. "Hmm." Tierney kışkırtıcı bir şekilde yüzüne doğru esnedi. "Hangisi?" "Benimle dalga geçme, Tierney."

"Tatlım, çirkin kafanı bununla yorma. Seni asla sikmem."

Gülmemek için dudaklarımı sıktım.

"Sadece bir tane var. Tessa." Bronzlaşmış kollarındaki kaslı kaslar gerildi. Ona dokunmamak için elinden geleni yapıyor gibi görünüyordu ve hızla kontrolünü kaybediyordu. Vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu. Gerçekten kafasına bir şey vurmak istemiyordum ama işler ters giderse bunun olacağını görebiliyordum.

"Bacaklarının beyzbol sopasıyla kırıldığını söylüyor."

"Yani, artık senin için bacaklarını açamıyor mu?" Tierney, sahte bir dehşetle gerdanlığını tuttu. O, iyi niyetle onun omzuna vurarak güldü. "Oh, hadi ama Achilles. Ben zararsız biriyim. Şimdiye kadar öldürdüğüm tek şey ekşi maya başlangıcı."

Achilles açıkça buna inanmamıştı.

"Bunu kendin mi yaptın yoksa başkasına mı yaptırdın?" diye sordu.

"Ben çalışkan bir kıyım." Saçlarını bir omzuna attı. "Bir şeyi halletmek istersem, her zaman kendim yaparım."

"Başka bir kadına asla zarar vermeyeceğini söylediğini sanıyordum."

"O kadının sabıka kaydı bir kilometre uzunluğunda," dedi Tierney alaycı bir şekilde. "Okudunuz mu?"

"Hayır."

"O tam olarak feminizmin sembolü sayılmaz. Çocuk terk etme, çocuk ihmal, fuhuş, on yedi yaşındaki bir çocuğa tecavüz..." Kardeşimin metresinin renkli geçmişini sıraladı. "Dürüst olmak gerekirse, bacaklarında durduğum için şanslı. O boynu sıkmak çok cazipti."

Achilles'in maskesi düştü ve yüzünde bir anlık şaşkınlık belirdi. Bu, başlı başına nadir bir durumdu. "Bunları bilmiyordum."

"Bilsen bile, senin için hiçbir fark yaratmazdı." Omuz silkti.

O da bunu inkar etmedi. "Bu, Angelo'ya olan intikamındı." "Ben bir şey alamıyorsam, Ferrante, sen de alamazsın."

"Şimdi dikkatlice dinle, *piccola fiamma*." Çenesini yakaladı ve gözlerine bakmasını sağladı. "Birbiri ardına ölümcül hatalar yapıyorsun. Sınırlarımı zorlama. O kendini yok etme düğmen bir gün ölümüne neden olacak, tatlım. Ve bu onuru ben üstlenebilirim."

Buna daha fazla tahammül edemeyerek, banyodan çıktım ve boğazımı temizleyerek kendimi belli ettim. İkisi de bana doğru baktı. Achilles geri çekildi ve Tierney'e sanki çöpmüş gibi alaycı bir şekilde baktı.

"Küçük arkadaşın günü kurtardı." Boynundaki gerdanlığı, cildine dokunmadan nazikçe yeniden düzenledi. "Seni izliyorum, Tierney."

"Bakmaya devam et, pislik." Sakin bir şekilde gülümsedi. "Çünkü benimle ilgili olarak yapabileceğin tek şey bu."

"İyi misin?" diye sordum, elimi omzuna koyarak.

Cesur bir gülümsemeyle başını salladı, ama gözlerindeki ışık sönmüştü.

"Ben mi? Oh, harika. Benim için hiç endişelenme. Ya sen?"

Eğleniyor
musun?"

Başımı
salladım.

"Harika. Bilmem gereken tek şey buydu."

Etkinliğin hediye kısmına geldiğimizde, endişe içimi kemirmeye başladı.

Imma bana en güzel bebek alt değiştirme masasını hediye etti, pudra mavisini ve özenle oyulmuş, ama çok büyüktü ve birkaç mobilyayı kaldırmadıkça yatak odamıza sığmayacaktı.

Annem bebeğe bir SNOO aldı.

Luca ve Sofia bize lüks bir tasarım bebek arabası, bebek küveti ve araba koltuğu hediye ettiler.

Achilles ve Enzo ise bir sürü oyuncak ve benim hediye listeme eklediğim sallanan sandalyeyi hediye ettiler.

Tierney ise bir gardırop dolusu tasarımcı tulumları ve pahalı Burberry ve Gucci bebek battaniyeleri hediye etti.

Her şeye minnettar olsam da, tüm bu eşyaları koyacak yerimiz yoktu. Dairede yeterli yatak odası olmadığı için Imma'yı ailemin yanına geri göndermek zorunda kalacağımı zaten biliyordum. Sanırım

makyaj masama ya da giyinme odama pek ihtiyacım yoktu.

Giysilerim birkaç çekmeceye sığabilirdi ve dolabı da dönüştürebilirdim. bebeğin alt değiştirme masası ve kıyafetleri için bir alan haline getirdik.

Bir saat sonra, Tiernan ve ben arabaya binip daireye doğru yola çıktık. Büyüyen ailemize uyum sağlamak için kafamda eşyaları yeniden düzenlemeye devam ettim. Belki bebek arabasını ortak koridorda tutabiliriz? Tierney'nin bunu sorun etmeyeceğinden emindim.

Ama gerçek şu ki, eşyaları dairemize sıkıştırmak en küçük endişemdi. Kalabalık bir pub'ın üstünde yaşıyorduk. Elbette,

sürekli gürültü ve patırtı bebeği uyandırırđı. Ve temiz hava almamız gerektiğinde onu nasıl gezintiye çıkaracaktım? Güvenli olmayan bir mahallede yaşıyorduk.

"Bebek partin için sana bir şey almadığım için özür dilerim." Tiernan beni düşüncelerimden kopardı.

"*Lütfen üzölme.*" Başımı salladım. "*Son zamanlarda ikimizin de kafası çok meşguldü.*"

"Sana küçük bir şey aldım." Orta konsoldan uzanıp elimi tuttu ve parmak eklemlerimi dudaklarına bastırdı. "Umarım beğenirsin," diye fısıldadı.

"*Eminim beğeneceğim.*"

"Görmek için bir mola versek sorun olur mu? Hemen köşeyi dönünce." "*Hiç sorun değıl. Tamamen seninim.*"

Her şekilde.

Massapequa'dan Huntington'a sessizce sürdük. Parmaklarımı uyluğuma vurarak bebeğin karnımda yeniden pozisyon aldığını hissettim. Son zamanlarda ikimiz için de dayanılmaz bir rahatsızlık haline gelmişti.

Tiernan, siyah panjurları ve tavandan tabana kadar uzanan kapı ve pencereleri olan muhteşem gri taşlı kolonyal bir evin önünde motoru durdurdu. Girişin iki yanında iki beyaz sütun, üzerinde büyük bir balkon, dört baca ve her iki yanında iki kanat bulunan, hayranlık uyandıran bir konaktı. Bu evde en az dokuz yatak odası olmalı, diye düşündüm, eve giden kıvrımlı yolu çevreleyen bakımlı parlak yeşil çalıları incelerken.

Tiernan malikaneye bakakaldı. Somurtkan bir ifadeyle bana döndü, cebini karıştırdı ve küçük bir anahtar demetini elime bıraktı. "Sana aldığım küçük bir hediye."

"*Bana anahtar mı aldın?*" Şaşkınlıkla gözlerimi kııptım.

"Sıradan bir anahtar değıl." Malikaneyi işaret etti. "Bu evin kapısını açan anahtar."

Onun sözlerinin anlamını kavrayarak ona baktım.

"Burası bizim için yeterince büyük mü?" Yüzümü inceledi, gözlerinin arkasında acil bir şey parladı.

"*Anlamadım?*" Nabzım boynumda hızla atıyordu, kalbim sünger gibi genişliyordu.

"Ev yeterince büyük mü?" diye tekrarladı. "Sen, ben, Imma, bebek ve gelecekte isteyeceğin diğer iki ya da üç kişi için, çünkü sen benim aksime insanlardan nefret etmiyorsun."

Şaşkınlıkla ona baktım, doğru kelimeleri arıyordum.

O... bunu satın mı aldı? Benim için? *Bizim* için?

"Yaklaşık 12 bin fit kare büyüklüğünde. On yatak odası var. Çok fazla banyo var. Bir havuz var. Bir tenis kortu var. Ama sanırım onu ahıra çevireceğim. Atları sevdiğini biliyorum." Dikkatsizce çenesini kaşıdı. "Mutfak çok büyük. Aslında iki tane var. Imma çok mutlu olacak. Ve çocuk odaları da oldukça geniş."

Çenesini tutup konuşmasını engelledim. Kafamı salladım. Üzgün görünüyordu. Sanki bir şekilde kaybetmiş gibi. Nedenini biliyordum.

"Teşekkür ederim. Çok naziksin. Ama bunu sadece beni memnun etmek için yapıyorsan, lütfen yapma. Dairemize her şeyi sığdırmanın bir yolunu buluruz. Bize hediye edilen eşyaların yarısına bile ihtiyacım yok. Onları seve seve bağışlarım. Imma da ailemle kalabilir. Ben iyiyim. Tek istediğim seninle birlikte olmak."

"Senin ve bebeğin Hunts Point'te yaşamanıza izin vermeyeceğim." Bana deliymişim gibi baktı. "Bir pub'ın üstünde yaşamak... yeni anne ve çocuk için uygun bir yer değil."

"Ama sen Hunts Point'i seviyorsun."

"Daha çok sevdiğim şeyler var. Onlardan biri şu anda tam karşımda oturuyor."

"Seçim yapmak zorunda değilsin."

"Zorundayım ve seçiyorum. İş için her gün New York'ta olacağım. Sen ailenin yanında olacaksın ve ihtiyacın olan tüm yardımı alacaksın."

Tartışmak istedim, ama kararını vermiş gibiydi. Bir şeyler imzalamaya başladım, ama beni görmezden geldi, sürücü koltuğundan kayarak bana kapıyı açtı.

Tereddütle arabadan indim ve evi iyice inceledim.

Ailemin evi kadar görkemli ve gösterişli değildi, ama on kat daha güzeldi. İngiltere hakkında okuduğum tarih kitaplarındaki gibi görünüyordu, akşam partilerinin düzenlendiği ve insanların aşık olduğu bir yer gibi.

Ayakkabılarımızın tabanları, dramatik siyah kapıya doğru uzanan tuğlalı yolu vururken, boğazım biraz düğümlendi.

"Sakın ağlama, *Gealach*." Tiernan elimi sıktı, ifadesi taş gibi soğuk ve garip bir şekilde odaklanmıştı, sanki önemli bir görevin ortasındaymış gibi. "Henüz en iyi kısma gelmedik bile."

En iyi kısmı mı?

Bebek partim için bana koca bir ev hediye etmekten daha iyi ne olabilir ki?

Giriş holüne girdiğimizde koku hemen burnuma çarptı. Taze boya kokusu. Bu iş bir süredir devam ediyor olmalıydı. Göğsümün arkasında hafif bir titreme hissettim. Koyu renkli parke zeminler ve taç pervazlar bizi karşıladı. Koridor geniş ve yeni tadilattan çıkmıştı. Ev boştu, ama yine de bir şekilde dolu hissettiriyordu. Bu duvarlar arasında yaratılmayı bekleyen umutlar, karakterler ve anılarla dolu.

Kocam beni mutfığa doğru çekti.

Ada ve ahşap işçiliği lacivert boyanmıştı, backsplash krem rengindeydi, damarlı mermer mavi renkle vurgulanmıştı. Parke zemin hala taze kesilmiş ahşabın hoş kokusunu yayıyordu.

Tiernan dönüp bana sert bir bakış attı. "Imma'nın burada durup mutfığında kırıntı bırakmamam için bana bağırdığını şimdiden görebiliyorum."

Kafamdan bir kıkırdama kaçtı.

Geniş merdivenlerden çıkıp ikinci kata çıktık. İlk olarak, evin konut kanadını kontrol ettik. Ana yatak odası lüks bir şekilde sadeydi, ikimiz için ayrı banyolar ve içinde kolayca kaybolabileceğim bir giyinme odası vardı. Bebek odası bebek mavisi renkte boyanmıştı, bir duvar balonlardan sarkan oyuncak ayılarla kaplıydı. Bize hediye edilen her şeyi ve daha fazlasını sığdıracak kadar büyüktü.

"Tiernan..." Nefes nefese, boğuk bir sesle konuştum.

"Şşş. İki sürpriz daha var." Beni evin diğer kanadına çekti. Bu sınırsız mutluluk hissi bana yabancıydı. İçimde dolup taşan neşeyle her an patlayacakmışım gibi hissediyordum.

Tiernan, koridorun sonundaki çift kapıdan sadece birkaç metre uzaklıkta, kapalı bir kapının önünde durdu.

Kapıyı açtı.

Orası bir sanat odasıydı.

Odayı havalandırmak için büyük pencereler, ağır bir ahşap şövale, bir masa ve malzemelerin bulunduğu taşınabilir çekmeceler vardı. Tuval, fırça, kalem ve boyalar vardı. İlham panoları, paletler ve farklı tonlarda lambalar vardı.

Tiernan sanat hakkında hiçbir şey bilmiyordu, ama yine de zaman ve emek harcadı.

Bunu benim için yaptı.

Bütün bunları benim için yaptı.

Duygularıma yenik düşerek ağzımı kapattım.

"Bu mükemmel. Şimdi ağlayabilir miyim?" İşaret dilinde sordum.
"Çünkü ağlamaya çok yakınım."

"Neredeyse." Parmağını havaya kaldırarak bana beklememi işaret etti. "Bana yaklaşık..." Saatine bakarak kaşlarını çatı. "Sekiz dakika daha ver."

Bana gösterdiği şeyden daha iyisini hayal edemiyordum. Ama kabul ederek başımı salladım ve onun beni koridora, çift kapının önüne götürmesine izin verdim.

Durdu ve bana tamamen döndü. Elini ön cebine soktu ve elinde küçük bir şey çıkardı.

"Bu ne?"

"Tate Blackthorn'un sana ilk dansını öğrettiğini biliyorum. Bunu ondan alamam. Doğrusu, bunu istediğimden de emin değilim. Bu senin en güzel anın ve onu ne kadar sevmesem de, seni bu kadar mutlu eden bir şeyin olması hoşuma gidiyor."

Kalbim hızlandı. Nefesim kesildi. Tiernan'ın şiddetli bakışları beni delip geçti, tüm koruyucu katmanlarımı yakıp kül etti.

Yanıliyordu. Bu benim en güzel anım değildi. Onunla geçirdiğim her an, ilk dansımdan daha güzeldi. Kavga edip birbirimizi deliye çevirdiğimiz kötü anlar bile. Çünkü yine de bunu birlikte yapıyorduk.

"Ama bilmeni isterim ki, benim yanımda, ayakların ağrıyana kadar her gece dans edeceksin. Müziği duyacak ve keyfini çıkaracaksın."

Ellerini kaldırdı ve avucunda küçük bir ışıltı cihazı ortaya çıktı.

USB'ye benzeyen bir şeye bağlı, şeffaf, küçük bir tüptü. "Doktorun bana, nüansları duyamayacağını söyledi. müzik, ama ses dalgalarını takip edebilirsin."

Ve o zaman kalbinin parçalanmasının nasıl bir his olduğunu anladım, çünkü benimki parçalandı ve göğsüme sıcaklık doldu.

Tiernan kulaklarıma uzandı ve her birine küçük bir cihaz taktı. Cihazlardan birinin arkasını hafifçe vurdu. Kulaklarımı tiz bir ses doldurdu ve başım ağrımaya başladı. Geriye doğru sendeledim ve yüzümü buruşturdum.

O, ellerimi tutup beni dengeledi. Şok içinde ona baktım. Artık duyabilecek miydim?

"Seni seviyorum."

Kalbim bir an durdu.

Onu duydum.

Sesi boğuktu. Kısık. *Güzeldi.*

"Bunu duyduğun ilk şey olmasını istedim," diye açıkladı. "O yüzden tekrar söyleyeceğim: Seni seviyorum."

Dizlerimin üzerine çöküp zafer çılgılığı atmak istedim. Kendi sesimi dinlemek istedim. Kahkahalarımın tadını çıkarmak istedim.

Ama bunu yapamadan, Tiernan kapıları açtı ve önümde muhteşem, devasa bir balo salonu belirdi.

Sahnede canlı bir orkestra oturuyordu, müzisyenler resmi kıyafetler giymiş, hazır bekliyorlardı.

Kemançılar, çellistler, klarnet ve flüt çalanlar, trombonlar ve trompetler. Bas ve trampetler.

"Lila, sizinle dans etme şerefine nail olabilir miyim?" Başını eğdi ve onun dudaklarını okuyabildiğim için değil, konuştuğu için onu duyduğumu fark ettim.

O ses. Bu *adam*. Tanrım, yardım et.

Tiernan bana açık avucunu uzattı.

Ben de elini tuttum.

İçeri girdik.

Bando işaretle çalmaya başladı.

Müzik kulaklarımı doldurdu.

Uyum, ses, içimde uyandırdığı duygular...

Nefes alamıyordum; çok etkilenmişim. Hoş ve mutluydum, ama kendi duygularımdan boğulmuştum.

O beni vals yaparak dans pistinde zarifçe süzülürken, kollarında titremeye başladım. Gözlerimden yaşlar süzüldü ve bu sefer onların akmasına izin verdim.

dökülmesine izin verdim. Kendimi zayıf hissetmedim. Aksine, hayatımda hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim.

"Vals yapar mısın?" Sesimi duydum. Kocamın sesine kıyasla biraz peltak geliyordu. Ama hoştu. Beğendim. *Nazikti*.

"Senin için dans ederim," diye onayladı. "Ama geçen hafta aldığım dans derslerinden bahsetmiyoruz."

Sesinin tonunu dinledim. Alaycı sözlerinin şakacı tonunu.

Her zaman hayalini kurduğum o alçak, yatıştırıcı, erkeksi bariton sesini.

Vay canına.

"Ne yapıyorlar?" diye sordum.

Bu şarkının kulağıma gelen versiyonunun tam versiyon olup olmadığından şüphe duydum, ama bu kadarı yeterliydi.

"Johann Strauss'un 'Mavi Tuna' valsı." Ben mutlu olduğum için o da bana gülümsedi. "Tüm klasikleri dinleyeceğiz, hayatım. Sonra da New York'taki tüm balolara katılıp dans yeteneğini sergileyeceğiz," diye devam etti, tam da ben ayağına basarken, kocaman karnım aramızda sıkışmış halde. "Eh, pratik yapmak için birkaç ayımız var."

Gülmeye çalıştım, ama tüm bu heyecan sonunda bedenime zarar verdi. Balo salonunun ortasında dizlerimin üzerine çöktüm ve kontrolsüz bir şekilde ağlamaya başladım.

Müzik.

Ses.

Aşk.

Bu adam bana çok şey vermişti. Ve neredeyse hiç tanışmayacaktık. Bizi birbirimizin yoluna çıkarmak için korkunç bir trajedi gerekti.

Tiernan yere çöktü ve kollarını bana doladı. Parmakları saçlarımda kayboldu. Ben hıçkırarak ağlarken, o gözyaşlarımı öptü. Ben ona umutsuzca sarıldım, asla bırakmak istemiyordum.

Tecavüze uğramış ve acımasızca davranılmış olmaktan memnun olmam korkunç bir şey miydi? Tecavüzümün, hayatımın, varlığımın en dip noktası olan tecavüzümün, bugün sahip olduğum bu güzel hayata giden yolu açtığını fark ettiğimde hayretler içinde kaldım.

Öyle olmasaydı, buraya gelmezdim. Bu adamın yanına. Bana istediğim her şeyi ve hayal bile edemeyeceğim şeyleri veren bu adamın yanına. Her zaman yakışıklı bir prens hayal etmişim. Uzun kirpikli, dolgun dudaklı ve büyük, güzel gözlü bir prens.

Ama sonunda, bunun tam tersine aşık oldum.

Bir Nephilim'e, düşmüş bir dev'e, cinayetden yaralı elleri olan birine.

Hayır, o sadece sevgilim değildi. O benim tanrımdı.

Müzik bittiğinde, orkestra son notayı çaldığında, bulunduğum odayı tam olarak fark ettim. Öncesinde, çok heyecanlıydım ve odayı inceleyemedim.

Oda güllerle doluydu.

Her renk ve şekilde.

Her köşede. Her yerde. Burun deliklerimi dolduran yoğun kokuları tatlı ve hoştu.

Beyaz. Sarı. Lavanta. Şeftali. Yeşil. Turuncu. *Kırmızı.*

O, güllerden korkmamla yüzleşmemi sağladı.

Güvenli bir ortamda. Bu çiçekle ilgili son anımı silip, onun yerine asla unutmak istemediğim bir anı koydu.

Tiernan yanaklarımı avuçlayarak bana baktı. "Hey, Moon."

"Selam, Sun." Ellerimi onun ellerinin üzerine koyup yüzümde tuttum. Avucuna yaslandım.

"Bu dans için teşekkür ederim."

Gözlerimi kapattım, onun kokusunu içime çektim. "Bu hayat için teşekkür ederim."

BÖLÜM ELLİ ALTI TIERNAN

(İPTAL EDİLEN) KENDİNİ YOK ETME PROJESİNE 68 GÜN KALDI

Lila, yeni evimizde, bir sahra hastanesi açmaya yetecek kadar çok sayıda sağlık personeli eşliğinde doğum sancıları başladı.

Dört hemşire, bir doula, iki kadın doğum uzmanı, bir çocuk doktoru ve bir ambulans hazır bekliyordu.

Bazıları bunu delilik olarak nitelendirirdi. Ben ise yeterli önlem olarak nitelendirdim.

"Doğum mu yapıyor yoksa şeytan çıkarma mı?" Enzo, personel içeri girerken onların izinden gitti. Imma ve Chiara, yan odada Lila'nın yanındaydılar ve ona derin ve sakin nefesler alması için histerik bir şekilde bağırıyorlardı.

"Doğum sırasında pek çok şey ters gidebilir." Onu ofisime götürdüm. Ona kendimi açıklamam gerekmiyordu. Onun en büyük sorumluluğu, altına sıçmamaktı.

Enzo bana "ne dersin de küçük prenses" bakışı attı, bir sigara yaktı ve bilmiş bir sırıtışla kibriti ofisimin penceresinden dışarı attı.

"Şimdi bir ay boyunca ona yaklaşamazsın." Sigara işaret ettim.

"Siktir git. O benim kardeşim."

"Bu çok yazık. Eminim çocuğumuz yine de zeki olacak."

"Senin sayende değil, Carrot Top."

Tsk yaptım. "Elinden gelenin hepsi bu mu?"

"Haklısın." Dikkatsizce çenesini ovuşturdu. "Sen bu evreni rezil eden en dayanılmaz, aşırı koruyucu baba olmak üzere olduğun için, ben de malzemelerim üzerinde çalışmam lazım."

"Onurlandırdın demek istedin herhalde."

Gülümseyerek cevap verdi. "Kekelediğimi hatırlamıyorum."

Ofis penceresinin altında çakıl sesleri duydum, bir araba yaklaşıyordu. Pencereden dışarı baktım. Bir catering kamyonu, diğer araçların önünü kapatmamak için caddenin karşısına park etmişti.

"O ne?" Enzo başını benimkinin yanına yaklaştırdı ve aşağıya baktı. "Hamileliği sırasında prosciutto özlemiş."

"Dur tahmin edeyim, bir sürü domuz mu satın aldın?"

Kardeşinin birkaç organını alıp onu rahatlatmam ne kadar kızar diye merak ettim.

"Hayır." Aptala kızgın bir bakış attım. "Ama çeşitlilik olsun diye Parma'dan on yedi farklı tür sipariş ettim."

"Dostum, o kadar eziksin ki, kafana bir kiraz koymam lazım." "Ağzını açmaya devam edersen, oda kırmızıya boyanacak," diye uyardım.

Enzo burnunu çekti. "Beni baştan çıkarmaya çalışma dostum. Ben kızlardan hoşlanırım."

İnsanların kendilerine söyledikleri yalanlar bazen çok fazlaydı. Onun yüzüne ayna tutacak kadar umursamadım tabii.

"Tiernan." Kayınvalidem kapıyı çalmadan açtı, nefesi kesilmişti. "Seni soruyor." Gözleri oğluna kaydı. "*Sfacciato!* Alnına delik açmadan önce o sigarayı bırak."

"Ne sigarası, anne?" diye sordu, ağzından dumanlar çıkarken, sigarayı pencereden dışarı atıp melek gibi gülümsedi.

Yan odaya doğru yavaşça yürüdüm ve Lila'yı çok küçük bir babydoll elbise giymiş, iç çamaşırı giymeden büyük bir yatakta somurturken buldum. Baştan aşağı terle kaplıydı ve bitkin görünüyordu. Suyu neredeyse iki saat önce gelmişti. İlk saatte, her zamanki tatlı ve neşeli haliyle ortadaydı. Ancak son otuz dakikada, yatak odamızdaki tüm keskin nesneleri ortadan kaldırmak zorunda kaldım.

"*Gealach*," diye selam verdim. "Benim burada olmam konusunda fikrini değiştirdin mi?"

Bebeği doğana kadar yatağının başından ayrılmamı istemişti. Doğumu izlememden rahatsız olduğu için değil. Görünüşe göre, sağlık personeline tehditler savurmak ve henüz anne karnındayken bebeği hızlı ve acısız bir şekilde doğurması için şantaj yapmak "uygunsuz" ya da Imma'nın deyiimiyle *screanzato*, yani *dengesiz bir davranış olarak* kabul ediliyordu.

"*Hayır*," diye işaret etti Lila. "*Hâlâ buna dayanacak cesaretin olduğunu düşünmüyorum*." Saçma. Yüzlerce insanı çıplak ellerimle öldürmüştüm. "O zaman sorun ne?"

"*Mama ve Imma'yı ortadan kaldırmanı istiyorum*."

Sanki benden Wyoming'i haritadan kesip Karadeniz'e sürüklememi istemiş gibi ona baktım.

"Seni rahatsız mı ediyorlar?"

"*Annem iki kez panik içinde kusmuş durumda ve ben her kasılma yaşadığımda Imma gözyaşlarına boğuluyor. Kadın hemşire. İkisi de tamamen kendilerini kaybetmiş durumda*."

"Sen seviliyorsun, canım." Eğilip alnına bir öpücük kondurdum. "*Aşk abartılıyor*." Beni itti. "*Onları gönder*." "Bu iş bitene kadar oturma odasına göndereceğim."

"*Hayır*." Lila kararlı bir şekilde başını salladı. "*Onların bu bölgede olmasını istemiyorum, Tiernan*."

Ona donuk bir bakış attım. "Ben katilim, sihirbaz değilim. İnsanları zorla çıkarmak için tek bir yol biliyorum."

Bir kasılma Lila'nın tüm vücudunu titretti, onu kıvrılmaya zorladı ve İtalyanca bir dizi kelimeyi tükürdü, bunların aşk şiiri olmadığından emindim. Kapalı kapının ötesindeki koridorda, Imma'nın hıçkırarak ağladığını duydum. Chiara sanki doğum yapıyormuş gibi inliyordu.

"*Bir yol bul*," diye işaret etti karım.

O kendini dul bırakmadan ve iki kadını dışarı atmadan önce hemen oradan kaçtım.

Dört saat sonra, oğlum bir aslan gibi dünyaya geldi. Zafer dolu bir kükre maye, öfkeyle yumruklarını sıktı, bacaklarını tekmeledi ve çırpındı, mükemmel baloncuğunun istilasına karşı protesto etti.

Daha önce, Lila en iyi davranışımı sergileyeceğime söz veririm onunla kalmama izin vermişti.

Karımın elini tuttum ve mor-beyaz teniyle tüm ihtişamıyla bacaklarının arasında ortaya çıktığını izledim. Yeni ve buruşuk, odaklanamayan, her açgözlü nefes alışında kaburgaları gerilip çığlıklarını sürdürüyordu.

Onun buruşuk, uzun süredir acı çeken yüzünde özellikle dikkat çekici bir şey yoktu. Yüzü beyaz bir maddeyle kaplıydı.

Lila yanlış adamı öldürdüğünden beri son birkaç haftadır içimde olan şüpheyi doğrulayan şey kafasıydı.

Daha spesifik olarak, kafatasının tamamını kaplayan şok edici kalın saçları.

Kesin, nadir ve tanıdık koyu kırmızı tonu. Bordo. *Callaghanların* rengi.

Kırmızı. Tek gördüğüm kırmızıydı. Öfke tüm varlığımı ele geçirdi. *Fintan.*

Tecavüzcü Fintan'dı.

Her şey mantıklıydı.

Adı Sam Brennan'ın listesindeydi. Başından beri ortadaydı.

Depo olayından önce onu şüpheli olarak araştırmak hiç aklıma gelmemişti çünkü...

Çünkü sen, hayatın boyunca onun hakkında en iyi varsayımlarda bulunan lanet olası bir gevezeydin.

Sık sık içki içmek veya yasadışı bahisler yapmak için ortadan kaybolduğu için adını görmezden gelmişim. O gece yanımda olmaması özel bir durum değildi.

Bir kız arkadaşı vardı, ama bizim meslekteki erkekler için bunun pek bir önemi yoktu; madde bağımlılığı sorunu vardı, bu yüzden o gece pek iyi davranmamış olması muhtemeldi. Fintan şiddete alışkın olmayan korkak biriydi, ama kesinlikle kötü bir tarafı vardı.

Raffaella'ya bir bakış attı, onun karşılık vermeyeceğini, onu ispiyonlamayacağını veya hayatını zorlaştırmayacağını anladı ve onun hayatını mahvetmeye karar verdi.

Her şey belliydi. Evliliğe en başından beri nasıl karşı çıktığı. Evlilik gerçekleştiğinde ne kadar öfkelenildiği. Ve Lila'nın bilinçli olduğunu ilk duyduğunda ne kadar endişelendiği.

Son dokuz ay bir anda zihnimin ön saflarına hücum etti.
Ona bir mektup göndermişti, muhtemelen kapının altından kendisi sokmuştu.

Neden?

Cevap basitti: Onu tek başına yakalamak istiyordu, böylece onu öldürüp hem onu hem de bebeği ortadan kaldırabilirdi. Sırrını onlarla birlikte gömebilirdi.

İki kez denedi: birincisi, o kavşakta ona ve Tierney'e çarptığında, ardından paniğe kapılıp suçu Angelo'ya atmaya çalıştı; ikincisi ise, limanda onunla buluşmak için bir zaman ayarladığında, ama onun yerine ben ortaya çıktım.

O, Roger denen pislği limana gönderen ve ona Lila ya da ben, kim gelirse onu öldürmesini emreden kişiydi. Çünkü ben öldüğümde, intikam alacak kimse kalmayacaktı.

Son ana kadar paçayı kurtarabileceğini düşündü.

Fermanagh'ın evindeki kırmızı çiçekler...

Çenem kilitlendi. Düzensiz bir şekilde kırmızıydılar. *Eskimişlerdi.*

Onun kanla ıslanmış gül tacını sakladı.

Onu aynı çatı altında yaşamaya zorladı.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, neredeyse kaburgalarımı kırıyordu.

Bu konuda gürültü koparamazdım. Ne burada, ne de şimdi. Doktor, Lila'nın bacaklarının arasındaki yarayı dikerken, Lila kıvranıyor ve acı çekiyordu. Bir hemşire, bir bezle şakaklarını sildi ve karımın kolları, yeni doğurduğu bebeği kucağına almak için açıldı.

Benim bebeğim.

O benimdi.

Onu kendi çocuğum gibi büyütecektim ve tıpkı bana benzeyecekti. Kimse onun kökenini sorgulamayacaktı.

"*Gealach*, o çok güzel," diye övdüm ve terle kaplı alına dudaklarımı bastırdım. Dudaklarımın altında titredi. Geri çekildim ve yüzündeki nemli saçları okşayarak uzaklaştırdım.

Hemşirelerden biri, yeni doğan bebeğimizi çok daha kuru ve biraz daha az somurtkan bir haliyle kucağına verdi.

Saçları.

Bakmaktan kendimi
alamadım. Lila biliyor
muydu?

Bunun ona ne yapacağını düşünmek bile midemi bulandırıyor.

O, parıldayan gözlerle bana bakarak, sözlerimi bekledi. Elleri bebeğimizi göğsüne sıkıca tutmakla meşgul olduğu için bana kendi sözlerini söyleyemedi.

"Çok iyiydin. Seninle gurur duyuyorum." Onun dudaklarına öptüm, sonra eğilip oğlumun başının tepesine öptüm. Ona dönüp dudaklarımı okuyabilmesi için olabildiğince yavaş konuştum.

"Seni seviyorum, tatlım. Ruhumu parçaladın ve o kadar derine kazındın ki, artık benim tüm varlığımın ve gelecekteki tüm varlığımın bir parçası oldun. Oğlumuza gelince..." Elimi onun minik omzuna koydum ve ona gülümseyerek baktım. "Onu şimdiden dünyadaki herkesten daha çok seviyorum."

Ama sen.

O her zaman ilk sırada
olacaktı. Oğlumuzdan önce.

Benden önce.

Yirmi dakika daha kalıp, onlarla ilgilenip şımarttım, ona prosciutto yedirdim ve bebeği ilk kez emzirmesini izledim.

Sonunda, bebek uykuya daldığında, bana dönüp şöyle dedi:
"Kendine ayıracak bir saniyen bile olmadı. Neden gidip duş alıp biraz uyumuyorsun?"

"Sorun değil," dedim, her ne kadar tüm vücudum Fintan'ın yanına gitmek için kaşınıyor olsa da. "Kalmaktan mutluyum."

Muhtemelen şu anda kıtanın yarısını geçmişti. Tabii **bunun** ona bir faydası olmazdı.

Gülümseyerek başını salladı.

"Bir şeye ihtiyacım olursa, annem ve Imma her an burada olabilirler. O uyurken, benim de aynısını yapmam akıllıca olur. Lütfen. Git dinlen. Benim için."

"Adı var mı?" Başparmağımla kızarmış yanağını okşadım.

Yanındaki beşikte uyuyan pembe, somurtkan şeye baktı. "Gennaro, sanırım." Pembe dudaklarında şefkatli bir gülümseme belirdi. "Gennaro'ya benziyor, değil mi?"

Bana daha çok Fintan gibi görünüyordu.

Ayrıca, bu kadar belirgin bir İtalyan ismini taşıyacak kadar İrlandalı görünüyordu.

"Evet," dedim yine de. "Gennaro. *Nero*. Mükemmel."

Onu, bir insanın sevilmesi gerektiğinden biraz daha fazla seviyordum. Trajik koşullarını kabul edip, onları bir zafere dönüştürdüğü için.

"Nero, avizeden sarkmayı bırak," diye adını mizahsız bir şekilde denedim. "Nero, o silahı indir. Altı yaşına gelmeden ateşli silah kullanamazsın. Evet. Kulağa hoş geliyor."

Bana gülümseyerek baktı. "Dünya için o Nero olacak, ama benim için Enni. Onu, ailemin beni hiç korumadığı şekilde koruyacağım."

Ona inandım. Hak ettiği anne olacaktı. "Git şimdi." Elini uzatıp çenemi okşadı. Ben de içgüdüsel olarak ona doğru eğildim

"Emin misin?"

"Kesinlikle," dedi.

Başımı sallayarak onu tekrar öptüm ve kapıyı arkamdan kapattım.

"Efendim." Koridora çıkar çıkmaz, ayaklarımın önünden geçen ayakçı çocuklarımdan biri ortaya çıktı.

"Şoförlerinize ihtiyacınız var mı? Askerler? Birini çağırmamı ister misiniz?" Başımı salladım. "Arabayı çalıştırın. Yalnız gideceğim."

Duş almayacaktım, uyumayacaktım, tuvalete gitmeyecektim.

Çıkarken, Lila'ya giden Imma, Chiara ve Tierney'e rastladım. Elinde yemek tepsileri, pelüş ayılar ve el örgüsü battaniyeler taşıyorlardı.

"Küçük bebek nasıl?" Tierney sevinçle bağırdı.

"Kendin gör," diye gizemli bir şekilde cevap verdim ve kapıya doğru ilerlerken onları selamlamadan geçtim.

Beş dakika sonra arabamdaydım ve babamın evine doğru gidiyordum. Fintan'ın telefonu hâlâ oradaydı. Bunu biliyordum, çünkü ailemdeki herkes gibi onun telefonuna da takip cihazı takmışım.

Ne derlerdi? Birini seviyorsan, onu bırak gitsin. Ama derin bir güven sorunun olduğu için, onun nerede olduğunu yirmi dört saat boyunca tam olarak bildiğinden emin ol.

Onu onun sorumluluğuna verdin.

Onu haftada bir kez onunla vakit geçirmeye zorladın.

O, onun koruyucusuydu. Düşünümüzden sonra. Hastanede. Onunla yalnız kalmasına izin verilen tek erkek.

Karmaşık köy yolundan yolun kenarına saptım, sürücü kapısını açtım ve midemdeki her şeyi ayakkabıma kustum.

Kolumun arkasıyla ağzımı sildim, birkaç derin nefes aldım ve kendimi sakinleştirmeye zorladım. Hayatım boyunca hiç bu kadar kafam karışmamıştı.

Araba koltuğunda pozisyonumu değiştirip, motoru tekrar çalıştırdım ve sürüşüme devam ettim.

Yola çıkalı on beş dakika olmuştu ki, Bluetooth'um gelen bir arama ile çaldı.

Ekranda Fintan yazıyordu.

Demek Tierney yeni yeğeniyle tanıştı.

Tahmin etmiştim. Kız kardeşimin en sevdiği kardiyo egzersizi, ağzını çalıştırmaktı. Yeşil düğmeye bastım.

Neden olmasın ki?

"Göründüğü gibi değil," dedi ağabeyim tiz bir sesle.

Onun sinirlerini bozmak için bir an sessiz kaldım, sonra donuk bir sesle cevap verdim: "Öldürmeden önce bana babalık testi yaptırarak ölümünü uzatmak istiyorsan, buna karşı değilim. Ama karımı tecavüz ettikten sonra bir de yalan söylediğini öğrenirsem, iki kat daha fazla sinirleneceğimi bil. Ve şimdiden cömert bir ruh halinde olmadığımı da belirtelim."

Asla sinirlenmezdim. Sinirlenmek anlamsız bir duyguydu ve ben bu duygulara karşı çok cimriydim. Ama şu anda öfkeden hasta olmuşum. Tanımadığım, içimi kemiren bir çaresizlik duygusuyla zehirlenmişim.

Ona zarar
verdi. Kendi
akrabama.

Kızım, hayatının geri kalanında her gün oğlumuzun gözlerine, yüzüne ve *saçlarına* bakacak ve onun masumiyetini elinden alanın bir Callaghan olduğunu bilecekti.

"Ben demedim... Yani, demek istediğim..." Kendi sözlerine takıldı. "Ben yaptım. İnkâr etmiyorum." Fintan hıçkırmaya başladı ve hattın diğer ucunda cam kırılma sesi duydum. "Ama beni dinle. Sadece *dinle*."

Konuşması peltekleşmişti. Sarhoştı. *Yine*. Normalde bu beni endişelendirirdi. Ama şu anda tek endişem, onu kendi ellerimle öldürme fırsatını bulamadan, o sefil karaciğerinin iflas etmemesiydi.

Bu lanet olası onuru hak etmiştim.

Bir spor çantasının fermuarının açıldığını duydum. İçine aceleyle giysiler dolduruluyordu. Kaçış planı yapma öngörüsü bile yoktu. Nasıl aynı DNA'yı paylaşıyorduk?

"Ben kafamda iyi değilim, Tiernan. Değilim. Yardıma ihtiyacım var. Bir düşün. Igor seni ve Tierney'i dışarı çıkardığında annemin kanayan bir hayvan gibi kesilip açıldığını izledim. Sadece üç yaşındaydım. Küçük bir çocuktum. Babam beni bulduğunda annemin kan gölünde oturuyordum."

"Acıklı hikayen sana karımı tecavüz etme hakkı vermez." Bir çığlık atmak üzereydim, ama sesimi düz ve sakın tutmaya çalıştım. "Hepimizin kafası karışık. Sen özel biri değilsin."

Ekrana bir kısa mesaj geldi.

Tiernan: Ona otuz dakika önceden haber verdim. Av, orada oturup kesilmeyi bekliyorsa avlanmanın ne keyfi kalır ki?

Tiernan: Bu arada, bebek çok tatlı. <3 <3 <3

"Onun senin karın olacağını bilmiyordum!" diye sızlandı Fintan. "Onu seveceğini söylemiyorum bile. Onu ilk ve son kez göreceğimi sanıyordum. Ve onun hakkında ne dediklerini biliyorsun!" diye kekeledi. "Ağır zihinsel engelli olduğunu. Etrafında neler olup bittiğini anlayamayacak kadar aptal olduğunu." Hıçkırdı.

Anahtarlar çınladı. Yere düştü. Tekrar kaldırıldı. Ben hiçbir şey söylemedim.

"Lütfen, *lütfe* bana inan, böyle olmasını hiç istemedim."

"Bana gerçeği söylemek için yedi ayın vardı. Neden söylemedin?"

Sessizlik. Da ve Fintan'ın malikanesine yaklaşıyordum.

"Başka bir şekilde halledebileceğimi düşündüm."

"Ama halletmedin. Şimdiye kadar okyanusun ortasında olman gerekirdi.

Neden kaldın?"

"Ben... ben bunun olabileceğini düşündüm... yani, eğer bebek kızıl saçlı doğmasaydı..." Sesli bir şekilde yutkundu. "Sarışın doğabilirdi. Ya da kahverengi saçlı. Ya da, bilmiyorum..." Bir başka duraklama. "Bu, aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmek zorunda değil. Bunların hepsi sen onunla birlikte olmadan önce oldu. O zamandan beri ona dokunmadım ve *asla* dokunmayacağım. O da *hatırlamıyor* bile." Son kelimeyi boğuk bir sesle söyledi ve yeni bir hıçkırık krizine girdi. "Yemin ederim Tiernan, kimseyi incitmek istemedim. Sadece zararsız bir eğlenceydi. Ve ben sarhoştum. Yani, tamamen sarhoştum. Senin onunla evleneceğini... ona aşık olacağını bilseydim... *Tanrım, asla yapmazdım.*" Kusmak üzereymiş gibi seslendi. "Sen benim kardeşimisin. Seni seviyorum. Her zaman benim için bir numara oldun. Lütfen. Kimsenin bunu bilmesine gerek yok. Ben kesinlikle söylemeyeceğim. Ve... ve... Lila!" diye haykırdı. "Onu ve bebeği düşün, bunu öğrenirlerse ne kadar yıkılırlar. Çok iyi anlaşıyoruz. Bana güveniyor."

O da öyle yaptı.

Onu tekrar onunla bıraktığım tüm zamanları düşündüm. Araba kullanıyor olmasaydım, kendi yüzüme yumruk atardım.

"Ve ne istersen yaparım. Rehabilitasyona giderim. Gerekirse taşınırım." Islak bir homurtu kaçtı ağzından. Bu bok yığınının DNA'sını taşıdığıma inanamıyordum. "Hiç olmamış gibi davranabiliriz. Tüm dünya için hiç olmamış gibi. Sadece ben, Tierney ve sen biliyorsunuz."

"Neredeyse bebeğini kaybedeceği kaza..." dedim, gerisini havada bırakarak.

Fintan ne demek istediğini anladı. "Ben... bunu yapmak için adamlarımı gönderdim. Ama onlara onu öldürmemelerini, sadece bebeği öldürmelerini söyledim," diye hayıflanarak konuştu. "Yemin ederim."

"Kim?" diye sordum. Artık onlar da ölmüş sayılırlardı.

"Eskiden borçlu olduğum tefeciler." Duraklama. "Onlara, bebeği öldürürlerse beş milyon ödeyeceğimi söyledim."

Tudor tarzı, beyaz tuğlalı malikanenin önünde durdum ve motoru kapattım. Gözlerimi kapattım.

O senin kardeşin.

Sen eve döndüğünde senin parçalarını topladı. Sana İngilizce öğretti.

Hayatın yaşamaya değer olmadığını düşündüğünde kendini öldürmekten kurtardı.

Kalan hayatında mutluluğu bulmayı öğretti.

O olmasaydı, Igor'u öldürdükten sonra kendini öldürürdün. Lila'ya sahip olamazdın. Ya da Nero'ya. Bu hayata.

"Lütfen." Onu tekrar duydum. Gözlerimi açtım ve ikinci kattaki pencereden dışarı baktım, hemen yatak odasının perdesinin arkasından bizi izlediğini gördüm.

"Tiernan, beni affet. Senin kız arkadaşına asla dokunmazdım. Karını bırak, senin için önemli olan kimseye dokunmazdım. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Hiç. O gece kendimi çılgın hissediyordum. Ve sarhoştum. Çok sarhoştum. Camorra'nın gözünü çıkardığı ve bizi misafir olarak davet etme cüretini gösterdiği için çok öfkelenmişim. Ferrantes'lerin bu daveti sadece sana yaptıklarını göstermek için yaptıklarını biliyordum. Sanki sen bir sirk maymunuymuşsun gibi."

Bu muhtemelen doğrudu. Yine de oraya gittim, Tate Blackthorn ile olan husumetimi giderme fırsatını kaçırmak istemiyordum. O, aylarca benim yasal işlerime karışmıştı.

"Küçük kardeşime yaptıkları için onlara bir nevi 'siktir git' dedim. Tek seferlik bir şeydi. Sadece bir seferlik. Bana inanmalısın." Tek kelime bile etmedim.

"Alex Rasputin'in babasının yaptıklarını affettin. Onun hayatını bağışladın. Eminim ki kalbinde başka bir kardeşi de affetme gücü vardır. İyileşeceğim. Ayık kalacağım. Bu günahımı tövbe edeceğim. Sana yemin ederim. Yapacağım. Ve dünyadaki en iyi amca olacağım."

"Sana inanıyorum," dedim sonunda. "Şimdi içeri gireceğim. Silahsız olarak beni karşılayacaksın. En temel ihtiyaçlarını içeren bir spor çantası hazırlayacaksın. Seni Connecticut'taki bir rehabilitasyon merkezine götüreceğim. Ve bir yıl boyunca bir rahibe kadar ayık olana kadar seni oradan çıkarmayacağım. Sonra İrlanda'ya taşınacaksın ve seni bir daha asla görmeyeceğim. Anlaşıldı mı?"

"E-evet," diye kekeledi ve ağlamaya başladı. "Teşekkür ederim kardeşim.

Çok teşekkür ederim. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım..."

Telefonu kapattım ve arabamdan inip ön kapıya doğru yürüdüm. Fintan'ın spor arabası ön kapının önünde park edilmiş tek arabaydı. Da ve Maggie'ye veda edecek zamanı olmaması ne yazık.

Ön kapının kilidini açtım ve içeri girdim. Birkaç dakika sonra, Fintan elinde bir spor çantasıyla merdivenlerden aşağı indi. Son basamağa geldiğinde durdu.

Karşılıklı durduk, hüzünlü ve sessiz.

Berbat görünüyordu. Yüzü lekelerle kaplı ve şişmiş, gözleri kan çanağı, saçları dağınık ve karışık.

Onun karıma dokunduğunu, onun tatlı, narin bacaklarını açtığını, bakire amına girdiğini, onun namusunu elinden aldığını, içine tohumlarını döktüğünü, ona vurduğunu, dudağını, şakaklarını, yanaklarını yaraladığını düşünmekten kendimi zorla alıkoydum...

Burun deliklerim genişledi.

Onun sayesinde hayattasın.

Bunu unutma.

Kollarımı açtım, avuç içlerimi yukarı doğru çevirdim, yüzüm sakin, duruşum rahattı.

"Sen affedildin. Gel ve affedilmeni al, kardeşim."

Nefesi hızlandı, aramızdaki gerginlik, durduğumuz fuayede başlayan bir kasırga gibi yükseldi. "Öylece mi?"

"Kendimi öldürmek istediğimde beni kurtardın," dedim. "Bu sefer hayatını bağışlayacağım. İkinci bir sefer olmayacak."

Tüm duruşu çöktü. Kararlılığı kırıldı ve aceleyle kucağıma atladı, kollarıyla beni sardı ve boynuma gözyaşlarını döktü. "Tanrım. Tiernan. Tanrım. Bütün bu aylar boyunca bu sırrı kendime saklamak... beni yiyip bitirdi. Dayanamazdım."

Çantası yere düştü. Onu bir anlığına kucakladım, alkol, deri ve en sevdiği kolonyanın tanıdık kokusunu içime çektim.

Sol elimle başının arkasına yatıştırıcı bir şekilde avucumu koydum.

Dudaklarımı kulağına bastırdım.

Sağ elimle silahımı çektim.

"Sen her zaman aptal bir pislik oldun, Fin. Ama karıma yaptıklarının yanına kâr kalacağını düşünmenle, kendini gerçekten aştın."

Omurgasına bir kurşun sıktım. Önümde dizlerinin üzerine çöktü. Geri adım attım, titreyip kasılmasını izledim, titrek parmaklarıyla sırtını tutarken, içinden akan kırmızı sıvıya dehşetle bakıyordu.

Yüzündeki şaşkınlık ve hayal kırıklığı, ona yalan söylememin tam da sebebiydi. Ona boşuna, aptalca bir umut vermemin sebebiydi.

"K-kardeşim..." diye zayıf bir sesle kekeledi.

"Sen benim kardeşim değilsin. Alex benim kardeşim. Her zaman öyleydi. Sen değilsin." Yerdeki cansız bedeninin etrafında döndüm. "Şimdi ben sorular soracağım, sen de cevaplayacaksın. Seni her halükarda öldüreceğim. Doğruyu söylersen, birkaç dakika sürer. Yalan söylersen, saatler sürer. Anlaşıldı mı?"

Hızla başını salladı. Histerik bir şekilde.

"Neden yaptın? Hatırla. Gerçeği."

"Yemin ederim, sana yaptıkları yüzünden yaptım," diye inledi, kan kaybediyordu. Yalan söylüyordum. On beş dakika içinde ölecekti. Yine de acı çekmesini sağlayacaktım.

"Ama ayrıca... o çok güzeldi, Tiernan. Onu izlemek neredeyse acı vericiydi."

"Bunu başından beri planladın mı?" Başını salladı.

"Sözler, pislik." Yürüyüşümü durdurup kulağını tutup kafasından kopardım.

O acı içinde inleyerek kıvrıldı. "H-hayır," diye bağırdı, nefes nefese. "A-plan falan yoktu. O sadece oradaydı. Muhteşemdi. Yalnızdı. Kimse ona dikkat etmiyordu. Benden başka kimse."

"Onu ormana kadar takip mi ettin?" diye sordum.

Bana tereddütlü bir bakış attı, muhtemelen yakında ondan başka bir şey koparacağımı biliyordu. Bu konuda yanılmamıştı.

"Cevap ver," dedim.

"E-evet," diye mırıldandı. "O dışarı çıktı, ben de onu takip ettim. İlk başta, onu odalardan birinde köşeye sıkıştırıp, biraz elle taciz edeceğimi düşündüm, d-daha fazlasını değil. Ama sonra beni şaşırtarak bodrumdan mülkü terk edip sahile doğru gitti."

"Üzgün müydü?" Diz çöküp pantolonunu açtım. Kendi kardeşimin aletine dokunmak, bu hayatta yapmak istediğim şeyler listesinde yoktu. Ama şiirsel adalet bunu gerektiriyordu.

Fintan, ne olacağını anlayarak yüzünü buruşturdu. "O... kendinden geçmişti."

"Seninle kavga etti mi?" Cebimden kör bıçağımı çıkardım. O dehşetle bıçağa baktı.

"Karşı koydu mu?" diye bağırdım.

"Evet," diye itiraf etti. "Dişiyile tırnağıyla direndi. Birkaç darbe indirmeyi başardı. Kaburgamı kırdı."

Onun gevşek penisini yumruğumla kavradım ve testislerini kopardım. Kan her yere sıçradı.

Çılgılığı ozon tabakasına bir delik daha açtı. Lanet olası zayıf adam.

"Sen Vegas'tayken onu hastane odasında öldürmeye çalıştım Fintan kan tükürdü ve gözlerinde vahşi bir nefretle bana baktı. "Ama senin pislik kayınbiraderin Enzo, orada dolaşmak için öngörülüydü. Lanet olasıca oradan ayrılmak istemedi. Odada olmasa bile, kapının hemen arkasında duruyordu."

Sonunda, Enzo'yu New York'ta tutarak doğru şeyi yaptım. O benim Lila'mı kurtardı.

"Üç dakika içinde öleceksin," dedim ona düz bir sesle. Yüzünün rengi yavaşça soldu. "Kan kaybından. Artık seni kurtarmak mümkün değil. Son bir soru."

Bana baktı, gözlerinden saf nefret yayılıyordu.

"Sor." Kendi ölümünü kabullenmiş gibi, şaşırtıcı derecede sakin bir ses tonuyla konuştu. "Benim lanetli ruhum seni cehenneme götürmeden önce son bir cevap, delikanlı."

Acı bir gülümsemeyle, "Tavsiye mektubuna ihtiyacım yok. Orada yerim var. Sorum şu..." diye başladım ve cevabı beklemek için kendimi hazırladım. "Kanadı mı?"

"Ha?"

"Onu tecavüz ederken kanadı mı?"

"Oh, evet." Dudaklarında sakin, psikotik bir gülümseme yayıldı. "Kanadı. Yüzünden, tüm dayaklardan. Amından, kuru ve bakireyken onu becerirken. Çok güzeldi. Bir an için, çirkin, korkunç bir hal almıştı..."

Boynumdaki haç kolyeyi öptüm — kendim için değil, Lila için.

Cennetteki annemden özür diledim.

Ve kendi kardeşimin yüzüne ateş ettim.

Loafer'imin ucuyla onu ters çevirdim ve alnının ortasındaki kan fışkıran deliğe tükürdüm. Bir numara tuşladım ve telefonumu kulağıma yapıştırdım, cesetten gözlerimi ayırmadan. Bağlantı sesi başlamadan önce hat açıldı.

"Lyosha, bir şeyin sorumluluğunu üstlenmeni istiyorum." Sessizliği, hemen anladığını gösteriyordu.

Uzun zamandır Fintan'ın Lyosha'nın köstebeği olduğundan şüpheleniyordum. Her şey mantıklıydı. Fintan, daha fazla borca girmeden kumar oynamaya devam etmek için paraya ihtiyaç duyuyordu ve Alex, beni kontrol altında tutmak için bilgi karşılığında bu parayı ödüyordu.

Fintan alkol ve kumardan asla vazgeçmedi. Sadece tüm sırlarımı ve planlarımı Bratva'ya sattı ve bu parayı bağımlılığını finanse etmek için kullandı. Alex, hayatımın en mahrem detaylarını bu şekilde öğrendi; Lila'nın düğün gecemizde bana ateş ettiği anı da dahil. Beni nasıl iyileştirdiğini. Ona aşık olduğumu.

Bu aynı zamanda Fintan'ın, ben Vegas'a gelip onun canını almadan önce Alex'e haber verdiği anlamına geliyordu. Eğer durum farklı olsaydı, ben ölmüş olurdum.

Ama benim ölmem Fintan için ideal sonuçtu. İrlanda operasyonunun tüm kontrolünü, tüm parayı ve prestiji ele geçirecekti ve Lila'nın tecavüzünün intikamını alacak kimse kalmayacaktı.

Fintan beni her şekilde ihanet etti. "Ne zaman ve nerede?" diye sordu Alex.

"Adresi şimdi mesajla gönderiyorum. Biraz temizlik yapılması gerekiyor."

"*Temizlikçilerimi, Koshchei'yi* getireceğim." Ağzında bir gülümseme belirmediğini duydum.

Sonunda, Fintan'dan çok daha fazla kardeşim gibi oldu.

EPİLOG TIERNAN

22 GÜN SONRA BAŞARISIZ OLAN KENDİNİ YOK ETME PROJESİ

Fintan'ın cesedi üç ay sonra Nevada'daki Mead Gölü'nde bulundu.

Gizemli bir şekilde ortadan kaybolduğu süre boyunca Bratva'nın dondurucusunda saklandığı için ceset mükemmel durumdaydı. Tabii ki, ondan kestiğim organlar hariç.

Bratva, yeraltı çevrelerinde bu ölümün sorumluluğunu üstlendi ve Igor'un ölümünün intikamını aldığını iddia etti.

"Tyrone'u öldürmek gereksiz olurdu. O, babam karısını öldürdüğü gün zaten ölmüştü," diye açıklamıştı Alex, askerlerine, benim diğer hatta olduğumu bilmedikleri sırada. "Şimdi, Tiernan'ın gerçekten sevdiği Fintan. Onu en hassas yerinden vurdum. Artık ödeştik ve birlikte iş yapmaya hazırız."

Şimdi, güzel karımı, gittiği devlet üniversitesinin önünde arabamda bekliyordum. Nero'yu BabyBjörn ile göğsüne bağlayarak kapıdan hızla çıktı. Beni görünce kusursuz yüzünde bir gülümseme belirdi.

Hızla iki arkadaşına veda öpücüğü verdi, sırt çantasını omzuna attı ve Mercedes'e doğru hızlı adımlarla yürüdü. Arkamda bir sıra araba oluştu ve çift park ettiğim için korna çalarak protesto ettiler. Bekleyebilirlerdi. Hava tahminleri yağmur yağabileceğini söylüyordu ve karım ile oğlumun ıslanmasına izin veremezdim.

Arabadan indim ve Nero'yu BabyBjörn'den çıkarmasına yardım ettim, onu araba koltuğuna bağladım. Derin uykundaydı,

kırmızı, kalın saçları rüzgarda dans ediyordu.

Lila'ya uzun, tatlı bir öpücük verdim. "Ders nasıldı?" *"Harika.*

Öğretmenim senin portreni bir galeride sergilemek istiyor.

Kan akrilik boya olduğunu düşünüyor ve ne kadar gerçekçi görüldüğünü övdü." Lila eğlenmiş görünüyordu.

"Yardımcı olmaktan her zaman mutluluk duyarım." Yolcu kapısını açarak, onun arabaya binmesine yardım ettim.

Direksiyonun başına geçtim ve arabayı sürmeye başladım. *"Fintan'ı duydun mu?"*

Fintan'ın ona saldıran kişi olduğunu söylememek içimi rahat hissettirmiyordu, ama Gennaro'nun doğumundan sonra o kadar mutluydu ki, o yarayı bir kez daha deşmek acımasızca gelirdi. Onun için mesele kapanmıştı. Ve öyleydi de.

Başımı salladım. "Duydum."

"Sence Alex onu neden öldürdü? Sanki sen ve o aranızdaki husumeti çoktan çözmüşsünüz gibi geliyordu."

Ona bir kez yalan söylemeye izin verdim. Evliliğimiz boyunca tek bir küçük, masum yalan. Ve sadece onu ve Gennaro'yu korumak için.

"Vegas'ta olanlardan ve Igor'dan sonra itibarını kurtarması gerekiyordu.

Benim onayımı aldı." *"Bu konuda üzgün müsün?"*

"Ne olacaksa oldu," dedim belirsiz bir şekilde. "İşin bir parçası."

Eve vardığımızda, Lila Nero'yu beşiğine yatırdı ve odadan çıkmadan önce bebek monitörünü de yanına aldı. Imma mutfakta, bir orduya yetecek kadar yemek hazırlıyordu. Lila'nın annesi ve kardeşleri akşam yemeğine geliyorlardı, ama hala bir saatimiz vardı ve ben bu zamanı nasıl geçireceğimizi çok iyi biliyordum.

Sessizce yan yana balo salonuna yürüdük. Kapıları açtık ve odanın ortasına ulaştık. Müziğe gerek yoktu. Bebek partisi gününde ona verdiğim sözü tuttum ve her akşam dans ettik.

Sessiz bir melodiye göre hareket etmeye başladık, tek müziğimiz birbirine çarpan kalp atışlarımızdı.

"Altı hafta," dedim. Koklear implant ameliyatı olacaktı. Her şey ayarlanmış ve hazırды. "Heyecanlı mısın?"

O başını salladı. "Dinlemek pratik olacaktır, ama artık buna ihtiyacım olduğunu düşünmüyorum."

"Müzik dinlemek senin hayalin idi," diye hatırlattım.

Lila sık sık işitme cihazlarını takardı, ama her zaman değil. Haftada iki kez konuşma terapisine gidiyordu ve Ulusal Sağırılar Derneği'ne üye olmuştu. Dernekte gönüllü olarak çalışıyor ve bağışlara yardım ediyordu.

Birlikte sallandık, kolları omuzlarımı sıkıca sardı, vücudu benimkine yaslandı ve bana neye ihtiyacı olduğunu belli etti.

"Bence..." Dudaklarını yaladı, gözleri ağırlaşmıştı.

"Bu her zaman iyi bir başlangıçtır," dedim. "Ne düşünüyorsun, *Gealach*?"

"Bir dans daha isterim." "Öyle mi?"

Sırıttım.

"Yatay bir dans."

"Anlıyorum."

"Hiç giysi giymeden." Alt dudağını ısırarak sıırttı. "Bu, üzerinde çalıştığım bir sonraki tablom için ilham kaynağımı bulmama yardımcı olacak."

"Peki." Onun isteğini ciddiye alıyormuş gibi yaptım. "Sen sanatçısın. Ben kimim ki senin çalışma tarzını sorgulayayım?"

Ve daldım, onu sertçe öptüm, onun mükemmelliğinde boğuldum, nefes almaya bile çıkmadım.

EPILOG LILA

YEDİ HAFTA SONRA

Gül altın rengi balo elbisem malikanemizin merdivenlerinde hışırdadı. Eteğin kenarına basıp neredeyse öne doğru sendeledim. Boğazımdan bir kahkaha patladı ve bu sefer onu duydum.

Ağzımı avucumla kapattım, kahkahadan titriyordum.

"Ölüleri uyandıracaksın," diye mırıldandı kocam yanımda, sonra beni kollarına alıp balayı tarzında ikinci kata taşıdı.

Sesi muhteşemdi. Alçak, boğuk ve derindi. Aksanı da sesinin çekiciliğine katkıda bulunuyordu. Onu saatlerce dinleyebilirdim.

"Peki neden umursuyorsun?" Dudaklarımı büzüştüm.

"Onların ölümlerinden çoğundan ben sorumluyum ve intikam almak için peşimden gelecekler."

Kıkırdadım ve onu daha iyi görebilmek için başımı geriye attım. Artık dudaklarını okumama gerek yoktu, ama bu bir alışkanlıktı. Koklear implant sayesinde duyabiliyordum, ama sesler hala boğuk ve çok düşük desibeldeydi. Ameliyatı yaptırdığıma pişman değildim. Sağır olmanın bir sakıncası yoktu. Kararım utanç veya önyargının bir sonucu değildi. Sadece pratik olacağını düşünmüştüm.

Artık müzik bestelemiyordum. Bir ailem ve odaklanmam gereken sanatım olduğu için müziğe olan takıntım ve ilgim azalmıştı. Ama yine de oğluma, insan ruhunun dayanıklılığını ve engellerin, her şeyi aşabileceğinizi hatırlatan bir şeylerden ibaret olduğunu hatırlatmak için bir ninni yazdım.

ve engellerin, her şeyi aşabileceğini hatırlatan şeyler olduğunu hatırlatmak için.

"İlk balon nas ıl geçti?" Tiernan bana gülümseyerek baktı.

Kollarımı boynuna doladım, balolara katılmanın onun normal hobilerinin çok uzağında olduğunu çok iyi biliyordum. İnsanlar göz bandını açıkça izliyorlardı ve herkes Camorra prensesi ile İrlanda mafyasının kralını New York'un şık partilerinde görmekten memnun değildi, ama umurumda değildi.

Dans etmeyi seviyordum.

Kocamla dans etmeyi çok severdim.

Ve hayat, seni gerçekten sevmeyenlerin senin hakkında ne düşündüğünü umursayacak kadar kısa.

Bırakın konuşsunlar. Yaşım hakkında. Bizim yanlışlığımız hakkında. Onun gizemli geçmişi hakkında. Benim otoriter annem hakkında.

Biz mutluyduk. Ve önemli olan da buydu.

"Harikaydı," dedim.

"Güzel."

"Yarın da aynısını yapmak istiyorum." Kollarında sallanırken ayaklarımla tekmeledim, o da sinirli bir şekilde gözlerini devirdi, dudaklarında hoşgörölü bir gülümseme belirdi.

İkinci kata çıktığımızda, Tiernan dikkatlice ayağa kalkmama yardım etti. Oğlumun odasına doğru yürüdüm ve beşiğine baktım.

O derin uykundaydı, ama kapıyı açar açmaz ve koridorun ışığı içeri sızmaya başlar başlamaz kıpırdanmaya başladı.

Dişsiz bir şekilde esneyerek, kundak içinde gerinmeye çalıştı, çabalarının boşuna olduğunu fark edince inledi. Göğsüm sıcaklıkla doldu.

"Geliyor musun?" Tiernan arkamdan omzumun arkasını öptü, ereksiyonu sırtıma baskı yapıyordu.

Yukarı bakarak, yanağına nazikçe dokundum ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. "Yatağa girmeden önce onu emzireceğim. Beni bekle."

O homurdandı.

"Çıplak," diye ekledim.

Yüzündeki hoşnutsuz ifade kayboldu. Kafamın arkasına öpücük kondurdu. "Bir şeye ihtiyacın olursa söyle. İyi uykular dostum." Ben Enni'yi kucağıma alırken, o da eğilip Enni'nin kafasına öpücük kondurdu.

Tiernan gittikten sonra, Gennaro'yu sallanan sandalyeye oturttum, kendimi rahat ettirdim ve elbisenin bir omzunu indirdim. Enni, gözlerini açmadan ağzıyla meme ucumu buldu, sütümün kokusu onu çağırıyordu. Açgözlülükle emmeye başladı, emerek ve homurdanarak onayını gösterdi.

Önümüzdeki hafta Napoli'de, Ferrante kardeşlerin hepsinin vaftiz edildiği kilisede onu vaftiz edecektik. Bu benim Vello'ya karşı bir iyi niyet göstergesi değildi — onun ne istediği umurumda bile değildi. Ama Secondigliano'ya dönmek için her zaman bir bahane arayan annem için önemliydi. Aramızdaki ilişkiler mükemmel olmasa da — muhtemelen asla olmayacaktı — ben, ilişkimizde yetişkinin sorumluluklarını üstlenmişim. Çünkü ben Ferrante soyadının ve bunun getirdiği her şeyin oluşturduğu hapishaneden kaçmayı başarmışım, o ise hala altın parmaklıklar ardında, çocuklarının babalarının istismarcı kontrolünden yavaş yavaş kurtulmasını izliyordu.

Parmağımı saçlarında gezdirip
gülümsedim. Ah, *Tiernan*.

Bana ateş etmeyi, dans etmeyi, travmamı aşmayı öğreten zeki kocam, benim ne kadar akıllı olduğumu çok iyi biliyordu. Yine de, Fintan'ın ortadan kaybolmasının ne anlama geldiğini anlamadığımı düşünerek aptalca davrandı.

Gennaro'nun Fintan'ın çocuğu olduğunu biliyordum.

Saçları elbette bunu ele veriyordu, ama başka ipuçları da vardı.

O soluk yonca rengi gözler.

Bronzlaşmadan önce yanacağı belli olan açık teni.

Çenesindeki hafif çukur — kardeşlerin ortak bir başka özelliği — gözden kaçması imkansızdı.

Tiernan'ın Enni'yi ilk gördüğünde sabırsızlandığını fark etmişim. Fintan'ın yanına gitmek istemişti. O zamanlar, benim için doğru olanı yapacağını ummuştum.

Öyle de yaptı.

Fintan, benim doğum yaptığım gün ortadan kayboldu.

Maggie ve Tierney, "Muhtemelen madde bağımlılığı yüzünden" diye tahmin ettiler. Tiernan hiçbir şey söylemedi. Kardeşi hakkında şaşkın veya endişeli görünmek için hiçbir çaba göstermedi.

Alex'in bunun sorumluluğunu üstlendiğine sevindim. Tiernan'ın ona güvenip bunu isteyecek kadar ona güvendiğine sevindim.

Bu, mezara kadar götüreceğim bir sırdı. Fintan olduğunu bildiğim gerçeği. Tiernan'ı, Enni'yi, kendimi ve evliliğimizi korumak için.

Bu arada, şansımın tadını çıkarıyordum. Gennaro, kocama tıpatıp benziyordu.

Tiernan'a gelince?

Hamileliğimin otuz ikinci haftasında hafızamın geri geldiğini asla bilmeyecekti.

Zamanını bekliyordum, Fintan'ı kendi başına keşfetmesini bekliyordum.

Ve eğer o onu öldürmeseydi... ben kendim yapardım.

SON

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap, birçok beta okuyucu olmasaydı ortaya çıkamazdı. Kitaba birçok farklı kültür eklediğim için, yayınlanmadan önce birçok kişinin gözden geçirmesini sağlama ayrıcalığına sahip oldum.

İşitme engelli uzmanım Meghan'a zaman ayırdığı, detaylara gösterdiği özen ve beni bilgilendirdiği için teşekkür ederim. İtalyanca ve Napoliten temsilinden sorumlu İtalyan beta okuyucum Veronica'ya ve Callaghan ailesinin İrlandalılığını gözden geçiren Aisling'e teşekkür ederim. Ayrıca, kitabı okuyup önemli geri bildirimlerde bulunan Bryanna'ya da teşekkür ederim. Zavallı karakterlerimi soktuğum tüm karmaşık tıbbi durumları gözden geçiren Dr. Claire Reed'e özel teşekkürlerimi sunarım. Katkınız paha biçilemezdi. Ve deneyimli beta okuyucularım Vanessa, Tijuana ve Liah'a. Her zaman yanımda olduğunuz için teşekkür ederim.

Kusursuz geliştirme düzenlemesi için Bryn Donovan'a, satır düzenlemesi için Amy Briggs'e, "her şeyi" düzenlemesi için Paige Maroney Smith'e ve mutlak tanrıça Christa Désir'in yanı sıra muhteşem Letty, Gretchen, Holly, Susie ve Kylie dahil olmak üzere Bloom editörlerime özel teşekkürlerimi sunarım.

Beni (neredeyse) akıl sağlığımı koruyan yazar arkadaşlarıma çok teşekkür ederim: Parker, Ava, Leigh, Harloe, Shain ve Lilian. Sizi çok seviyorum ve görüşleriniz ve desteğiniz için çok minnettarım.

Hayallerimi gerçeğe dönüştürdükleri için ajansım Kimberly Brower'a, asistanım Tijuana Turner'a, ABD'deki paperback yayıncım Bloom Books'a ve İngiltere ve İngiliz Milletler Topluluğu'ndaki yayıncım Hodder & Stoughton'a çok teşekkür ederim.

Neptune Designs'tan Giselle muhteşem kapaklar için ve Sara Camponeschi'ye kafatası illüstrasyonu için çok teşekkür ederim.

Son olarak, benim eserime şans tanıyan siz okuyuculara teşekkür etmek istiyorum. Bu benim için çok önemli ve size minnettarlığımı ifade edemem.

Sevgilerimle,
L.J. Shen xo

BookDrop

Bir sonraki kitabınızı okumaya hazır mısınız?

BookDrop'a katılın ve sınırlı süre için geçerli olan, sevdiğiniz yazarların en iyi e-kitap tekliflerini doğrudan e-posta kutunuza alın. Uzman yayıncı ekibimiz tarafından size özel olarak seçilen, çeşitli türlerden yeni favoriler ve harika teklifler keşfedin. Ne okumak isterseniz, biz size sunuyoruz.

[Bugün bookdropdeals.com](https://bookdropdeals.com)

[adresinden katılın](#) Veya bizi sosyal

medyada takip edin:

[/BookDropDeals](https://www.facebook.com/BookDropDeals)

[@BookDropDeals](https://twitter.com/BookDropDeals)

İçindekiler

Başlık	
Telif Hakkı	
Yazarın Notu	
Kötü Adamlar Derneği Ağaç	
Çalma Listesi	
Sonsöz	
Birinci Bölüm Tiernan	
İkinci Bölüm Lila	
Üçüncü Bölüm Lila	
Dördüncü Bölüm Lila	
Beşinci Bölüm Tiernan	
Altıncı Bölüm Lila	
Yedinci Bölüm Lila	
Sekizinci Bölüm Tiernan	
Dokuzuncu Bölüm Lila	
Onuncu Bölüm	
On Birinci Bölüm Lila On	
İkinci Bölüm Lila On	
Üçüncü Bölüm Tiernan	
On Dördüncü Bölüm Lila	
On Beşinci Bölüm Tiernan	
On Altıncı Bölüm Tiernan	
On Yedinci Bölüm Lila On	
Sekizinci Bölüm Tiernan	
On Dokuzuncu Bölüm	
Yirminci Bölüm Tiernan	
Yirmi Birinci Bölüm Lila	
Yirmi İkinci Bölüm Lila	
Yirmi Üçüncü Bölüm Tiernan	
Yirmi Dördüncü Bölüm Tiernan	
Yirmi Beşinci Bölüm Lila Yirmi	
Altıncı Bölüm Tiernan Yirmi	
Yedinci Bölüm Lila	

[Yirmi Sekizinci Bölüm Yirmi](#)
[Dokuzuncu Bölüm Tiernan](#)
[Otuzuncu Bölüm Tiernan Otuz](#)
[Birinci Bölüm Lila Otuz İkinci](#)
[Bölüm Lila Otuz Üçüncü](#)
[Bölüm Tiernan Otuz Dördüncü](#)
[Bölüm](#)
[Otuz Beşinci Bölüm Tiernan](#)
[Otuz Altıncı Bölüm Lila Otuz](#)
[Yedinci Bölüm Tiernan Otuz](#)
[Sekizinci Bölüm](#)
[Otuz Dokuzuncu Bölüm](#)
[Lila Kırkıncı Bölüm Lila](#)
[Kırk Birinci Bölüm Lila](#)
[Kırk İkinci Bölüm Lila](#)
[Kırk Üçüncü Bölüm Tiernan](#)
[Kırk Dördüncü Bölüm](#)
[Tiernan Kırk Beşinci Bölüm](#)
[Lila Kırk Altıncı Bölüm](#)
[Tiernan Kırk Yedinci Bölüm](#)
[Tiernan Kırk Sekizinci Bölüm](#)
[Tiernan Kırk Dokuzuncu](#)
[Bölüm Lila Elliinci Bölüm Lila](#)
[Elli Birinci Bölüm Tiernan Elli](#)
[İkinci Bölüm Tiernan Elli](#)
[Üçüncü Bölüm Lila Elli](#)
[Dördüncü Bölüm Tiernan Elli](#)
[Beşinci Bölüm Lila Elli Altıncı](#)
[Bölüm Tiernan Epilog Tiernan](#)
[Epilog Lila](#)
[Teşekkürler](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

